Birbirimiz için mükemmeldik.
Ta ki tanışana kadar.

PUNK 57

PENELOPE DOUGLAS

DEX PLUS

Sevgili Misha,
Ne. Halin. Varsa. Gör.
Evet, beni duydun. Söyledim gitti. Bunun son mektubum olacağını da söylemek isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Senden vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğime dair bana söz verdirdin, o yüzden buradayım işte. Üç aydır senden çıt çıkmamasına rağmen Bayan Lanet Olası Güvenilir. Her neredeysen umarım eğleniyorsundur, adi herif.
(Ama cidden, lütfen ölmüş olma, olur mu?)

Sevgili Ryen,
Sana yazamıyorum. Yazdığımda da mektupları gönderemiyorum. Canını yakmak istiyorum. Neden bilmiyorum. Muhtemelen canını yakabileceğim tek sen kaldığındandır. Senin gönderip benim cevaplamadığım her mektup, bana kendimi iyi hissettiren tek şey artık. Doğrusunu duymak ister misin? İşte bu kadar. Seninle böyle oynamak hoşuma gidiyor.

Öğretmenleri Ryen ve Misha'yı, 5. sınıftayken mektup arkadaşı olmaları için eşleştirdiklerinde, büyük bir hata yaptıklarını fark etmemişlerdi. Ryen ve Misha yıllarca birbirlerine yazdılar, çok yakın dost olarak büyüdüler, sadece üç kuralları vardı; sosyal medya yok, telefon yok ve resim yok!
Her şey çok yolunda gidiyordu, ta ki...

Seni görüyorum, çerçeveli resimlerdeki gibi,
ama dokunamıyorum, eskisi gibi olamıyorum.
Punk

Ha bir de Punk var, kim olduğu büyük bir sır...

ISBN 978-625-8492-04-0
Sertifika no: 44919
9 786258 492040
DEX PLUS

PUNK 57

Orijinal adı: Punk 57
© Penelope Douglas, 2016
Yazan: Penelope Douglas
Çeviren: İdil Bostan
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.
1. baskı / Temmuz 2022 / ISBN 978-625-8492-04-0
Sertifika no: 44919

Kapak tasarım: Serçin Çabuk
Grafik uygulama: Hülya Aktaş
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

PUNK 57

PENELOPE DOUGLAS

Çevirmen: İdil Bostan

DEX

"Bad Girlfriend", Theory of a Deadman
"Bleed It Out", Linkin Park
"Colors", Halsey
"Dirty Little Secret", All American Rejects
"Do You Know Who You Are?", Atreyu
"Happy Song", Bring Me the Horizon
"I Think We're Alone Now", Tiffany
"Lose Yourself", Eminem
"Love the Way You Lie", Eminem
"More Human Than Human", White Zombie
"Mudshovel", Staind
"Sk8er Boi", Avril Lavigne
"So Cold", Breaking Benjamin
"Square Hammer", Ghost
"Stupid Girl", Garbage
"True Friends", Bring Me the Horizon
"Where'd You Go", Fort Minor
"Wildest Dreams", Taylor Swift

Claire ile Bender'a
ve Pazartesi sabahı olabileceklere...

1. BÖLÜM

MISHA

Sevgili Misha,

Sana utanç verici sırrımı anlatmış mıydım?

Sen sormadan söyleyeyim, utanç verici sırrım senin gibi Teen Mom izlemek değil. İstediğin kadar inkâr et. Kız kardeşin izlerken ona eşlik etmek zorunda olmadığını biliyorum, dostum. O kendi başına televizyon izleyebilecek yaşta.

Hayır, benim sırrım aslında çok daha kötü ve sana söylemeye biraz utanıyorum. Ama olumsuz duygularımızı dışarı vurmamız gerektiğini düşünüyorum. En azından bir kez, öyle değil mi?

Anlayacağın, okulda bir kız var. Nasıldır bilirsin. Amigo kız, popüler, istediği her şeyi elde eder... Bunu itiraf etmek istemiyorum, özellikle de sana ama uzun zaman önce onun gibi olmak isterdim.

Bir yanım hâlâ istiyor.

Onu tanısan ondan tamamen nefret ederdin. O, tam da katlanamadığımız türden biri. Adi, kendini beğenmiş, yüzeysel... Kafasında bir düşünce fazla uzun süre kalırsa uyuyakalan tiplerden, anlarsın ya? Gerçi ona karşı her zaman bir hayranlık duydum.

Sakın gözlerini devireyim deme. Yoksa hissederim.

Hayranlık duydum, çünkü... Bütün o felaket kişiliğine rağmen, asla yalnız değil. Bilirsin.

Bunu biraz kıskanıyorum. Peki, bunu çok *kıskanıyorum.*

Yalnız olmak çok boktan bir his. İnsanlarla dolu bir yerde olup,

kimse seni orada istemiyormuş gibi hissetmek. Davet edilmediğin bir partideymiş gibi. Kimse ismini bile bilmiyor. Kimse bilmek istemiyor. Çünkü umursamıyorlar.

Sana mı gülüyorlar? Senin hakkında mı konuşuyorlar? Sen orada durup manzarayı mahvetmesen o mükemmel dünyaları çok daha iyi bir yer olacakmış gibi küçümseyerek dudak mı büzüyorlar?

Tek istedikleri sonunda jetonu düşürüp gitmen mi?

Ben çoğu zaman böyle hissederim.

Diğer insanların arasında olmayı istemenin zavallıca olduğunu biliyorum, kalabalığın içinde durup hatalı olmaktansa yalnız durup haklı olmanın daha iyi olduğunu söyleyeceğini de biliyorum ama... Yine de zaman zaman buna ihtiyaç duyuyorum işte. Sen de böyle hissediyor musun?

Amigo kız da hissediyor mu acaba? Müzik durduğunda ve herkes eve döndüğünde. Gün bittiğinde ve artık etrafında kendini eğlendirecek kimseyi bulamadığında. Makyajını silip o gün taktığı cesaret maskesini çıkardığında, derinlere gömdüğü iblisler kimseyi bulamayınca onunla oynamaya başlıyor mu?

Hiç sanmıyorum. Narsistler özgüvensizlik hissetmez, öyle değil mi?

Güzel bir his olmalı.

Kamyonetimin orta konsolunda duran telefonum titredi. Ryen'ın mektubundan gözümü ayırınca telefona bir mesaj daha geldiğini gördüm.

Lanet olsun. Çok geciktim.

Çocuklar muhtemelen nerede kaldığımı merak ediyordur, üstelik depo buradan arabayla yirmi dakikalık mesafede. Kimsenin umursamadığı görünmez basçı olsam ne olurdu sanki?

Mektupta yazan kelimelere tekrar baktım ve cümleyi zihnimde şöyle bir düşündüm. *Makyajını silip o gün taktığı cesaret maskesini çıkardığında...*

Bu mektubu yıllar önce ilk kez okuduğumda, bu satır beni gerçekten etkilemişti. Sonrasında yüz kez daha okuduğumda yine etkilenmiştim. Bu kadar az kelimeyle bu kadar çok şeyi anlatmayı nasıl başarıyordu?

Kâğıdı açıp mektubun son kısmını okumaya başladım, ne yazdığını zaten biliyordum ama o tavrı ve beni gülümsetmesi hoşuma gidiyordu.

Pekâlâ, üzgünüm, ufak bir Facebook molası verdim, yani şimdi daha iyiyim. Ne zaman bu kadar büyük bir salağa dönüştüm bilmiyorum ama bana katlandığın için şanslıyım.

Neyse, konuyu değiştirelim.

Son tartışmamızı açıklığa kavuşturmak istiyorum, Kylo Ren bebek falan DEĞİL. Anladın mı? Genç, fevri, üstüne üstlük Anakin ve Luke Skywalker ile akraba. Tabii ki mızmızlanır! Bunun nesi şaşırtıcı? Ayrıca kendini affettirecek. İddiasına varım. Nesine olursa.

Pekâlâ, artık gitmeliyim. Ha bir de soruna cevap vermem gerekirse en son gönderdiğin şarkı sözü kulağa harika geliyor. Kullan gitsin, şarkının bitmiş halini duymak için sabırsızlanıyorum.

İyi geceler. İyi çalışmalar. Tatlı rüyalar.

Muhtemelen yarın sabah sana yazmayı bırakacağım.

Ryen.

Prenses Gelin filmine yaptığı göndermeye güldüm. Yedi senedir bunu söylüyordu. İlk sene onun sınıfındaki öğrencilerle benim sınıfımdaki öğrenciler eşleştiren bir beşinci sınıf projesi için birbirimize yazmaya başlamıştık.

Ama okul yılı bittiğinde yazmayı bırakmadık. Birbirimizden yarım saat uzakta oturuyorduk ve artık Facebook vardı, buna rağmen bu şekilde yazışmaya devam ettik çünkü arkadaşlığımızı özel kılıyordu.

Ayrıca *Teen Mom* falan izlemiyordum. On yedi yaşındaki kız kardeşim izliyordu, ben de kendimi kaptırdım. Bir kez. Ryen'e neden söylediğimi bilmiyorum. Lanet olsun, ona benimle dalga geçecek malzeme vermeyi bırakmalıyım.

Mektubu yeniden katladım, kenarında buruşukluklar olan siyah kâğıdı bir kere daha açıp okursam mektup yırtılacaktı. Yıllar geçtikçe mektuplarımız da değişmişti. Konuştuğumuz şeyler, tartıştığımız konular, Ryen'ın el yazısı... El yazısı yazmayı yeni

öğrenen bir kızın büyük, beceriksiz harfleri yerini, kim olduğunu bilen bir kadının kendine güvenen harflerine bırakmıştı.

Ama kâğıt asla değişmiyordu. Kullandığı gümüş kalem de öyle. Mutfak masasındaki mektupların arasında onun siyah zarflarını her gördüğümde adrenalin patlaması yaşardım.

Kâğıdı torpido gözüne, Ryen'ın en sevdiğim mektuplarının yanına koydum. Kalemimi alıp kucağımda duran not defterinin üzerinde beklettim.

"Cesaret maskeni tak, gözlerini ve dudaklarını boya" diye fısıldarken bir yandan da sözleri yazdım. "Çatlakları yapıştırıp yırtıkların üzerini karala."

Durup düşünürken dudağımı dişleyip dilimi dudak halkamda gezdirdim. "Biraz buraya" diye mırıldandım, şarkının sözlerini zihnimde oluşturarak. "Gözlerinin altındaki torbaları kapatmak için, biraz da yanaklarına pembe yalanları yaymak için."

Sözleri hızlıca çiziktirdim, arabanın karanlığında kargacık burgacık yazım zorla okunuyordu.

Telefonum yine bipleyince afalladım. "Tamam, tamam" diye hırladım, şu lanet mesajlar durmak bilmiyordu. Grup arkadaşlarım bensiz beş dakika parti yapamazlar mıydı?

Kalemimi yine kâğıda koydum, aklıma gelen düşünceyi sonlandırmaya çalıştım. Durdum, zihnimdeki çekmeceleri açtım. Sırada ne geliyordu? *Biraz da gözlerinin altındaki torbaları kapatmaya...*

Gözlerimi sıkı sıkı kapattım, şarkı sözünü tekrar tekrar söyleyip gerisini hatırlamaya çalıştım.

Nefes verdim. Siktir, unuttum.

Lanet olsun.

Kalemin kapağını kapattım, kalemi ve defteri arabanın yolcu koltuğuna fırlattım.

Mektubun son cümlesini düşündüm. *Nesine olursa, öyle mi?*

Eh, bir telefon konuşmasına ne dersin, Ryen? Sesini ilk kez duymama izin verecek misin?

Ama hayır. Ryen arkadaşlığımızı bu şekilde devam ettirmek istiyordu. Ne de olsa işe yarıyordu. İşleri değiştirerek kaybetmeyi neden riske atalım?

Sanırım haklıydı da. Ya sesini duyduktan sonra mektupları daha az özel bir hal alırsa? Kişiliğini, yazdığı kelimelerden çıkarmaya çalışıyorum. Ses tonunu duyarsam işler değişirdi.

Peki ya sesini duyarsam ve hoşuma giderse? Ya kulağıma gelen kahkahası ya da telefonda nefes alıp verişi beni sözleri kadar etkilerse ve daha fazlasını istersem?

Mektuplarına zaten yeterince takıntılıyım. İşte bu yüzden boş bir park yerinde kamyonetimin içinde oturmuş eski mektuplarını okuyorum, çünkü müziğime ilham veriyorlar.

O benim ilham perim, artık kendisi de bunun farkına varmış olmalı. Yıllardır onu yeni fikirlerimi denemek için kullanıyor, yazdığım şarkı sözlerini okuması için ona gönderiyordum.

Telefonum çaldı, bakınca arayanın Dane olduğunu gördüm.

Sesli bir şekilde iç çekip telefonu açtım. "Ne oldu?"

"Nerede kaldın?"

"Yoldayım." Kamyoneti çalıştırıp vitese taktım.

"Hayır, yine park yerinde oturmuş şarkı sözü yazıyorsun, öyle değil mi?"

Gözlerimi devirip aramayı bitirdim, telefonu da yolcu koltuğuna fırlattım.

Araba kullanmak düşünmeme yardımcı oluyorsa ne olmuş yani? Fikirlerin aklıma ne zaman geleceğine ben karar vermiyorum sonuçta, bana bu kadar baskı yapmasına gerek yok.

Arabayı yola çıkarıp gaza bastım ve şehir dışındaki eski depoya doğru yol aldım. Müzik grubum birkaç ay sonra çıkacağımız yaz turnesine para toplamak için orada bir hazine avı düzenliyordu ve ben her ne kadar birkaç sahne ayarlayıp belki de birkaç yerel grupla birlik olursak yeterli olacağını düşünsem de anlaşılan Dane daha farklı bir etkinliğin daha büyük bir kalabalığı çekeceğini düşünmüştü.

Haklı mı değil mi, göreceğiz.

Şubat ayazı kapüşonlumdan içeri giriyordu. Isıtıcıyı açıp dörtlüleri yaktım, geniş çaplı ışıklar önümde uzanan karanlığı aydınlattı.

Bu yol Falcon's Well kasabasına, yani Ryen'ın yaşadığı yere çıkıyordu. Eğer devam edersem depoyu, Koy denilen terk edilmiş

eğlence parkını geçer ve sonunda onun yaşadığı kasabaya varırdım. Ehliyetimi aldığımdan beri birçok kez arabamla oraya gitmeyi hayal etmiştim, merakıma yenilmek üzereydim ama hiç yenilmedim. Dediğim gibi, ilişkimizin şu anki halini mahvetme riskine değmezdi. Tabii o da bunu kabul etmediği sürece.

Yolcu koltuğuna eğilip not defterini ve diğer kâğıtları kenara kaldırdım ve saatimi aramaya başladım. Dün kamyonetin dışını yıkarken orada bırakmıştım, korumam gereken nadir eşyalardan biriydi. Aile yadigârıydı.

Yani sayılırdı.

Saati bulup direksiyonu kavradım, saatin iki yanındaki siyah süet kemerini bileğime taktım. Eskiden büyükbabama aitti, o da annemle babamın düğününde babama vermiş ve ilk doğan oğluna vermesini söylemişti. Babam nihayet geçen sene bana vermişti, böylece içindeki orijinal saati kaybettiğini fark etmiştim. Seksen yıldır ailemde olan antika bir *Jaeger-LeCoultre* saatti.

Saati bulacaktım. O zamana kadar büyükbabamın saatinin kordonunun arasında uyduruk bir saat durmak zorundaydı.

Kordonu taktıktan sonra başımı kaldırıp bakınca yolun önünde bir şey gördüm.

Biraz yaklaşınca yolun kenarında yürüyen kişinin şeklini seçebildim: sarı atkuyruğunu, siyah ceketi ve neon mavi koşu ayakkabılarını nerede olsa tanırdım.

Şaka yapıyor olmalısın. Orospu çocuğu.

Arabamın dörtlüleri gecenin karanlığında yürüyen kız kardeşimin sırtını aydınlattı. Müziğin sesini kısınca o da omzunun üzerinden bakıp nihayet birinin orada olduğunu fark etti.

Gelenin ben olduğumu görünce yüzündeki ifade gevşedi, ardından gülümsedi ve koşusuna devam etti.

Üstelik o lanet kulaklıklarını da takmıştı. *Amma güvenlik önlemi almışsın, Annie.*

Kamyoneti yavaşlattım, yolcu koltuğunun penceresini aşağı çektim ve yanına gittim. "Neye benziyorsun biliyor musun?" diye seslendim, ellerimi öfkeyle direksiyona dolayarak. "Seri katil şekerine!"

Annie sakin bir kahkaha atıp başını salladı ve hızlandı, böylece beni de hızlanmaya zorladı. "Peki nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye karşılık verdi. "Thunder Bay ile Falcon's Well'i ayıran yoldayız. Buraya hiçbir zaman kimse gelmez. Ben iyiyim." Kaşını kaldırıp bana baktı. "Üstelik tıpkı babam gibi konuştun."

İğrenerek yüzümü buruşturdum. "Birincisi" dedim. "Bu yolda *ben* varım, yani hayır, boş falan değil. İkincisi, bana başını sallamaya kalkma sakın çünkü gecenin bir yarısı bu ıssız yerde koşacak kadar aptal olan tek kişi sensin ve saldırıya uğramanı ya da öldürülmeni istemiyorum. Üçüncüsü, sana hiç yakıştıramadım. Babam gibi konuşmuyorum, bu kavgada bile söylenmez. Hiç hoş değil." Ardından, "Şimdi bin şu arabaya" diye bağırdım.

Tekrar başını salladı. Aynı Ryen gibi o da benimle uğraşmayı seviyordu.

Annie benim tek kardeşim ve babamla her ne kadar inişli çıkışlı bir ilişkimiz olsa da kardeşimle çok iyi anlaşırım.

Annie koşusuna devam etti, zar zor nefes alıyordu. Gözlerinin altındaki torbaları ve çöküк elmacıkkemiklerini fark ettim. Kendimi onu azarlamamak için zor tuttum. Çok sıkı çalışıyor ve çok az uyuyordu.

"Hadi ama" dedim, sabrım taşıyordu. "Cidden, bunun için vaktim yok."

"O halde burada ne işin var?"

Diğer şeride kaymadığımdan emin olmak için boş yola baktım. "Bu gece şu hazine avı olayı var. Orada kendimi göstermem gerekmiyor. Peki sen neden iyi aydınlatılmış, yirmi başka koşucunun olduğu parkta koşmuyorsun? Hmm?"

"Bana bebek bakıcılığı yapmayı kes."

"Sen de bebek gibi işler yapma o zaman" diye karşılık verdim.

Yani, aklından ne geçiyordu? Gündüz vakti burada tek başına olması bile kötüyken, gece gelmesi çok daha tehlikeliydi.

Ondan bir yaş büyüğüm, önümüzdeki mayıs ayında mezun olacağım ama normalde aramızda sorumluluk sahibi olan odur.

Sorumluluk demişken. "Hey" diye homurdandım. "Bu sabah cüzdanımdaki altmış doları sen mi aldın?"

Orada olmadığını fark etmiştim, halbuki daha dün para çekmiştim. Harcamadığımı biliyordum ve bu cüzdanımdaki paranın üçüncü kez kayboluşu.

Asla dayanamayacağımı bildiği on yaşındaki çocuk gözleriyle bana baktı. "Bilim projem için birkaç malzeme almam gerekiyordu, hem zaten sen hiç harcamıyorsun. Ziyan olsun istemedim."

Gözlerimi devirdim.

Harçlık istiyorsa babamıza sorabileceğini biliyor. Annie onun küçük meleğidir, yani ne isterse verir.

Ama ona nasıl kızabilirim ki? Geleceği çok parlak ve mutlu bir çocuk. Onu daha da mutlu edebiliyorsam ne âlâ.

Sırıtarak bana baktı, sonunda pes ettiğimi anlamış olmalıydı. Arabanın camına tutunup kapının altındaki küçük basamağa tırmandı. "Hey, bana alkolsüz bira alır mısın?" diye sordu. "Depodan dönerken *buz gibi* soğuk alkolsüz bira getirebilir misin? Ne de olsa sosyalleşmen için seni cezbeden güzel bir kız bulmadığın sürece orada sadece beş dakika kalıp çıkacağını ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?"

Kendi kendime güldüm. Şapşal.

"Peki." Başımı salladım. "Atla, seni benzin istasyonuna bırakayım. Buna ne dersin?"

"Karamelli şeker de al" diye ekledi, beni duymazdan gelerek. "Ya da herhangi bir şeker." Ardından arabanın basamağından atladı, hızını artırarak koşmaya devam etti ve sokağın ilerisinde gözden kayboldu.

"Annie!" Gazı kökleyip ona yetiştim. "Hemen."

Başını çevirip bana bakarak kıkırdadı. "Misha, arabam hemen şurada!" İleride bir yeri gösterdi. "Bak."

Dörtlülerimle yolun ilerisine baktığımda haklı olduğunu gördüm. Mavi Mini Cooper'ı sağ şeritte park etmiş, onu bekliyordu.

"Evde görüşürüz" diye ekledi.

"O halde koşun bitti mi?"

"Eveeeeet." Abartılı bir hareketle başını salladı. "Eve dönünce görüşürüz, olur mu? Git de bana alkolsüz bira ve şeker al."

Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Çok isterdim ama maalesef hiç param kalmadı."

"Torpido gözünde para var" diye karşı çıktı. "Her şeyi yerli yerine koyacağına bozuklukları nereye bulursan atmıyormuş gibi davranma. Eminim o kamyonetin gözlerinden toplasan yüz dolar çıkar, iddiasına varım."

Burnumdan püskürerek güldüm. Evet, tam da dediği gibi biriydim. Arkasını toplamayan ve kahvaltıda mozarella çubuğu yiyen kötü abi.

Gaza basıp yoldan aşağı doğru ilerlerken arkamdan bir bağırış duydum.

"Bir de turşulu patates cipsi!"

Dikiz aynasından onu görebiliyordum, iki elini ağzının etrafına koymuş bağırıyordu. Onu duyduğumu belirtmek için iki defa korna çaldım ve hızlanarak kamyoneti onun arabasının önüne çektim.

Aynadan başını salladığını görebiliyordum, muhtemelen çok baskıcı olduğumu düşünüyordu çünkü o arabasına binene dek gitmeyecektim.

Kusura bakmayın ama evet. On yedi yaşındaki güzel kız kardeşimi gecenin saat onda karanlık bir yolda tek başına bırakmayacağım.

Ceketinin cebinden arabanın anahtarını çıkardı, kapının kilidini açtı ve bana el sallayıp içeri girdi. Dörtlülerinin yandığını görünce tekrar vitese takıp nihayet yola koyuldum.

Gaza asılıp koltuğuma kuruldum, terk edilmiş depoya çıkan yolda ilerliyordum. Ufak bir tepenin üzerinden geçerken kardeşimin dörtlüleri görüş alanımdan çıktı ve içimde bir endişe oluştu. Pek iyi gözükmüyordu. Hasta olduğunu sanmıyordum ama solgun ve yorgun gözüktüğü kesindi.

Artık eve dön ve yatağa gir, Annie. Her sabah 4:30'ta kalkmayı bırak ve güzel bir uyku çek.

İkimizin içinde o, kusursuz olandı. 4.14 not ortalaması, okulumuzun voleybol takımının yıldızı, küçükler softbol takımının koçuydu. Bunların dışında dahil olduğu kulüpleri ve ekstra projeleri saymıyorum bile.

Benim yatak odamın duvarları posterlerle ve siyah keçeli kalemle yazdığım şarkı sözleriyle doluydu. Onun yatak odasının duvarı ise raflar dolusu kupalar, madalyalar ve ödüllerle doluydu.

Keşke herkes ondaki enerjiye sahip olabilse.

Çakıllı yola girdim, birkaç dönüşten sonra önümde uzanan karanlık ağaçlarla kaplı açıklık alanı gördüm. Devasa depo binası bütün görkemiyle önümde duruyordu. Pencerelerin çoğu çatlamıştı. İçerideki ışıkları ve dolanan insanların gölgelerini görebiliyordum.

Sanırım eskiden burada ayakkabı falan üretiliyordu ama Thunder Bay refahlı, varlıklı bir toplum haline gelince gürültüyü ve kirliliği kasaba sakinlerinin hassas kulaklarından ve burunlarından uzakta tutmak için üretimi şehre taşımışlardı.

Depo her ne kadar harabeye dönmüş olsa da hâlâ işe yarıyordu. Şenlik ateşleri, partiler, Şeytan Gecesi... Artık tam anlamıyla bir yıkım yeriydi ve bu gece bize aitti.

Kamyoneti park ettim ve park ettikten sonra, ortada duran cüzdanımdan çok Ryen'ın mektuplarını ve not tomarımı korumak için kilitledim.

Deponun girişine yürüdüm ama içeri girdikten sonra etrafa bakmak için durmadım. Ghost grubunun *Square Hammer* şarkısı arkada çalarken kalabalığın arasından süzülüp grup üyelerimi bulacağımdan emin olduğum bir köşeye doğru ilerledim. Burada ne zaman parti yapsak aynı yere oturuyorlardı.

"Misha!" diye seslendi biri.

Başımı kaldırıp baktım, bir sütunun yanında arkadaşlarıyla birlikte duran çocuğa selam verdim. Ama yürümeye devam ettim. Eller sırtıma dokundu, birkaç kişi bana selam verdi ama insanlar çoğunlukla hareket halindeydi, kahkahalar müzik sesini bastırırken telefon ekranlarının ışığı havayı aydınlatıyor, etrafımda flaşlar patlıyordu.

Sanırım Dane haklıydı. Bu etkinlik herkesin hoşuna gitmişti.

Çocuklar tam da tahmin ettiğim yerde, köşedeki koltuklarda oturuyordu. Dane iPad'ini çıkarmış, muhtemelen çevrimiçi olarak etkinliği yönetiyordu. Üzerinde kargo şort ve tişört vardı, dışarıdaki hava ne olursa olsun her zaman giydiği kıyafetti. Lotus siyah saçlarını atkuyruğu yaparken bir yandan iki fıstıkla sohbet ediyordu, Malcolm nargilesini ağzına götürüp çakmağıyla yaktı. Kıvırcık kahverengi saçları hiç şüphesiz kan çanağına dönen gözlerini kapatıyordu.

Aman, ne güzel!

"Pekâlâ, geldim işte." Masaya eğildim, birinin dökülmüş bir su birikintisinin içinde bıraktığı gitar kablosunu kaldırıp kanepeye fırlattım. "Nereye gitmemi istersiniz?"

"Sence nereye?" diye tersledi bateristimiz Malcolm. Ağzından dumanlar çıkarken başını eğip arkamdaki kalabalığı işaret etti. "Seni istiyorlar, güzel çocuk. Git de devriye gez."

Omzumun üzerinden bakıp yüzümü buruşturdum. "Sağ ol, almayayım." Ayağa kalkmak, şarkı söylemek ve gitar çalmak, bir derece... O zaman bir işim olur ve ne yapmam gerektiğini bilirim.

Ama bu? Para toplamak için tanımadığım insanları mı eğlendirecektim? Paraya ihtiyacımız vardı, becerikli olduğumu da biliyordum ama sohbet etme konusunda becerikli değildim. Ben sosyalleşmem.

"Ben gözcülük yapayım" dedim.

"Gözcüye ihtiyacımız yok" Dane ayağa kalktı, yüzünde bir türlü silinmeyen o gülümseme vardı. "Etrafa bir baksana. Her şey tıkırında." Yürüyüp yanıma geldi, ikimiz birlikte dönüp kalabalığa baktık. "Rahatla, git birileriyle sohbet et. Burada bir sürü güzel kız var."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. *Belki de.* Ama bu gece uzun kalmayacağım. O şarkı hâlâ zihnimdeydi ve bitirmek istiyordum.

Dane ile kalabalığı izledik. Elinde kartlar taşıyan insanlar gördüm, bunlar kapıdan aldıkları kartlardı. Her birinin üzerinde hazine avını tamamlamak için çeşitli görevler yazıyordu.

Altı kişilik bir insan piramidinin fotoğrafını çek.
Ruj sürmüş bir adamın fotoğrafını çek.
Yabancı birini öperken fotoğrafını çek.

Görevlerden bazıları da biraz ahlaksızlaşıyordu.

Fotoğrafları Facebook'a yükleyip grubumuzun sayfasını etiketlemelilerdi. Sonra bu kişilerden rastgele bir kazanan seçecektik. Ne için olduğunu unuttum. O sırada dinlemiyordum.

İçeri girmek için herkes bilet almak zorundaydı ama tam teşekküllü bir barımız olduğunu düşünürsek insanları buraya çekip

bedeli ödetmek çok da zor olmamıştı. Barmenler herkesin kartını kontrol edecekti ama hepsinin palavra olduğunu biliyordum. Bu kasabada herkes içer ve herkesin yanına kâr kalırdı.

"Peki, nasılsın?" diye sordu Dane. "Baban yine canını mı sıktı?"

"Ben iyiyim."

Duraksadı, üstelemek istediğini biliyordum ama kendini tuttu. "Eh, o halde keşke Annie'yi getirseydin. Çok hoşuna giderdi."

"Hayatta olmaz" diye güldüm, otun kokusu burnuma doldu. "Kız kardeşim yasak bölge. Anladın mı?"

"Hey, bir şey demedim ki." Masum numarası yaptı, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Çok çalışıyor, biraz eğlenmek ona iyi gelecektir."

"Eğlence, evet. Bela, hayır" diye düzelttim. "Annie'nin geleceği parlak ve dikkatinin dağılmasını istemiyorum."

"Ne yani, senin geleceğin parlak değil mi?"

Bana baktığını hissedebiliyordum, sorduğu soru havada asılı kalmıştı. Bunu kastetmemiştim ki.

Dane bir an için sessiz kaldı, muhtemelen cevap verip vermeyeceğimi merak ediyordu ama yine konuyu değiştirdi.

"Pekâlâ, o zaman şuna bak" dedi, daha yakına eğilip iPad'i önümde tutup ekranı kaydırdı. "Dört bin beş yüz sekiz tıklanma almış bile. Videolar ve fotoğraflar paylaşıyorlar, yüzlerce etiket var, insanlar profillerinden canlı yayın bile paylaşmış. Tahmin ettiğimden daha iyi oldu. Bu fikir gerçekten işe yarıyor. YouTube videolarımız sadece bu akşam bile dört katı izlenme aldı."

Ekrana bakakaldım, fotoğrafların çoğunda grubumuzun isminin olduğunu fark ettim. İnsanlar içeceklerini kaldırıyor, kızlar gülümsüyor, Dane ekranı kaydırırken depoyu gösteren videolar oynuyordu.

"İyi iş çıkardın." Gözlerimi tekrar depoya çevirdim. "Anlaşılan turne bütçemiz hazır."

Hakkını vermem gerek. Herkes eğleniyordu, biz de para kazanıyorduk.

"Yarın bana gel" dedim. "Sana göstermek istediğim şarkı sözlerim var."

"İyi" diye cevapladı. "Şimdi bana bir iyilik yap ve git eğlen, lütfen. Satranç turnuvasındaymışsın gibi davranıyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve iPad'i elinden alıp gülerek çocukların yanına dönmesine izin verdim.

Aksiyonun etrafından dolandım, yürürken bir yandan da ekranı kaydırdım, bize destek olmak için gelen arkadaşlarımız ve sınıf arkadaşlarımızın isimlerini tanıdım. Ateş çemberlerinden çıkan dumanlar burun deliklerime doluyordu. Fotoğraflardan birinde bir çocuk pantolonunun ön yırtmacına keçeli kalemle AT yazmıştı. Bir kız onu işaret ediyor, diğer elini ağzına koymuş şaşkınlıkla poz veriyordu. Fotoğrafın altında, *Bir at buldum* yazıyordu.

Kahkaha attım. Tabii, bir atla fotoğrafını çek gibi bazı görevleri bitirmek için yaratıcı davranmak gerekiyordu. Aferin onlara.

Zilyon tane fotoğraf ve video vardı, Dane'in yarın bütün bunları nasıl ayıklayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gerçi onu tanıyorsam, kazananı rastgele ya da adil bir şekilde seçmeyecekti. Sadece fotoğraflara bakacak ve içlerinden en güzel kızı seçecekti.

Ekranı kaydırdığımda bir video oynamaya başladı. Videoda bir kız su tabancasını alıyor, havaya doğrultup kendinden uzaklaştırarak su fışkırtıyordu. Su yukarı fışkırdı ve ardından çeşme gibi aşağı süzüldü.

Minik seksi bir dans yapıp kameraya gülümsedi. "Çeşmede duruyorum!" diye açıkladı, göğüsleri kısa gömleğinden dışarı fırlamak üzereydi.

New England'ın soğuk şubat havasında kısacık bir gömlek giymişti.

Ama derken barmenlerden biri silahı kızın elinden aldı ve barın arkasına koyarak kıza sinirli bir bakış attı.

Kameranın öbür tarafından sessiz bir kahkaha duyuldu.

Kısa gömlekli kız telefonuna uzandı. "Pekâlâ, bu çok utanç vericiydi. Ver şunu bana. Yayınlamadan önce düzenlemem lazım."

"Hı hı." Kameranın arkasındaki kız sesi geri çekilerek ona takıldı.

Ama kısa gömlekli kız çığlık atarak üzerine atıldı. "Ryen!" Ardından kahkaha duydum ve video bitti.

Orada durup öylece iPad'e baktım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Ryen mı?

Kamerayı tutan kızın adı Ryen mıydı?

Hayır, o değil. O olamaz. Eminim aynı isme sahip çok kız vardır. O burada olamaz.

Videoya baktım ve videonun başındaki isimler dikkatimi çekti. Müzik grubum ve birkaç kişi daha etiketlenmişti ama sonra gönderiyi yapan kişinin adına baktım.

Ryen Trevarrow.

Duruşumu dikleştirdim, göğsüm yükselip alçalıyor ve nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Aman Tanrım.

Siktir! Birdenbire kafamı kaldırdım ve dayanamayıp kalabalığa baktım, gözlerim bir yüzden diğerine geçiyordu.

Bu kızlardan herhangi biri o olabilirdi. O burada mıydı? Neydi bu lan?

Bir kez daha iPad'e bakıp parmağımı isminin üzerinde gezdirdim.

Onu yedi yıldır tanıyordum ama yüzünü hiç görmemiştim. Eğer şimdi onu arayıp bulursam geri dönüşü olmayacaktı.

Ama buradaydı işte. Onu aramadan edemezdim. Burnumun ucunda olduğunu biliyorken karşı koymak çok zordu.

Kim olsa dayamazdı.

Hem, birbirimizi Facebook'ta aramayacağımıza söz vermemiştik ki. Sadece sosyal medyada birbirimizle iletişime geçmeyeceğimize söz vermiştik. Onun beni bulmaya çalışmadığını nereden bilebilirdim? O da şimdi beni arıyor, Grubumun ismini ve bunun bizim etkinliğimiz olduğunu öğrenmiş, o da şimdi beni arıyor olabilirdi. Belki de bu yüzden bugün buraya gelmişti.

Lanet olsun. İsmine tıkladım ve profili açıldı.

Ardından onu gördüm.

Fotoğrafı karşıma çıktı ve midemde kelebekler uçuştu, bir an için nefes almayı bıraktım.

Tanrım.

İnce omuzlar ve uzun, açık kahverengi saçlar. Kalp şeklinde bir yüz, dolgun pembe dudaklar ve parlak mavi gözlerinde meydan okuyan bir ifade. Parlayan bir cilt ve güzel bir fizik.

En azından görebildiğim kadarıyla öyleydi.

Başımı geri atıp derin bir nefes aldım. *Lanet olsun, Ryen Trevarrow.*

Bana yalan söyledi.

Eh, yani tam olarak yalan söylemiş sayılmaz ama yazdığı mektuplardan yola çıkarak daha farklı görüneceğini sanmıştım.

Saçlarında mor şeritler olan, *Star Wars* tişörtü giyen inek bir tip hayal etmiştim.

Bir kez daha fotoğrafı inceledim, gözlerim omzunun üzerinden kameraya bakarken seksi tişörtünden gözüken tenine takılmıştı. Vücudum ısındı ve hızlıca profiline göz gezdirdim. Bunun o olmadığına dair bir iz, herhangi bir ipucu aradım.

Lütfen o olmasın. Lütfen sevimli, sosyal fobisi olan, utangaç, yedi yıldır sevdiğim o kız ol. Bir de üstüne seksi olarak işleri karıştırma.

Ama her şey ortadaydı. Bütün ipuçları, onun Ryen olduğunu gösteriyordu. Benim Ryen'ım.

En sevdiği pizzacı olan Gallos'u etiketlemiş, dinlediği şarkıları, izlediği filmleri paylaşmıştı. Bütün paylaşımlarını son model iPhone'undan yapmıştı. Yani dünyada en çok değer verdiği varlığı.

Siktir.

Dane'in iPad'ini kapatıp insanların yanından geçerek kalabalığın içinde ilerledim. Isıtıcılar havadaki ayazı kırıyordu. Birkaç tane ateş çukurunun daha yanından geçip kızarttıkları marşmelovların kokusunu içime çektim. Her yandaki hoparlörlerde bangır bangır müzik çalıyordu. Çenemi gerdim, kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bara yürüyüp iPad'i bıraktım, arkamı dönüp ellerimi göğsümde kavuşturdum. *Olduğun yerde kal.* Eğer buraya beni bulmaya geldiyse, beni bulurdu. Eğer gelmediyse, o zaman... Ne? Onu öylece bırakacak mıydım?

"Selam."

Gözlerimi yukarı kaldırdım, kalbim mideme doğru serbest dalışa geçti. Videoda "Çeşmedeyim" diyen kız birkaç adım önümde duruyordu.

Yanında da...

Gözlerimi Ryen'a diktim. Arkadaşının az önce benimle konuştuğunun farkındaydım ama umurumda değildi. Ryen sessizce yanında duruyor, gözlerini hafifçe kısmış tereddütle bana bakıyordu.

Uzun ve düz saçları vardı, Facebook'taki fotoğrafı gibi kıvırcık değildi. Siyah, omuzu açık bir kazak ve neredeyse paramparça olmuş dar kot pantolon giymişti. Pantolonundaki yırtıklardan bacağını görebiliyordum.

Ryen. Benim Ryen'ım. Ellerimi yumruk yapıp kaslarımı gerdim.

Hiçbir şey söylemiyordu. Kim olduğumu anlamış mıydı?

Arkadaşının boğazını temizlediğini duydum. Gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarımı ona çevirdim ve nihayet cevapladım. "Selam."

Çeşmedeki kız başını eğip bana baktı. "Ee, birinin beni öpmesi gerekiyor" dedi dobra bir şekilde.

Kesik kesik nefes alıyordum. Ryen'ın varlığının o kadar farkındaydım ki acı veriyordu.

"Öyle mi?" diye sordum, gri gömleğinin üzerine taktığı atkının etrafına yayılan uzun, siyah saçlarını fark ettim. Burası tam anlamıyla donuyordu.

Kartına işaret etti. "Evet, hazine avımda var."

Ardından gözlerini vücudumda gezdirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Anlaşılan o öpücüğü ona benim vermemi istiyordu.

İleri bir adım attı ama bana daha fazla yaklaşamadan kartını elinden alıp şöyle bir göz attım.

"Ne tesadüf. Ben burada öyle bir şey görmüyorum" dedim, kartı geri vererek.

"Onun adına yapacağım" diye açıkladı, arkadaşına bir bakış atarak. "Kendisi biraz utangaçtır da."

"Utangaç değilim, seçiciyim" diye karşılık verdi Ryen. Gözlerimi hızlıca ona çevirdim, küstah cevabı beni tahrik ediyordu.

Cüretkâr bir şekilde başını eğip tam olarak gözlerimin içine baktı.

Yani ona layık değil miydim? Bak, bak... Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Lyla!" diye bağırdı yakınlarda birisi. "Aman Tanrım, hemen buraya gel!"

Ryen'ın arkadaşı başını çevirip solunda beliren insanlara baktı ve her ne yapıyorlarsa kahkaha atarak karşılık verdi. Demek Lyla oydu.

Tekrar bana döndü. "Hemen dönerim." *Çok da umurumda.* "Sen de onu öpmeye bak, olur mu? Çok ihtiyacı var" derken Ryen'ın ona kötü kötü baktığını fark etti ve bana bakarak açıkladı, "Hazine avı için yani."

Kahkaha atarak yanımızdan uzaklaştı. Bir yanım Ryen'ın onu takip etmesini bekliyordu ama etmedi.

Artık sadece ikimiz kalmıştık.

Alnımdan aşağı soğuk terler boşaldı. Ryen'a baktım, ikimiz de bu gergin sessizliği bozamıyorduk.

Neden bir şey söylemiyordu? Kim olduğumu biliyor olmalıydı. Tabii, yakın zamanda bir müzik grubu kurduğumdan haberi yoktu çünkü birkaç ay sonraki mezuniyetimiz için eski tip bir demo kasetiyle ona sürpriz yapmak istemiştim ama bugünlerde görünmez olmak neredeyse imkânsızdı. İsimlerimiz ve fotoğraflarımız Facebook sayfalarında ve girişteki kartlarda yazıyordu. Benimle taşak mı geçiyordu?

Dengesini bir ayağından diğerine verdi. Göğsü yavaşça inip kalkıyor, benim bir şeyler söylememi bekliyordu. Ben ağzımı açmayınca iç çekerek kartına baktı. "Ayrıca biriyle *Leydi ile Sokak Köpeği* filmindeki gibi yemek yerken fotoğraf çekmeliyim."

Ellerimi göğsümde kavuşturdum ve gözlerimi kısarak ona baktım. Bu oyunu sürdürecek miydi gerçekten?

"Ya da..." diye devam etti. Rahatsız olmuş gibi duruyordu, muhtemelen ona cevap vermediğim için. "Fotoğraf içinde fotoğraf çekmeliyim. O ne demekse artık."

Sessizliğimi korudum, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandığı için sabrım taşmaya başlıyordu. *Yedi yıl oldu, ilk tanışmamızın böyle olmasını mı istiyorsun, Meleğim?*

Başını salladı, kaba davranan benmişim gibi. "Peki, boş ver." Ardından gitmek için arkasını döndü.

"Dur!" diye seslendi biri.

Dane, Ryen'ın arkasından koşup onu durdurdu, ardından benim yanıma gelip bıyığının altından beni azarladı. "Dostum, kıza neden büyükannene tokat atmış gibi kötü kötü bakıyorsun? Hayret bir şey."

Tekrar Ryen'a dönüp gülümsedi. "Selam. Nasıl gidiyor?"

Gözlerimi kaçırdım ama sadece bir an için. Gerçekten kim olduğumu anlamamış mıydı?

Anlaşılan burada kim olduğumuzu bilmeyen çok kişi vardı. O kadar da ünlü değildik, üstelik bu gece yakınlardaki tek etkinlik bizimki olmalıydı, yani sırf yapacak başka bir şey olmadığı için bile buraya gelmiş olabilirdi.

Belki de şu anda Misha Lare'in önünde durduğundan haberi bile yoktu. Yani on bir yaşından beri mektuplaştığı çocuğun.

"Adın ne?" diye sordu Dane.

Arkasını döndü, gözlerini açarak bana baktı, bariz bir şekilde artık tetikte olduğunu belli ediyordu. Benim yüzümden.

"Ryen" diye cevapladı. "Senin?"

"Dane." Ardından bana döndü. "Ve bu da..." Tam o anda elimi savurup karnına hafifçe yumruk attım.

Hayır. Böyle olmamalıydı.

Ryen aramızda geçenleri görünce kaşlarını çattı, muhtemelen sorunumun ne olduğunu merak ediyordu.

"Ee, sen de Falcon's Well'de mi yaşıyorsun?" diye devam etti Dane, mesajımı alıp konuyu değiştirerek.

"Evet."

Dane başını salladı. İkisi de orada öylece durup sessiz kaldı.

"Pekâlâ, şey..." Dane ellerini birleştirdi. "Biriyle *Leydi ile Sokak Köpeği* tarzı fotoğraf çekmen gerekiyormuş diye duydum?"

Cevabını duymayı beklemeden bara uzanıp atıştırmalıkları karıştırmaya başladı.

Bir parça limon çıkardı. Ryen yüzünü buruşturdu. "Limon mu?"

"Sana meydan okuyorum" dedi Dane.

Ama Ryen başını salladı.

"Pekâlâ, dur" diye ısrar etti. Bense onu izlemeye devam ediyordum, onun lanet olası Ryen olduğunu sindirmeye çalışırken gözlerimi ondan alamıyordum.

Bana beş yüz seksen iki tane mektup yazan o ince parmaklar. Sekiz yaşında buz pateni yaparken düştüğünde aldığı ve her gün makyajla kapattığı küçük yara olduğunu bildiğim o çene. Sabah ağzında saçlarla uyanmaktansa ölmeyi yeğleyeceği için her gece yatarken atkuyruğu yaptığı o saçlar.

Yarım düzine kız arkadaşım olmuştu ve hiçbirini bu kızı tanıdığımın onda biri kadar tanımıyordum.

Ama onun hiçbir fikri yoktu.

Dane elinde tahta bir şişle geri döndü, şişin ucunda ateş çukurlarından birinde kızartılmış bir marşmelov vardı.

Yanıma yürüyüp şişi elime tutuşturdu. "Uslu ol, lütfen."

Ardından Ryen'a dönüp telefonunu aldı. "Yapın bakalım. Ben fotoğrafı çekerim."

Ryen muzipçe parlayan gözlerle bana baktı. Bakışları birdenbire koyulaştı, anlaşılan benimle *Leydi ile Sokak Köpeği* filmindeki gibi marşmelov yemek falan istemiyordu.

Ama geri çekilmedi ya da utanmış gibi yapmadı. Yanıma geldi, bar sandalyelerinden birini alıp boyunu yükseltmek için üzerine çıktı. Kısa boylu değildi ama benden kısa olduğu kesindi. Dudaklarını aralayıp öne eğilerek gözlerimin içine baktı. Kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Kollarımı açıp ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama sonra durdu. "Ağzımı açıp sana doğru eğildim" diye belirtti. "Sen de biraz hevesli görünsen hiç fena olmaz."

Kendime hâkim olamadım. Dudaklarımı hafifçe kıvırıp gülümsedim.

Lanet olsun, çok seksiydi.

Bunu beklemiyordum.

Pes ettim. Marşmelovu tutup ağzımı açtım, göz göze gelip ikimiz de eğildik ve bir ısırık aldık. Dane'in fotoğrafı çekebilmesi için bir saniye bekledik. Gözleri benimkine kenetlenmişti ve göğsü inip çıkarken nefesini dudağımda hissedebiliyordum.

Bedenim alev almış gibi yanıyordu. Marşmelovun geri kalanını

ısırmak için biraz daha öne eğilince dudakları benimkine değdi ve kendimi tutamayıp inledim.

Geri çekildim, koca marşmelov parçasını bütün halinde ağzıma attım. *Lanet.*

Ryen kendine kalan parçayı çiğnedi, dudaklarını yalayıp bar sandalyesinden indi. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. Dane'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, bir şeylerin ters gittiğini anladığına emindim. Şişi barın üzerine koyup onunla göz göze geldim. Yüzünde manidar bir gülümseme vardı.

Eşek herif.

Peki, tamam. Marşmelov hoşuma gitti, Dane. Elimde olsa onunla bir düzine marşmelov yiyebilirim. Belki de şimdilik aceleyle evime dönmeme gerek yoktur, tamam mı?

Cebimde duran telefonum titremeye başladı, çıkarıp baktığımda arayanın Annie olduğunu gördüm. Reddet tuşuna bastım. Muhtemelen atıştırmalıklarının nerede kaldığını merak ediyordu. Birazdan onu arardım.

"Ee..." dedi Dane. "Sayfanda o kadar fotoğraf paylaştın... Erkek arkadaşın bizi avlamaya gelmez, öyle değil mi?"

Gerildim. Ryen'ın erkek arkadaşı falan yoktu. Olsaydı bana söylerdi.

"Yoo" diye cevapladı. "Canımın istediğini yaptığımı biliyor."

Dane güldü. Bense orada durmuş onları dinliyordum.

"Hayır, erkek arkadaşım yok" diye ciddiyetle cevapladı.

"Buna hiç inanasım gelmedi..."

"Üstelik erkek arkadaş aramıyorum" diye Dane'in sözünü kesti. "Bir tane oldu, çok zahmetliler. Banyo yaptırmak, onları beslemek ve yürüyüşe çıkarmak..."

"Peki ne oldu?" diye sordu Dane.

Ryen omuz silkti. "Standartlarımı düşürmüştüm. Anlaşılan biraz fazla düşürmüşüm. Ondan sonra biraz daha seçici davrandım."

"Standartlarına uyan biri oldu mu?"

"Biri var." Gözleri bana kaydı ve sonra tekrar Dane'e döndü. "Ama onunla hiç tanışmadım."

Biri var. Sadece biri, standartlarına uyuyordu. Benden mi bahsediyor?

Telefonum yine titreşmeye başladı. Cebime uzanıp sessize aldım.

Başımı kaldırıp baktığımda her yanda kamera flaşları patladı, herkes sağ duvardaki graffitinin fotoğrafını çekiyordu.

Ryen'ın telefonunu alıp onu şaşırttım. Onun arkasından yürüyerek kamerayı açtım, *selfie* moduna getirdim, aşağı eğilip ikimizin bir fotoğrafını çektim. Açıyı arkamızda graffiti fotoğraflarının önünde iki kızın fotoğrafını çeken bir çocuğu da alacak şekilde ayarlamıştım. "Fotoğraf içinde..." diye kulağına fısıldadım, bizim fotoğrafımızı göstererek. "Fotoğraf içinde..." Arkamızda fotoğraf çeken çocuğu gösterdim, "Fotoğraf." En son önünde durdukları graffiti duvarını gösterdim.

Sonunda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Akıllıca. Teşekkürler."

Ardından fotoğrafa tıklayarak bu anı ölümsüzleştirdim.

Geri çekilip ona veda etmeden önce kokusunu içime çektim, bir an için durup kendi kendime gülümsedim.

Bir gün nihayet tanıştığımızda durumu anlayınca benden gerçekten nefret edeceksin, Meleğim.

Ryen telefonunu alıp yavaşça yürüdü, omzunun üzerinden bana bakıp insan kalabalığının içinde gözden kayboldu.

Şimdiden dönmesini istiyordum.

Cebimi karıştırıp telefonumu çıkardım ve kız kardeşimi aradım. Atıştırmalıkları kendisinin gidip almasını söylesem benden ne kadar nefret ederdi? Aslına bakarsanız, henüz buradan ayrılmaya hazır değildim.

Ama onu aradığımda cevap veren olmadı.

2. BÖLÜM

RYEN

Üç ay sonra...

Sevgili Misha,

Ne. Halin. Varsa. Gör.

Evet, beni duydun. Söyledim gitti. Bunun son mektubum olacağını da söylemek isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Senden vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğime dair bana söz verdirdin, o yüzden buradayım işte. Üç aydır senden çıt çıkmamasına rağmen Bayan Lanet Olası Güvenilir. Her neredeysen umarım eğleniyorsundur, adi herif.

(Ama cidden, lütfen ölmüş olma, olur mu?)

Önceki mektubumda gönderdiğim şarkı sözü notları sende kaldı. Keşke kopyasını çıkarsaydım, çünkü dürüst olmak gerekirse sonsuza dek gitmişsin gibi gelmeye başladı ama ne anlamı var? O kelimeleri sadece ve sadece senin için yazdım ve mektuplarımı artık okumuyor hatta belki de hiç almıyor olsan da yazmak zorundayım. Senin peşine düştüklerini bilmek hoşuma gidiyor.

Yeni haberler vermem gerekirse, üniversiteye kabul edildim. Aslında, birkaçına birden. Biraz komik. Hayatımda her şeyin değişmesini o kadar uzun zamandır istiyorum ki... Ama nihayet bu değişime yaklaşınca kaçma dürtüm de azaldı. Belki de bu yüzden insanlar bu kadar uzun süre mutsuz kalıyor, anlarsın ya. Perişan olsalar da olmasalar da tanıdık olanla kalmak daha kolay geliyor.

Bunu sen de fark ettin mi? Hepimiz bu hayatı en hızlı ve en kolay şekilde yaşayıp gitmek istiyoruz. Risk olmadan zafer de olmayacağını bilmemize rağmen, şansa inanmaktan çok korkuyoruz.

Doğrusunu istersen, ben de korkuyorum. İşlerin üniversitede de farklı olmayacağını düşünüp duruyorum. Hâlâ ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Üniversiteye geçince kendime daha çok güvenmeyeceğim ya da verdiğim kararlardan daha emin olmayacağım. Yine yanlış arkadaşlar seçip yanlış çocuklarla çıkacağım.

Yani, evet. Senden haber almayı çok isterdim. İstersen buna devam edemeyecek kadar meşgul olduğunu ya da mektup arkadaşı olacak yaşı geçtiğimizi söyle, yeter ki senden son bir defa bana inandığını ve her şeyin yoluna gireceğini duyayım. Sen söyleyince kulağa daha iyi geliyor.

Seni Özlemiyorum, Hem de Azıcık Bile,

Ryen

Not: Eğer bir araba, bir kız ya da en son çıkan Grand Theft Auto *oyunu yüzünden beni bıraktıysan, senin adını kullanıp* Walking Dead *mesaj forumlarını yemlerim.*

Gümüş rengi kalemin kapağını kapatıp iki siyah kâğıt parçasını masama vurdum ve ikiye katladım. Mektubu kâğıtla uyumlu siyah zarfın içine koyup siyah zarf mührünü aldım ve başucumdaki komodinin üzerinde duran mumun üzerine tutup fitili yaktım.

Üç koca ay.

Kaşlarımı çattım. Daha önce hiç bu kadar uzun süre sessiz kalmamıştı. Misha'nın sık sık yalnız kalmaya ihtiyacı olurdu, yani uzun süreler boyunca ondan haber almamaya alışkındım ama bu kez bir şeylerin ters gittiği açıktı.

Mühür erimeye başlamıştı, zarfın üzerine tutup damlattım. Alevi üfledikten sonra damgayı alıp üzerine bastırdım. Mektup mühürlenince ortaya havalı, siyah bir kurukafa damgası çıktı.

Bu mührü bana Misha hediye etmişti. On bir yaşından beri kullandığım Harry Potter Gryffindor mühründen sıkılmıştı.

Mektuplarımı görünce kız kardeşi Annie, Hogwarts mektubunun geldiğini söyleyerek onunla dalga geçmişti.

Bu yüzden o da bana daha "erkeksi" bir mühür göndermiş ya bunu kullanmamı ya da hiçbir şey kullanmamı söylemişti.

Gülmüştüm. *Öyle olsun.*

Yıllar önce ilk mektuplaşmaya başladığımızda büyük bir yanlış anlaşılma olmuştu. Beşinci sınıf öğretmenlerimiz sınıflarımızı mektup arkadaşlarıyla eşleştirirken daha çabuk kaynaşalım diye kızlarla kızları, erkeklerle erkekleri eşleştirmişti. Ama onun adı Misha, benim adımsa Ryen'dı ve onun öğretmeni benim erkek olduğumu sanmış benim öğretmenim de onun kız olduğunu sanmıştı.

İlk başlarda hiç anlaşamazdık ama çok geçmeden ortak bir noktamız olduğunu fark ettik. İkimizin anne babası da biz küçükken ayrılmıştı. Onun annesi o iki yaşındayken onları terk etmişti, bense dört yaşımdan beri babamı görmemiş ve ondan haber almamıştım. İkimiz de onları pek hatırlamıyorduk.

Şimdi de aradan yedi yıl geçmişti, lise bitmek üzereydi ve Misha benim en yakın arkadaşım olmuştu.

Yatağımdan çıkıp mektubun üzerine bir pul yapıştırdım ve sabah postalamak için masama bıraktım. Geri yürüyüp kırtasiye malzemelerini komodinime koydum.

Doğrularak ellerimi belime koydum ve huzursuz bir şekilde nefes verdim.

Misha, nereye gittin böyle? Burada boğuluyorum.

Gerçi, eğer bu kadar merak ediyorsam Google'layabilirdim. Ya da Facebook'ta araştırır ya da evine giderdim. Ne de olsa yakınlarda yaşıyordu ve adresini biliyordum.

Ama birbirimize söz vermiştik. Ya da ben onu söz vermeye zorlamıştım desem daha doğru olur. Birbirimizi, nerede yaşadığımızı görmek, mektuplarda bahsettiğimiz insanlarla tanışmak, yarattığımız dünyayı yok ederdi.

Şimdiki haliyle Misha Lare, bütün kusurlarına rağmen zihnimde kusursuzdu. Beni dinliyor, gaz veriyor, beni rahatlatıyordu ve benden bir beklentisi yoktu. Doğruları söylüyordu. Onunlayken kendimi gizlememe gerek kalmıyordu.

Kaç kişi kendi hayatında böyle birine sahipti?

Her ne kadar cevap almak istersem isteyeyim, bundan henüz vazgeçemezdim. Yedi yıldır birbirimize yazıyorduk. Bu benim bir parçamdı ve o olmadan ne yaparım bilmiyordum. Eğer onu ararsam her şey değişirdi.

Hayır. Biraz daha bekleyecektim.

Saate baktığımda neredeyse vakit geldiğini gördüm. Arkadaşlarım birkaç dakika sonra burada olacaktı.

Masamdaki tepsiden bir tebeşir alıp yatak odamın kapısının yanındaki duvara yürüdüm ve duvara bantladığım fotoğrafların etrafına çerçeveler çizdim. Dört fotoğraf vardı.

Geçen dönem amigoluk yaparken, etrafım tıpatıp bana benzeyen kızlarla doluyken. Geçen yaz cipimin içinde oturmuş, arka koltuğa dizilmiş arkadaşlarımlayken. Sekizinci sınıfta seksenler partisinde gülümseyip bütün sınıfımla birlikte poz verirken.

Her fotoğrafta en öndeydim. Lider. Mutlu gözüken.

Bir de dördüncü sınıftaki fotoğrafım vardı. Yıllar önce. Oyun parkında tek başıma banka oturmuş, beni okuldaki Film Gecesi'ne getiren anneme gönülsüzce gülümsüyordum. Diğer çocuklar koşup eğleniyordu ve ne zaman birinin yanına gidip onlara katılmaya çalışsam, orada yokmuşum gibi davranırlardı. Hep bensiz giderler ve hiç beklemezlerdi. Konuşmalarına beni dahil etmezlerdi.

Gözlerime yaşlar doldu, uzanıp fotoğraftaki yüzüme dokundum. Bu hissi daha dünmüş gibi hatırlıyordum. Davet edilmediğim bir partiye gitmişim gibi.

Tanrım, ne kadar da değiştim.

"Ryen!" Birinin koridordan seslendiğini duydum.

Burnu çekip hızlıca gözyaşlarımı silerken ablam kapıyı açtı ve tıklatmadan içeri girdi. Boğazımı temizledim, aralık kapıdan içeri bakarken duvara çizim yapıyormuş gibi davrandım.

"Yatma vakti" dedi.

"On sekiz yaşındayım" dedim, daha fazla bir açıklamaya ihtiyacı yokmuş gibi.

Dün bitirdiğim yeri baştan boyarken gözlerimi ona çevirmedim.

Yani, ciddi miydi? Saat daha ondu ve benden sadece bir yaş büyüktü. Ben ondan daha sorumluydum.

Parfümünün kokusunu alabiliyordum ve gözümün ucuyla sarı saçlarını açık bıraktığını fark ettim. *Harika.* Bu, erkek arkadaşını eve getireceği ve birazdan evden sıvıştığımda dikkatinin dağınık olacağı anlamına geliyordu.

"Annem mesaj attı" dedi. "Matematiği bitirdin mi?"

"Evet."

"Vatandaşlık?"

"Taslağı bitirdim" dedim. "Makaleyi bu hafta sonu yazarım."

"İngilizce?"

"*Cesur Yeni Dünya* yorumumu Goodreads'e yükledim ve anneme linkini gönderdim."

"Sırada hangi kitabı seçtin?" diye sordu.

Duvarın beyaz sıvaları yere dökülürken kaşlarımı çattım. "*Fahrenheit 451.*"

Dudağını büzdü. "*Orman, Cesur Yeni Dünya, Fahrenheit 451...*" diye saydı, annemin verdiği harçlıkla aldığım okul dışında okuduğum kitapları sayarak. "Tanrım, ne sıkıcı bir kitap zevkin var."

"Annem modern klasiklerden seçmemi söyledi" diye karşı çıktım. "Sinclair, Huxley, Orwell..."

"Sanırım *Muhteşem Gatsby*'i falan kastetmiştir."

Gözlerimi kapatıp başımı aşağı attım, horluyormuş gibi yapıp onunla dalga geçtim.

Gözlerini devirdi. "Çok şımarıksın."

"Kime çekmişim..."

Ablam geçen sene mezun olmuştu ve yakınlardaki üniversiteye gittiği için evde yaşıyordu. Bu durum annemin işine gelmişti, kendisi bir etkinlik organizatörüydü ve şenlikler, konserler ve fuarlar için çoğu zaman şehir dışında olurdu. Beni yalnız bırakmak istemiyordu.

Ama doğrusunu isterseniz, bana göz kulak olma işini neden Carson'a verdiğini hiç anlamıyordum. Benim notlarım daha iyiydi ve onun gibi başımı belaya sokmuyordum, en azından onlar öyle sanıyordu.

Hem, ablamın bu saatte yatıp uyumamı söylemesinin tek sebebi eve çağırdığı çocuk her kimse onunla işi pişirmek istemesiydi.

Sanki anneme söyleyeceğim de.

Umurumdaymış gibi.

"Benden söylemesi" dedi, elini beline koyarak. "O kitaplar sana biraz ağır gelebilir."

"Bilmem mi" dedim bozuntuya vermeden. "Bütün o büyük kavramlar küçücük, minicik zihnimin içinde. Kendimi alık gibi salak hissettiriyor." Ardından ona güvence verdim. "Ama merak etme. Yardıma ihtiyacım olursa söylerim. Şimdi izninle, dokuz saatlik uykumu almam gerekiyor. Koç yarın sabah daire koşusu yaptıracak."

Bana kötücül bir bakış attı ve duvarlarıma baktı. "Annemin odanı bu hale getirmene izin verdiğine inanamıyorum."

Ardından arkasını dönüp kapıyı kapattı.

Duvarlarıma baktım. Bir sene önce siyah yazı tahtası boyasıyla boyamıştım ve her yanına çizmiş, çiziktirmiş ve yazılar yazmıştım. Misha'nın şarkı sözleri geniş duvarda her yere yayılmıştı, bunun yanı sıra kendi düşüncelerim, fikirlerim ve minik karalamalarım da vardı.

Fotoğraflar, posterler ve bir sürü kelime vardı, hepsinin benim için özel bir anlamı vardı. Bütün odam bu haldeydi ve benim çok hoşuma gidiyordu. Buraya kolay kolay kimseyi davet etmezdim. Özellikle de arkadaşlarımı. Görseler benim sevdiğim o çok kötü çizimlerimle ve Misha ile benim sözlerimle dalga geçerlerdi.

İçimdeki her şeyi etrafımdaki insanlara açıklamak zorunda olmadığımı uzun zaman önce anlamıştım. Açıklarsam yargılarlardı ve yapmamalarını tercih ederdim. Bazı şeyler gizli kalmalıydı.

Yatağımın üzerindeki telefonum titreyince uzanıp elime aldım.

Dışarıdayız, yazıyordu.

Orta parmağımı dokunmatik ekrana dokundurup, *Bir dakikaya geliyorum* diye cevapladım.

Nihayet. Buradan çıkmam lazım.

Telefonu kenara fırlatıp atletimi çıkardım ve pijama şortlarımı

bacaklarımın altından geçirip hepsini yere attım. Koltuğuma doğru yürüyüp kot şortlarımı aldım.

Şortları giyip üzerime beyaz bir tişört geçirdim, üzerine de gri bir kapüşonlu taktım.

Telefonum yine titredi ama bu sefer görmezden geldim.

Geldim, geldim.

Cebime biraz para ve telefonumu sıkıştırdım. Sandaletlerimi aldım ve camdan dışarı fırlatıp verandanın çatısından sekip yere düşmelerini izledim.

Saçımı toplayıp atkuyruğu yaptım ve pencereden dışarı çıktım. Pencereyi dikkatli bir şekilde kapatıp odamı içeride uyuyormuşum gibi sessiz ve karanlık bir halde bıraktım. Dikkatli adımlarla çatıda yürüyüp evin kenarındaki merdivenin yanına gittim, tırmanarak yere indim. Sandaletlerimi alıp bahçeyi koşarak geçtikten sonra yolun kenarında beni bekleyen arabanın yanına yürüdüm.

Arabanın kapısını açtım.

"Selam." İçeri girince Lyla sürücü koltuğundan selam verdi. Başımı çevirip bakınca arka koltukta oturan Ten'i gördüm ve ona başımla selam verdim.

Kapıyı çarparak kapattım, aşağı eğilip sandaletlerimi ayağıma geçirdim. Soğuktan titriyordum. "Lanet olsun. Havanın hâlâ bu kadar soğuk olduğuna inanamıyorum. Yarın sabah antrenman çok fena olacak."

Nisan ayındaydık, yani gündüzleri hava ısınıyordu ama sabahın erken saatlerinde ve akşamları on dereceye kadar düşüyordu. Keşke pantolon giyseydim.

"Onlar sandalet mi?" diye sordu Lyla, kafası karışmış bir halde.

"Evet, sahile gitmiyor muyuz?"

"Hayır" dedi Ten arkadan. "Koy'a gidiyoruz. Trey mesaj atmadı mı?"

Omzumun üzerinden ona baktım. *Koy mu?* "İnsanlar girmesin diye oraya bekçi koyduklarını sanıyordum."

Omuz silkti, yüzünde muzip bir ifade vardı.

Peeeeki. "Eh, eğer yakalanırsak önce ikinizin başını yakarım haberiniz olsun."

"Tabii önce biz senin başını yakmazsak" dedi Lyla melodik bir sesle, gözlerini yoldan ayırmıyordu.

Arkamda oturan Ten güldü. Başımı salladım, ben o kadar komik bulmamıştım. Lider olmanın kötü yanı, birinin her zaman yerinizi kapmaya çalışmasıydı. Ben şaka olsun diye öyle söylemiştim. Lyla'nın şaka yaptığını sanmıyorum.

Lyla ile Ten, yani Theodore Edward Neilson, kelimenin sözlük anlamıyla benim arkadaşlarımdı. Birbirimizi ortaokuldan beri tanıyorduk ve lisede de birbirimizden ayrılmamıştık. Lyla ile ikimiz amigo takımındaydık. Onlar benim zırhım gibiydi.

Evet, rahatsız edici olabiliyorlardı, çok ses çıkarıyorlardı ve her zaman iyi hissettirmiyorlardı ama onlara ihtiyacım vardı. Lisede yalnız olmak istemezdiniz ve eğer iyi kötü arkadaşlarınız varsa biraz olsun gücünüz olurdu.

Lise bu açıdan biraz hapishaneyi andırıyordu. Tek başına hayatta kalamazdınız.

"Arkada bir yerlerde Chuck olacaktı" dedi Lyla, Ten'e. "Onları bulup Ryen'a uzatır mısın?"

Ten aşağı eğildi, Lyla'ya annesinden kalan 90 model BMW'nin altındaki çöp dağını karıştırdı.

Ten koltuğun öbür tarafından ayakkabının tekini fırlattı ve bulur bulmaz diğerini de verdi.

"Teşekkürler." Ayakkabıları aldım, sandaletleri çıkardım ve diğerini ayaklarıma geçirdim.

Ayakkabılar için minnettardım. Koy hem pis hem de ıslak bir yerdi.

"Keşke daha önce haberim olsaydı" dedim, sesli düşünerek. "Fotoğraf makinemi getirirdim."

"Fotoğraf makinesini ne yapacaksın ki?" diye karşılık verdi Lyla. "Oraya varınca şu karanlık, küçük dönme dolap arabalarından birini bul ve Trey'e erkek olmak neymiş göster."

Koltuğumda arkaya yaslandım, imalı bir gülümseme gönderdim. "Eminim benden önce birçok kız göstermiştir."

Trey Burrowes benim erkek arkadaşım değildi ama öyleymiş gibi davrandığı kesindi. Ona aylardır mesafeli davranıyordum.

Bizim gibi mezun olmak üzere olan Trey'in her şeyi vardı. Arkadaş çevresi, popülerlik, o değerli ayaklarının önünde eğilen bir dünya... Ama benden farklı olarak bu onun hoşuna gidiyordu. Kendisini böyle tanımlıyordu.

Oysaki kafasının içi beyin yerine marşmelov doluydu ve egosu erkek memeleri kadar büyüktü. Ah, pardon. *Göğüs kasları* demek istedim.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Misha, nereye kayboldun böyle?* O içimi dökebileceğim tek kişiydi.

"Eh" dedi Lyla sessizce, camdan dışarı bakarak. "Sana sahip olamadı ve istediği de bu. Ama peşinden daha fazla koşamaz, Ryen. Çok geçmeden başkasını bulacak."

Bu bir uyarı mıydı? Gözümün ucuyla ona baktım, kalbimin atışının hızlandığını hissediyordum.

Ne yapacaksın, Lyla? İstediğini vermezsem gelip burnumun altından onu alacak mısın? Beklemekten sıkılıp başkasını becerince kaybım seni mutlu mu edecek? Şu anda başka birini beceriyor mu? Belki de seni?

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sen benim için endişelenme" dedim, onu acıtan yerinden vurarak. "Hazır olunca koşa koşa yanıma gelecek. Kiminle vakit öldürüyor olursa olsun."

Ten arka koltuktan sessizce güldü. Her zaman benim tarafımı seçerdi, Lyla'dan bahsettiğimden haberi bile yoktu.

Gerçi, Trey'in koşarak yanıma gelmesi umurumda değildi. Ama Lyla beni kışkırtmaya çalışıyordu ve yapmasa iyi ederdi.

Lyla da ben de inatçı keçilerdik ama birbirimizden çok farklıydık. O erkeklerden ilgi görmeye muhtaçtı ve neredeyse çoğu zaman onlara ne isterlerse verir, yüzeysel ilgiyi gerçek duygularla karıştırırdı. Tabii, şu anda Trey'in arkadaşı J.D. ile çıkıyor olabilirdi ama Trey'in de peşinden gittiğini duymak beni şaşırtmazdı.

Bir erkeğe sahip olunca kendisini hepimizden üstün hissediyordu. Kız arkadaşları vardı ama onu *istiyorlardı*. Böylece kendini güçlü hissediyordu.

Ta ki erkeklerin önüne çıkan herkesi istediğini fark edene dek, ondan sonra başladığı yere geri dönüyordu.

Öte yandan ben... Ben zayıftım. Tek istediğim olabildiğince

kolay bir şekilde günü atlatmaktı. Bunu başarmak için kimin üzerine bastığımın önemi yoktu. Bunu Film Gecesi'nde tek başıma bankta otururken çekilen fotoğraftan kısa süre sonra fark etmiştim.

Artık hiçbir zaman yalnız değildim ama daha mutlu muydum? İşte buna karar veremiyordum.

Ek, ek, ek, asla bilemezsin, ne acı çekersen onu biçersin.

Misha'nın şarkı sözlerini düşünüp gülümsedim. Bir keresinde mektubuyla birlikte gönderip beğenip beğenmediğimi sormuştu ve bana çok mantıklı gelmişlerdi. Ne de olsa bunu ben istemiştim, öyle değil mi?

"Bu yoldan nefret ediyorum" diye araya girdi Ten. Ne kadar rahatsız olduğu ses tonundan belliydi, gözlerimi kırpıştırıp düşüncelerimden kurtuldum.

Neyden bahsettiğine bakmak için başımı pencereye çevirdim.

Lyla'nın arabasının dörtlüleri gecede bir delik açarak yolu aydınlatırken hafif meltem ağaçlardaki yaprakları sallıyordu, tüneli andıran bu çevreyolundaki tek yaşam belirtisi buydu. Karanlık, ıssız ve sessiz.

Thunder Bay ile Falcon's Well'in arasındaki Old Pointe Yolu'ndaydık.

Omzumu üstünden Ten'e baktım. "Her yerde insanlar ölür."

"Ama bu kadar gençken değil" dedi, koltuğunda rahatsızca kıpırdanarak. "Zavallı kız."

Birkaç ay önce Anastasia Grayson adında bizden yalnızca bir yaş küçük bir koşucu bu yolun kenarında ölü bulunmuştu. Kalp krizi geçirmişti, nedenini kimse bilmiyordu. Ten'in dediği gibi, onun gibi genç birinin bu şekilde ölmesi alışıldık bir olay değildi.

Bu olay hakkında Misha'ya yazmış, aynı kasabada yaşadıkları için kızı tanıyıp tanımadığını sormuştum ama diğer mektuplarım gibi onu da cevapsız bırakmıştı.

Badger Yolu'na doğru sağa sapan Lyla torpido gözünü karıştırıp dudak parlatıcısı çıkardı. Pencereyi açıp serin deniz havasını içime çektim.

Atlantik Okyanusu tepelerin hemen arkasındaydı ama şimdiden

havadaki tuz kokusunu alabiliyordum. Sahilden bu kadar uzakta yaşayınca fark etmiyordum bile ama sahile (ya da Koy'a, yani sahilin yanındaki eski eğlence parkına) geldiğimizde kendimi başka bir dünyaya gelmiş gibi hissediyordum. Rüzgâr üzerime üflüyordu, ayaklarımın arasındaki kumları neredeyse hissedebiliyordum.

Keşke sahile gitmekten vazgeçmeseydik.

"J.D. gelmiş bile" diye belirtti Lyla. Arabayı eski, neredeyse terk edilmiş park yerine çekti. Dörtlüleri herhangi bir park yerine değil, öylesine orta yere park edilmiş koyu mavi GMC Denali'yi aydınlattı. Park yerlerini gösteren boyalar uzun zaman önce silinmiş olmalıydı.

Kaldırımdaki boşluklardan fışkıran belime kadar uzanan otlar meltemde sallanıyordu, ay ışığı yıkık dökük bilet gişesi ve kapıların ötesinde yatan parkı aydınlatıyordu. İleride heybetli ve karanlık kuleler ve binalar duruyordu ve birçok devasa yapı vardı. Birisi yuvarlak şeklindeydi, muhtemelen bir dönme dolaptı.

Başımı yüz seksen derece çevirdikçe etrafta başka benzer yapılar olduğunu gördüm, eskimiş hız trenlerinin ıssız ve ürkütücü kemiklerini inceledim.

Lyla arabanın motorunu kapattı ve o telefonu ile anahtarları aldıktan sonra hepimiz arabadan indik. Kapılardan içeri, kırık dökük bilet gişelerinin ötesine bakarak devasa eğlence parkında ötesinde nelerin yattığını görmeye çalıştım ama tek görebildiğim karanlık kapılar, onlarca sokak köşesi ve göz alabildiğince uzanan kaldırımlardı. Kırık pencerelerden içeri giren rüzgâr fısıltı gibi ses çıkarıyordu.

Çok fazla köşe ve kuytu vardı. Saklanacak çok yer vardı.

Kapüşonlumun kollarını yukarı çektim, birdenbire o kadar da soğuk gelmemeye başlamıştı. Burada ne işimiz vardı?

Sağıma bakınca park yerinin kenarındaki ağaçların altına gizlenmiş, camları karartılmış siyah Ford Raptor'u fark ettim. İçeride biri mi vardı?

Tüylerim ürperdi, kollarımı ovuşturdum.

Belki de Trey'in ya da J.D.'nin arkadaşlarından biri bu gece kendi arabasıyla gelmişti.

"Huu, huu, huu" diye bir ses duyuldu, birileri baykuş taklidi yapıyordu. Gözlerimi Raptor'dan ayırdım ve hepimiz sesin geldiği tarafa baktık.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Lyla, gülerek. "Çılgınlar sizi!"

Ben başımı sallarken Ten ile Lyla tezahürat yapıp haykırdı ve kapının hemen yanındaki atlıkarıncaya doğru koştu. Lyla'nın erkek arkadaşı J.D. ile kankası Bryce, eskimiş atlıkarıncanın arabalarının arasındaki on beş metre yüksekliğindeki paslı direklere tırmanmıştı.

"Hadi gelin" dedi Lyla, atlıkarıncanın önündeki tırabzana tırmanarak. "Gidip bakalım."

"Neye bakacağız?" diye sordum. "Çalışmayan atlıkarıncaya mı?"

Bana kulak asmayarak uzaklaştı, Ten ise arkasından güldü.

"Hadi gel." Elimi tutup beni atlıkarıncadan uzaklaştırdı.

Onun peşinden giderek eğlence parkının derinliklerine doğru ilerledim, birlikte bir zamanlar büyük bir insan kalabalığıyla dolu olan geniş sokaklarda amaçsızca yürüdük. Sağıma soluma bakındım, bir yandan hayran kalırken bir yandan da ürküyordum.

Kapılar menteşelerinden çıkmış, rüzgârda sallanıyordu. Ay ışığı kırık pencerelerin önünde uzanan camlardan yansıyordu. Rüzgâr çocuklar için olan fil ve sıcak hava balonu şeklindeki dönme dolap arabalarına üflüyordu, her yer ıssız ve karanlıktı. Atlıkarıncanın önünden yürüdük. Platformun üzerinde yağmur birikintileri vardı ve atların kalkmış boyasının üzeri kirle kaplıydı.

Küçükken burada atlıkarıncaya bindiğimi hatırlıyordum. Bizi bırakmadan önce babama dair hatırladığım tek anılardan biriydi.

Parkın içlerine doğru ilerlerken arkadaşlarımızın bağrışmaları artık duyulmamaya başladı, parkın hâlâ ayakta kalan kısmını incelerken adımlarımı yavaşlattım.

Burası eskiden kahkaha ve eğlence dolu çığlıkların yükseldiği bir yerdi, şimdiyse terk edilmiş ve kendi halinde çürümeye bırakılmıştı, bir zamanlar içinde barındırdığı neşeden eser yoktu.

Birkaç kısa sene. Eğlence Koyu kapılarını kapatalı yalnızca birkaç sene olmuştu.

Ama her şeye rağmen, terk edilmiş ve ihmal edilmiş de olsa,

hâlâ buradaydı. Derin bir nefes alarak eski tahta, nem ve tuz kokusunu içime çektim. *Terk edilip ihmal edilsem de hâlâ ayaktayım, hâlâ ayaktayım, hep ayakta kalacağım...*

Kendi kendime güldüm. *Al sana yeni bir şarkı sözü, Misha.*

Ten'in arkasından yürürken mektup arkadaşımın yıllar boyunca gönderdiğim sözleri şarkılara dönüştürdüğünü düşündüm. Eğer ünlü olursa bana telif hakkı ücreti borçluydu.

"Biraz üzücü bir yer" dedi Ten, oyun kabinlerinin yanından geçerken ellerini ahşap çerçevelerinde gezdirdi. "Buraya geldiğimi hatırlıyorum. Hâlâ canlıymış gibi geliyor, öyle değil mi?"

Gece ayazı kabinlerin ve yemek tezgâhlarının arasından uğuldayarak geçti ve atkuyruğumdan çıkan saçları uçurdu. Hava akımı bacaklarıma dolanıp kapüşonlumun içine girip tenime yapıştırarak soğuğunu boynuma üfledi.

Birdenbire etrafım sarılmış gibi hissettim.

Sanki çılgın bir fırtınanın tam ortasındaki durgun bacanın içinde duruyordum.

Birileri beni izliyormuş gibi.

Hızlı adımlarla Ten'in yanına yürürken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum, gerginliğimi asabiyetle gizlemeye çalışarak.

Ahşap oyun kabinlerinden birinin panjurunu çekti, biraz hareket etse de kilidi kapalı olduğu için tamamen açılmadı. "Sana oyuncak ayı alacağım" diye cevapladı, sanki bu beklenen bir şeymiş gibi.

"Bunca seneden sonra ortada ödül kalacağını mı sanıyorsun?"

"Eh, ne de olsa kilitli, öyle değil mi?"

Kıkırdadım ve Ten iki eliyle pencereyi tutup yukarı kaldırırken onu izledim.

"J.D., kes şunu!" Lyla'nın sesi uzaktan geliyordu, başımı kaldırıp bakınca dönme dolaba tırmanan karanlık şekilleri gördüm.

"Haha!" diye güldü başka biri.

Ten pencereyi açmaya çalışmaktan vazgeçmiş, bunun yerine kilitle uğraşmaya başlamıştı. Sanki kilidi öylece kırabilirmiş gibi. Gözlerimi aşağı çevirince tezgâhın alt tarafındaki panjura

geçirilmiş kırmızı ve beyaz eski püskü, yırtık plastik masa örtüsünü fark ettim.

Ayağımı hafifçe öne uzatınca plastik ikiye ayrıldı ve öne arkaya çırpınmaya başladı, Ten'i içeri girmeye davet ediyordu.

Ten durdu, panjuru unutup kaşlarını çatarak masa örtüsüne baktı. "Bunu ben de biliyordum."

"O zaman git de bana bir oyuncak ayı al" diye emir verdim, ona küçük bir gülümseme göndererek.

Ten elleriyle ayaklarının üzerine eğilip masa örtüsünün arkasından tırmanırken kendi kendine mırıldandı. "Emredersiniz, Majesteleri."

Ten içeriye girip gözden kaybolurken arkasından, "Telefon ışığını kullan!" diye bağırdım.

"Herhalde."

Bana takılan tavrına güldüm. Okulda arkadaşım olarak bildiğim herkesin içerisinde, Ten gerçek bir arkadaşa yakın olan tek kişiydi. Misha kadar yakın değildik ama yakındık. Onun yanındayken sahte davranmama gerek yoktu.

Ona bağlanmamı ve iyice yakınlaşmamı engelleyen tek şey, Lyla ile olan arkadaşlığıydı. Olur da kırılgan küçük arkadaş grubumun güvenliğini bırakırsam o da benimle gelir miydi?

Doğrusunu isterseniz, bilmiyordum.

"Oyuncak ayı falan yok!" diye seslendi. "Ama şişme oyuncaklar var!"

Plaj topu gibi mi?

"Hâlâ şişebiliyorlar mı?" diye takıldım.

Ama Ten cevap vermedi.

Panjurun yakınına eğilip kulak kabarttım. "Ten?"

Hiçbir şey duyulmuyordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Doğruldum, tekrar seslendim. Bu sefer daha yüksek sesle. "Ten? Sen iyi misin?"

Ama sonra bir şey belime dolandı. Olduğum yerde zıpladım, derin bir nefes alırken bir ses kulağıma doğru hırıldadı. "Karnavala hoş geldin, küçük kız."

Kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum. Beni tutan

elleri çekip arkamı döndüğümde fenerin ışığını çenesine tutan Trey'i gördüm. Fenerin ışığı yüzünü aydınlatıyor, kötücül gülümsemesini ortaya çıkarıyordu.

Aptal.

Pişmiş kelle gibi gülümsüyor, açık kahverengi saçları ve kakao rengi gözleri parlıyordu. El fenerini bırakıp hızla yanıma geldi, ben daha nefesimi toparlayamadan aşağı eğilip ayaklarımı yerden kesti ve omzunun üzerine fırlattı.

"Trey!" diye homurdandım, omuz kemikleri karnıma batıyordu. "Kes şunu!"

Gülerek kalçama şaplak attı. Elini bacaklarımda hissedince irkildim.

"İndir dedim, mankafa!" diye bağırdım, sırtına vurarak.

Kıkırdamaya devam ederken beni yere bıraktı, elini belimden çekmedi.

"Mmmm, gel buraya" dedi ve beni kulübenin duvarına dayadı. "Demek benimle oyun oynarsın, ha?" Parmak eklemleri çıplak bacağımın iç bölgesine dokundu. "Okulda sana dokunamayacağımı bilmene rağmen o minik amigo eteğini giyiyorsun, şimdi dokunabileceğim yerde de şort giyiyorsun."

"Ne olmuş yani?" Onu oltaya getirdim. "Bacaklarım etek giyerken daha farklı mı gözüküyor?"

"Hayır, her şekilde çok iyi gözüküyorlar." Yakınıma eğildi, nefesindeki bira kokusunu alınca ister istemez geri çekilmeye çalıştım. "Ama şort giyince ellerimi içeri sokamıyorum."

Sonra da söylediğini ispatlarmış gibi ellerini içeri sokmayı denedi.

Elini geri çektim. "Peki ama şöyle bir şey var..." dedim. "*Çocuklar* mızmızlanır. Erkek dediğin, istediği şeyle arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermez. Şort olsun ya da olmasın."

Gözlerini bedenimde gezdirip yukarı kaydırdı, delici bakışlarıyla beni izliyordu. "Seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

"Evet, bunu yapmak istediğini biliyorum."

Trey uzun zamandır benimle flört ediyordu, aklından tam olarak ne geçtiğini biliyordum; akşam yemeği ve sinema olamazdı.

Yüz verirsem astarını istiyordu. Biriyle eğlenmek için parmağımda yüzük olması gerekmezdi ama birlikte olup sonra bıraktığı kızlardan biri olmak da istemiyordum.

Bu yüzden ona teslim olmadım. Ama onu reddetmedim de. Onu reddeden son kıza ne yaptığını biliyordum.

"Sen de istiyorsun" diye karşılık verdi. Geniş omuzları ve sert göğsüyle beni sıkıştırıyordu. "Benden iyisini bulamazsın bebeğim ve istediğimi her zaman elde ederim. Bekle de gör."

Ona bakınca doğruca egosunu görüyordum. Yüksekten atmaya bayılıyordu, ya başkalarının onu umursamayacağından korkuyordu ya da kendine ne kadar harika olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Trey Burrowes, bir kürdanın üzerinde duran kiremitten bir ev gibiydi.

Baldırıma bir şey değdi ve aşağı baktığımda Ten'in sürünerek oyun tezgâhından çıktığını gördüm. Yoldan çekilip Trey'i ittim, Ten'in elinde bir şey tuttuğunu fark ettim.

"Bir kılıç buldum" dedi, plastik şişme kılıcı önümüzde sallayarak.

Trey kıs kıs güldü. "Evet, ben de."

İğrenç şakasının ağzımda bıraktığı kötü tadı yutkundum.

Arkasını döndü, bir an için sessiz kaldı. Dönme dolap birdenbire dikkatini çekmişti.

O kadar kolay dikkati dağılıyordu ki. Çok kolay sıkılıyordu.

"Bak ne diyeceğim" dedim, Trey'le konuşurken salınarak yürüyüp Ten'in koluna girdim. "Ten'i eve götürmene izin veririm."

Trey omzunun üzerinden başını çevirdi ve delirmişim gibi bana baktı.

"O zaman beni götürebilirsin" diye bitirdim, kaşlarını ilgiyle kaldırdı.

Okul altı hafta sonra bitiyordu. Bu kadar uzun süre dayanabilirdim. Onunla çıkmak istemiyordum ama yarın sabah uyandığımda Facebook'ta kendim hakkında iğrenç dedikodular çıktığını görmek de istemiyordum. Trey Burrowes kibar olabilirdi ama aynı zamanda tam bir pislik de olabiliyordu.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, arkasını dönerek bana baktı.

"Tek yapman gereken beni yakalamak" dedim, Ten'in elini tutarak. "Yirmiye kadar say."

"Şuna beş diyelim" diye takıldı Ten, benimle geriye çekilerek. "Yirmiye kadar saymayı bilmiyor olabilir."

Midem kahkahayla kasıldı ama kendimi tuttum.

Trey sırıttı, mideye indirmek istediği bir hamburgermişim ve onu kimse durduramazmış gibi bana bakıyordu. Ardından ağzını açtı ve yavaşça bize doğru gelmeye başladı. "Bir..."

Bu uyarısıyla birlikte Ten ile dönüp parkın arka tarafına koşmaya başladık.

Islak yapraklar ve yere saçılan dallarla dolu yollarda koşar ve kırık dökük tezgâhların etrafından hızla dönerken ikimiz de kahkahalarımıza hâkim olamıyorduk. Dönme dolap, su kaydırağı ve eskiden sürekli Def Leppard çaldığını hatırladığım korku tünelinin önünden geçtik.

Karanlık ve paslanmış kamikaze hâlâ sağlamdı ve eski salıncakların arasından dolanırken soğuk zincirler kollarıma battı. Zincirler ses çıkarıp Ten'in arkasından koşarken yerimizi ele verdi.

"Buraya!" diye bağırdı.

Derin bir nefes alıp çalışanlara özelmiş gibi bir havası olan küçük bir binaya girdi. Karanlığın içine dalıp kapıyı arkamdan kapatıp küflü hava burnuma gelince irkildim.

Ten telefonunun çıkarıp feneriyle odayı aydınlattı, ben de aynısını yaptım. Ayaklarımızın altı molozlarla doluydu, bir yerlerden suyun damladığını duyabiliyordum.

Ama etrafa bakmak için durmadık. Ten merdivene benzer bir yere doğru ilerledi, tırabzanın etrafından dolanarak aşağı doğru bir adım attı.

Bu tuhaftı. Merdivenler aşağı, yerin altına iniyordu.

"Aşağıya mı?" diye sordum nefes nefese, yeşil çelik parmaklıkların ardına bakınca tek görebildiğim alttaki zifiri karanlıktı. İçim tüylerimi diken diken eden bir korkuyla doldu.

"Hadi gel." Ten basamaklardan inmeye başladı. "Burası hizmet tüneli. Lunaparklarda hep olur."

Bir an için duraksadım, aşağıda neyle karşılaşacağımız belli

olmazdı. Vahşi hayvanlar, evsiz insanlar... Ölü birileri bile olabilirdi.

"Eskiden elektronik kuklaları falan buradan yönetirlermiş." Ten, elinde ışığıyla aşağı inerken bana seslendi. "Çalışanlar bu sayede parkın içinde hızlı hareket edebiliyormuş. Hadi gelsene!"

Bütün bunları nereden öğrenmiş ki? Lunaparkların yer altında odaları olduğunu bilmezdim.

Ama Trey'in nefesini arkamızda hissedebiliyordum, bu yüzden derin bir nefes aldım tırabzanın etrafından atlayıp Ten'in peşinden gittim.

"Burada ışıklar falan var" dedi alt kata ulaşırken. Ben de arkasından geldim, omzunun üzerinden bakıp önümüzde nelerin yattığını görmeye çalıştım.

Midem taklalar atıyordu. Uzun yeraltı tüneli tepeden tırnağa betondan yapılmıştı, soldan sağa ve yukarıdan aşağı yaklaşık üç metre derinliğinde yuvarlak bir tüneldi. Etrafta muhtemelen buraya damlayan yağmur sularından, boru sızıntısından ya da duvarlardaki çatlaklardan içeri giren okyanus suyundan kaynaklanan su birikintileri vardı. Tavandaki floresan lambaların ışığıyla parlıyorlardı.

Tünelin sonunda siyah bir boşluk uzanıyordu. Ellerimle kollarımı sıvazladım, birdenbire üşümüştüm.

"Lambalar muhtemelen şehir elektriğine bağlıdır" dedim. "Belki de her zaman açıktır."

Doğrusunu isterseniz, hiçbir fikrim yoktu... Neden sürekli açık olsundu ki? Ama kendimi kandırınca daha iyi hissediyordum.

Yukarıdan bir kapının kapanma sesi geldi ve olduğum yerde zıpladım, kısa bir an için gözlerimi merdivenin yukarısına yöneltip elimi Ten'in sırtına koydum ve onu öne doğru ittim.

"Siktir" diye fısıldadım. "Koş, koş, koş!"

Tünelde koşarak ilerledik, belli belirsiz kapıların ve koştuğumuz ana tünelden çıkan diğer tünellerin yanından geçerken kalbim küt küt atıyordu. Buna rağmen dik durdum, hissettiğim korkuya rağmen heyecanlı bir gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissettim.

Eğer bizi kovalayan Misha olsaydı, benim peşimden koşmazdı. Ama beni kaybetmezdi de. Zekasıyla beni alt etmenin bir yolunu bulurdu.

Arkamızda ayak sesleri duydum. Omzumun arkasından bakınca merdiven boşluğundan bir ışığın geldiğini gördüm. Nefesimi tutup Ten'in tişörtünü yakaladım ve onu sağ taraftaki odaya çektim. Odanın kapısı yoktu, bu yüzden sallanarak içeri girdik ve bir duvarın arkasına saklanarak derin derin nefes alıp hareketsiz kalmaya çalıştık.

"Dikkatli ol, bebeğim" dedi Ten. "Gören de onun seni bulmasını istemiyorsun sanacak."

Evet, beni bulmasını istemiyordum. Ağda yaparım daha iyi. Her gün. Kaynar suyla tuzlu banyo yaptıktan sonra.

Trey'den hoşlanmadığımdan değil tabii. Yakışıklı ve kaslıydı, neden hoşlanmayayım ki?

Ama hayır. Okulda tenime yapışan dar eteğimle yürürken kalçama şaplak attığı, arkadaşlarının da onun sırtına vurup en son kazandığı fıstık kupasını tebrik ettiği o kızlarından biri olmayacaktım.

Saçımı savurup kıkırdadığımı düşünsenize.

Hiç sanmıyorum.

Başımı duvara yaklaştırıp kulak kabartarak bize ne kadar yakın olduğunu anlamaya çalıştım.

Geri mi dönmüştü? Yan tünellerden birine mi girmişti?

Derken gözlerimi kısınca sessiz bir uğultu duydum. Odada sivri sinek geziyordu sanki.

"Şunu duyuyor musun?" diye Ten'e fısıldadım.

Yüzünü seçemiyordum ama karanlık şekli etrafı dinliyormuş gibi durgundu. Ardından bir şeyler bulmak için kot pantolonunun cebini karıştırdı. Bir an sonra telefonunun ışığı odayı aydınlattı ve dönüp baktığımda bir yatak, karışık beyaz çarşaflar ve ufak bir masa manzarası karşısında gözlerimi kocaman açtım.

Bu da ne böyle?

Ten odanın içlerine doğru ilerledi, yatağın yanına gitti. "Demek burada *gerçekten* birileri varmış. Lanet olsun."

"Eh, eğer öyleyse" Alçak sesle konuştum, yanına doğru yürürken yatağın üzerindeki eşyalara baktım. "Buraya geldiğimizde bizi neden dışarı atmadı?"

Ten telefonunu kaldırdı, o odayı incelerken ben de yatağın ve yanındaki komodinin üzerindeki eşyaları inceledim. Bir fotoğrafın üzerinde eski, siyah deri kayışlı bir saat duruyordu, görünüşe bakılırsa fotoğraftaki saatle bu saat tıpatıp aynıydı. Bunun yanı sıra yastığın yanında birkaç kitap, kulaklık takılı bir iPod ve kalem ile defter duruyordu. Defteri alıp karıştırınca karşıma bir erkeğe ait olduğunu tahmin ettiğim el yazısı çıktı.

Herkes öğrendiğinde her şey serbest
Ne yapacaksın onların kazancı senin kaybın olduğunda?
Çok fazla, çok zor, çok uzun, çok yorgun,
Senden geriye tozlar kalacak, yemeyi bitirdiklerinde.

Ufak parlak dudaklarını dert etme sakın,
Yitirecek en sonunda ilk baştaki tadını.
Bense tadına bakmak istiyorum, sen hâlâ sen gibiyken.

Göğsüm inip kalkarken kesik kesik nefesler aldım, kalçalarım gerildi.

Tadına bakmak istiyorum...

Vay be. Sırtımdan aşağı soğuk terler dökülürken birinin bu sözleri kulağıma fısıldadığını hayal ettim. Şiir pek ilgimi çekmezdi ama bu adam her kimse onun şiirlerini okumak hoşuma giderdi.

Gerçi, y'lerin kuyruklarını ve küçük şimşek işaretlerine benzeyen keskin s'leri görünce içim tanıdık bir hisle doldu.

Çok tuhaf.

Ama hayır, kâğıt yazı üstüne yazı, karalamalar ve çiziklerle doluydu. Tam bir karmaşaydı. Geri kalan kısmının Misha'nın mektuplarıyla ilgisi bile yoktu.

"Bak" Yanımda duran Ten'in mırıldandığını duydum. "Bu korkunç işte."

"Ne?" diye sordum, gözlerimi şiirden ayırıp başımı çevirerek ona baktım.

Ama o bana bakmıyordu. Feneri tuttuğu yere bakınca nihayet duvarın halini gördüm. Elimdeki defteri yatağa düşürerek feneri duvarda gezdiren Ten'e bir bakış attım.

YALNIZ.

Büyük siyah harflerle sprey boyayla yazılmıştı, harfler neredeyse benim boyumdaydı.

"*Cidden* korkunç" diye yineledi Ten.

Yavaş yavaş geriye gidip odada etrafıma baktım ve her yeri sindirdim.

Aynen. Duvarda bazı yüzlerin kazındığı fotoğraflar, ne olduğu belirsiz şiirler, gizemli, depresif sözler...

Birinin burada uyuduğuna inanmak güçtü. Bu terk edilmiş, karanlık tünelde.

Uzaktan gelen uğultu sesi yine dikkatimi çekti ve peşinden giderek yatağa doğru eğildim. Kulaklıkları alıp kulağıma tutunca *Bleed It Out* şarkısının çaldığını duydum.

Lanet olsun. Kulaklıkları aldığım gibi yere düşürdüm, nefesim boğazımda takılı kaldı.

"Bu iPod açık" dedim, birdenbire doğrularak. "Bu odada her kim kalıyorsa az önce buradaymış. Gitmeliyiz. Hemen."

Ten kapıya doğru koştu, bense yataktan uzaklaştım ama sonra durdum.

Arkamı dönüp aşağı eğildim ve defterden o sayfayı kopardım. Neden istiyordum bilmiyorum ama istiyordum işte.

Eğer burada yaşayan kişi bir erkekse muhtemelen geri istemezdi, istese bile nereye gittiğini bilemeyecekti.

"Koş" dedim Ten'e, sırtına dokunarak.

Kâğıdı katlayıp arka cebime sıkıştırdım.

Telefonlarımızla yolumuzu aydınlatarak odadan çıktık ve sola döndük. Ama tam o anda biri beni kollarımdan tutup yakaladı ve yalpalayıp nefesim sıkışana kadar sıktı.

"Tuttum seni!" diye övündü bir erkek sesi. "Artık sözünü tutacak mısın?"

Trey.

Çırpınarak elinden kurtulup arkamı döndüm. Lyla, J.D. ile

Bryce arkasında durmuş kahkahalarla gülüyordu.

"Lanet!" diye bağırdı Ten, nefes nefese. Anlaşılan herkes birdenbire ortaya çıkınca o da afallamıştı.

"Fenerleri kapatsanız daha iyi olurdu" diye azarladı Lyla, yüzünde muzip bir gülümsemeyle. "Aşağı iner inmez sizi gördük."

Lyla'yı duymazdan gelerek onların yanından geçip merdivenlere doğru yürüdüm. O odayı araştırmıyor olsaydık, telefonlarımızdaki el feneri kapalı olurdu zaten.

"Sizin burada ne işiniz vardı ki?" diye sordu J.D.

"Siz yürüyün yeter" diye emrettim, sabrım taşıyordu. "Buradan çıkalım artık."

Herkes ilerleyerek tünelde yürümeye başladı. Omzumun üzerinden bakıp neredeyse zifiri karanlığı ve az önce çıktığımız odanın kapısını inceledim.

Hiçbir şey yoktu.

Karanlık köşeler, gölgeler, su birikintilerine yansıyan floresan lambaların ıslak ışığı... Hiçbir şey görmüyordum.

Derin derin nefes aldım, bu ürkütücü hissi üzerimden atamıyordum. Burada birileri vardı.

"Koy'a gitmeyi önerdiğinizde aklımda olan eğlence bu değildi" diye mızmızlandı Lyla, su birikintilerine basmamaya çalışarak yürüyerek.

Tekrar önüme döndüm, basamaklardan hızlı hızlı çıkarken korkumu göz ardı attım. "Evet, merak etme tatlım" diye fısıldadım, sadece onların duyabileceği kadar kısık bir sesle. "J.D.'nin arabasının arka koltuğu çok da uzakta değil."

"Aynen kanka" diye güldü J.D.

Arkama dönüp karanlık tünele son bir defa bakmamak için kendimi zor tuttum.

Arkamda birinin bakışlarını hissederek merdivenleri çıktım.

3. BÖLÜM

RYEN

"Hadi gidelim, kızlar!" Koç yanımızdan geçerken yumruğunu iki defa dolaba vurdu. Etrafımdaki kızlar kıkırdayıp fısıldaştı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirip saçlarımı dağınık bir topuz yaptım.

"Evet, duyduğuma göre kamera takacaklarmış" dedi bankta oturan Katelyn Stephens. "Onu iş üstünde yakalamayı umuyorlar."

Koltuk altlarıma biraz deodorant sıkıp kutuyu spor çantama attım ve dolabımın aynasında rujumu kontrol ettim.

Kamera demek, ha? Okula mı?

Öğrendiğim iyi oldu.

Amigo kıyafetimin tişörtünü sutyenimin üzerine geçirdim ve üstümü başımı düzelttim. Birçoğumuz yakında mezun olacağı için yeni üyeler alacağız, bu yüzden koçumuz birinci sınıfların ilgisini çekme umuduyla bazı günler derslerde üniformamızı giymemizi söyledi.

"Bir sonraki hamlelerinin ne olacağını merak ediyorum" diye araya girdi başka bir kız. "Ellerinden kaçıp duruyor."

"Umarım ellerinden kaçmaya devam eder, en azından ben öyle düşünüyorum" diye ekledi Lyla. "Bu sabah yazdığını gördünüz mü?"

Herkese bir sessizlik düştü, tam olarak nereye baktıklarını biliyordum. Başımı çevirip duvara, beden öğretmenlerinin odasının kapısına baktım. Havalandırmadan hafifçe dalgalanan, duvara

üstünkörü bantlanmış büyük bir beyaz kasap kâğıdı parçası.

Kendi kendime gülümsedim, kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Hazırlanmamı bitirmeye devam ettim.

"Mastürbasyon yapmayı deneyin" dedi Mel Long, bu sabahki antrenmandan önce hepimizin kasap kâğıdının arkasında gördüğü yazıyı tekrar ederek. "Sevdiğiniz biriyle seks yapmak gibi."

Herkes gülmeye başladı. Eminim Woody Allen göndermesi olduğunu bilmiyorlardır.

Duvar yazısını bu sabah, bu kez kızların soyunma odasında keşfettiler. Öğretmenler üzerini kapatsa da herkes arkasında yazanı görmüştü.

Okul geçtiğimiz ay içinde yirmi iki kez tahrip edilmişti, bu yirmi üçüncüsüydü.

İlk başta yavaş başlamıştı, arada sırada bir kez görülüyordu ama artık daha sık yapıyordu. Neredeyse her gün, bazen günde birkaç kez. Bilindiği adıyla "küçük punk" her kimse, geceleri gizlice okula girip duvarlara rastgele yazılar yazmayı âdet edinmişti.

"Eh" dedim, çantamı omzuma atıp dolabımın kapağını kapatarak. "Eğer koridorlara ve girişlere kamera koyacaklarsa eminim her kimse aklını başına alıp vazgeçer ya da yakalanır. Artık günleri sayılı."

"Umarım yakalanır" dedi Katelyn, heyecanlı bakışlarla. "Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Öff." Lyla dudağını büzdü. "O zaman eğlencesi kalmaz ki."

Arkamı dönüp soyunma odasından çıktım. Punk yakalanırsa tabii ki eğlencesi kalmazdı. Sabahları okula geldiğimizde nasıl bir manzarayla karşılaşacağımızı kimse bilmiyordu ve durum artık öyle bir hal almıştı ki, herkes sabah ilk iş vandalın bıraktığı mesajları arar olmuştu. Olayın heyecanına kapılmışlardı, her ne kadar arkasında kimin olduğunu merak etseler de Falcon's Well bu gizem olmadan daha sıkıcı bir yer olurdu.

Bazen ciddi yazılar bırakırdı.

Ben parıltımı cilalıyorum ama
senin elinden hiçbir bok gelmiyor.
Punk

Böyle mesajlar karşısında önce herkes kala kalır ve sonra hiçbir şey olmamış gibi unutulmuş olurdu. Ama dizginlenemeyen bir düşünce gibi bütün gün kafalarını kurcaladığını bilirdiniz.

Bazı günlerse komik mesajlar bırakırdı.

Bilgin olsun diye söylüyorum,
annen şimdiki aklı olsa babanla çıkmazdı.
Punk

İşte o zaman herkes gülmüştü.

Ama ertesi gün birkaç velinin okulu aradığı haberi duyulurdu, çünkü oğulları ve kızları başlarına kakıp bunun doğru mu olduğunu sorardı.

Mesajlarda asla ismini vermez, asla kimseye doğrudan seslenmezdi ama artık ünlü olmuştu. O kimdi? Şimdi ne yazacaktı? Kimseye görülmeden nasıl yapıyordu?

Üstelik ortada buna ya da tersine işaret eden bir delil olmamasına rağmen herkes onun bir kız değil, erkek olduğunu tahmin ediyordu.

Bu gizem okulda dolanmaya devam ediyordu, insanların sırf bir sonraki gelişmeyi kaçırmamak için okula daha sık gelmeye başladığından emindim.

Dolabımın yanına gidip çantamı yere bıraktım ve derin bir nefes aldım. Birdenbire göğsüme çöken ağırlık yüzünden nefes almakta zorlanarak kilidi açıp şifremi girdim.

Başım öne doğru düştü ama hemen kaldırdım.

Lanet olsun.

Dolabımın kapağını açıp kendimi etraftaki gözlerden gizleyerek eteğimi kaldırdım, taytımın beline uzandım ve astım spreyini çıkardım.

"Ryen, süet eteğini ödünç alabilir miyim?"

Yerimden zıpladım, astım spreyini bırakıp elimi uzattım.

Lyla solumda dikilmiş, Katelyn ile Mel de sağımda duruyordu.

Sırt çantamı alarak geçen gece koyduğum kitaplarımı çıkarıp dolabıma yerleştirdim. "Bütün harçlığımı verip aldığım o pahalı

eteği mi diyorsun?" diye sordum, kitaplarımı rafa yerleştirerek. "Hayatta olmaz."

"Annene dolabında sakladığın kıyafetleri anlatırım."

"Ben de annene gece bizde kalacağını söyleyip kalmadığın zamanları anlatırım" diye karşılık verdim, yüzümde bir gülümsemeyle çantamı dolabımdaki kancaya asıp Katelyn ile Mel'e baktım.

Kızlar gülüştü, ben de dolabıma bakıp günün ilk iki dersi için resim defterimle İngilizce kitabımı çıkardım.

"Lütfen?" diye yalvardı. "Bacaklarımı çok seksi gösteriyor."

Can havliyle nefes aldım, ciğerlerimdeki baskı göğsüme bin kiloluk bir yük binmiş gibi artıyordu.

İyi. Her neyse. Yeter ki buradan çıkayım. Dolabıma uzanıp arkaya koyduğum plastik askıda asılan eteği çıkardım.

Yumuşak, ten rengi kumaş eteği ona fırlattım. "Bunu giyerken sevişeyim falan deme."

Neşeyle gülümsedi, eteği silkeleyerek şöyle bir baktı. "Teşekkür ederim."

Boya kalemleri ve telefonumun olduğu küçük çantamı aldım.

"Şimdiki dersin ne?" diye sordu Lyla, eteği katlayıp koluna asarak. "Görsel sanatlar mı?"

Başımı salladım.

"Neden dersi kırmıyorsun anlamıyorum. Nefret ettiğini biliyorum."

Dolabımı kapattım. Tam o anda zil çaldı ve etrafımızdaki herkes bir yerlere yetişmek için ayaklandı. "Dönem neredeyse bitti. Ölmedim ya."

"Hı hı" diye cevap verdi dalgınca, beni duymamıştı bile. "Hadi, artık gidelim." Çenesini kaldırıp Mel ile Katelyn'e işaret etti ve geri geri yürürken bana baktı. "Öğle yemeğinde görüşürüz, olur mu? Ve teşekkür ederim."

Üçü birlikte o günkü ilk dersleri olan İspanyolca'ya giderken koridordaki insan selinin arasında gözden kayboldu. Herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyor, yukarıya koşuyor, dolaplarının kapağını çarparak kapatıyor ve sınıflara dalıyordu... Bu sırada göğsümdeki ağrı gittikçe yayılıyordu. Karnım zorlukla nefes almaktan

yanmaya başlamıştı, omzumu dolaplara yaslaya yaslaya koridorda ilerledim.

Yanımdan geçen Trey'in arkadaşı Brandon Hewitt'e minik bir gülümseme gönderdim. Çok geçmeden bütün kapılar kapandı ve ayak sesleri ile konuşmalar sustu. Nefesim, boğazımda sızlayan küçük ipler varmış gibi içten içe titrerken ciğerlerimden hafif bir ıslık sesi kaçtı.

Güçlükle gözlerimi kırpıştırdım, göz kapaklarımın arkasında dünya dönmeye başladı. Elimden geldiğince derin bir nefes aldım, ne de olsa bembeyaz kesilen eklem yerlerimi, kitaplarımı sıkı sıkı tutuşumu ya da öksürmemek için kendimi zor tutarken boğazımda kokteyl çubuğu gibi dönen iğneleri kimse görmüyordu.

Numara yapmakta iyiydim.

Son kapı da kapanınca hızlıca eteğimin altına uzanıp orada sakladığım astım spreyini çıkardım. Cihazı dudaklarıma bastırıp derin bir nefes alarak spreyi içime çektim ve ilacı içtim. Tadı ben küçükken annemin evi temizlerken sıktığı deterjana benzeyen ilaç boğazıma doldu ve yutağımdan aşağı indi. Duvara eğilip ilacı bir daha sıktım, bu sefer daha çok sıktım ve gözlerimi kapattım, göğsümdeki ağrı yavaş yavaş azalıyordu.

Derin derin nefes alırken kalp atışlarımı kulaklarımda duyarak göğüs kafesimin gittikçe genişlediğini hissettim. Görünmez eller onu sıkıyor, sonra yavaşça bırakıyordu.

Bu seferki birdenbire gelmişti.

Genelde ya dışarıdayken ya da kendimi yorduğumda başıma gelirdi. Nefes alamayacak duruma gelince izin isteyip tuvalete gider ve yapmam gerekeni yapardım. Böyle birdenbire olmasından nefret ediyordum. Etrafta çok insan vardı, tuvalette bile. Üstelik şimdi derse gecikmiştim.

Astım spreyini taytımın beline sıkıştırarak rahatça derin bir nefes alıp verdim ve kolumda taşıdığım kitapları düzelttim.

Tekrar arkamı dönerek sağa döndüm ve bir sonraki koridora dalıp merdivenleri çıkarak resim dersinin yolunu tuttum. Bütün gün hoşuma giden tek ders bu, varsın arkadaşlarım nefret ettiğimi sansın. Görsel sanatlar, bando takımı, tiyatro... Bunların hepsi

alayı beraberinde getirirdi ve onların benimle alay etmesini istemiyordum.

Sınıfın kapısını yavaşça açıp içeri girdim. Gözlerim öğretmenimiz Bayan Till'i aradı ama onu göremedim. Malzeme odasında olmalıydı.

Bir kez daha geç yazılmaya niyetim yoktu, bu yüzden ben de...

Odayı hızlı adımlarla geçip koridorda yürüdüm, Trey'i gördüğümde bakışlarımı kaldırıp duraksadım. Benim masamda oturmuş, sandalyemin yanındaki sandalyeye oturmuştu.

Tüylerim diken diken oldu. *Aman, ne güzel!*

Kimya dersini ekmiş olmalıydı, zaten bir kez kalmıştı ve mezun olması için geçmesi gerekiyordu. Bu saati kendime ayırmıştım ve o mahvedecekti.

Hafifçe iç çekip yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Selam."

Tek eliyle sandalyemi çekti, kendi sandalyesinde kaykıldı ve yerime otururken beni izledi. Bayan Till muhtemelen onun öğrencilerinden biri olmadığını fark etmeyecekti bile.

"Düşündüm de..." dedi Trey iğneleyici bir şekilde, etrafımızdaki herkes sohbete dalmıştı. "Mayıs'ın on yedisinde işin var mı?"

"Hımm..." Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bacak bacak üstüne aldım. "O akşam bir işim vardı sanki ama unuttum."

Elini sandalyemin arkasına koyup başını eğerek bana baktı. "Eh, sence bir elbise bulabilir misin?"

"Ben..." O anda durdum, odaya birinin girdiğini görmüştüm.

Elleri bomboştu. Ne çantası ne kitabı ne de kalemi vardı. Benim yanımdaki boş masaya geçip oturdu.

Bayan Till'i görebilmek için etrafa bakındım, neler olduğunu merak ediyordum. Bu çocuk her kimse bu dersi almadığına emindim ama hep buradaymış gibi elini kolunu sallayarak içeri girmişti.

Yeni bir öğrenci miydi?

Çaktırmadan soluma doğru bakıp onu inceledim. Sandalyesinde rahat bir duruşla oturuyordu. Bir elini masanın üzerine koymuş, gözleri dikkatle önüne bakıyordu. Elinin üstünde siyah

lekeler vardı. Lekeler bileğinden başlayıp serçe parmağına kadar uzanıyordu, resim çizerken kâğıdın üzerine koyduğum elim mürekkebe değince bana da aynısı olurdu.

"Alo?" diye sordu Trey.

Gözlerimi yeni çocuktan ayırıp boğazımı temizledim. "I, şey, evet tabii ki bulurum."

Elbise almamı istiyordu. Mezuniyet balosu Mayıs'ın yedisindeydi ve beni başka davet eden olmamıştı çünkü herkes Trey'in davet edeceğini duymuştu. Beni oyalayıp duruyordu, artık endişelenmeye başlıyordum. Mezuniyet balosuna gitmek istiyordum, onunla gitmek zorunda olsam bile.

Gözlerimi yine yeni çocuğun üzerinde gezdirip göz ucuyla onu izledim. Koyu mavi kot pantolonunda çamur izleri vardı, aynısı parmakları ve dizleri için de geçerliydi ama gri tişörtü tertemizdi ve ayakkabıları da iyi durumdaydı. Kalın kirpikleri gözlerini neredeyse kapatıyordu ve kısa, koyu kahverengi saçları hafifçe alnına düşüyordu. Alt dudağına taktığı gümüş ışığı yansıtıyordu. Dişlerimle alt dudağıma dokunup dudak halkasına baktım ve oraya *piercing* takmanın nasıl bir his olacağını hayal ettim.

"Belki saçını da yaptırırsın." Sağımda oturan Trey'in konuşması bitmemişti. "Ama açık bırak, çünkü açık durunca hoşuma gidiyor."

Arkamı döndüm, gözlerimi yeni çocuğun dudaklarından alarak doğruldum ve dikkatimi konuşmaya verdim.

Balo. Mezuniyet balosunu konuşuyoruz.

"Sorun değil" diye cevapladım.

"Güzel." Gülümsedi ve sandalyesinde kaykıldı. "Bildiğim çok güzel bir tako restoranı var..."

Kahkahalarla gülmeye başladı, yanında oturan çocuk da esprisine katıldı. Bir an utanarak yanaklarım kızardı. Hah, seni baloya davet edeceğini mi sandın? Aptal kız.

Ama dudağımı büzüp kendimi aptal gibi hissettirmesine izin vermedim. Zırhım devreye girdi ve savunmaya geçtim. "Eh, sana iyi eğlenceler. Ben de baloya Manny ile giderim. Değil mi, Manny?" diye seslendim. Önümde oturan çocuğun sandalyesine birkaç kez vurarak Emo giyimli çocuğun dikkatini çektim.

Manny Cortez irkildi ama başını önde tutup bizi duymazdan gelmeye çalıştı.

Trey ile arkadaşı gülmeye devam ediyordu ama artık zavallı çocuğa gülüyorlardı. Minik de olsa tatmin hissi duymadan edemedim.

Başka hisler de vardı. Suçluluk, kendime karşı duyduğum tiksinti, Manny'ye ve az önce onu kullanmış olmama karşı duyduğum utanç...

Ama Trey'in hoşuna gitmişti ve hissettiğim her türlü utanç oturduğum yerin aşağısındaydı. Başımı indirip aşağı baktım. Orada olduğunu biliyordum. Ama uçaktan yerdeki karıncalara bakmak gibiydi. Bulutların üzerindeydim, aşağıda olup bitenler umurunda değildi.

"Öyle mi, Manny? Kızımı baloya mı götüreceksin?" diye takıldı Trey, az önce yaptığım gibi sandalyesine vurarak. "Ha, söyle hadi." Ardından bana doğru döndü. "Yo, kızlardan hoşlandığını sanmıyorum."

Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim, başımı sallayıp artık susmasını umdum. Manny işe yaramıştı. Ona eziyet etmek istemiyordum.

Manny taş çatlasa kırk kiloydu, saçları o kadar siyahtı ki ışıkta mavi görünüyordu. Yüzü o kadar solgun ve yumuşaktı ki, doğru kıyafetleri giydiğinde insan onu kız zannedebilirdi. Göz kalemi, siyah oje, dar kot pantolon, kirli Converse ayakkabılar... Hepsi tamam.

Onunla anaokulundan beri aynı okuldaydık, ikinci sınıfta Sevgililer Günü kartıyla birlikte bana verdiği kalp şeklindeki silgiyi hâlâ saklıyordum. Ondan hediye alan tek kişi bendim. Kimsenin bundan haberi yoktu, Misha bile bunca zaman neden sakladığımı bilmiyordu.

Gözlerimi kaldırıp orada sessizce otururken onu izledim. Siyah tişörtünün altından sayılan kemikleri gerilmiş, kafasını aşağı eğmişti. Muhtemelen artık susmamızı istiyordu. Muhtemelen öylece durup sessiz kalırsa yeniden görünmez olacağını umuyordu. Bu hissi iyi bilirdim.

Solumdaki bir hareketlilik dikkatimi çekti, yeni çocuğa bakınca dimdik öne baktığını gördüm ama kaşları öfkesine hâkim olamıyormuş gibi sert ve gergindi.

"Ama doğru söylüyorum" diye devam etti Trey. Yine benimle konuşmaya başlayınca gönülsüzce dönüp ona baktım. "Balo. Saat altıda seni almaya gelirim. Limuzin, akşam yemeği, sonra da dansta boy gösteririz... Bütün gece benimsin."

Başımı salladım, söylediklerinin yarısını bile duymamıştım.

"Pekâlâ, hadi artık derse geçelim" diye duyurdu Bayan Till. Malzeme dolabından çıktı ve dolaptan aldığı sanat malzemelerini masasına bıraktı.

Ekranı indirip ışıkları kapattı. Soluma dönüp bakınca yeni çocuğun orada oturmuş, çatık kaşlarla öğretmene baktığını gördüm. İzin kâğıdı var mıydı? Peki ya ders programı? Kendisini öğretmene tanıtmaya tenezzül edecek miydi? Artık kendimi gerçek olup olmadığını merak ederken buluyordum, bir yanım uzanıp ona dokunmak istiyordu. Odaya girdiğini sadece ben mi fark etmiştim?

Bayan Till düz hatlarla çizilen resimlere örnekler gösterirken Trey defterimin yaprağından bir parça kopardı.

"Manny?" diye fısıldadı. Kâğıt parçasını yuvarlayıp bezelye büyüklüğündeki parçayı Manny'nin kafasına attı. "Şşt, Manny? Emo'ların devri bitti, adamım. Erkek arkadaşın beğeniyor mu yoksa?"

Trey ile arkadaşı sessizce kıkırdadı ama Manny bir heykel gibi dimdik duruyordu.

Trey bir kâğıt parçasını daha yuvarladı. Artık eskisinden de ağırlaşan suçluluk duygum devreye girmişti.

"Hey, adamım." Trey yuvarladığı kâğıt parçasını Manny'e fırlattı. Top şeklindeki kâğıt parçası saçına isabet edip ardından yere düştü. "Göz kalemin güzelmiş. Kız arkadaşıma ödünç versene."

Sağımdaki bir hareketlilik dikkatimi çekti. Yeni çocuk, masada duran elini yumruk yapmıştı.

Trey bir kâğıt parçası daha fırlattı, bu sefer daha sert attı. "Kendi aletinin yerini biliyor musun, nonoş?"

İrkildim. *Yok artık.*

İşte tam o sırada her şey bir anda gelişti. Yeni çocuk elini masaya uzatıp Manny'nin sandalyesinin arkasını tuttu, şaşkınlık dolu bakışlarım eşliğinde Manny'nin oturduğu sandalyeyi üstünde Manny ile kendi masasına çekti ve kendini Emo çocuk ile aramıza

koydu. Ardından hızlı bir hareketle masaya uzanıp Manny'nin resim defterini ve kalem kutusunu aldı ve kendi masasına, yeni sıra arkadaşının önüne koydu.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ama çenemi gerdim ve olduğumdan daha az etkilenmiş gözükmeye çalıştım. *Aman Tanrım.*

Öğrenciler başlarını çevirip olup biteni görmeye çalışırken yeni çocuk hışımla sandalyesine oturdu, tek kelime etmedi ve kimseye bakmadı, kaşlarını çatarak oturmaya devam etti. Manny derin derin nefes alıyordu, vücudu az önce olanlar yüzünden gergin ve titriyordu. Trey ile arkadaşı ise birdenbire sessiz kalmış, gözlerini yeni çocuğa dikmişti.

"Nonoşlar birbirini kollar" dedi Trey alçak sesle.

Göz ucuyla çaktırmadan yeni çocuğa baktım, bunu duyduğundan emindim. Ama buz gibi sert duruyordu. Tek fark şimdi kollarındaki damarlar dışarı fırlamıştı ve çenesi gergin duruyordu.

Kızgındı ve bunu göstermekten çekinmiyordu. Daha önce kimse böyle yapmamıştı. Kimse bana meydan okumazdı.

Trey bundan sonra sessiz kaldı, sınıfın geri kalanı da yavaş yavaş önüne döndü ve öğretmen derse başladı. Öğretmenin söylediklerine odaklanmaya çalışıyordum ama yapamıyordum. Onun varlığını yanımda hissediyordum ve bakmak istiyordum. O kimdi böyle?

Sonra kafama dank etti. Depodaki parti. *Vay canına.*

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Aylar önce gittiğim hazine avında tanıştığım çocuktu bu. Birlikte çektiğimiz fotoğraflar hâlâ telefonumda duruyordu.

Beni hatırlıyor muydu?

Cidden çok tuhaf. Fotoğraflarımızı koymam gereken sayfada yayınlamamıştım. Onun ve arkadaşının yanından ayrıldıktan sonra gecenin geri kalanında o kadar meşguldüm ki her ne kadar gözlerim ister istemez onu arasa da hazine avını hiç bitiremedim.

Ama onu asla bulamadım. Yanından ayrıldıktan sonra yer yarılıp içine girmişti sanki.

Bayan Till kısa ders anlatımını bitirdi. Dersin geri kalanını yeni çocukla bakışarak ve amaçsızca çizim yaparak geçirdim. Bir haftadır üzerinde çalıştığım bir projem vardı ama bugün ona

bakmayacaktım çünkü Trey'in görmesini istemiyordum.

Bu ders her kadar en sevdiğim ders olsa bile aynı zamanda en güvensiz hissettiğim dersti. Sanata yatkın değildim ama ellerimle faaliyet yapıp yaratıcı olmak hoşuma gidiyordu. Ya bu dersi alacaktım ya da makine dersini. Beş ayımı amigo eteğimin altına bakmaya çalışan yirmi erkekle geçiremezdim.

Bu yüzden işte buradaydım, Misha'ya bir çizim yapıyordum. Mezuniyet hediyesi olarak ona ilk albüm kapağını çizip sürpriz yapacaktım. Gerçi kullanmak zorunda değildi, kullanmasını da beklemiyordum zaten. Ama bence hoşuna giderdi. Onu motive ederdi.

Tabii, Trey'in görüp ne olduğunu sormasını istemiyordum. Görürse sevdiğim şeylerle alay ederdi.

Kimse Misha Lare'in kim olduğunu bilmiyordu. Lyla bile. O bana aitti ve söze dökmesi çok zordu, bu yüzden denemeyecektim bile.

Hem, eğer kimseye anlatmazsam benim gözüme de o kadar gerçek gözükmezdi. Böylece eninde sonunda onu kaybettiğimde canım o kadar yanmayacaktı.

Onu kaybedeceğime emindim, tabii eğer çoktan kaybetmediysem. Her güzel şeyin bir sonu vardı.

* * *

"Bu o" Ten, Lyla, Mel ve benimle öğle yemeğine oturmadan önce kulağıma fısıldadı. "Okula graffiti yapan çocuk bu."

Başını çevirdi, çenesiyle arkayı işaret etti. Matematik ödevimden başını kaldırıp döndüm ve baktığı yere baktım.

Yeni çocuk yuvarlak bir masada tek başına oturmuş, masanın altında duran bacaklarını açmış ve ayak bileklerini birleştirmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Göğsünden siyah kablolar çıkıyordu, kablolar kulaklarında duran kulaklıklara bağlanıyordu. Yüzünde bu sabah gördüğüm o sert ifadeyle önünde duran masaya bakıyordu.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Demek gerçekti. Ten de onu görebiliyordu.

Gözlerim sağ koluna kaydı ve bütün kolunu kaplayan dövmelerini fark ettim. Midemle kelebekler uçuştu.

Bu sabah onları fark etmemiştim.

Muhtemelen onun öbür yanında oturduğum için gözümden kaçmıştı. Dövmelerin ne olduğunu anlamıyordum ama arada yazıların olduğunu görebiliyordum. Odaya göz gezdirdiğimde diğerlerinin de ona baktığını fark ettim. Meraklı yan bakışlar, sessiz fısıltılar...

Arkamı dönüp kalemimi aldım ve bu akşam yapmamak için şimdi bitirmeye çalıştığım ödeve odaklandım. "Sence okula gizlice giren o mu? Neden böyle düşündün?"

"Eh, ona bir baksana. Geleceğinde hapis görüyorum."

"Evet, ne demezsin" diye alayla mırıldandım, gözümü kâğıdımdan ayırmayarak.

Doğrusunu isterseniz, o kadar da kötü gözükmüyordu. Biraz kirli, biraz da öfkeliydi ama bu bir suçlu olduğu anlamına gelmezdi.

Bir kez daha arkama bakıp bir an için yüzünü inceledim... elmacıkkemiklerini, güçlü, koyu renkli gözlerini, kıvrımlı burnunu ve sürekli rahatsız olmuş gibi kaldırdığı kaşlarını... Daha çok selam verince sizi yumruklayacak türden birine benziyordu, okul duvarlarına sprey boyayla şarkı sözü yazan birine değil.

Gözlerini birdenbire kaldırıp yukarı baktı. Bakışlarını takip ettim.

Trey bize doğru geliyordu. Yanından geçerken Müdür Burrowes'a bir şeyler anlatıyor, Yeni Çocuk da onları izliyordu.

"Bu çocuk yeni mi?" diye sordu karşımda oturan Lyla, gözleriyle yeni çocuğu süzdü. "Hiç de fena değilmiş. Adı ne?"

"Masen Laurent" diye cevapladı Ten.

Kendimi tutamadım. İsmini içimden söyleyip zihnimde evirip çevirdim. Demek depodaki partide arkadaşının söylemesini istemediği isim buydu.

"Bu sabah Fizik sınıfındaydı" dedi Ten.

"Benim de ilk dersimde vardı" diye ekledim, ders kitabıma dönüp bir sonraki soruyu cevaplayarak. "Hiç konuşmadı."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Lyla.

Omuz silkerek gözlerimi kaldırdım. "Hiç. Umursamıyorum."

Trey ile J.D. masada Lyla'nın iki yanında yerlerini alır almaz sandviçlerine gömüldü.

"Selam, bebeğim." Trey patates kızartmasını kapalı duran ağzıma yaklaştırdı. Kızartmayı elinden alıp omzumun üzerinden fırlattım.

J.D. ile gülüşmelerini duyup ödevimle ilgilenmeye geri döndüm.

"Kimseyle tek laf ettiğini sanmıyorum" dedi Ten. "Bay Kline Fizik dersine ona bir soru sordu, çocuk orada öylece oturdu."

"Kim?" diye sordu J.D.

"Masen Laurent." Ten arkamızda oturan yeni çocuğu gösterdi. "Bugün başlamış."

"Geceleri nasıl içeri girdiğini merak ediyorum" dedi Lyla alçak sesle.

Kalemimi bırakıp kaşlarımı kaldırarak dik dik ona baktım. "Bunu yapanın o olduğunu biliyormuş gibi konuşma. Bunu bilemeyiz. Hem, daha bugün başladı. Vandallık ise neredeyse bir aydır devam ediyor."

Yapmadığını bildiğim bir şey için sorumlu tutulmasını istemiyorum.

"İyi" diye tersledi Lyla, gözlerini devirip salatasını yiyerek. "Geceleri nasıl içeri girdiğini merak ediyorum dedim, hepsi bu."

"Aklıma bir fikir geldi" diye önerdi Ten. "Belki de okuldan hiç ayrılmıyordur. Yazıları yazan kişi yani. Bence geceleri okulda kalıyor olabilir."

J.D. hamburgerinden bir ısırık aldı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Alarm sistemini başka türlü nasıl atlatacak?" diye karşı çıktı Ten. "Bir düşünsene. Okul geç saatlere kadar açık. Havuzda yüzme dersleri, etüt dersleri, jimnastik salonunu kullanan spor takımları, özel dersler... Okul bittikten sonra çıkıp yemek falan yiyip saat dokuzda kapılar kapanmadan geri dönüyordur. Sonra bütün gece onun. Belki de burada yaşıyordur. Ne de olsa saldırılar artık her gün olmaya başladı."

Kalemimi hafifçe kâğıda bastırarak sorularımın sonuncusunu da bitirdim. Ten'e hak veriyordum. Birisi saklanıp kapıların kapanmasını beklemeden alarmları nasıl atlatabilirdi?

Peki ya anahtarları varsa veya şifreyi biliyorsa?

"Okulda evsiz kimse yok" dedim. "Olsaydı bilirdik."

Ne de olsa burası kocaman bir okul sayılmazdı.

"Eh, söylediğin gibi" diye karşılık verdi Lyla. "*O* daha yeni başladı, bu yüzden onun hakkında henüz bir şey bilmiyoruz." Başımın

üzerinden bir yere baktığını gördüm, kime baktığını çok iyi biliyordum. "Okul açılmadan önce bir ay boyunca burada kalmış olabilir, kimsenin ruhu bile duymazdı."

"Yani yalnız takılan yeni çocuğu mu suçluyorsun?" diye tersledim. "Neden okulu tahrip etsin ki? Ah, dur biraz. Doğru ya, unutmuşum. Umurumda değil."

Kâğıda doğru eğilerek başlığı yazdım ve ödevime devam ettim. "Masen Laurent okulda falan yaşamıyor. Duvarları, dolapları ya da başka şeyleri tahrip falan etmiyor. Daha yeni geldi, şu an sadece uyduruyorsun ve bu konuşmadan sıkıldım."

"İstersek itiraf etmesini sağlayabiliriz" diye araya girdi Trey. "Üvey annemin odasına girip dosyasına bakarım. Nerede yaşadığını öğreniriz."

"Aynen kanka" diye katıldı J.D.

Seslerindeki kötücül ton tüylerimi diken diken etmişti. Her şey Trey'in yanına kalırdı, ne de olsa müdürümüz onun üvey annesiydi.

Kitabımı ve defterimi kapatıp üst üste koydum. "Peki bunun benim için eğlencesi nerede?"

Trey gülümsedi. "Senin aklında ne vardı? Söyle gitsin."

Kollarımı masaya uzatıp başımı çevirerek omzumun arkasından baktım ve Masen Laurent'i izledim. Yüzündeki ciddi ifade kafa karıştırıcıydı. Etrafında kimsecikler yokmuş gibi davranıyordu.

İnsanlar oradan oraya koşturuyor, yanından geçip gidiyordu. Sesleri masanın etrafına yayılıyor, solunda kahkahalar duyulurken sağında biri tepsisini düşürüyordu ama o bir baloncuğun içinde gibiydi. Baloncuğun dışında hayat devam ediyor ama hiçbir şey baloncuğun içine giremiyordu.

Buna rağmen içimden bir ses, tepki vermiyor olsa bile etrafında olup bitenin farkında olduğunu söylüyordu. Her şeyin farkındaydı, bunun bilinci tüylerimi diken diken ediyordu.

Trey'e dönerek derin bir nefes aldım ve kendime geldim. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır ama dizginlerini bir süreliğine salabilirim."

J.D. güldü, ben de masadan kalkıp sandalyemi ittim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lyla.

Arkamı dönüp Masen'ın yanına giderken omzumun üzerinden cevap verdim. "Konuştuğunu duymak istiyorum."

Kafeteryanın bir köşesinde duran ufak, yuvarlak dört kişilik masanın önüne dikilip kenarına oturarak iki elimle masanın diğer kenarlarını tuttum.

Çocuğun gözleri kalçamda gezindi ve yavaşça vücuduma doğru yükselerek en sonunda yüzüme baktı.

Kulaklığından çıkan davul ve elektrogitar gürültüsünü duyabiliyordum. Ama o orada öylece oturdu, kaşlarının arasındaki mesafe gittikçe derinleşti.

Ona doğru uzanıp kulaklıklarını nazikçe çıkardım ve omzumun üzerinden arkadaşlarıma baktım, hepsi bizi izliyordu.

"Evsiz olduğunu düşünüyorlar" dedim ona, arkamı dönünce gözlerini arkadaşlarımdan alıp bana çevirdiğini gördüm. "Ama sen yemek yemiyor ya da konuşmuyorsun. Bence sen bir hayaletsin."

Ona muzip bir gülümseme gönderip kulaklığını bıraktım ve elimi kalbinin üzerine koydum. Sıcaklığı birdenbire elime yayıldı ve midemdeki kelebekler bir takla attı. "Yo, yanılmışım" diye ekledim, göğsüne bastırarak. "Bir kalbin varmış. Ne kadar hızlı atıyor."

Masen öylece beni izliyor, sanki bir şeylerin olmasını bekliyordu. Belki de kaybolmamı istiyordu ama beni henüz itmemişti.

Elimi göğsünden çekip ona eğildim. "Seni hatırladım, biliyor musun? Şubattaki şu hazine avındaydın. Thunder Bay'deki depoda."

Yine cevap vermedi, artık yanıldığımı düşünmeye başlamıştım. O gece tanıştığım çocuk da pek konuşkan biri değildi ama o en azından arkadaş canlısı davranmıştı. Sizi iplemeyen birini nasıl sinir edersiniz ki?

"Açık hava sinemasını sever misin, Masen?" diye sordum. "Adın bu, öyle değil mi?" Gözlerimi aşağı indirip kalemiyle oynayarak cilveli davranmaya çalıştım. "Havalar da iyice ısındı. Belki bir gün kız arkadaşlarım ve bana katılmak istersin. Numaranı alabilir miyim?"

Aldığı her nefeste göğsü çöküyordu, gözlerimin içine bakarken tenimin karıncalandığını hissettim. Koyu yeşil girdapları andıran gözlerinde bilmediğim bir ateş yanıyordu. Öfke mi? Korku

mu? Arzu mu? Aklından ne geçiyordu böyle, neden hiç konuşmuyordu? Boğazımdaki yumruyu yuttum, kendimi oyuncağın içinden yaylı palyaçonun çıkmasını bekliyormuş gibi hissediyordum.

"İnsanlardan hoşlanmaz mısın?" diye üsteledim, ona doğru eğilip fısıldayarak. "Yoksa kızlardan mı hoşlanmıyorsun?"

"Bayan Trevarrow?" Müdür Burrowes'a ait olduğunu bildiğim bir kadın sesi sertçe bana seslendi. "Masadan inin lütfen."

Tam ona cevap vermek üzereydim ki birdenbire bir el beni belimden tuttu ve kendine doğru çekti.

Derin bir nefes aldım, şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırmış bir halde kendimi Masen'ın kucağında otururken buldum.

"Kızlardan hoşlanırım" diye kulağıma fısıldadı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki acı vermeye başlamıştı.

Ardından dilinin ucuyla boynuma dokundu ve donup kaldım, kanım ısınırken kesik kesik nefes alıyordum.

Lanet olsun.

"Öte yandan sen?" Kalın sesi ve sıcak nefesi boynumun tenini gıdıkladı. "Senin tadın bok gibi."

Ne?

Ardından ayağa kalktı ve beni kucağından yere düşürdü. Kollarımı açıp kendimi tuttum.

Bu da neydi be?

Etrafımda kahkahalar duyuldu, kafamı sağa sola çevirince yakındaki masalarda oturanların bana bakıp güldüğünü gördüm.

Duvarlar üzerime üzerime geliyordu, utançtan yanıyordum.

Lyla'nın da muhtemelen gülenlerin arasında olduğunu bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu.

Orospu çocuğu.

Ardından Masen Laurent defteri ve kalemini aldı, kulaklığını boynuna doladı ve etrafımdan dolanarak tek kelime etmeden kafeteryadan ayrıldı.

Pislik. Onun sorunu neydi böyle?

Ayağa kalktım, eteğimi silkeledim ve masama döndüm.

Bu birilerinin yüzüme ilk gülüşü değildi ama sonuncu olacaktı.

4. BÖLÜM

RYEN

"Alışverişe gidiyorum." Ten aceleyle yanıma gelip kolunu boynuma doladı. "Gelmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım ve koridordan sola döndüm. "Eve dönmeliyim. Bu akşam yemek yapma sırası bende."

Okul boştu, antrenmanımız yeni bitmişti. Herkes duş alıp nereye yetişecekse oraya yetişmeye çalışırken ben hâlâ şortum, spor sutyenim ve atletimle oturuyordum. Tek istediğim buradan ayrılmaktı. Bugün yaşananlar dengemi bozmuştu, kendimi toplamalıydım.

Masen denen o yeni çocuk kendine çok güveniyordu. Öğle yemeğinden sonra yağmur gibi yağan Facebook bildirimlerini görmemek için telefonumu kapatmak zorunda kalmıştım. Neyse ki kimsenin onun kafeteryada beni kıçımın üstüne düşürdüğü anın fotoğrafını çekecek vakti olmamıştı ama bu Lyla'nın bu anı internette paylaşıp beni etiketlemesine engel olmamıştı.

Tabii, ona sorarsanız yalnızca "dalga geçiyordu."

Aman neyse. Zaten artık eve dönmeliydim.

Öğle yemeğinde ileri matematik ödevimi bitirmeyi başarmıştım ama bu akşam Roman Çalışması ve Vatandaşlık ödevlerimi bitirmeliydim.

"Of. Şu senin dolabın mı?" diye sordu Ten.

Koridora doğru bakınca yere saçılan eşyaları gördüm. Tam da benim dolabımın olduğu yerdeydi.

Ten benden ayrıldı ve birlikte dağınıklığa doğru koştuk. Dolabımın kapısı açılmış ve bir kısmı bükülmüştü, sanki biri levyeyle falan açmıştı.

Bu ne be?

Diz çöktüm. Kıyafetlerimi, iPod'umu ve özenle dizdiğim dosyalarından çıkarılıp yere atılmış kâğıtları incelerken nefesim kesildi.

"Ne olmuş böyle?" diye patladı Ten. "Eksik bir şey var mı?"

Dolabın kapağını ardına kadar açıp kalan eşyalara baktım. Dolabın içine eklediğim minik pembe raflar ve tavan ışıkları hâlâ sağlamdı. Ne olur ne olmaz diye dolabıma koyduğum şemsiyem ve yün ceketim de öyle. Eğilip yerdeki eşyaları incelediğimde bütün kitaplarımın ve annemden sakladığım topuklu ayakkabılarla tişörtlerin yerli yerinde olduğunu gördüm.

"Sanmıyorum" dedim nefes nefese, kafam hâlâ karışıktı.

Biri neden dolabımı karıştırıp içinden bir şey almamıştı?

Telaşla etrafa bakındım, görebildiğim kadarıyla başka kimsenin dolabı açılmamıştı.

"Acaba şu ne anlama geliyor?" diye sordu Ten.

"Ne?" Gözlerimi kaldırıp baktığı yere baktım.

Dolabımın kapağını kapattı, dolabın önüne siyah tükenmez kalemle bir yazı yazılmıştı.

Boş.

İnanamayarak yazıya baktım. *Ne?*

Göğsüm ağırlaşıyordu, zihnimi kurcalayarak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Boş mu? Hem, neden sadece benim dolabımı karıştırmışlardı?

Bütün eşyalarımı toplayıp spor çantama tıktım, ben antrenmandayken birinin gelip bunu yapmış olması fikri beni iyice ürkütmüştü. Öğrenci işleri kapalıydı ama sabah ilk iş bildirecektim.

Siyah yün kazağımı üzerime geçirip yanımda Ten ile park yerine gittim ve o kendi arabasına giderken ben de kendi arabama bindim. Kapıları hemen kilitledim.

Yarın aynı zamanda yeni bir dolap almam gerekti. Bütün bu eşyaları her gün yanımda taşıyamazdım. Varsın okulun bitmesine bir aydan az süre kalmış olsun.

Lanet olsun. Eşyalarımı kim, neden karıştırsındı ki? Beni seven çok fazla kişi yoktu, hatta Ten beni kızdırmak için bir sebebi olmayan muhtemelen tek kişiydi ama aklıma özellikle biri gelmiyordu. Ya tekrar olursa?

Hızlıca eve sürüp araba yoluna girdim, garaja park ederken evde başka araba olmadığını fark ettim. Ablam muhtemelen hâlâ dersteydi, annemin arabası ise havaalanında park edilmiş, ertesi sabah dönmesini bekliyordu.

Telefonumun ekranına bakıp annemin biraz önce gönderdiği mesaja cevap yazdım.

"Yarın eve geç döneceğim. Amigoluk, yüzme..." diye yazdım.

"OK. Yemeği ısıtırsın" diye cevapladı. "Yarın yanında fazladan yemek götürmeyi unutma."

Tabii, tabii. Telefonumu çantama attım. Haftada birkaç gece geç saate kadar okulda kalıp önce amigo antrenmanına katılır, sonrasında da bir iki saat boyunca yüzme dersi verirdim. Arada akşam yemeğini kaçırdığım için bir şeyler yiyecek ve ödevimi yapacak biraz vaktim olurdu.

Garajın kapısını kapatıp çantamı aldım ve garaj kapısından mutfağa girdim. Dolaptan bir şişe su alıp yukarı çıktım.

Duş alırsam kendimi daha iyi hissederdim.

Dolabıma olanlar ve kafeteryada yaşananlar derken, böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. İnsanlar bana gülmezdi, onun gibi çocuklar da bana haddimi bildiremezdi. Onca sene önce yaptığım gibi bu kez beni etkilemesine izin vermeyecektim. Artık daha güçlüydüm.

Yatak odamın kapısını kapatıp içeri girdim, çantalarımı elimden düşürdüm.

Kahretsin!

Yeni çocuk Masen sandalyemde oturmuş, ellerini başının arkasına koymuş keyif çatıyordu. Müzik sesi duyunca iPod'uma baktım ve Garbage'ın *"Stupid Girl"* şarkısını çaldığını gördüm.

Sırıtarak bana baktı, az önce evime gizlice girip burnunu ait olmadığı yerlere sokmamış gibi rahattı.

"Aloo?" diye kükredim. "Odamda ne işin var, pislik?"

Yavaşça nefes alarak çenesini uzattı. "Önce ablanın olduğunu tahmin ettiğim odaya girdim. Orası senin tarzına daha çok uyuyor. Cart pembe prenses saçmalıkları ve zebra desenli çarşaflar."

Hızlıca odamın kapısını kapattım, ablamın odama girip onu burada görmesini istemiyordum. "Buraya nasıl girdin?"

Beni duymazdan gelip konuşmaya devam etti. "Ne var ki yatağın üzerinde mor neon ışıklarla yazan ismin seninki olduğunu sanmıyorum." Gülmeye başladı, muhtemelen ablamın aptalca narsist odasına gülüyordu ve ayağa kalktı. "Ryen, değil mi?" diye sordu, odamı inceleyerek. "Doğrusunu istersen, senden bunu beklemezdim."

Ben hiç de beklediğin gibi biri değilim, mankafa. "Çık dışarı."

"Çıkar beni."

Ellerimi yumruk yaptım. "İçeri nasıl girdin?"

"Ön kapıdan." Bana doğru bir adım attı. "Nereye sakladın?"

Kafam karışmış bir halde kaşlarımı çattım. "Neyi nereye sakladım?"

"Benim eşyalarımı" dişlerini sıktı, gülümsemeyi yüzünden sildi.

Eşyalarını mı? Neyden bahsediyordu böyle?

"Çık dışarı!" diye bağırdım. "Neyden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

"Gerilmiş gibisin."

"Öyle mi?" diye tersledim. "Yabancıların izin almadan evime girmelerinden hoşlanmam, birinin odama girmesinden ise hiç hoşlanmam."

"Umurumda mı?" diye sordu, bıkkın bir sesle. "Benden bir şey çaldın. Aslında iki şey, ben de onları geri almaya geldim."

"Hayır, çalmadım. Şimdi çık git!"

Arkaya uzanıp kot pantolonunun arka cebinden bir şey çıkardı ve bana gösterdi. Yüzüm düştü ve midem düğümlendi.

Lanet. Defterim.

Son üç yıldır içimi döküp sırlarımı paylaştığım ve kimsenin görmesini istemediğim büyük, beyaz deri kaplı günlüğümü elinde

tutuyordu. Kendim, ailem ve arkadaşlarım hakkında düşünüp dışa vuramadığım bütün düşünceler bu defterin içindeydi.

Nasıl bulmuştu?

"Günlüğü yatağın altına saklamak pek de orijinal bir fikir sayılmaz" dedi. "Ve evet, o kısmı okudum. Diğer kısmı da. Öbür kısmı da."

Kalbim kulaklarımda atmaya başlıyordu, boğazımda bir çığlığın yükseldiğini hissettim.

Üzerine yürüdüm.

Defteri kapmayı başardım ama beni geri itti, yatağıma doğru düştüm ve bedenini benimkine bastırdı.

İnleyip haykırarak defteri geri almaya çalıştım.

Uzanıp bir şey aldı, derken masamda duran makası yüzüme doğru tuttu. Makasın sivri ucuna bakarak donup kaldım.

"Merak etme" diye uyardı uğursuz bir sesle. "Günlüğünü annene vermeyeceğim. Bütün sayfalarını yırtıp okulun her yerine asacağım, o yüzden beni iyi dinle, seni aşağılık fahişe. Seninle konuşmak istemiyorum, sana bakmak istemiyorum. Kolyemi istiyorum ve Koy'dayken aldığın kâğıt parçasını istiyorum."

"Koy mu?" Bedeninin ağırlığıyla bana bastırırken nefes nefese kaldım. "Ne..."

Neyden bahsediyordu böyle?

Derken kafama dank etti. Koy. Dün gece. Kâğıt parçası.

Bense tadına bakmak istiyorum, sen hâlâ sen gibiyken.

Bugün ne demişti... *Bok gibi kokuyorsun.*

Afallamış bir halde ona bakakaldım. "Aman Tanrım."

Burası onun odası mıydı?

Haklıydım. O tünelde birileri vardı. Bizi görmüştü.

Gözlerimi kocaman açtım. Dolabımı karıştıran da oydu! Bu yüzden hiçbir şey çalınmamıştı. Aradığı şeyi bulamamıştı da ondan.

Yanımda bitip makası yakaladı, makası yukarı kaydırdı. Açık kahverengi saçlarımın telleri havada uçuştu.

"Dur!" diye bağırdım. "Ben bilmiyorum... Ben..."

Koyu yeşil gözlerini kısıp bana baktı, delici bakışları içime işliyordu.

Kükreyerek can havliyle yastığıma uzandım ve içini açıp katlanmış, eski püskü kâğıt parçasını çıkardım.

Kâğıdı göğsüne bastırdım.

Kâğıdı elimden aldı. "Şimdi de kolyeyi ver."

"Kolyeyi ben almadım!" diye bağırdım. "Sadece kâğıdı."

Makasla saçımdan bir tutam kesti ve kendimi tutamayıp çığlık attım. "Lanet olsun! Söyledim ya! Onu ben almadım! Ben..."

Ten. Ten yanımdaydı. O almış olmalıydı.

Siktir.

"Ne var?" diye kükredi Masen, yüz ifademden bir şeyleri anladığımı fark etmişti.

Derin derin nefes alarak çenemi esnettim. "Arkadaşım yanımdaydı. Ondan geri alırım. Olur mu? Geri alacağım. Şimdi üzerimden çekil!"

Duraksadı, gözlerini indirip bana baktı. Nihayet yataktan indi ve makası masaya koyarak şiiri arka cebine koydu.

Hızla doğruldum, atkuyruğuma bakarak kestiği küçük yeri bulmaya çalıştım. Sadece birkaç tutamdan birazcık kesmişti.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Mankafa."

"Yarın" diye emretti, hakaretimi duymazdan gelerek. "Okulun park yerinde buluşalım." Ardından defterimi gösterdi. "Bunu güvence olsun diye yanımda götüreceğim."

"Hayır. Sana güvenmiyorum."

"Bak sen şu işe, Çakıl." Gülümsedi. "Ortak bir yanımız varmış. Ben de sana hiç güvenmiyorum" defteri bükerek yumruk yaptığı elinde sıktı. "Artık vaktimi daha fazla harcama. Yarın, unutma."

Dişlerimi sıkarak kapıya doğru yürümesini izledim. Kapıda durup arkasını döndü ve son bir kez odama baktı.

"Biliyor musun? Odan gerçekten hoşuma gitti" dedi düşünceli bir tavırla. "Belki okulda da böyle davransaydın, insanlar arkandan konuşmazdı."

Kapımın arkasına yazılı kelimeye baktım, tebeşirle bu harfleri yazan ben değildim.

Sahtekâr.

* * *

Ertesi sabah kendimi Ten'in dolabının yanında buldum ama ondan önce öğrenci işlerine uğradım ve birinin dolabımı karıştırdığını söyleyip yenisini aldım. Koridorlar öğrencilerle doluydu, kitaplarımı kucağımda tutup arkamı dönerek dikkat çekmemek için elimden geleni yaptım.

"Kolye sende mi?" diye sordum, merhaba bile demeden.

Dolabının önünde duran Ten iç çekti, biraz utandığı belliydi. Önceki gece ona mesaj atıp bugün kolyeyi yanında getirmesini söylemiştim.

Dizlerine inen şortunun cebine elini sokarak ucunda yuvarlak, gümüş bir madalyon asılan uzun zinciri çıkardı.

Kolyeyi aldım, o pisliğin istediği şey elimde olduğu için içim rahatlamıştı. Artık günlüğümü geri alabilirdim.

"Bunu neden aldın ki?" diye tersledim. J.Crew'dan aldığı tişörtlere yakışacağını mı sanmıştı?

Ama Ten sadece omuz silkti. "Gözüme antika gibi gözüktü. Belki bir değeri vardır diye düşündüm."

Kolyeyi cebime attım. "Klepto."

"Benim aldığımı nereden anladın?"

Çünkü seksi yeni çocuk aynı zamanda terk edilmiş lunaparkta yaşayan kişiydi, dün gece odama girmiş, saçımı kesmiş ve eğer kolyeyi geri vermezsem beni en çirkin iç düşüncelerimi bütün arkadaşlarıma ifşa etmekle tehdit etmişti.

Hayatta olmaz.

"Öğle yemeğinde görüşürüz" dedim. Sorusunu duymazdan gelip arkamı döndüm ve Görsel Sanatlar dersine doğru yola koyuldum.

Yürürken kolyeyi cebimden çıkardım, ters çevirip antika gümüş zinciri ve kolyenin ortasındaki büyük ay taşının zarif detaylarını inceledim. Ten haklıydı. Bir antikaya benziyordu. Üzerinde çizikler vardı ve metali daha kalın, mağazalarda gördüğüm her zamanki mücevherlerden daha sağlamdı.

Peki bu kolyenin Masen Laurent için önemi neydi? Kolyeyi açarken yavaşça merdivenleri çıktım, etrafımda koşuşan ve gülüşen insanların sesi uzak bir uğultu gibi geliyordu.

Kolyeyi açar açmaz kaşlarımı kaldırdım. İçinde beklediğim gibi fotoğraflar değil, katlanmış bir kâğıt parçası vardı.

Kâğıdı çıkarıp açtım ve ters çevirip üzerinde yazanı okudum.

Gözlerini kapa. Burada görecek bir şey yok.

Yavaşça duraksadım, nota bakıp kendi kendime yazanları okudum.

Tanıdık geliyordu, sanki daha önce bir yerlerde duymuştum. Ya da söylemiştim, onun gibi bir şey...

İkinci ders zili çaldı, derse yetişmek için bir dakikam kalmıştı. Kâğıdı tekrar katlayıp kolyenin içine tıkıştırdım ve kapattım.

Etrafımdaki herkes telaşla merdivenlerden inip çıkıyordu. Ben de kolyeyi kotumun cebine atıp sınıfıma koştum.

Kolye kimindi? Ailesinden birinin mi? Kız arkadaşının mı? Belki de çalmıştı. Ne de olsa Koy'da yaşıyordu ve elleriyle kotunun haline bakılırsa ona göz kulak bir anne babası olmadığına emindim. Muhtemelen hiç parası yoktu ve kimseye görünmeden evime girebiliyorsa daha önce de kolayca yapmış olabilirdi.

Onu şimdi bulup günlüğümü geri istememek için kendimi zor tutuyordum ama muhtemelen dolabına ya da arabasına saklamıştı ve eğer yeterince hızlı bir değiş tokuş olmazsa herkes dün beni kıçımın üstüne düşüren tuhaf çocukla görürdü. Kimsenin bir daha beni onunla görmesini istemiyordum.

Neyse ki Görsel Sanatlar'da onu görmedim. Belki de dersi ekmişti.

Ya da, bunu düşününce yüreğim ezildi ama belki de okulda değildi. Öfkeden tenim yanmaya başladı. Eğer onu bulmak için yine o çöplüğe dönmem gerekirse sinirden köpürecektim. Öyle ya da böyle, o defteri geri almalıydım.

Görsel Sanatlar'dan sonra elimde kitabım, defterim ve *Lolita* ile İngilizce dersinin yolunu tuttum. Odaya girer girmez, Masen'ın solumdaki sıranın arkasında oturduğunu gördüm.

Hem rahatladım hem de biraz rahatsız oldum. Dün bu derse girmemişti. Başka hangi derslerimiz ortaktı?

Ama görünüşe bakılırsa beni fark etmemişti. Dün Görsel Sanatlar

dersinde olduğu gibi bütün bunlar onun için zahmet vericiymiş gibi yüzünde huzursuz bir ifadeyle orada öylece oturuyordu.

Yerime otururken bugün kotunun ve tişörtünün temiz olduğunu fark ettim.

Bay Foster projektörü açarak dizüstü bilgisayarının ekranını sınıfın önündeki büyük beyaz tahtaya yansıttı ve yazdığımız en son ödevleri vererek sınıfta gezinmeye başladı. Son zil çaldı ve öğretmenimiz sıraların arasında yürürken sınıftakiler alçak sesle kendi aralarında konuşmaya başladı.

"Dur tahmin edeyim" dedi Foster, benim sıramın başında durup kâğıdımı verirken dik dik bana baktı. "Kitabı okumadın, sadece yorumları okudun."

Arkamda birinin güldüğünü duydum, hiç şüphesiz J.D.'ydi. Kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Hikâyeyi analiz etmemi istediniz, ben de filmini izledim" diye açıkladım, *Anna Karenina* üzerine yazdığım ödevimi elinden alarak. "Siz sormadan söyleyeyim, bir sürü seks sahnesi vardı."

Sınıfta bir kahkaha koptu. Kanımın sımsıcak akmaya başladığını hissettim, dünkü minik utanç verici olaydan sonra beni gaza getirmişti.

Bay Foster ile birbirimize takılırdık. Görsel Sanatlar en sevdiğim ders olabilirdi ama Foster en sevdiğim öğretmendi. Bizi kendi sesimizi kullanmaya teşvik ederdi ve öğrencilerle yetişkinmiş gibi konuşan tek öğretmendi.

"*Romanı* analiz etmeni istedim, Ryen."

"İnanın denedim" dedim. "Gerçekten denedim. Ama çok depresif ve amaçsızdı. Hangi dersi çıkarmam gerekiyordu? Kadınlar, XIX. Yüzyıl Rusya'sında yaşıyorsanız kocanızı aldatmayın, yoksa toplumdan dışlanır ve kendinizi bir trenin önüne atmak zorunda kalırsınız." Sandalyemde doğrularak oturdum. "Anladık. XIX. Yüzyıl Rusya'sına gidersem aklımda tutarım."

J.D.'nin bir kez daha kıkırdadığını duydum, odada başka gülüşmeler duyuldu.

Foster alçak sesle konuşup gözlerimin içine baktı. "Sen böyle biri değilsin" diye fısıldadı.

Bir an için ona baktım, gözlerindeki yalvarışı görebiliyordum. Zekamı abartıyor, yeterince iyi kullanmadığım için bana kızıyordu.

Geri çekilip diğer öğrencinin yanına gitti ama hâlâ benimle konuşmaya devam ediyordu. "*Jane Eyre* oku ve ödevi baştan yap" diye duyurdu.

Sessiz kalıp cezamı kabul etmeli ve *Anna Karenina* ödevimin üzerinde yazan C'yi kabul etmek yerine bana yeni bir şans tanıdığı için memnun olmalıydım. Ama ona biraz takılmadan kendimi alamadım.

"En azından son yüzyılda yazılmış bir kitap okuyamaz mıyım?" diye sordum. "Orta yaşlı bir adamın on sekiz yaşındaki bir kadını kandırıp çokeşliliğe sürüklemediği bir kitap mesela."

Öğretmen başını çevirdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sınıfın dikkatini yeterince dağıttınız, Bayan Trevarrow."

"Hatta" diye devam ettim. "Bu dönem bir şey fark ettim. *Anna Karenina, Lolita, İnci Küpeli Kız, Jane Eyre*... Bütün bu hikâyeler yaşlı adamlar ve genç kızlar hakkında. Bize söylemek istediğiniz bir şey mi var, Bay Foster?" İki defa göz kırparak ihtiyara takıldım.

Sınıf bu sefer daha yüksek sesle güldü Foster'ın göğsünün büyük, bıkkın bir nefesle şiştiğini gördüm.

"Raporu yarın masamda görmek istiyorum" dedi. "Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle" diye cevapladım ve mırıldanarak konuştum. "*Jane Eyre* filmi dolu."

Etrafımdaki öğrenciler bıyık altından güldü çünkü bu akşam hem amigo antrenmanına hem de yüzme dersine gidip bir de üstüne romanı okuyup raporu yazmamın imkânsız olduğunu biliyorlardı. Takılmaktan vazgeçtim, tartışmayı kazandığım için memnundum. En azından diğerlerinin gözünde.

Ciğerlerimi soğuk ve taptaze havayla doldurdum.

"Peki ya *Alacakaranlık*?" diye seslendi biri.

Arkamdaki derin sesi nerede olsa tanırdım. Bay Foster masasının önünde durup gözlerini kaldırarak başımın üzerinden Masen'a baktı.

"*Alacakaranlık* mı?" diye sordu.

"Söyle, Çakıl" dedi Masen. "*Alacakaranlık*'ı sever misin?"

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Ne yapacaktı?

Başımı yana çevirip bıkkın bir ifadeyle ona baktım. "Tabii. On iki yaşındayken severdim. Sen?"

Dudağını kıvırarak gülümsedi, dudağındaki yüzük bir kez daha dikkatimi çekti. "Eminim bayılıyorsundur" dedi, bütün sınıf bizi dinliyordu. "Eminim sana okumayı sevdiren kitap odur. Eminim filmler çıktığında ilk gün izlemeye gitmişsindir. Edward'lı tişörtün de var mıydı?"

Etrafımda birkaç kıkırtı duyuldu, bir an öncesinde hissettiğim ufak zafer hissi Masen'ın kendini beğenmiş gözlerinde kaybolup gitti. Bunu nereden biliyordu?

Küçükken *Alacakaranlık* kitabını elime almıştım çünkü kapağında Robert Pattinson vardı ve on iki yaşındaydım, ne olmuş yani?

Ama kitabı bitirdikten sonra anneme serinin geri kalanını alması için yalvarmıştım ve sonraki iki hafta boyunca bulduğum her an kitapları okumuştum.

Kaşlarımı kaldırıp öğretmene baktım. "Bu çocuğun konuştuğunu falan duymak hayret verici ama ne demek istediğini anlamadım."

"Demek istediğim şu..." diye cevapladı Masen. "Edward, Bella'dan yüzyıl falan daha yaşlı değil miydi?"

Seksen altı.

"Gördün mü?" diye devam etti. "Yaşlı adamlar ve genç kızlar hakkındaki hikâyeleri erkeklerin başının altından çıkan hastalıklı, yüzeysel bir sapıklık olarak değerlendiriyorsun ama o zamanlar erkeklerin evlenip karılarına bakmaya hazır olmadan önce eğitimlerini bitirmeleri ve iş sahibi olmaları bekleniyordu."

Duraksadı ve sonra devam etti. "Karıları da çoğu zaman daha genç olurdu, çünkü çocuk doğurması gerekirdi. Toplum öyle isterdi. Yine de senin o çok değerli Edward Cullen'ın yüz yaşını geçmiş, hâlâ liseye gidiyor, anne babasıyla birlikte yaşıyor ve XXI. yüzyılda reşit olmayan bir kızı ayartmaya çalışıyordu."

Bütün sınıf kahkahalara boğuldu, midem büzüldü.

Göz ucuyla Masen'a baktım. Masasını öne getirip benimkine yaklaştırmıştı, fısıldayarak ekledi. "Ama çok seksiydi, önemli olan da bu, öyle değil mi?"

Önüme bakmayı bırakmadım, midemdeki düğümler gerildikçe geriliyordu. Edward, Bella'dan yüzyıl daha yaşlıydı, ne olmuş yani? Bella'nın ona âşık olmasının sebebi yakışıklı olması değildi ki.

Masen saldırıyı sürdürdü. "Tabii gerçekten yüz yaşında bir adama benzeseydi" diye seslendi. Ayağa kalktığını gördüm. "O kadar da romantik olmazdı, öyle değil mi? Bella ile Edward diye bir şey olmazdı." Sınıfın önüne yürüyüp öğretmenin masasının önüne geçip bilgisayarı işaret etti. "İzin verir misiniz?"

Öğretmen başını salladı, pek emin değildi ama kabul etti.

Masen ekrana eğildi, arama çubuğuna bir şeyler yazarken bakmamak için elimden geleni yaptım. Ama bu kez daha yüksek sesli kahkahalar duyulunca kendime hâkim olamadım.

Ekrana bakıp aniden parmaklarımın öfkeyle bir yumruk halini aldığını hissettim.

Ekranda kırış kırış tenli, kırık dişli, kel ve burnundan sicim gibi kıllar çıkan yaşlı bir adamın gülümseyen resmi vardı. Masen'a baktım, o ise bana sırıtarak karşılık verdi.

"Yaşlı bunak Edward çok mutlu bir adam" diye anlattı. "Çünkü Bella ile işi pişirecek."

"İşte bu!" diye seslendi J.D. ve böylece herkes kontrolden çıktı. Öğrenciler katıla katıla gülmeye başladı, eğlenmeleri üstüme gelen duvarlar misali beni sıkıştırdı. Her şey küçülüyordu, derin bir nefes almaya çalışırken ciğerlerimin kapladığı yerin küçüldüğünü hissettim.

Dişlerimi sıktım. *Orospu çocuğu.*

Masen kollarını göğsünde birleştirdi, tekrar yemek için sabırsızlandığı bir yemekmişim gibi bana baktı. "Ponponları salla, Çakıl" dedi. "Az önce hepimize aşkın *sadece* tensel olduğunu hatırlattın."

* * *

Elimden geldiğince hızlı hızlı yürüdüm, kızların soyunma odasına dalarken boynumdan aşağı soğuk terler süzülüyordu. Göğsümdeki ağrı gittikçe ağırlaşırken beden eğitimi dersinden önce giyinen kızların yanından geçip kendimi duş kabinlerinden birine attım, perdeyi sıkı sıkı çekip suyu açtım.

Üstümü ıslatmamak için sola kaydım. Suyun sesi beni dinleyen kulaklardan koruyordu. Cebimden astım ilacımı çıkarıp hızlıca iki kez sıktım ve duşun duvarına yaslanarak gözlerimi kapadım.

Dört yıl. Dört lanet senedir panik atak geçirmemiştim. Artık sadece spor yaparken olurdu. Ciğerlerim açılmaya başladı, yavaşça derin nefes alıp kendimi sakinleşmeye zorladım.

Benim neyim vardı böyle? Bu çocuktan korkacak değildim ya. Onunla başa çıkabilirdim. Bana meydan okumuştu. Ne olmuş yani? Ne zaman böyle olsa kafayı mı yiyecektim? Er ya da geç Falcon's Well'den taşınacaktım ve o zaman herkesin gözdesi olmayacaktım. Bebek gibi davranıyordum.

Ama bir an için her yere karanlık çöktü. Yavaş yavaş görüş alanımdaki dünya küçüldü ve küçüldü, ta ki kendimi geri giden bir tüneldeymiş gibi hissedene dek. Önümdeki ışık, Masen, Bay Foster, diğer öğrenciler... Hepsi küçüldü, odayı bir karanlık kapladı ve kendimi tamamen yapayalnız hissettim.

Tıpkı önceki gibi.

"Pekâlâ, herkes beni dinlesin!" Dördüncü sınıf öğretmenim Bayan Wilkens herkes sınıfın kapısının önünde sıraya dizilirken seslendi. "Teneffüste içeride oturacaksanız, kendi aranızda konuşmak yasak. Ders çalışın." Ardından başını kaldırıp bize baktı. "Geri kalanınız... Yürüyün, lütfen."

Sıra başı kapıyı açtı ve herkes fırlayıp oyun bahçesine koştu. Öğrencilerden bazıları topa koştu, diğerleri demir çubuklara gitti, geri kalanlar da asfalt bahçede dolaşarak ne yapmak istediklerine karar vermeye çalıştı.

Herkes yanımdan geçip gidiyordu. Yavaşlayarak yürümeye başladım, herkes kendi aralarında grup olup oynamaya başlarken huzursuzca onları izledim. Güneş yakıyordu, yavaşça telaşın içine girip nereye gideceğimi ya da kiminle konuşacağımı bilemeyerek etrafa bakındım.

Her gün aynı şey oluyordu.

Kızlar koşarak diğer kızların yanına gidiyor, gülümseyerek sohbet ediyordu. Erkekler diğer erkeklerle oynuyor, topu birbirlerine fırlatıp parka tırmanıyorlardı. Sınıf arkadaşlarım çimenlere oturmuş, okula gizlice getirdikleri küçük oyuncaklarla oynuyorlardı. Herkes birbirini bulmuş, eşleşmişti.

Ama kimse beni istemiyordu.

Ayaklarımı yere sürttüm, midem düğüm düğüm olmuştu. Teneffüsten nefret ediyordum. Keşke sınıfta kalıp boyama yapsaydım ya da günlüğüme falan yazsaydım.

Ama burada olduğumu bilmelerini istiyordum. Beni görmelerini istiyordum.

Unutulmak hoşuma gitmiyordu.

Shannon Bell ile sınıfımdaki diğer kızlara baktım, saçları ve kıyafetleri her zaman çok havalı ve çok güzeldi. Ben neden onlar gibi olamıyordum? Ellerimle dizlerime kadar inen eteğim ve polo gömleğimi düzelttim, ne kadar uslu bir kızdım. Annem her zaman saçımı atkuyruğu yapardı ama ben onlar gibi kıvrık olsun isterdim.

Dudaklarımı yaladım, boğazımdaki büyük yumruyu yuttum ve yanlarına gittim.

"Selam" dedim, nefes almakta zorlanarak.

Konuşmayı bırakıp bana baktılar, gülümsemiyorlardı. Shannon'ın elini gösterdim. "Ojenin rengini beğendim."

Aslına bakarsanız hiç beğenmemiştim, Sarı renginden iğreniyordum ama annem insanlara iltifat ederek arkadaş edinebileceğimi söylemişti, o yüzden ben de...

Shannon hafifçe iç çekti, arkadaşları beni onunla konuşurken gördüğü için utanmıştı. Onlara bir bakış attı.

Görünmez bir elin beni onlardan uzağa çektiğini hissettim. Gitmemi istiyorlardı, değil mi?

Ama kendimi zorlayıp gülümsedim ve yine denedim. "Bak" dedim başka bir kıza, sade ayakkabılarını gösterdim. "Ayakkabılarımız aynı." Kendi ayakkabılarıma bakıp ona gösterdim.

Kahkaha attı, gözlerini devirdi. "Iyy."

"Yapmayın" diğer kız arkadaşlarını azarladı ama gülmeyi kesmediler.

"Bu nedir?" Shannon cebimdeki şişliği gösterdi.

Yüreğim biraz ezildi. Sınıfımda astım ilacı kullanan başka kimse yoktu, şimdiyse beni herkesten daha farklı kılıyordu. "Astım ilacım" diye cevapladım alçak sesle. "Alerji ve astımım falan var. Önemli bir şey değil."

Gözlerimi indirdim, birbirlerine bakışlarını görmek istemiyordum. Dudaklarımı büzerek gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Neden havalı olamıyordum ki?

"Sence Cory Schultz tatlı mı?" diye sordu Shannon.

Gözlerimi kırpıştırdım, gardımı yeniden korudum. "Hayır" diye cevapladım hızlıca.

Cory Shultz sınıfımızdan bir çocuktu ve gerçekten çok tatlıydı ama kimsenin böyle düşündüğümü bilmesini istemiyordum.

"Eh, bence tatlı" dedi. "Bizce öyle. Onunla ilgili bir sorunun mu var?"

Gözlerimi kaldırıp başımı salladım. "Hayır. Ben sadece... Evet, sanırım biraz tatlı."

Shannon'ın arkasındaki kız kahkahalara boğuldu ve Shannon birdenbire yürümeye başlayıp basketbol sahasına doğru gitti.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Cory'nin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Cory dönüp bana baktı ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

Olamaz.

Herkes gülmeye başladı. Arkamı dönüp koşmaya başladım, herkes arkamdan "Ryen Cory'yi seviyor. Ryen Cory'yi seviyor" diye sesleniyordu.

"Yine ne yaptın?" Beşinci sınıfa giden ablam hışımla yanıma geldi. Koşarak uzaklaştığımı görmüş olmalıydı.

"Hiç" diye ağladım. "Artık git."

Bıyığının altından hırıldadı, anlaşılan bana kızmıştı. "Kendine yeni arkadaşlar bul da ben de kendi arkadaşlarımla oynayabileyim, annem de seninle oynamamı söylemeyi bıraksın. Bunu yapamaz mısın?"

O uzaklaşıp giderken daha çok ağlamaya başladım. Benden utanıyordu. Nerede yanlış yaptığımı bilmiyordum.

Gözyaşlarımı silip sınıfıma yürüdüm. Yüzümün kıpkırmızı kesildiğine emindim ama yüzümü defterimin arkasına saklayıp başımı sıraya yaslayabilirdim.

Sessizce sınıfa girip birkaç öğrencinin sıralarına gömülmüş projelerini yaptığını gördüm, Bayan Wilkens ise arkası dönük bir şekilde bilgisayarında oturmuştu. Masama oturup iki defter çıkardım, defterleri kalkan gibi önüme dizdim. Başımı eğip saklandım.

"Bana yardım etmek ister misin?" dedi bir ses.

Sağıma baktığımda yere oturmuş, kâğıtları küçük parçalara kesen Delilah'yı gördüm. Elinde keçeli kalem tutuyordu, tırnakları kirliydi ve sarışın kâkülleri gözlerine giriyordu. Teneffüste hep içeride kalırdı. O benim gibi değildi, diğer çocuklarla uyumlu olmaya çalışmaktan vazgeçeli çok olmuştu.

Elinde tuttuğu keçeli kalemi alıp yanına oturdum.

"Teşekkür ederim" dedim, kendi elleriyle çizdiği en az benim kadar uzun olan Eyfel Kulesi'ne bakarak.

Gülümsedi ve birlikte işe koyulduk, biz boyarken üzerimdeki yük yavaş yavaş kalkıyordu.

O her zaman iyi kalpli davranırdı. Diğer kızların ne düşündüğünü neden bu kadar önemsiyordum ki? Neden onlarla arkadaş olmak istiyordum?

İyi davranmaya çalışıyordum ama asla yetmiyordu.

Onlar kabaydı ama herkes onları seviyordu.

Peki neden?

Duşun içinde aşağı eğilip elimi dizlerime koydum ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Artık böyle biri değildim. *İyiyim ben. Sorun değil.* Masen üsteledi, diğerleri güldü, ben de boğuldum. Müsamaha gösterdim. Bir dahakine karşılık vermeliyim. Bu konuda iyiyimdir.

Ya da onu görmezden gelebilirim. Zaten önemli bir olay değildi. Bu insanların hepsini birkaç ay içinde unutacağım.

Lanet *Alacakaranlık.* Bunu nasıl tahmin etmişti? Derin nefesler aldım, kaslarım sonunda rahatlıyordu. Masen Laurent her zaman bir adım öndeydi.

Astım ilacını cebime atıp suyu kapattım ve duştan çıkıp soyunma odasından ayrıldım. Matematik dersine geç kalmıştım ama önüme bakıp İngilizce dersindeki o olay hiç olmamış gibi davrandım.

Kimse bundan bahsetmiyordu. Kimse mesajlaşmıyordu. Masen Laurent hâlâ kimsenin radarına girmemişti ve kimse, söylediği gibi kendini beğenmiş yüzeysel biri olduğumu düşünmüyordu.

Hem de hiç kimse.

* * *

Okul gününün geri kalanı acı verici şekilde yavaş geçerken öğle yemeğini ve dersleri atlattım, her an başka bir olay çıkabilirmiş gibi tedirgindim. Son ders zili çalar çalmaz kitaplarımı dolabıma bırakıp amigo antrenmanı ve yüzme dersi için spor çantamı yanıma aldım, aceleyle okuldan çıkıp park yerine gittim.

"Ryen?" Lyla'nın arkamdan seslendiğini duydum.

Ama yürümeye devam ettim. "Hemen dönerim!" diye omzumun üzerinden seslendim.

Antrenmanımız olduğunu biliyordu, muhtemelen okuldan neden ayrıldığımı merak ediyordu.

Park yerinde ilerlerken öğrencilerin arabalarına binip motorları çalıştırdığını duydum, gözlerim yeni çocuğu arıyordu. Onu nihayet buldum, siyah bir kamyonete biniyordu ve elinde hiçbir eşya taşımıyordu. Ne kitabı ne dosyası vardı, hiçbir şeyi yoktu.

Onun yanına yürürken diğer çocukların ona selam verdiğini ve arkadaşım Katelyn'in yanına gittiğini fark ettim. Katelyn elini çekingen bir şekilde arabasının kapısında gezdirip utangaç falan davranıyordu.

Umutlarım yerle bir oldu. Masen kesinlikle radara girmişti.

Katelyn'in kitaplarına sarılıp sohbet ederek kıkırdamasını tereddütle izledim. Masen sakin ve soğuk bakışlarla ona bakıyor, bana karşı olduğundan daha arkadaş canlısıymış gibi durmuyordu.

Nedense hoşuma gitmişti.

Sanırım bir ihtimal özel olmadığımı fark etmek beni rahatlatmıştı. Masen herkese karşı kaba davranıyordu, biraz önce yanına gelen çocuklar hariç.

Ya da belki Katelyn'e gülümseyip bana gülümsemezse hoşuma gitmezdi.

Derin bir nefes aldım, sabrım tükeniyordu. Katelyn'in beni onunla konuşurken görmesini istemiyordum ama günlüğümü geri almalıydım.

Yanlarına yürüdüm. Çenemi kaldırıp Katelyn'e selam verdim. "Antrenmanda görüşürüz."

Katelyn duraksadı, afallamıştı. Spor çantamın omzumdan asılan sapını tutup ona baktım ve gitmesini bekledim.

Eninde sonunda gözlerini devirdi ve uzaklaşarak bizi yalnız bıraktı.

Lyla'ya ispiyonlamaya gidiyordu şüphesiz.

Çantamın cebine elimi soktum, kolyeyi çıkarıp ona uzattım.

Kolyeyi elimden aldı, nazikçe tutarak bir an için baktı ve sonra cebine attı. Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve bir şeyler değişti.

Kısacık bir an için farklı bir şey gördüğümü sandım. Sanki... Sanki hayal kırıklığına uğramıştı.

"Artık günlüğümü alabilir miyim?" diye sordum.

"Olmaz" dedi, gözlerimin içine bakarak. "Korkarım elimde değil."

"Beni sinirlendirme" diye fısıldadım öfkeli bir sesle. "Sana istediğini getirdim ya."

"İstediğimi..." Bir türlü anlamıyormuşum gibi kendi kendine sessizce güldü.

Kamyonetinin sürücü kapısını açıp arabaya bindi. Ama kapıyı kapatmasına fırsat vermeden kapının kolunu tuttum.

"Anlaşmamız vardı."

Başını salladı. "Vardı. Ama şu anda tek yapmak istediğim seni sinirlendirmek." Kapıyı tutan elimi çekip kapıyı çarparak kapattı.

Masen arabayı çalıştırıp gaza basarken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, umutsuzluk bir sarmaşık gibi içimde kıvrılıyordu. Bir anlık tereddütten sonra çantamı yere atıp ona doğru koştum ve ayağımı arabanın basamağına koydum.

"Seni pislik" diye seslendim. Masen frene basıp kötü kötü bana baktı.

Muhtemelen dikkati üzerimize çekiyordum ama saçmalıklarına artık göz yummayacaktım.

"Kamyonetten in."

Başımı salladım. "Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum" diye tısladım. "Ama kimse beni itip kakamaz. Haberin yoksa söyleyeyim."

Çenesini kaldırdı, arkamda duran bir şeyi gösterip gülümsedi. "Sanırım göreceğiz."

Arkamı dönüp bakınca Lyla ile Katelyn'in merdivenlerin başında durmuş, bizi izlediğini gördüm. Aman ne güzel. Bunu onlara nasıl açıklayacaktım ki?

"Dikkat et. Seni yargılıyorlar" diye takıldı Masen. "Boğulayım deme sakın."

Kamyonetten indim, Masen bir kez daha gaza bastı. Ama uzaklaşmasına fırsat vermeden, "Terk edilmiş lunaparkta yaşıyorsun" diye seslendim.

Arabayı durdurup çenesini kaldırdı. Camına doğru yürüdüm, ona ufak bir gülümseme gönderirken gücümün yerine geldiğini hissettim.

"Sorumlu yetişkinlere evsiz olduğunu bildirirsem" dedim ona. "Merhametli davranmış olurum."

Tehdidimi duyunca duraksadı, anlayışlı bir şekilde iç çektim. "Sosyal hizmetler gelir, nereden geldiğini ya da seni arayan kimse olup olmadığını öğrenirdi" diye devam ettim, düşünürmüş gibi parmağımı çeneme koyup. "Acaba Masen Laurent'in sabıkası var mıdır? Belki de bu yüzden saklanıyorsundur. Görünmez olmak istediğin kesin. Bahse varım."

Suratını asınca ateşli oluyordu, çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum. Evet, on sekiz yaşında ve nerede isterse orada kalabilecek durumda olabilirdi ama bu dikkat çekmek istediği anlamına gelmiyordu. Belki de ailesi onu arıyordu. Belki de üvey ailesi vardı.

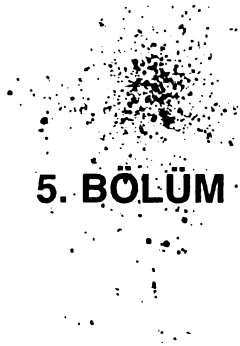
Belki de polis onu arıyordu.

Ne de olsa dönemin bitmesine altı hafta kala okul değiştirmek, görülmüş şey değildi. Bir şeylerden kaçıyor olmalıydı.

Freni değiştirip nihayet konuştu. "Bu akşam getireceğim."

"Şimdi getireceksin."

Dönüp doğruca bana baktı. "Eğer beni alırlarsa onu asla geri alamazsın" diye belirtti. "İşim gücüm var. Bu akşam görüşürüz."

5. BÖLÜM

MISHA

Sevgili Ryen,

Kalemi kâğıdın üzerinde tutarak donup kaldım. Yazmaya oturunca ona yazmadığım her gün için söylemek istediğim milyonlarca şey aklımdan uçup gitmişti. Bana her ne zaman ne derdi? *Başla gitsin.* Ne diyeceğin konusunda endişelenme. Sadece başla, gerisi çorap söküğü gibi gelir.

Ryen'dan önce şarkı sözü yazamazdım. Şimdiyse üç ay önceki o geceden beri tek kelime yazmamıştım.

Bomboş depoya baktım. Duvarlarda önceden yakılan ateşlerin külleri vardı, meltem kırık pencerelerden içeri girip sırtıma vuruyordu.

Üzerimdeki geniş tavanda bir yerlerde asılan zincir meltemde sallanıyordu, kirişlere vururken tüylerim diken diken oldu.

Burada farklı bir his vardı. Geceleri burası balık istifi olurdu ama gündüzleri sessiz ve boştu. Kafamı toplamak istediğimde hep buraya gelirdim.

Başımı indirip Ryen yazan kâğıda baktım, ona içimi dökmek eskiden ne kadar kolaydı.

Bundan nefret ediyorum, dedim ona. *Her şey lanet gibi acıyor. Onu gömmemeleri gerekirdi. Babama izin vermemeliydim. Çocukken*

bir film izlemişti, filmdeki kadını canlı canlı gömüyorlardı, o zaman nasıl da korkmuştu. Yerin altına girmek istemiyordu ama babam onun ne istediğinin bir önemi yokmuş gibi onu ziyaret edeceğimiz bir yer olmasının iyi olacağını söylemişti.

Gözlerimi kapattım, gözkapaklarım yaşlıydı. İçimde bir öfke yükseldi, kollarımdan aşağı inerken nihayet kelimeleri kâğıda kazıyabildim.

Sana yazamıyorum. Yazdığımda da mektupları gönderemiyorum. Canını yakmak istiyorum. Neden bilmiyorum. Muhtemelen canını yakabileceğim tek sen kaldığındandır. Senin gönderip benim cevaplamadığım her mektup, bana kendimi iyi hissettiren tek şey artık. Doğrusunu duymak ister misin? İşte bu kadar. Seninle böyle oynamak hoşuma gidiyor. Senin beni düşündüğümü, benim de düşündüğümü merak ettiğini bilmek bana zevk veriyor.

Düşünmüyorum. Asla düşünmüyorum.

Yazmaya devam ettim, bütün çirkin düşüncelerim dışarı akıyordu. Çünkü o beni seviyordu, mutlu olmamı, gülümsememi ve *Star Wars*, müzik, üniversite gibi sıkıcı konulardan bahsetmemi istiyordu. Dünyada ondan daha önemli şeylerin de olduğunu göremeyecek kadar kendini beğenmiş miydi?

Yıllar boyunca yazdığın bütün mektuplar ben okuduktan sonra çöpü boyladı. Ne kadar zavallı olduğunu görmüyor musun? Benim bir mektubuma karşılık beş mektup gönderdin. Eminim kendini bir güzel kandırmışsındır. Mektuplarını sakladığımı mı sandın? Hepsini kırmızı bir kurdeleyle bağlayıp güzel sözlerini çok sevdim diye çavuşu tokatladığımı mı sandın?

Hayır. Çünkü eninde sonunda seni becerdikten sonra sıkılacaktım. Hepsi bu kadar.

Burnumdan nefes alıp çenemi gerdim ve kalemi kâğıda bastırdım. Suçluluk ağır basıyordu.

Ryen.

Yalancı. Sahtekar. Diğerlerinden farklı olmayan o yüzeysel sürtük.

Ama sonra gözlerimi indirdim, hatırlıyordum...

Ryen.

Beşinci sınıfta babamın harçlık vermediğini söyleyince mektubuyla birlikte beş dolar gönderen o çocuk.

Sosisin pizzaya yakışmadığı konusunda ısrar edip beni güldüren o kız. Kendini kanıtlamak için doğum günümde bana sebzeli pizza göndermişti. Yanılmıştı. Sosisli pizza çok daha iyiydi.

Film göndermelerimi bilen, bir şeylerin ters gittiğini anlayan, bana duymam gerektiğini söyleyen ve dünyanın etrafımda dönmesini engelleyen o kız.

Ryen. Diğerlerinden çok farklı olan o güzel, mükemmel kız.

Elimi alnıma götürüp saçlarımın arasında gezdirdim, boğazım düğümlenmişti ve gözlerim yanıyordu.

Siktir. Kalemi kâğıdın üzerine koyup lanet kalbimin sadece fısıldadığı şeyleri karaladım.

Seni her gün özlüyorum, yazdım. *Sen en sevdiğim yersin.*

Ardından kalemi bırakıp sayfayı defterden yırttım. Kotumun cebinden Koy'daki odamın lambasını yakmak için kullandığım kibrit kutusunu çıkardım ve bir kibrit yaktım, ucunun turuncu ve sarı alevini izledim. Alevi mektuba yaklaştırıp kenarını ateşe verdim. Kâğıdın kenarları hızla yanarken alevler kâğıda yayıldı, bütün kelimeleri yuttu ve mavi satırlar yavaşça yok oldu.

İç geçirdim ve dudak yüzüğümü dişlerimin arasına aldım. Dün sınıfta gördüğüm o kız... Beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Benim Ryen'ım, tanıdığımı sandığım o Ryen, Cortez denen o çocuğa öyle davranmazdı. Orada öylece durup o pisliğin onunla uğraşmasına göz yummuştu. Bekledim. Orada oturmuş, kıçını kaldırıp onu savunmasını bekledim, bir şey söylemesini, bir şey yapmasını, ama...

Hiçbir şey.

Artık her şeyi anlıyordum. Mektuplarında bahsettiği amigo kız, nefret ettiği o şeyler... Kendinden bahsediyordu.

Elimdeki küçük yangını beton zemine düşürdüm, ayağa kalkıp ayakkabımla ezdim.

Saatime bakınca saatin yediyi geçtiğini gördüm. Okuldan sonra eve uğramıştım, babam eve gelmeden önce mektuplarımı kontrol edip eşyalarımı almıştım, sonra da yemek alıp buraya geldim. Ryen mektuplarında Salı ve Perşembe akşamları okulun kapalı havuzunda yüzme dersi verdiğinden bahsetmişti. Gitsem muhtemelen orada olurdu.

Ona günlüğünü geri versem iyi olurdu. Annie'nin kolyesini bulmuştu, üstelik onu kızdırmak istemiyordum. Ne de olsa buraya onun için gelmemiştim ve istediğimi alır almaz bu kasabadan gidecektim.

Yollarımız bir daha hiç kesişmeyecekti.

Ama itiraf etmeliyim ki bugün sınıfta ona takılınca uzun zamandır ilk defa gülümsemiştim. Karşı koymak imkânsızdı.

Depodan çıkıp kamyonetime yürüdüm ve içeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

Ama sonra yolcu koltuğunun kapısı ardına kadar açıldı ve irkilerek geri çekildim.

Dane kamyonete tırmandı ve bana kayıtsız bir gülümseme gönderip arkasına yaslandı, rahatlayarak oturdu. "Netflix izleyip yayılalım mı?"

Dudağımı büzüp motoru çalıştırdım. "Çık dışarı."

Motor çalışarak korumak için çok uğraştığım hafif bir uğultuyla hayata geldi. Kuzenim üç sene boyunca "etkisiz" kalacağı için kamyonetini ödünç vermişti ama artık dönmüştü ve aramaya gelmediğini düşünürsek galiba artık benim olmuştu. Yıllar önce anahtarları bana verdiğinde ona minnettar kalmıştım. Zamanı geldiğinde babamdan bana araba almasını istemek zorunda kalmamıştım.

"Bu akşam randevuya çıktım" diye devam etti Dane, emrimi duymazdan gelerek. "Sigma Kappa bilmem nedeki o kızı hatırladın mı? Dün akşam konsere geldi, her şey iyi gidiyordu, dört saat boyunca bakışlarımla onu soydum..." Duraksadı ve bana döndü, sesi birdenbire acil bir hale büründü. "Beni eve götürdü, dostum, o banyodayken oturma odasında oturuyordum. Çok hazırdım, çünkü çok ateşliydi, anlarsın ya? Kim içeri girdi dersin?"

"Dane." Gözlerimi kapatıp artık susmasını diledim.

"Annesi, dostum!" diye haykırdı. "Açık pembe bir gecelik giymişti, bacakları harikaydı. Sana diyorum oğlum... Anne deyip geçmemek lazım!"

Kendime hâkim olamadım. Söylediğine güldüm ve burnumun ucunu ovuşturdum, yorulmuştum ama her ne kadar ona itiraf etmesem de biraz rahatlamıştım.

Ne salak ama.

Dane yirmi bir yaşındaydı ama liseden sonra işleri toparlayamamıştı. Hâlâ ailesinin evinde yaşıyor, müzik yapmayı seviyordu ama belli bir yaşa gelince belli biri olmak gibi bir derdi yoktu. Keşke ben de onun gibi rahat olabilseydim.

Sakinleşmek için bir nefes aldım ve ona baktım, o çok iyi bir arkadaştı ama ben son zamanlarda berbat bir arkadaş olmuştum. "Grup için üzgünüm."

Annie öldükten sonra gözüm başka bir şey görmemişti. Okula gitmeyi bıraktım, grubu bıraktım, babamla yakın olmaya çalışmayı bıraktım...

Annie'yi kaybetmek babamı mahvetmişti, birkaç ay boyunca keyifsiz bir şekilde rutinimize devam ettim, evden ayrılmadım ama birlikte yas tutamadık ve ben de kalıp bunu izlemek istemedim. Babam üzgündü. Ben öfkeliydim. Kardeşimi kaybedince aramızdaki o zayıf bağ da inceldiği yerden kopmuştu.

Beş para etmez annem cenazeye gelmeye tenezzül bile etmemişti. Her gün bunu düşünüyor, gittikçe daha çok öfkeleniyordum.

Ama Dane omuz silkti. "Sen dönmeye hazır olana kadar vakit öldürüyoruz işte" dedi. "Sensiz bir boka yaramadığımızı biliyorsun."

"Eh, öyle bile olsa... Aylardır tek kelime yazamadım. Artık bitti, o yüzden beni beklemeyin."

Ben gruptan ayrıldıktan sonra çocuklar dişlerini sıkıp üç kişi olarak devam etmişti. Hâlâ şurada burada sahneye çıkıyorlardı ve yazın turnesine çıkacaklardı. Dane'in o zaman kadar fikrimi değiştireceğimi umduğunu biliyordum ama ufacık bile ilgimi çekmiyordu. Annie'yi kaybettiğimde Ryen'ı da kaybetmiştim ve artık hiçbir şey benimle konuşmuyordu. Artık yazacak bir şeyim yoktu, söyleyecek bütün şeyler bitmişti.

"Bu nedir?"

Dane, Ryen'ın beyaz günlüğünü elinde tutuyordu. Sayfaları karıştırıp içine baktı.

"Yoksa bir şeyler mi yazıyorsun?" diye sordu ama sonra bir sayfada duraksadı. "Yo. Bu kız yazısı." Okumaya devam etti ve hafifçe güldü. "Çok kötü bir kızın el yazısı. Kimin bu?"

Defteri elinden alıp koltuğa bıraktım. "İlham perimin."

"Geri istiyor mu?"

Gülümsedim. "Her şeyden çok."

Dane emniyet kemerini alıp bağladı. "Eh, o halde gidelim."

* * *

Okula girince uzaklardan gelen bir süpürge sesi duydum, muhtemelen kütüphaneden geliyordu. Okulda halı olan tek oda orasıydı.

Soluma şöyle bir baktım. Hizmetçiler orada olmalıydı. Kaç tane vardı bilmiyorum ama okulun boyutunu düşünürsek birden fazla olmalıydı.

Benim okulum Thunder Bay Lisesi daha küçüktü ama her açıdan daha iyiydi. Falcon's Well'de neredeyse hiç güvenlik yoktu. Başımı kaldırıp duvarlara asılan ama henüz çalışmayan kameralara baktım. Üstelik atletizm takımları şaka gibiydi.

Koridorlar karanlıktı, sınıf kapıları kapalıydı ve içeri girerken park yerinin neredeyse boş olduğunu görmüştük. Bu da lakros, amigo ve koşu takımlarının bugünkü antrenmanlarının bittiği anlamına geliyordu.

İkinci ve üçüncü katlarda bir iki öğretmen olabilirdi ama hizmetçiler dışında okulda sadece havuzda yüzme dersi veren Ryen vardı.

Danışma ofisinin kapısına yürüdüm. Etrafa bakıp yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra günlüğü Dane'e verdim. "Tut şunu."

"Ne yapıyoruz?" Siyah eşofmanının kapüşonunu kafasına çekti, endişeyle çalışmayan kameralara baktı.

Kotumun cebinden maymuncuğu çıkarıp doğruca geri soktum ve Ryen'ın defterindeki bir sayfadan arakladığım ataşı aldım. Ataşı açıp düzleştirdim ve ucunu hafifçe büktüm.

Dane beni izlerken maymuncuğu kilide yerleştirdim, biraz baskı uygulayıp hangi tarafın daha gevşek olduğunu anlamaya çalıştım. Ardından ataşı kilide sokup mandalları oynattım, beşine de basınca bir tık sesi duyuldu. Maymuncuğa baskı uyguladım ve sonra...

Tık.

Kilit döndü ve kapı açıldı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu Dane, şaşkınlıkla.

"YouTube. Konuşmayı kes."

İkimiz birlikte karanlık ofise girip hızlıca etrafa bakınarak boş olduğundan emin olduk. Tezgâhın arkasındaki masalar terk edilmişti, gözlerimi sola çevirince üzerinde *Bayan Burrowes* yazan bir kapı gördüm. Kapıya yürüyüp kolunu oynattım ama bu kapı da kilitliydi. Maymuncuğu yerleştirip hızla çalıştım ve kolu oynatıp kapıyı ardına kadar açınca rahatladım.

Ofiste etrafa bakındım, gerçekten işe yaradığına çok şaşırmıştım. Daha önce hiç kilit açmamıştım, bu akşamüstü Google'dan araştırıp Koy'daki paslı kapılar üzerinde deneme yapmam yetmişti.

"Müdürün ofisi." Dane kafasını içeri uzattı, benimle kapıda duruyordu. "Bu odalarda çok vakit geçirdim. Sanırım bana sırf benden kurtulmak için diploma verdiler."

Alaycı bir tonda konuşmuştu, bense malzemeleri cebime attım. "Şşş."

İçeri adım atarak doğruca dolaba gidip çekmeceleri açmaya başladım, aradığım şeye en yakın eşyaları karıştırdım.

Öğrenci belgeleri, bütçe belgeleri, faturalar, öğretmen kayıtları...

"Ne arıyorsun?"

Çekmece üstüne çekmece açtım, parmaklarımla dosyalarda dokunup hızla göz gezdirdim. Burada olmalıydı. Annie, postayla buraya gönderdiğini söylemişti.

"Kanka, buradan çıksak iyi olur" diye üsteledi Dane, endişeli bir sesle.

Derken gördüm işte. Üzerinde *Özel* yazan, etrafı lastikle kaplı kalın, kahverengi bir dosya.

Dosyayı aldım, aceleyle açtım ve içine baktım. İçinde pembe zarflar ve küçük bir fotoğraf albümü vardı. Göğsümde bir acı belirirken boğazımdaki yumruyu yuttum.

Annie.

Dosyayı kapattım ve lastiği etrafına geçirip çekmeceyi kapatarak ofisten çıktım. Bu binada hâlâ insanlar vardı ve yakalanmak istemiyordum.

Arkamı dönüp düğmeye basarak kapıyı arkamızdan kilitlerken Dane peşimden geldi.

Ne yazık ki öndeki çifte kapılar anahtarlarla kilitliydi, yani oradaki izlerimi silemezdim. Ofis çalışanlarının bu akşam çıkarken kilitlemeyi unuttuklarını sanmalarını ummak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Dane gözlerini indirip elimdeki dosyaya baktı. "Bunun defterle ne ilgisi var?" Ryen'ın günlüğünü gösterdi.

"Hiç." Koridorda yürüyüp okulun arka tarafındaki soyunma odalarına doğru ilerlerken defteri elinden aldım. "Hiçbir ilgisi yok."

Falcon's Well'e gelme sebebim Ryen değildi ama burada onunla karşılaşacağımı biliyordum. Bundan korkuyordum da.

Benim ilgimi hak etmiyordu. Önemli olan tek şey Annie'ydi. Ama ailemi, arkadaşlarımı, müziği, kısacası hiçbir şeyi umursamayarak aylar geçirdikten sonra Ryen'a bu kadar yakın olmak dikkatimi dağıtmıştı. Neredeyse hoş bir dikkat dağınıklığı.

Gerçi artık bir önemi yoktu. Dosyayı almıştım ve almam gereken diğer şeyi de alır almaz buradan gidecektim. Notlarım Ocak ayında mezun olmama yetiyordu ve eve dönmeyecektim. Sahte ismim ve sahte kimliğimi de alıp unutmaya çalışacaktım.

O gece Ryen ile fotoğraf çektiğimi, sorumluluklarımı unutup kız kardeşimin karanlık, soğuk bir yolda tek başına ölmesine göz yumduğumu unutacaktım.

Dane ile soyunma odasına girdik, buradan havuza geçebileceğimizi biliyorduk. Ofisleri ve soyunma odalarını geçerken gözümün ucuyla duş kabinlerinden birinde iki beden gördüm.

Duş alanına gidip yavaşlayarak durdum. Az önce gördüğüm...

Çenemi uzatıp Dane'e işaret verdim. "Havuza buradan gidiliyor. Bir saniye."

Dalgın dalgın başını salladı ve soyunma odasından çıktı. Yine arkamı döndüm ve bedenimi duvara yaklaştırarak dikkatle köşeden baktım.

Dudaklarımda muzip bir gülümseme belirdi. Eh, anlaşılan amigo ve lakros takımındaki herkes eve dönmemişti.

Trey Burrowes, Ryen'a sahip olabileceğini sanan o herif duşun içinde durmuş, Ryen'ın arkadaşını (adı Lyla mıydı?) duvara yaslamıştı. İkisi de çıplaktı, ıslaktı ve duşun suyu üzerlerine damlarken sevişiyordu.

Klasik.

Lyla ıslak saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bacaklarını ve kollarını Trey'e dolamış, ona sıkı sıkı tutunmuştu. Trey kalçasını tutup üzerine çullanmıştı, ikisi de kesik kesik nefes alıyor ve inliyordu.

Ryen'ın baloya birlikte gitmek istediği herif bu muydu yani? Kavalyelerini de arkadaşlarını seçtiği kadar dikkatli seçiyordu demek. Acaba ne zamandan beri Ryen'in haberi olmadan düzüşüyorlardı?

Neyse ki bu kızı beceriyorsa belki de Ryen'la henüz yatmamıştı.

İçimde bir rahatlama belirdi.

Arkamı döndüm ve tekrar koridorda yürüdüm, dolapların arasından geçerek etkileyici, on şeritlik kapalı havuzu gördüm.

Anne babalar tribünlerde oturmuş, dersi izleyip fotoğraf çekiyorlardı. Dane ise duvara yaslandı. Ona doğru yürüyüp yanına oturdum ve baktığı yere baktım.

Ryen dört öğrencisiyle havuzun içinde duruyordu. Öğrencilerinin hepsi çocuktu, hepsi muhtemelen on yaşından küçüktü. Ryen kollarıyla büyük daireler çizip başını suya soktu.

Öğrenciler saymaya başladı. "Bir-iki-üç-nefes!" diye bağırdılar ve Ryen başını yana çevirdi, bir nefes alıp kafasını tekrar suya soktu. Kollarıyla yine daire çizerek suyun içinde hareket ediyormuş gibi yaptı. Öğrencileri sayarken üç kez kulaç attı. "Bir-iki-üç-nefes!"

Ryen başını kaldırıp dik durarak alnına gelen saçlarını geri çekti. "Tamam, şimdi sıra sizde!"

Bütün çocuklar onu taklit ederken o da saymaya başladı.

Bense sadece onu izledim. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, öğrencileri senkronize bir şekilde kulaçlarını atıp doğru şekilde nefes alırken onlarla gurur duyduğu kesindi. Çocuklardan biri ona yanlışlıkla su püskürtünce gülmeme hâkim olamadım. Ryen homurdanırmış gibi yaptı ve çocuğa su fışkırtarak karşılık verdi.

"Pekâlâ, yeniden!" diye bağırdı. "Bir-iki..." Ardından durdu, gözlerini bana dikti.

Gözlerini kısarak bana baktı. Bakışlarımı üzerinden ayırmadım, yüzündeki gülümseme solarken öfkesinin kabardığını anlamıştım.

"Tekrar!" diye çocukları azarladı. Gözleri elimdeki deftere kaydı.

"Su soğuk duruyor" diye belirtti Dane, bunu alçak sesli bir kahkaha izledi, neyden bahsettiğini anlamıştım.

Bakışlarım Ryen'ın göğüslerine kaydı, sertleşmiş göğüs uçları uzun kollu siyah yüzücü mayosundan belli oluyordu. Tenine yapışan ıslak mayonun altına bikini üstü giydiğini düşünürsek oldukça etkileyici bir başarıydı.

Bu duruma minnettardım. Tribünlere bakınca babalardan birkaçının bakışlarını izledim. Muhtemelen çocuklarını izliyorlardı ama Ryen'a bakıyor olma *ihtimalleri* bile hoşuma gitmiyordu. Onlara gösteri yapmasına gerek yoktu.

Gözlerimi indirip ona baktım ve çocuklara gülümsediğini gördüm.

"Çok iyi iş çıkardınız, çocuklar!" Sıra boyunca yürüyüp her birine çak yaptıktan sonra en son çocuğun önünde durdu. "Çamaşır makinesi mi gülle mi?"

"Çamaşır makinesi!" Çilli küçük bir kız ciyakladı.

Ryen kızı kucağına aldı, kollarında tutup havuzda döndürdü, sola sağa savururken küçük kız gözlerini kapatıp kahkahalara boğuldu.

"Vınn, vınn, vınn, vınn" dedi Ryen, çamaşır makinesi sesi çıkarak.

Yerimde kıpırdanıp derin bir nefes aldım, bir an için nefes almayı unutmuştum.

"Ben, ben!" Diğer çocuk elini havada sallayıp "Gülle!" diye bağırdı.

Ryen çocuğu kaldırdı. Bu kez çocuğu havaya fırlattı, çocuk suyun üzerinde havalandı ve büyük bir şapırtıyla suya düştü.

Gözlerimi kaçırdım ve kendime bunu umursamadığımı hatırlattım. Dane'in yanında durup bütün çocuklarla oynamasını bekledim. Çocukları anne babalarının yanına gönderir göndermez de kurulanmaya gittiği bankın yanına gittim.

"Ben de çocukları yediğini sanmıştım" dedim dalgın dalgın, günlüğü ona vererek.

Ryen havlusunu yere bırakıp defteri aldı, hemen içini açıp içindeki sayfaları taradı. "Eh. Yemeğimle oynamak âdetimdir."

Defterin sayfalarını yelpaze gibi açtı, muhtemelen bir şeyin eksik olup olmadığına bakıyordu.

"Sayfaları yırtmadım" dedim güvence vererek.

"Fotokopisini çekmediğini nereden bileceğim?"

"Çünkü yemeğimle oynamak âdetim *değildir.*"

Yanımda duran Dane boğazımı temizledi ve alçak sesle konuştu. "Arabanın yanında bekleyeceğim. Acele etme."

Anne babalar ve çocukların arkasından yan kapıdan spor salonundan çıktı. Ryen günlüğü çantasına sıkıştırıp havlusunu aldı ve bacaklarını kurutmaya devam etti. Siyah bikini altı yüzücü mayosu gibi istediğim kadar kapalı değildi. Biçimli bacakları sıkı ve pürüzsüzdü, bacaklarındaki su damlacıklarını görünce kalbim tekliyordu.

Orada olduğumu fark edip yüzünü astı. "Ee?" diye tersledi. "Artık gidebilirsin."

Elimi ceplerime soktum. "Bunu neden yapayım, Çakıl? Senin yanında çok mutluyum."

"Bana neden Çakıl deyip duruyorsun?"

Sorusunu duymazdan geldim, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım. Ama sonra titrediğini fark ettim ve kendimi tutamadan bakışlarımı indirdim ve meme uçlarının fazlasıyla sertleştiğini fark ettim. Üşüdüğü çok belliydi, onu sıcak bir banyoda hayal ettim. Çıplak, buhar, ısı...

Dur biraz...

Duş. Arkamı dönüp erkekler soyunma odasının kapısına baktım. Ryen'ın arkadaşı ve o herif hâlâ içeride olabilirdi. Ya Ryen bir şeyler duyarsa? Ya duştan birlikte çıktıklarını görürse?

Arkamı dönüp Ryen'a baktım. Ne olmuş yani? Düşüncelerini bu kadar önemsediği o insanların gerçekte ne kadar adi olduğunu görmeliydi. Ne kadar kötü bir seçim yaptığının farkına varmalıydı. Bunu hak ediyordu.

Ama her nedense bununla yüzleşmesini istemiyordum. Hazırlıksız yakalanmamalıydı. Eğer baloya gideceği çocukla en iyi arkadaşını birlikte görürse çıkacak çatışmada kimse onun tarafını tutmayacaktı.

Lyla'nın davranışı muhtemelen kimseyi şaşırtmayacaktı, Trey de hâlâ popüler olacaktı.

Ryen ise kandırılan aptal kız olacaktı.

Neden bu kadar önemsiyorum bilmiyordum.

"Hadi ama" dedim. "Dışarısı karanlık. Sana eşlik edeyim."

"Git işine."

Şortunu giydi, şortun küçük bağcıklarını bağladı ve başına bir beysbol şapkası geçirdi. Bana dönüp bakmadı bile.

"Geceleri okula giren biri var" dedim sesimi yükselterek. "Burada yalnız olmamalısın."

Ryen kahkaha attı, aşağı eğilip çantasının bağını bağladı. "Evet, belki de sensindir. Belki de duvarlara salakça yazılar yazmak için buradan çıkmamı bekliyorsundur."

Duraksadım.

Pekâlâ, tamam, birkaç kez okula gizlice girmişliğim olmuştu. Bu konuda haklıydı. Ama gizlice içeri girip duvarlara yazılar yazan ben değildim. O kesinlikle ben değildim.

Buraya gelerek risk almıştım zaten, salakça işler yaparak yakalanmayacaktım.

Ryen doğruldu ve bana bir bakış attı. "Bana sürtük dedin ve saçımı kestin. Sence beni koruyacağına güvenir miyim? Çok beklersin, Bok Beyinli. Dikkat et de son beyin hücrelerini de kaybetme."

Gözlerimi kocaman açtım, vücudumdaki bütün kaslar öyle gerildi ki acı veriyordu. Az önce bana ne demişti?

Ne yaptığımın farkına varamadan onu kollarıma alıp havuzun kenarına götürdüm.

"Gülle mi çamaşır makinesi mi?"

Gözlerini kocaman açtı. "Ne?"

"Gülle o zaman!" diye bağırdım. Onu havuza fırlattım, çığlık atarak suyu boyladı.

Arkama bile bakmadan spor salonundan çıktım. Umalım da yüzme öğretmeni yüzmeyi biliyor olsun.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp kamyonetime yürüdüm. *Bok Beyinli. Çok beklersin.*

Dili pabuç kadardı ve her şeye verecek bir cevabı vardı. Bu kız hiç susmaz mı?

Kamyonetime binip kapıyı savurarak kapattım. "Lanet olsun!" diye hırladım. "Lanet olası..." Ama sonra kendimi durdurdum, derin derin nefesler aldım. O kadar öfkeliydim ki bir yanım bu gece konsere çıkmak istiyordu. Ya da prova yapmak. Duygularımı bir şekilde dışarı vurmak istiyordum.

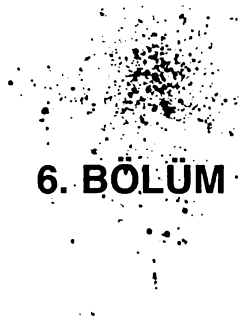
Yanımda birinin güldüğünü duyunca birdenbire Dane'in de yanımda olduğunu hatırladım.

"Dedim ya" dedi. "Biraz üşümüştü. Eminim ısınınca çok iyi olur ama."

"İnan ki umurumda değil."

Anahtarları kilide taktım, arabayı vitese alıp gaza asıldım.

"Evet, ne demezsin" dedi Dane alayla.

6. BÖLÜM

RYEN

Sevgili Ryen,

Titan'ın nakaratının sonunu bununla değiştireyim diyorum, ne dersin? Hani sana son mektubumda gönderdiğim şarkı var ya?

Nefesini tutma sakın, buraya ilk sen gelmedin! Şimdi çıktığın basamakları, biri inşa etti.

Dün gece depoda takılıyordum ve birdenbire aklıma geliverdi. Bence şarkıya daha çok uyuyor ve melodiyle birleşince bu hali daha çok hoşuma gitti. Ne düşünüyorsun?

Ve evet. Sen sormadan söyleyeyim, dün gece bir partiye gittim. Bütün gece tek başıma oturup şarkı sözü yazdım. Ne olmuş yani? Doğrusunu istersen bence itibarıma katkısı oluyor. Bilirsin... Yalnız takılan sessiz çocuk. Gizemli, seksi asi. Onun gibi bir şeyler işte. Belki.

Neyse ne. Siktir et. İnsanları sevmiyorum zaten.

Her neyse, önceki mektubunda en sevdiğim yeri sormuştun. Depo bunlardan biri. Gündüzleri kimse yokken kirişlere yuva yapan güvercinlerin kanat seslerini duyabilirsin ve kimse rahatsız etmeden duvardaki resimlere bakabilirsin. Aslında bazıları gerçekten inanılmaz.

Ama sanırım en sevdiğim yer, yani senden sonra, evim. Biliyorum, biliyorum. Babam hep evde, yani neden orada durmak isteyeyim ki? Ama aslında... Geceleri babam ve kardeşim uyuduktan sonra, her yer karanlıkken, penceremden dışarı çıkıp çatıya tırmanırım. Çatının iki sırtı arasındaki küçük vadide sırtımı bacaya dayayıp otururum,

bazen saatlerce. Telefonumda vakit öldürürüm, manzarayı izlerim, bazen de sana yazarım. Burayı çok seviyorum. Ağaçların tepelerini görebiliyorum, yaprakları gece rüzgârında sallanıyor. Sokak lambaları ve yıldızların parıltısı, hışırdayan yaprakların sesi... Bana her şey mümkünmüş gibi hissettiriyor.

Dünya her zaman sadece önümüzde olanlarla sınırlı değildir. Aşağımızda, yukarımızda, orada bir yerlerdedir. Çatıdan bakınca gördüğüm her evin içinde yanan her ışığın başka bir hikâyesi var. Bazen sadece bakış açımızı değiştirmemiz gerekir.

Başımı indirip bütün bunlara baktığımda, dışarıda evimde olup bitenlerden çok daha fazlası olduğunu hatırlıyorum. Babamın saçmalıkları, okul, geleceğim. O evlere bakınca hatırlıyorum ki, ben bütün bunlardan sadece biriyim. Bu özel ya da önemli değiliz demek değil ama rahatlatıyor, sanırım. Kendini o kadar da yalnız hissetmiyorsun.

Misha

Mektubunu elimde tuttum, şubat ayında bana yazmayı bırakmadan önce gönderdiği son mektuptu. Muhtemelen sadece benim okuyabildiğim el yazısına baktım. Sert çizgilerle yazıyordu ve t'lerin çizgisiyle i'lerin noktasını kesik kesik işaretlerle yapmıştı. Kelimelerin arasına hiçbir zaman yeteri kadar boşluk koymazdı, bu yüzden cümleleri hep büyük, uzun bir etiket gibi gözükürdü.

İster istemez gülümsedim. El yazısını rahatlıkla okuyabiliyordum. Ne de olsa küçüklüğümden beri okuyordum.

Bu mektubu birçok kez okumuştum. Bir ipucu aramıştım, bundan sonra yazmayı neden bıraktığını anlamak için ne olursa. Veda edeceğine dair hiçbir iz, normalden daha meşgul olacağına ya da benden bıktığına ya da sıkıldığına dair hiçbir belirti yoktu...

İçimdeki boşluk büyüdü ve genişleyip derinleşti. Yatağımda oturup iPod'umdan çalan *"Happy Song"* şarkısını dinledim ve her zaman ihtiyacım olanı mükemmel şekilde dile getiren sözlerini okudum.

Güne başlamaya hazır değilim.

Neden bırakın ne giyeceğimi düşünmeyi, yataktan kalkmayı bile istemiyorum?

O, iple çektiğim tek şey. Okuldan eve koşa koşa gelmemin tek sebebi, mektup gönderip göndermediğini görmek.

Başımı kaldırıp geçen gece tebeşirle yazdığım sözcüklere baktım.

Yalnız
Boş
Sahtekâr

Zihnimde artık Masen'ın sözleri vardı. Misha'nın değil.

"Ryen!" Annem dışarıdan seslenip odamın kapısını çaldı. "Kalktın mı?"

Omuzlarımı sarkıttım ama kendimi cevap vermeye zorladım. "Evet."

Tam olarak yalan söylediğim söylenemezdi. Uyanmıştım ve yatağımda bağdaş kurup oturmuş, mektup okuyordum.

Ayak seslerinin koridordan uzaklaşıp merdivenlerden inmesini dinlerken saatime baktım, yeterince oyalanmıştım. Mektubu katlayıp beyaz zarfın içine yerleştirdim ve zarfı yatağımın yanında duran komodinin çekmecesine attım. Misha'nın mektuplarının geri kalanı yatağımın altındaydı, ihtiyacım olursa diye yanı başımda saklıyordum.

Ayağa kalkıp yatağımı düzelttim ve okul çantamı toplayıp dolabımdan beyaz şortumla siyah tişörtümü aldım. Bu kıyafeti bu hafta ikinci kez giyişimdi. Emin değilim. Birdenbire umursamadım.

Giyindikten sonra banyoya gidip saçlarımı ve makyajımı yaptım, dünkü yüzme dersinden sonra zaten duş almıştım.

O pisliğin beni havuza fırlattığına inanamıyordum. Ona karşılık verme sırası bendeydi ve gayet de iyi gidiyordum ama erkeklerin hep yaptığı gibi zekâyla kazanamayınca kas gücüne geçmişti.

Masen'a alkış.

Son sözü o söylemiş olabilirdi ama bunun için kendini biraz zorlaması gerekmişti. İçimde gururla doldu ve gülümseyerek banyoya girdim.

Saçımı düzleştirip yataktan çıkmış halinden kurtuldum, makyajımı yapıp dün gece ödev yaparken geç uyuduğum için ortaya

çıkan gözaltı torbalarımı kapattım. Ayrıca beni sağlıklı ve mutlu göstersin diye allık sürdüm.

Biri içeri girip önüme bir şey fırlattı. Bakışlarımı indirip bakınca bunun Misha'ya gönderilen siyah zarf olduğunu gördüm. Zarfı elime aldım.

Bu, birkaç gün önce yazdığım mektuptu. Belliydi çünkü üzerinde geçen hafta postacıdan aldığım gezegen çıkartmaları vardı.

Ablama baktım. Saçını dağınık bir topuz yapmıştı, üzerinde bir yaz elbisesi ve bana sormadan aldığı siyah sandaletlerim vardı.

Kaşlarımı çattım. "Mektubum neden sende?"

"Dün derse giderken posta kutusundan aldım."

"Neden?"

"Çünkü aylardır mektup yazmadı" diye tersledi. "Şu işi bırak artık."

İçim öfkeyle kaynarken ablam aynaya dönüp topuzunu düzeltti. "Bundan sana ne ki?" diye tersledim, annemin duyması umurumda değildi.

"Ryen, zavallı gibi davranma" dedi, çocukmuşum gibi bana bakarak. "Gören de onun peşinden koşuyorsun sanacak. Kendini toparlayınca seni nerede bulacağını biliyor."

Mektubu yere fırlatıp rujumu aldım ve aynaya döndüm. "Sürekli bana yazması gerekmiyor, erkek arkadaşım değil. Ben de sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Mektuplarıma bir daha dokunma."

"İyi." Arkasını döndü ve kapıya kadar gidip başını çevirerek bana baktı. "Ha, bir de annem mutfak masasında seni bekliyor. İnternette notunu görmüş."

Ablam dışarı çıkınca gözlerimi kapattım. Kısacık, harika bir an için Masen gibi tepki vermeyi düşündüm.

Gülle mi çamaşır makinesi mi istersin, Carson? Belki de saç kesimi?

* * *

Evimden çıkıp cipimin yanından geçtim, sırt çantamı omzuma asıp Misha'ya yazdığım mektubu posta kutusuna götürdüm. Mektubu içeri atıp bayrağı kaldırdım ki postacı geldiğinde alması gerektiğini bilsin.

Derken gözlerim posta kutusunun yanındaki çöp kutusuna ilişti ve durdum.

Gören de onun peşinden koşuyorsun sanacak. Zavallı gibi davranma.

Zavallı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Belki de ablam haklıydı. Belki de artık Misha'nın önceliği değildim. Belki kız arkadaşı vardı ve bana yazmayı bırakmasını söylemişti. Belki de sıkılmıştı. Ne de olsa son birkaç yıldır mektupları giderek azalıyordu. Önemsemiyordum, ben de okulla meşguldüm zaten ama yine de...

Misha bana *asla* ona yazdığım kadar sık yazmamıştı. Bunu şimdiye dek hiç düşünmemiştim.

Mektubu posta kutusundan aldım, yumruk yaptığım elimde buruşturup çöp kutusunun en üstüne attım. Unut gitsin.

Hışımla cipime doğru yürüdüm, çimenlerin üzerindeki taze çiy damlaları sandaletlerimi ıslatırken kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Ama sonra durdum, içimi bir kayıp duygusu kapladı. *Hayır.* Zavallı falan değildi. Misha ona yazmayı bırakmamı istemezdi. Bana söz verdirmişti. *Sana ihtiyacım var, bunu biliyorsun, değil mi?* demişti. *Bunun her zaman bizim olacağını söyle. Asla durmayacağını söyle.* Sakladığı hislerini bana açtığı nadir mektuplarından birinde böyle yazmıştı. Korkmuştu ve hassastı, ben de ona söz verdim. Neden durayım ki? Onu asla kaybetmek istemiyordum.

Misha.

Topuğumun üzerinde dönüp çöp kutusuna koştum, kırıştırdığım mektubu alıp düzeltmeye başladım. Elimden geldiğince düzleştirip yeniden posta kutusuna koydum ve kapısını kapattım.

Kendime düşünecek zaman vermeden arabama atlayıp okula gittim. Neredeyse Mayıs gelmişti, hava biraz serin olsa da şort ve ince bluzla idare edecektim çünkü akşamüstü havanın ısınacağını biliyordum. Okula on dakika erken varıp arabamı park ettim, kaldırıma çıkıp kalabalık öğrenci gruplarının arasından kapıya doğru yürüdüm.

Kulaklıklardan müzik geliyordu, insanlar telefonlarından mesajlaşıyordu. Birinin elini belime doladığını hissettim, burnuma tanıdık

bir koku geldi. Ten her gün Jean Paul Gaultier parfümü sürerdi ve kokusuna bayılırdım. Ne zaman koklasam midem taklalar atardı.

"Bu nedir" diye sordu, sağ elimi kaldırarak.

Elime bakınca başparmağımda ve tırnağımda mavi boya gördüm.

Siktir.

Elimi hızla çektim, kalbim çok hızlı atıyordu. "Hiç. Annem banyoyu boyuyordu, ben de yardım ettim" dedim.

Parmaklarımı yumruk yaparak parmağımı çantamın askısının ardına gizledim. Bir dahaki sefere daha iyi yıkanmalıydım.

"Bak." Sağımda bir yeri gösterdi.

Başımı çevirince insanların bahçeye doluştuğunu gördüm, birlikte kaldırımın kenarına gidip büyük, gümüş harflerle çimenlere yazılmış devasa mesajı okuduk.

Lyla yolunu kaybetti, mercimeği fırına verdi
Dün gece erkeklerin soyunma odasına girdi.
Birinin dikkatini çekti, o kişi onu açık açık becerdi;
Ama kim olabilir? Çünkü J.D. değildi.

"Ha siktir" diye fısıldadı Ten, büyük bir şaşkınlıkla.

Çimenlere yazılmış kelimelere baktım, dudağım kururken birdenbire kahkaha atasım geldi.

I, peki. Kim böyle bir şey?...

Öğrenciler akın akın gelmeye devam ediyor, nefeslerini tutup gülüyordu. Bazıları fotoğraf çekerken Ten ile geri çekildik.

"İlk defa isim verip kişisel bir yazı yazdı" dedi Ten.

"Kim?"

"Punk" diye cevapladı, sanki barizmiş gibi. "Artık okuldan biri olduğunu biliyoruz. Bizi tanıyan biri."

İçten içe homurdandım. *Evet ama "Punk" mesajlarını imzalar.* Bu iş kontrolden çıkıyordu.

Bir ses duyup başımı kaldırınca temizlikçilerden birinin basınçlı yıkayıcıyı bahçeye sürükleyip basamaklardan indirmeye çalıştığını gördüm.

"Gidelim hadi" dedim Ten'e.

Okula girdiğimizde kendimizi duvardaki başka bir mesajın etrafında toplanmış öğrencilerin arasında bulduk, bu kez imza da vardı.

Saçımı öpüp kalbimi şişledin.
Ama ben yıkılmadan önce kırılır evin.
Punk

Bazı kızlar kalemlerini altına başka yazılar ekledi, eski erkek arkadaşlarına gönderme yapıp *Aynen, Jake* gibi şeyler yazdılar.

Kahkahamı tutamadım.

"Öleceğim" diye isyan etti Ten, dolaplarımıza yürürken. "Punk'ın kim olduğunu öğrenmek ve ona katılmak istiyorum."

Hırıltılı bir kahkaha attım. Ten böyledir işte. Lyla arkadaşımızdı tabii ama çimenlerde yazanın doğru olduğunu o da benim kadar iyi biliyordu ve J.D.'nin tepkisini görmek için sabırsızlandığından emindim.

"O sürtüğü bulup soyunma odasında kiminle kırıştırdığını öğrenmem lazım" dedi Ten, dolabının önünde durarak.

Yürümeye devam ettim, omzumun üzerinden, "Öğle yemeğinde görüşürüz" diye seslendim.

Lyla'nın geçen gece kiminle kırıştırdığını kimsenin öğrenmeyeceğinden emindim. Muhtemelen doğru olduğunu bile kabul etmeyecekti.

Yeni dolabımın önünde durarak şifreyi girdim ve dolabı açtım. Soluma bakınca başka bir temizlikçinin duvardaki başka bir mesajı kazıdığını gördüm. İlk birkaç kelimeyi silmişti bile ama ne yazdığını zaten biliyordum.

Beni seviyordun, en iyi arkadaştık, göz farımı ödünç verdim sana.
Ama bir gün geleceksin eskiden tanıdığım biri haline.
Punk

Yazının altına geçen senenin yıllık fotoğrafları yırtılıp yapıştırılmıştı. Spor takımları ve öğrencilerin toplantılarda ve maçlarda birbirlerine sarılırken çekilmiş fotoğrafları vardı.

Çantamı dolabıma asıp rafımdan seyahat tipi asetonumu çıkardım. Kimsenin bakmadığına emin olmak için etrafa bakınarak asetonu temizlikçimiz Bay Thompson'a uzattım.

"Aseton her şeyi çıkarır" diye önerdim, sürekli ovmaktan yüzü terlemiş ve kızarmıştı.

Kaşlarını çattı, muhtemelen bir kez olsun iyi davrandığımı gördüğüne şaşırmıştı. Onunla daha önce hiç konuşmamıştım ama Starbucks bardaklarımı atarken birkaç defa çöpü ıskalamış olabilirim. Ama şimdi asetonu alıp başını sallayarak teşekkür etti.

Neyse ki duvarlara yazarken kullanılan boya kalıcı değildi ama temizlikçilere zorluk çıkarıyordu. Umurumda olduğundan değil, ama...

Dönüp dolabıma yürüdüm ama gözlerim Masen ile buluşunca duraksadım. Koridorun karşı tarafındaki dolaplara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş meraklı bakışlarla beni izliyordu.

Başından beri orada mıydı?

Kendimi onu görmezden gelmeye zorlayıp dolabımdan ilk dersim için ihtiyacım olan kitapları çıkardım.

"İşte buradasın."

Arkamı dönünce Lyla'yı gördüm, biraz hırpalanmış gözüküyordu. Alnından ter damlıyordu ve yanakları kıpkırmızıydı. Telefonunun titrediğini duydum. "Diğer dolabına ne oldu?" diye sordu.

Kaşımı kaldırıp ona baktım. Okulun bahçesinde ona yöneltilen büyük, yakıcı bir mesaj yokmuş gibi mi davranacaktı yani?

Peeeki.

"Birisi içini açıp eşyalarımı karıştırmış" diye cevapladım, dolabıma dönerek. "Sen miydin? Siyah Bebe tişörtümü mü istiyordun?"

Bana kötü bir bakış attı. "Sanki bana uyar da. Ben softbolum, sen beysbolsun, bebeğim."

Gözümü devirmemek için kendimi zor tuttum ve eşyalarımı çantama koydum, su şişemi yanıma aldığımdan emin oldum. Hızlıca arkama bakınca Masen'ın gittiğini gördüm.

Lyla'nın telefonu titreyip duruyordu, Facebook bildirimleri mi onu azarlayan J.D. mi bilmiyordum ama gerçekten umurumda değildi.

Kızlar yanımızdan geçerken elleriyle ağızlarını kapattı, Lyla kaşlarını çatıp onlara baktı. "İşinize bakın, sürtükler" diye hırladı. Kızlar gözlerini kaçırdı, sırıtarak koridorda yürümeye devam etti.

Manny Cortez Lyla'nın arkasından gelip kendi dolabını açmaya çalıştı ama Lyla arkasını dönüp ikimize baktı. "Bak, bak, bak, dolabını karıştıran belki de Manny'dir. Göz kaleminle uyumlu ruj mu arıyordun?"

Manny sert bir yüz ifadesiyle sırtını döndü ve cevap vermedi.

"Yo" diyerek araya girdim, dolabımı kapatarak. "İki farklı renk paleti kullanıyoruz. Ben Dağda Gündoğumu'nu kullanıyorum. Manny ise Puslu Gece'yi."

Lyla güldü, ardından bir bağırış duyunca durdu.

"Kafalara dikkat!"

İkimiz de bakışlarımızı yukarı kaldırınca bir futbol topunun uçarak doğruca üzerimize geldiğini gördük. Aceleyle geri çekildik ama gerek yoktu. Top Manny'nin başının sol tarafına gömüldü ve çocuk sağa doğru savruldu. Kulağını eliyle kapatıp acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ha siktir." Trey gülerek yanımıza koştu. "Üzgünüm, dostum. Böyle olsun istememiştim. En azından bu kez" diye ekledi.

Manny kesik kesik nefes alıyordu, siyah kaşlarını acıyla çatmıştı. Elini kulağından çekince kan aktığını gördüm. Gözlerimi kocaman açtım ve derin bir nefes aldım.

Aman Tanrım. Kan kulağının içinden mi geliyordu dışından mı? Bunu öğrenemeden Manny dolabının kapağını çarparak kapattı, koşarak tuvalete giderken zil çaldı.

"Aferin sana, aşağılık herif" diye azarladım.

"Hey, kazara oldu."

Lyla'ya bir bakış attığını gördüm, ardından J.D. sınıflara doluşan öğrencilerin arasından gelip Trey'in arkasında belirdi.

"Sınıfa geç" dedi J.D. Lyla'ya, çenesini gererek.

"Anlayamadım?"

"Beni duydun. Seninle sonra konuşacağız."

Lyla orada öylece durdu, sinirli gözüküyordu ama durup sonunu izlemek istemiyordum.

Onların yanından geçip Görsel Sanatlar dersine gittim ama Masen yerinde değildi. Zil çalana kadar da ortaya çıkmadı.

Onu az önce koridorda görmüştüm. Nasıl istediği zaman gidip geliyor ve dersleri ekebiliyordu?

Neyse ki bu kez Trey de sınıfta değildi, böylece bütün ders boyunca yalnız kalıp Misha'nın albüm kapağını bitirebildim.

Manny bile derste değildi, muhtemelen kulağına baktırmak için revire gitmişti. Umarım iyidir. Canı yanmış olmalı.

Dersim bittikten sonra İngilizce dersine gittim, öğrencilerin arasından ilerleyerek sınıfa girdim. Masen'ın yerinde oturduğunu görünce duraksadım, şaşırmıştım.

Tanrım. Ne yapıyordu bu? İstediği zaman gidip istediği zaman gelebileceğini mi sanıyordu?

Yanında yine kitabı yoktu, gördüğüm kadarıyla kalem de getirmemişti ve yapacak başka bir işi olmadığı için gelmiş gibi bir havası vardı. Mezuniyetten çekinmiyor muydu?

"Pekâlâ, anketlerinizi alın ve eşyalarınızı bırakın." Öğrenciler odaya doluşurken Bay Foster bize yol gösteriyor ve kâğıtları dağıtıyordu. "Kaleminizi de unutmayın. İsimlerinizi okuyunca ikili gruplar halinde eşyalarınızı kütüphaneye götürüp çalışmaya başlayabilirsiniz."

Ah, doğru ya. Bugün Araştırma Günü.

Bay Foster araştırma becerilerimizi geliştirmek için bizi arada bir kütüphaneye gönderirdi. Bizi eşleştirir, bulmamız gereken bilgilerin olduğu bir çalışma kâğıdı verir ve bütün ders boyunca kendi başımıza bırakırdı. Sınıftan çıkmamıza bahane oluyordu. Şikâyet ettiğim söylenemezdi.

"Lane, Rodney ve Cooper." Foster sınıf listesinden isimleri okudu.

Üç öğrenci ayağa kalktı, eşyalarını aldı ve odadan çıktı.

"Jess, Carmen ve Riley."

Böyle devam etti, grupları teker teker okurken sınıf yavaş yavaş boşaldı ve geriye Masen ile ben dahil sadece birkaç kişi kaldığını fark edince telaşlanmaya başladım.

Lütfen o olmasın.

Ama Foster diğer grubu açıkladı. "Ryen, J.D. ve Trey."

Rahat bir nefes aldım.

"Son iki grup..." diye duyurdu Foster. "Lyla ile Masen."

Bir an için duraksadım ve çantamı omzuma asıp sınıftan hızlıca çıktım.

Lyla ile Masen. *Aman ne güzel.* Lyla kendine hâkim olamayacaktı.

Sınıftan çıktım ve yüzüme ciddi bir ifade yerleştirdim. Neden umursuyordum ki? Masen'dan hoşlanmıyordum. Lyla'nın onunla flört etmesi umurumda değildi ki kesinlikle edecekti ama ederse etsin. İyi.

Ne de olsa o J.D'nin sorunu.

Üstelik bir önemi yok. Benim kalbim başkasına ait, Masen Laurent'e değil. O asla Misha olmayacak.

"Benimkiler birkaç haftalığına şehir dışında olacak." Trey koşarak yanıma geldi ve eliniş belime koyarak yürümeye devam etti. "Parti veriyorum, senin de gelmeni istiyorum."

"Var ya, havuzu ısıtmalı" diye ekledi arkamızdan gelen J.D.

Arkama bakınca Lyla ile Masen'ın bizi takip ettiğini gördüm, Masen'ın gözleri benim üzerimdeydi.

"Evet, biliyorum" dedim J.D.'ye. "Daha önce gelmiştim, unuttun mu?"

"Çok iyi" diye ekledi Trey. "Yanında mayo getir. Ya da getirme. Fark etmez."

Sırtımı bir ısı kapladı, birdenbire etrafımın sarıldığını hissettim. Tekrar hızlıca arkama baktım ve Masen'ın bakışlarını kaçırıp onunla sohbet eden Lyla'ya döndüğünü gördüm. Benim ona baktığımı hissetmiş olmalı, çünkü tekrar dönüp bana baktı.

Trey bakışlarımı takip etti, dikkatimin onun üzerinde olmadığını anlamıştı. Hatamın farkına bile varamadan hızla döndü ve Masen'ı yakasından tutup dolaplara vurdu.

"Hey" dedi fazla neşeli bir sesle. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Trey Burrowes. Sen de Masen Laurent'sin."

J.D., Lyla ile ben durup izlerken Masen hareketsiz kalıp öylece Trey'e baktı.

"Bunu hallettiğimize göre" diye devam etti Trey, yaklaşıp Masen'ın yüzüne kadar girdi. "Birkaç şeyi netleştirelim."

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Yürüyerek onlara yaklaştım.

"Evet, Trey hadi ama" diye araya girdi J.D. "Masen iyi çocuktur."

Ama Trey elini kaldırıp bizi susturdu. "Sakin olun. Sadece konuşuyoruz. Hepsi bu."

Aşağı baktığımda Masen'ın parmaklarını yumruk haline getirdiğini gördüm ama Trey ile göz göze dururken hiç kıpırdamadı.

"Sınıftayken kızımla biraz eğlendiğini fark ettim, ayrıca duyduğuma göre dün park yerinde onu rahatsız etmişsin" dedi Trey. "Ne saçmalık peşindeysen artık bitti. Onu rahat bırak."

Masen bakışlarını bana çevirdi ve göğsüme bir ağrı saplandı. Bakışları önce sert ve öfkeliydi ama sonra hayal kırıklığı ve başka bir şeye dönüştü. Belki de üzgündü?

Kafasından ne geçiyordu? Bana neden böyle bakıyordu?

"Ona bakma" diye hırladı Trey, Masen'ın yüzüne girerek. "Sorun ne? Konuşamıyor musun?"

"Burada neler oluyor?"

Hepimiz dönüp bakınca Müdür Burrowes'un siyah takım elbisesi ve şık, ütülü bordo rengi gömleği içinde önümüzde durduğunu gördük.

Trey dik durup Masen'ın üzerinden çekildi. "Hiç, Gillian." Üvey annesiyle alaycı bir tavırla konuşup Masen'a döndü. "Aramız iyi. Değil mi?"

Masen gözlerini yere dikmişti, konuşmuyordu.

"Hangi derstesiniz?" diye sordu Burrowes, Trey'e.

Onun yerine ben cevap verdim. "Foster bizi araştırma yapmaya kütüphaneye yolladı."

"O halde yürüyün."

Başımı salladım, hep birlikte koridorda yürümeye başladı.

"Sen de." Müdürün arkamızdan seslendiğini duydum, muhtemelen Masen'la konuşuyordu.

Neden karşılık vermemişti? Trey ufak tefek biri sayılmazdı, kesinlikle kolay lokma değildi ama içimden bir ses Masen'ın daha önce kavgaya karıştığını söylüyordu. Fevri ve dengesiz biriydi, neden sessiz kalmıştı?

Merdivenleri koşa koşa çıkıp kütüphaneye girdik. Diğer öğrencilerin hepsi oradaydı, fısıldaşıyor, hareket ediyor ve ihtiyacı olan eşyaları

alıyordu. Bazıları bilgisayarın başındaydı bazılarıysa rafların arasında dolanıyordu. Kütüphanemiz iki katlıydı ve üst kattaki balkondan ana kat rahatça görülüyordu. Çantamı odanın arkasındaki masaya bıraktım ve Lyla ile Masen'ın iki masa öteme oturduğunu gördüm.

J.D. ile Trey masadaki yerlerini aldı ve Trey ayaklarını masaya koydu.

Evet, hayatta olmaz. "Bilgisayara geçip 'Açıklamalı Biyografiler'i araştırın" dedim. "Birkaç örnek yazdırın, ben de gidip ikincil kaynakları araştırayım."

Bu çalışma kâğıdını tek başıma yapmayacaktım.

Trey derin bir nefes aldı, J.D. de kendi kendine güldü ve ikisi birden tekrar ayağa kalktı.

Raflar tavana kadar uzanıyordu, tekerlekli merdivenin etrafından dolanıp sola döndüm, kütüphanenin derinliklerine doğru ilerleyip fısıldaşan öğrencilerin masalarından uzağa gittim.

Yürürken bir yandan elimi kitapların sırtında gezdirdim. Annem *Fahrenheit 451*'i okumaya neden başlamadığımı merak edecekti. Başım belaya gireceğinden değil ama dikkatimin neden dağıldığını merak edecekti.

Birinin "O çocuk var ya..." dediğini duydum. Başımı çevirip arkama baktım.

Masen yaklaşırken kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

"Geceleri duvarlara yazı yazan o çocuk" diye devam etti. "Onunla bir ortak noktamız var. Ben de bir şeylerin üzerine yazmayı severim." Önümde durdu ve elimi tuttu. "Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Dokunduğu yerde tenim alev aldı, elimi geri çekmeye çalıştım ama sıkı tutuyordu.

O da bir şeylerin üzerine yazmayı seviyor muydu? Ne? Ama sonra Koy'daki duvarları, odamdaki tebeşir duvarları, o günkü dolabımı hatırladım...

Elimi daha sert çekip elinden uzaklaştırdım. "Ne oldu? Trey sana fazla büyük ve korkunç mu geldi, hıncını benden mi alacaksın?"

Bana rahat bir gülümseme gönderip elimi tuttu, diğer eliyle cebinden tükenmez kalem çıkardı.

"Bırak beni."

Kalemi ağzına koydu, kapağını ağzıyla açıp öbür tarafa çevirdi ve kapağı tekrar taktı. "Ama telefon numaramı istemiştin. Açık hava sineması için hani."

Masum bir ifadeyle yüzüme baktı. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama bu kez karşı koymaktan biraz çekindiğimi itiraf etmeliyim. Kimse bakmıyorken beni havuza fırlatmak o kadar utanç verici değildi ama bana haddimi bildirmek istiyorsa bu kez yalnız olmamamızın umurunda olacağını sanmıyordum. Numarasını falan istemiyordum.

Sol başparmağımı alıp avcumun içine yazmaya başladı, bense dişlerimi sıkıp ona öylece baktım.

"Biliyor musun, o günlükte yazan her şeyi hatırlıyorum" dedi bir yandan yazarken. "Ne istersem söyleyebilirim. Kanıta da ihtiyacım yok. Onlar açısından değil." Çenesini uzatıp göremediğimiz masaların orada oturan öğrencileri kastetti.

Kendimi yine geri çektim ama beni daha sıkı tuttu.

"Endişelenme." Yazarken parmağıma bakıp gülümsedi. Kalemin yumuşak ucu tenimi gıdıklıyordu. "Sana işkence etmek istemiyorum. En azından o anlamda değil. Sadece bir soru soracağım." Ardından çizmeyi bırakıp bana baktı. "Delilah da kim?"

Donup kalarak ona baktım, elimi tuttuğunu unuttum ve boynumdaki tüyler diken diken oldu.

"Ne?"

"Defterinde her yere onun adını yazmıştın" dedi. "O da kim? Gizli sevgilin mi? Gizli utancın mı?" Gözlerini devirip yazmaya devam etti. "Pişmanlığın mı?"

"Günlüğümü okudun. Bilmiyor musun?"

"Bir şey okumadım" diye karşılık verdi.

Ona bakakaldım. Okumadı mı? Ama...

"Sayfaları çevirince ismi içinde yazıyordu" diye açıkladı. "Senin zihninde neler olup bittiği bir tarafımda mı? Yapacak daha iyi işlerim var."

Umurunda değilse o zaman neden soruyorsun?

Elimi çekip alçak sesle hırıldadım. "Sen bir pisliksin."

Sesimi yükseltmedim, gerçi etrafta kimseyi görmüyordum.

Ama daha uzaklaşmaya fırsat bulamadan ellerini kitaplığa koyup beni kapana kıstırdı. "İstesem onu ve arkadaşını tek hamlede yere serebilirdim. Sence neyi bekledim?"

Gözlerimin içine bakıyor, sanki orada bir şeyler arıyordu.

"Belki de Cortez denen çocuğun erkek arkadaşın onu itip kakarken beklediği şeyi" dedi alçak sesle, dudakları benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Saçını atkuyruğu yapmış arsız, küçük bir kızın..." Saçımı arkaya attı. "Davetkâr kısa şortlarıyla kendine gelip o pisliğe haddini bildirmesini."

Elini çarparak uzaklaştırdım, midem öfkeyle büzülüyordu. Ama beni yine kıstırarak üzerime abandı.

"Delilah da bunu mu bekliyordu?" diye üsteledi. "Seni bekledi mi? Ama sen hiç gelmedin."

Elimi alıp parmağımı çevirdi ve bana yazdığını gösterdi.

Parmağıma yazdığı kalın siyah harflere baktım.

Utanç.

"Endişelenme" dedi. "Bir şey söylemeyeceğim. Sırların senin olsun. Onlarla yaşamak zorundasın.

Ardından parmağımı dudaklarına getirip şşş işareti yaptı.

Elimi çekip göğsüne vurdum ve onu ittim.

"Bana bir daha dokunursan işini bitireceğim" diye uyardı, dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Sonra da balo kavalyesini alacağım."

7. BÖLÜM

MISHA

"Beni yalnız bıraktın" diye mırladı Lyla, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bacak bacak üstüne atmıştı. "Uzun zamandır yoksun."

Yalnız mı? Bu sözcüğün kelime anlamını bildiğinden bile şüpheliyim. Erkek arkadaşını aldatan bir kız umurumda olduğundan değil, tabii o erkek arkadaş ben ya da arkadaşlarımdan biri değilse ama ondan hoşlanmamamın başka sebepleri de vardı. Ryen'ın kafayı bulmuş hali gibiydi.

Benim Ryen'ım en azından içeride bir yerlerdeydi. Cortez denen çocuk zorbalığa uğrarken rahatsız olmuştu. Bu sabah duvardaki yazıyı silen temizlik görevlisine aseton vermişti.

Üstelik odasında da görmüştüm. Kolajlar, şiirler, bakması için gönderdiğim şarkı sözleri, her yerde alıntılar ve renkler... Benim bildiğim Ryen buydu işte.

Ama on sene sonra tıpkı Lyla gibi olacaktı. Kendini beğenmiş, sahte, kendinden ne kadar nefret ettiğini unutmak için önüne gelenle yatan biri.

Onun hakkında beğendiğim her şey gitmiş olacaktı.

Sandalyemi çekip oturdum, bu ödevi yapmaya hiç ama hiç niyetim yoktu. Misha Lare'in liseyle işi bitmişti, buraya bunun için gelmemiştim.

"Al." Lyla sandalyesinde doğruldu ve kitapları önüme itti. "Bazı birincil kaynaklar buldum, artık şu ödeve başlayalım."

Tam şu hatuna ödevi kendi başına yapmasını söylemek üzereyken biri beni arkamdan itti, bütün gücüyle sırtımdan vurdu ve kolunu boynuma bastırdı.

"Ne oluyor be?" Başım masaya vurmasın diye kollarımı öne savurdum, kulağımda birinin nefesini hissedebiliyordum.

"Ryen!" diye bağırdı biri. Sanırım bu Lyla'ydı.

"Kıpırdama" diye kulağıma fısıldadı Ryen, boynuma sivri bir nesne bastırdığını hissettim. "Dikkat et de kalem kaymasın."

Titreyerek şaşırtıcı bir kahkaha attım. Rafların orada ona takılmam hoşuna gitmemişti, şimdi de kafayı yemişti. Harika.

Tam anlamıyla istediğini yaptım ama kalbim çok hızlı atıyor ve kasığım ısıyla yanıyordu.

Kalemle tenime uzun, yavaş çizgiler çizdiğini hissettim, tam o anda eğlendiğimi hissetim. İnsanlar bizi izliyordu. Herkes birdenbire sessiz kalmıştı, Lyla bile.

Ryen kalemi tenime batırınca acıyla yüzümü buruşturdum. Yazmayı bitirip doğruldu, üzerimden inip kalemi yere fırlattı. Gittiğini hissettim ve doğrularak kalktım. Herkes bana bakıyordu, Ryen omzunda çantasıyla masamın yanından geçti ve hışımla kütüphaneden çıktı.

"İyi misin?" diye sordu Lyla.

"Evet." Başımı sallayıp arkama baktım. J.D. orada durmuş, gülümseyerek başını sallıyordu. Trey ise masaya eğilmiş dik dik bana bakıyordu.

Ryen bunu onun önünde yapmıştı. Aferin kızıma.

Ödev partnerime döndüm. "Ne yazmış?"

Lyla koltuğundan kalkıp şöyle bir baktı. Burnundan soluyarak güldüğünü duydum. "Iı, bilmek istediğinden emin misin?"

Harika.

Başımı salladım.

"Iı..." diye söze girdi, heceleri yavaş yavaş okuyarak. "İğne Aletli Mankafa Pislik."

Kahkahama hâkim olamadım. Harikaydı. Kendini beğenmiş Ryen Trevarrow sonunda kirli oynamayı öğreniyordu. Damarlarımda adrenalin aktığını hissettim.

"Gidip ıslak mendil getirmemi ister misin?" Lyla elini beline koyup başımda durdu.

Ama elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Siktir et. Bırak kalsın."

Neden umurumda ki?

"Masen Laurent" diye seslendi biri.

Bir an için gözlerimi kırpıştırıp yukarı baktım, ismimin bu olduğunu hatırlamıştım. Kütüphaneci danışma masasının arkasında telefon ahizesini tutmuş, etrafa bakınıyordu.

"Evet?"

Sesimi takip edip gözlerimle buluştu, telefonu kapattı. "Müdür seni görmek istiyor. Ne olur ne olmaz diye eşyalarını yanına al."

Ama yerimden kıpırdamadım. Müdür mü? Damarlarımda sıcak kan akıyordu, koltuğuma mıhlanmış gibiydim.

Beni neden görmek istesin ki? Haberi var mıydı?

Nefeslerim hızlandı, ayağa kalktım. Yanıma hiçbir şey almadım çünkü hiçbir şey getirmemiştim ve kapılara yöneldim. Meraklı bakışları ve gülüşleri görmezden geldim, muhtemelen yanlarından geçerken Ryen'ın sırtıma yazdığı saçmalığı görebiliyorlardı.

Gitsem iyi olacaktı. Şimdi kapıdan çıkabilirdim. Ama müdürün ofisine doğru ilerlerken kendimi kapıyı açarken buldum, azmim yerine geliyordu. Henüz almaya geldiğim her şeyi alamamıştım. Kaçmayacaktım, bu yüzden müdürün söyleyeceklerini dinlesem iyi olacaktı.

Biliyorsa da biliyordu. Eğer kayıtlarımın sahte olduğunu, hepsini kuzenimin üçkağıtçı arkadaşlarından aldığımı, Masen Laurent ismini uydurduğumu ve kırık dökük bir bodrumda yaşayıp akşamları duş almak için gizlice okula girdiğimi öğrendiyse bununla başa çıkabilirdim.

Her şekilde, buradan gitmiyordum. Henüz olmazdı.

Ofise girip başımı sallayarak resepsiyoniste selam verdim. "Masen Laurent" dedim.

"İçeri geçebilirsin." Solumdaki kapıyı gösterdi ama nereye gideceğimi zaten biliyordum.

Kapının önünde durup iki defa çaldım, ellerim titreyerek kapıyı hafifçe açtım.

"Merhaba Masen" dedi müdür, masasından başını kaldırıp bana gülümsedi.

Bir tomar dolusu dosyayı üst üste dizdi, masasında yer açıp ayağa kalktı ve sıkmam için elini uzattı.

Çenemi sıkıp sırtımı dikleştirdim. Sıcak bakışlarla beni izliyordu, birdenbire buradan gidesim geldi.

Kendimi ilerlemeye zorladım, yavaşça elimi kaldırıp müdürün elini sıktım ama anında bıraktım.

Gözlerimi kaçırdım.

Bir an için sessiz kaldı, beni izlediğini hissedebiliyordum. "Otur lütfen" dedi sonunda.

Masasının önündeki koltuğa oturdum ama gözlerimi kaçırdım ve sadece kısaca göz göze geldim.

"Endişelenme" dedi, muzip bir sesle. "Başın belada değil. Okula kaydolan bütün öğrencilerle tanışmak âdetimdir ama seni gözden kaçırmışım."

Peki. Bu iyi bir haberdi en azından.

"Falcon's Well hoşuna gitti mi?"

Çenemi açıp düz bir sesle cevap verdim, "Evet."

"Peki ya derslerin nasıl gidiyor?" diye üsteledi. "Çabuk alışabildin mi?"

Gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Koltuğumda kıpırdandım ve masasına dizdiği çerçevelerdeki fotoğraflara baktım. Bu fotoğrafları önceki gece görmüştüm. Ailesinin fotoğrafları.

"Eh" diye devam etti, rahatsız olmuşa benziyordu. "Dönemin bitmesine bir şey kalmadı ama kayıtlarına ve notlarına bakınca finalleri geçmekte sorun yaşayacağını düşünmüyorum." Transkripti ve formları karıştırdı, sahte dosyamı inceliyordu. "Üniversitelere bakmaya başladın mı?"

Başımı salladım.

"Eh, burada harika bir üniversite kariyeri merkezimiz var. Danışmanımız liseden sonra nereye gideceğin konusunda yardımcı olup başvurularınla ilgilenir."

Başımı salladım. İkimiz orada öylece oturduk, sessizlik uzadıkça rahatsız edici bir hal alıyordu. Müdür muhtemelen ilgili

davranmak istiyor ama altı hafta içinde okuldan ayrılacağım için çabaya değip değmeyeceğine karar veriyordu. Aslında daha önce gidecektim ama o bunu bilmiyordu.

Derin bir nefes aldı ve sesini yumuşatarak konuştu. "Trey Burrowes benim üvey oğlum" diye belirtti. "Bazen aşırıya kaçar ama... O benim aşırım. Başka sorunlar yaşarsan haber ver, olur mu?"

O benim aşırım. Ellerimi yumruk yaptım ve nihayet gözlerine bakabildim. *Endişelenmeyin, hanımefendi. Sorunlarımla kendi başıma baş etmeyi gayet iyi bilirim. Oğlun olacak o adam yolumdan çekilse iyi olur yoksa ben çekerim.*

Müdür gülümsedi. İzin vermesini beklemeden ayağa kalktım ve ofisinden çıktım. Midem büzülüyordu, hızlı, kesik kesik nefesler alıp kollarım ve bacaklarımda dolaşan adrenalinle boğuştum. Ofis kapılarından çıkar çıkmaz boş koridorda durup kendi kendime gülümsedim.

Haberi yoktu. İstediğim zaman gidebilir hatta istediğim kadar kalabilirdim.

Kimse bilmiyordu.

8. BÖLÜM

MISHA

"Ortalığa bulaştırıyorsun" dedi arkamdan alaycı bir ses.

Başımı çevirince Ryen'ın açık dolabına arkasını dönmüş, gülümsediğini gördüm. Elimi ensemden çektim ve ıslak mendili su çeşmesinin yanındaki çöpe attım. Herkesin ensemde *İğne Aletli Mankafa Pislik* yazdığını görmesi umurumda olmaz sanıyordum ama yanılmışım. Tam bir aptal gibi hissediyordum.

Ryen döndü ve dolabını karıştırarak uzun bir kumaş parçası çıkardı. "Fularımı ödünç almak ister misin?"

Ryen gülünce kaşımı kaldırdım, ben hiç de eğlenmiyordum. Dolabının içine bakıp bu sabah temizlik görevlisine verdiği şişeyi rafta gördüm ve yanına yürüdüm. "Asetonu ver. Hemen."

Ama Ryen söylediğimi yapmak yerine kollarını göğsünde birleştirdi ve dolabının önünü kapatıp hiç kıpırdamadan durdu.

"Benimle oynama." Elimi uzattım. "Şimdiye dek uslu durdum. İstersen yaramazlaşabilirim."

Ryen dudaklarını büzdü ve hafifçe nefes verdi. "Peki. Ben de uslu durabilirim, galiba."

Arkasını dönüp şişeyi çıkardı ve bana fırlattı. Şişeyi yakalayıp kapağını açtım ve hızlıca elindeki fulara uzandım.

"Hey!"

Ama artık çok geçti. Asetonu yumuşak bej atkıya döküp ensemdeki yazıyı sildim.

"Pislik!" diye bağırdı Ryen. "Bu kaşmir!"

Fuları ensemden çektim, kalemin siyah mürekkebi atkıya geçmişti. En azından çoğu silinmişti.

"Evet." Fuları ona fırlatıp asetonun kapağını kapattım. "İşime yaradı. Teşekkür ederim."

Yüzünü acıyla buruşturdu ve fuları iki eliyle tutup hasarı inceledi.

Şişeyi rafa geri koyup yine birbirimize girmeden önce oradan uzaklaştım. Arkamdan homurdandığını ve dolabın kapağını hızlıca kapattığını duydum.

Her ne kadar zevk alıyor olsam da onunla uğramayı bırakmalıydım. Onun ilgisini çekmek çok kolaydı. Bu binaya her girdiğimde neden aklıma ilk gelen buraya gelme nedenim değil de oydu?

Eğer o gece Koy'daki odamı bulup eşyalarımı çalmış olmasaydı, belki de yollarımız hiç kesişmeyecekti. Ryen'ın burada olduğunu biliyordum, onu göreceğimi ve duyacağımı biliyordum, dikkatimi çekeceğini biliyordum çünkü zihnimde olup biten her şeye rağmen merakıma yenik düşecektim.

Onun dışlanmış olmadığını, aksine popüler olduğunu, aynı diğerleri gibi olduğunu, hiç orijinal olmadığını görünce kızmıştım. Beni bütün bunlara inandırmıştı, ilham perim bir yalandan ibaretti.

Ta ki dün park yerinde onunla uğraşana ve o karşılık verene dek.

Benim Ryen'ım buydu işte.

Daha fazlasını görmek istiyordum.

* * *

Anahtarlarımı çıkarıp etrafıma bakındım ve ana evin pencerelerini kontrol ettim. Babamın arabası park yerinde değildi ama garajda da olabilirdi. Antika ve sanat işindeydi ve sahil yolunda birkaç dükkânı vardı, bu yüzden programı esnekti. Bütün gün dışarıda olabilir ya da her an eve dönebilirdi.

Konuk evinin kapısını açıp içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Akşamüstü olmamıştı, etraf hâlâ aydınlıktı ama Annie'nin ölümünün ardından buraya taşındıktan sonra pencereleri karartmıştım. Küçük el fenerimi çıkarıp ışığı açtım. Babam görür diye ışıkları açmak istemiyordum.

Kıyafetlerim ve eşyalarımın çoğu hâlâ buradaydı, ne zaman çamaşır ve kurutma makinesini kullanılırsa Dane'in tepesi atıyordu, bu yüzden onun lafını çekmektense buraya gelip eşyalarımı almayı tercih ediyordum.

Ryen'la olan o fular olayından sonra okuldan ayrıldım, kamyoneti park yerinde bıraktım ve feribota binip Thunder Bay'e geçtim. Babamın ya da tanıdığım birilerinin arabamı görmesini istemiyordum.

Babam nerede olduğumu bilmiyordu, böyle de olmasını istiyordum. Zaten beni aradığı falan yoktu.

Dolabımın içinden spor çantamı çıkarıp çekmeceleri boşaltarak çantanın içine koydum, katlanmış tişörtlerden birini burnuma götürdüm. Kokusuyla birlikte boğazıma bir yumru oturdu.

Annie'nin yumuşatıcısı. Çamaşırlar konusunda başarılıydı, çünkü babam hep meşguldü ve ben hep yanlış yapardım. Kıyafetlerimde kullandığı çiçek kokulu yumuşatıcıdan şikâyet ederdim ama şimdi gözlerimi kapatınca tek hissettiğim evin kokusuydu. O öldükten sonra da aynı yumuşatıcıyı kullanmaya devam etmiştim. Hiçbir şey değişmeyecekti. Yaptığı hiçbir şeyi değiştirmeyecektik.

Annie. Gözlerimi kırpıştırdım, gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim. İhtiyacım olan kıyafetleri toparlamayı bitirip çantama ekstra bir ayakkabı koydum ve masamın üzerindeki duvara yapıştırdığım Annie ile olan fotoğrafları yanıma aldım.

Yerinde duran gitarımın yanından geçtim, aynı yerde grubumuzun hiç kullanmadığımız posterleri de vardı. Üç ay önce, hayatta sevdiğim üç şey vardı. Müziğim, kardeşim ve...

Ciğerimden bir şeyler koptu. Gitardan gözlerimi kaçırdım, lanet alete artık bakmaya dayanamıyordum bile. Elimde ne olursa olsun, Annie artık yoktu. Şarkı sözü yazamıyordum, Ryen da... Ne olduğunu bilmiyordum.

Derken kafama dank etti. Geçen hafta bana mektup yazmıştı. Yeni bir tane göndermiş olabilirdi, mektuplarının hızına yetişemiyordum. Gerçi beni hiç rahatsız etmiyordu. Onun mektupları eve gelince beni mutlu eden tek şeydi.

Spor çantamı omzuma atıp konuk evinden çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim. Her yerin daha karanlık olduğunu fark ettim,

başımı kaldırınca aşağı inen fırtına bulutları gördüm. *Siktir.* Kamyonetin kapılarını açık mı unutmuştum? Okula dönsem iyi olacaktı. Falcon's Well'de sık yağmur yağmıyor olabilirdi ama bu mümkündü.

Ana evin arka kapısına koşup kilidi açtım ve içeri daldım. Mutfak karanlıktı, babam dışarıda olmalıydı. Mutfak tezgâhına gidince gözüme mektup yığını çarptı. Bütün mektuplar bana aitti, gözlerim hızla aralarında kurukafa mührü olan siyah zarfı aradı.

Ama hiç yoktu. Üniversite broşürleri ve kredi kartı başvuruları dışında bir şey yoktu. Bana yazmayı bırakmış mıydı yoksa?

Rahat ol, dostum. Geçen hafta eve gelip baktığında mektup vardı. Aradan altı gün geçti.

Ama Masen hakkında yazacak mı merak ediyordum. Onun hakkında ne anlatacaktı?

Ryen mektuplarında diğer çocuklardan pek sık bahsetmezdi. On altı yaşındayken anlattığı, standartlarını düşürüp birlikte olduğu çocuktan sonra erkeklerle arasına mesafe koymuştu. Hatta ilgisini kaybetmiş gibiydi, çünkü bir keresinde bir mektubunda ön sevişmenin abartılı olduğunu söylemişti.

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ettiğimi söylemiştim. Ne de olsa yedi sene boyunca mektuplaşmak ön sevişmelerin en büyüğüydü ve Ryen bunun bağımlısıydı.

Altı gün. Bana gönderdiği son mektup altı gün önceydi. Benim ona gönderdiğim son mektup ise üç ay önceydi. Bana yazmayı hiç bırakmayacağına söz vermesini istemiştim, o da bırakmamıştı. İlgisizliğime rağmen bana yazmaktan hiç vazgeçmemişti, şimdiye dek ona artık hiç yazmayacağımı anlamış olmalıydı.

Onun her zaman benim yanımda olduğunu düşününce omuzlarım düştü. Saçmalıkları sinirimi bozuyordu ama Misha'ya karşı iyi bir arkadaş olmuştu. Hem de çok iyi bir arkadaş.

Annie, gerçek beni seven tek kişiye böyle kötü davrandığımı bilse hayal kırıklığına uğrardı.

Lanet olsun. Siktir.

Sert bir nefes verdim ve koridora çıktım, tırabzanlara tutunup koşarak yukarı çıktım. Kız kardeşimin odasına yaklaşınca tokmağı

yavaşça çevirip içeri girdim. Onun kokusu ve oda parfümünün kalıntıları burnuma doldu.

Her şeyi bıraktığı gibi bulunca içim acıdı. Her şey yerli yerinde, koşudan dönmesi gereken o geceki gibi hazır bir şekilde onu bekliyordu. Bir daha asla uyuyamayacağı yatağı, bir daha dokunmayacağı makyaj malzemeleri, masasında duran yarım kalmış ödevler...

Boğazıma bir ağrı yerleşti, içimden çığlık atmak geliyordu. *Annie, aklından ne geçiyordu?* Bir yandan kendime de kızgındım. Babama da. Nasıl olmuştu da göremediştik? Ona neden daha iyi bakmamıştık?

Yavaş adımlarla dolabına yürüdüm ve sessizce, dikkatlice çekmeceleri açtım. Sanki her an içeri girecekmiş de odasını karıştırdığım için bana kızacakmış gibi. İlk çekmeceyi açtığımda karşıma özenle katlanıp iki sıra halinde dizilmiş fularları çıktı. Parfümünü kokladım, boğazıma saplanan hıçkırığı yutmaya çalışırken bir yandan da fularları inceleyip Ryen'ınkine benzeyen bir tane aradım. Bej değildi ama kaşmir bir tane vardı. Bir anlık suçluluk hissettim ama kardeşim bu fuların odasında durup unutulmasında Ryen'ın olmasını tercih ederdi.

Açık mavi fuları çıkarıp çekmeceyi kapattım ve spor çantama koydum.

"Kim var orada?" diye seslendi biri koridordan.

Başımı kapıya çevirdim, bu sesi tanıyordum.

Babam. "Siktir."

Etrafa bakınıp buradan çıkmanın bir yolunu aradım. Kardeşimin süs olarak duvara dayadığı paravanın arkasına sıvışıp nefeslerimi sakinleştirmek için dişlerimi sıktım.

Kapının altından içeri sızıp halıya yansıyan ışığı bir gölge kapattı.

"Misha?" diye sordu babam tereddütle. "Orada mısın?"

Burada olduğumu biliyordu. Bilmek zorundaydı. İçeri girerken Annie'nin kapısını açık bırakmıştım ve her zaman kapalı kalırdı.

Ama yerimden kıpırdamadım. Onunla konuşamam.

Paravandaki deliklerden baktım, onu görmeye çalıştım ama göremedim. Görüş alanımda değildi.

Başka bir şey söylemedi. Odanın derinliklerine dolan gölgesini kalbim kulaklarımda atarak izledim.

Yatağın kenarına oturunca görüş alanıma girdi. Her zaman giydiği gömleği, kravatı ve yeleği üzerindeydi. Ben çocukken beni de aynen böyle giydirirdi. Ta ki dokuz yaşıma basana ve kendi fikirlerimi edinmeye başlayana dek. Bu da kavgalarımızın başlangıcı olmuştu.

"Her zaman çok farklıydın" dedi, uzaklara bakarak.

Zar zor nefes alabiliyordum.

"Aile toplantılarına tişört ve kotla geldin, keman ve piyano dersleri yerine gitar dersi almak istedin, seni yapmak istediklerin dışında bir şeye ikna etmek her zaman zordu... Her zaman çok zordun. Her zaman."

Gözlerim sulandı ama yerimden kıpırdamadım. O haklıydı. Onun bakış açısına göre, her konuda tartışırdım. Ortada bir sebep yokken bile tartışma çıkarırdım.

Benim bakış açıma göreyse tek istediğim beni kabul etmesiydi. İşte bu yüzden bunca zamandır Ryen'a bağlanmıştım.

"Seninle konuşabilmeyi bıraktım" diye neredeyse fısıldayarak konuştu. Ama sonra gözlerini indirdi ve düzeltti, "Seninle konuşmak için bir yol bulmayı bıraktım."

Kardeşimin yatağın ucunda duran battaniyesini aldı ve yavaşça burnuna götürdü, ardından bedeni birdenbire hıçkırıklarla sallanmaya başladı.

Dudak halkamı dişlerimin arasına alıp battığını hissedene kadar sıktım. Her şey acıtıyordu, bundan nefret ediyordum. Annie'nin odasının boş olmasından nefret ediyordum. Evimizin karanlık olmasından nefret ediyordum. Nerede olmam gerektiğini bilmemekten nefret ediyordum, hiçbir yere ait değildim. Babamın yalnız olmasından nefret etmemden nefret ediyordum. Annie'nin ölümünden sonra beni teselli etmemişti. Neden onun yanında olmak isteyeyim ki?

Nedense içimden Ryen'a her şeyi anlatmak geliyordu. Ona anlatmadığım her şeyi anlatmak, bana duymak istediğim en doğru şeyi söylediğini duymak istiyordum, tıpkı mektuplarında yaptığı gibi. Falcon's Well'i ve buraya niye geldiğimi unutmak istiyordum.

Geri dönmek, sırf Ryen orada olduğu için.

* * *

Son zil çalarken okula vardım. Feribota atlar atlamaz Thunder Bay'de yağmur başladı ama burada henüz başlamamıştı, bulutlar toplanıyordu ama henüz yağmur yoktu.

Babam ağlamaya başlar başlamaz Annie'nin odasından çıktı, ofisinden gelen *Brahms*'ı duyduktan sonra evden ayrılma vakti geldiğini anladım. Bütün gece ofisinde kalacak, viski içip İkinci Dünya Savaşı modeliyle uğraşacaktı.

Sağımdaki sahada futbol takımının antrenman yaptığını görebiliyordum, spor çantamı başımdan geçirip omzuma astım. Fuları çantamdan çıkarıp Ryen'ın cipine uzandım ve sürücü koltuğuna bıraktım. Cebimden kalemimi çıkarıp etrafıma bakındım ve bardak tutucuda gördüğüm ufak kâğıt parçasını aldım. Kâğıdın arkasına bir not yazdım.

Mavi sana daha çok yakışıyor. (Ve hayır, onu çalmadım.)

Notu fuların üzerine bıraktım, bu sırada öğrenciler park yerine doluşup arabalarının yanına gitmeye başlamıştı. Cuma akşamıydı, bu yüzden Ryen'ın antrenmanı olduğunu pek sanmıyordum ama kamyonetime doğru ilerlerken kimse açık pencereden uzanıp almaya çalışmasın diye gözümü cipinden ayırmadım.

Spor çantamı kamyonetimin arkasına attıktan sonra birdenbire başımı kaldırdım, insanlar arabamın önünde toplanmaya başlamıştı. Bir şeye bakıyorlardı, bedenimde tepeden tırnağa bir huzursuzluk başladı. Şimdi ne olmuştu?

Uğultular ve şaşkınlık nidaları duyuldu, insanlar gelmeye devam ediyordu. Arabanın ön tarafına gelip durduğumda beni lanet olası büyük bir dağınıklık karşıladı.

Arabanın kaportasına beyaz boyayla büyük daireler çizilmişti, boyalar dört bir yana dağılmış ve kenarlardan damlıyordu. Sanki biri boya topu silahını alıp arabamı hedef olarak kullanmıştı. Boyanın bir kısmı kurumuştu bile, yani üzerinden biraz zaman geçmişti. Muhtemelen ben okuldan çıktıktan hemen sonra yapmışlardı.

Arabanın tam ortasında, kaportanın üzerinde büyük beyaz harflerle yazılan *İBNE* kelimesi göze çarpıyor, doğruca bana bakıyordu.

Vücudumdaki bütün kaslar öfkeyle alev aldı. *Orospu çocuğu.*

Gözlerimi kaldırdım, ağır bakışlarla park yerini tararken tenim öfke ve sabırsızlıkla kaynıyordu. Trey Burrowes'u ona ait olduğunu tahmin ettiğim bir arabanın yanında gördüm. Muhtemelen sevgili üvey annesinin aldığı mavi bir Camaro. Etrafta toplanan insanları görmezden gelip gözlerimi kıstım, Trey kendini beğenmiş adımlarla kasıla kasıla yürüyor, ağzındaki pipeti çiğneyip Lyla'ya kankasının muhtemelen fark etmediği şehvetli bakışlar atıyordu.

Saldırıya geçtim. Gizlice ona yaklaşarak topuklarımı yere saplayıp o lanet suratını o lanet arabasının kaportasına gömmeye hazırlandım. Bir yanım şu anda kavga çıkarmasına seviniyordu. Bütün gün içimden bir şeylere vurmak geliyordu.

Birinin "Masen" diye seslendiğini duydum ama kim olduğunu görmek için beklemedim. Doğrudan Trey'in üzerine yürüdüm ve yakasını tuttum, onu savurup arabasına vurdum.

Trey hırıldadı, eliyle çenemi tutarak beni üzerinden itmeye çalıştı ama elinden kurtuldum ve yumruğumu savurarak karnına indirdim.

Etrafımda çığlıklar ve bağrışmalar duyuldu, kalabalık artıyordu. Hızlıca Trey'i yakalayıp onu arabasına vurdum.

"Siktir git, ibne" diye patladı, yumruğunu savurdu ve yüzüme geçirdi. Yanağımın içine metalik kan kokusu doldu ama Trey'i tutan yumruğumu bırakmadım.

"Şaka kaldıramıyor musun?" diye bağırdı.

Dizimi kaldırıp karnına vurdum. Trey iki büklüm oldu, yumruğumu yukarı kaldırıp ensesine iki kez sertçe savurdum.

Birinin "Masen, dur!" diye bağırdığını duydum, sanırım Ryen'dı.

Bir kez daha yakasına yapışıp onu yere fırlattım, sırtım terden sırılsıklamdı ve ciğerlerim nefessiz kalmıştı. Ama ona bir yumruk daha atamadan biri koluma yapıştı ve beni geri çekti. Beni tutan elleri iterek mücadele ettim, beni tutan çocuk sendeledi, ben Trey'e bakarken beni tutmaya çalışıyordu.

"Burada ne oluyor?" diye bağırdı bir kadın.

"Ancak mı gelebildin!" diye hırladı Trey arkamdaki çocuğa. Beni tutan kişi arkadaşı J.D. olmalıydı.

Müdür aramıza girdi, o bana bakarken Trey yerden kalktı. "Sakin ol!" diye emretti bana.

Derin derin nefes aldım, burnuma hava çektim. Vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti, beni tutan kollar geri çekilirken Trey'den gözlerimi ayırmadım.

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Burrowes, aramızda durarak.

"Hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı Trey. "Bu pislik birdenbire ortaya çıkıp üzerime atladı!"

Müdür bir cevap vermem için bana baktı ama bir şey söylemedim. Herkes etrafımıza toplanmıştı, bütün dikkatler bizim üzerimizeydi. Müdür geldiği için birkaç kişi telefonunu kaldırmıştı. Trey'in dudağından akan kan damlasını gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bu kimin arabası?" diye sordu Bayan Burrowes, sağında duran kamyonetimi göstererek.

Ama Trey ile gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk, ikimiz de ağzımızı açmayı reddediyorduk.

Anlaşılan müdür kendi sonuçlarına varmıştı çünkü Trey'e baktı ve daha sert bir sesle konuştu. "Kova ve hortum alacaksınız ve arabayı temizleyeceksiniz. İkiniz de! Kalıcı boya olmasa iyi olur!"

"Ama..."

"Hemen!" diye sözünü kesti Bayan Burrowes. "Eğer başka bir belaya karışırsan ne olacağı konusunda seni uyarmıştım..."

"O değildi, Bayan Burrowes."

Gözlerimi kırpıştırdım, bu Ryen'ın sesiydi. Müdür durdu ve ona doğru döndü.

"Trey benim suçumu üstlendi" dedi Ryen. Yandan bir yerlerden gelen sesini duyabiliyordum ama ona bakmayı reddediyordum.

Ne yaptığını sanıyordu? Arabama zarar vereceğine inanırdım ama kaportaya büyük harflerle *İBNE* yazacağına değil. Hayatta olmazdı.

"Öyle mi?" diye sordu Burrowes.

"Evet" diye onayladı Ryen. "Sadece aptal bir şakaydı. Özür dilerim."

Etrafımızda herkes fısıldaşmaya başlayınca uğultular duyuldu,

uzun ve sert bir şekilde gözümü kırptım. Balo kavalyesinin başı belaya girecekti ve buna izin veremezdi, öyle mi? Baloya yalnız gidip rezil olmaktansa bunu tercih ediyordu.

Aptal kız.

"Arabayı sen mi bu hale getirdin?"

"Sadece bir şakaydı." Ryen sakin ve ikna edici bir sesle konuştu. "Ben ilgileneceğim. Arabayı yıkatıp masrafını ben karşılayacağım. Hemen şimdi."

"Asla olmaz" diye araya girdi Trey.

"Çeneni kapalı tut yeter" diye tersledi Ryen ve sesini alçalttı. "Hemen dönerim."

Burrowes'un izin vermesini beklemedim. Trey'e son bir bakış atıp oradan uzaklaştım, kamyonetime yürürken öğrenci kalabalığı da azaldı. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açtım ve arabaya bindim.

Bu iş henüz bitmedi.

Ryen yolcu koltuğuna bindi ve çantasını yere bıraktı, bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Dilimi ısırdım, şu anda onunla uğraşamayacak kadar sinirliydim.

Motoru çalıştırdım ve kornaya asıldım, küçük pisliklerin lanet kıçlarını çekmesini beklemeden gaza bastım. Öğrenciler ciyaklayıp aceleyle yolumdan çekilirken hızla park yerinden çıkarak kendim ve buradaki insanlar arasına elimden geldiğince çok mesafe koydum.

Ryen hariç herkes.

Yola girerken hafif yağmur damlaları ön cama vuruyordu. Arabamın üzerini kaplayan boyalara ve saçma yazılara bakarak direksiyonu tuttum. Trey'i öldürecektim.

"Al" dedi Ryen. "Bunu istemiyorum."

Önüme bakıyordum ama yanıma hızlı bir bakış atınca elinde Annie'nin mavi fularını tuttuğunu gördüm. Kavgadan önce cipine bıraktığımı görmüş olmalıydı.

"Senin olsun" diye kestirip attım. "Senin atkını mahvetmem hoş bir hareket değildi. Sana borçluyum."

"İstemiyorum" diye ısrar etti ve fuları bana fırlattı. "Üzerinde

başka bir kızın parfümü var, yani sürtüğüne fularını arka koltuğunda unuttuğunu söylesen iyi olur."

Başımı salladım.

Sürtük.

Fuları elinden alıp torpido gözüne tıkıştırdım. "İyi" dedim dişlerimi sıkarak.

Az kalsın ona anlatıyordum, dilimin ucundaydı. Fuların kız kardeşime ait olduğunu, ondan geriye kalan bir eşyanın Ryen'da olması fikrinin her nedense hoşuma gittiğini ama bunun aptalca bir fikir olduğunu çünkü onun gibi rezil ve şımarık bir kızın elini Annie'nin eşyalarına sürmesini istemediğimi söylemek istiyordum.

Ama ona zayıf yanımı asla göstermeyecektim. Bana asla acımasını istemiyordum.

Whitney sokağından sola dönüp yoldan devam ettim, birkaç benzin istasyonu ve ağaçlar dışında yol boştu. Self servis oto yıkamalardan birine girip boş yerlerden birine park ettim.

Aslında her yer boştu çünkü yağmur yağıyordu. Hafif çiseleyen yağmur artık daha yoğun yağıyordu ve gökyüzü karanlık bulutlarla doluydu, bulutlar birbirinin üzerinden süzülüp düzenli bir yağış getiriyordu. Aslına bakarsanız yağmurun uğultusu iyi hissettiriyordu. Kalbim ve nefeslerim yavaşlamaya başladı, penceremi açıp motoru kapattım ama radyoda çalan *Mudshovel* şarkısının sesini kısmadım.

Orada sessizce oturduk, ikimiz de yerimizden kıpırdamadık.

Ryen'a baktım. "Ee?"

"Ee, ne?"

Arkama yaslandım, ellerimi enseme götürüp rahatladım. "Arabamın içine eden sensin."

Ryen kaşlarını çattı. "Benim yapmadığımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum" diye cevapladım, muzip bir sesle. "Yani erkek arkadaşının suçunu üstlenmen dokunaklı falan ama yine de arabayı sen yıkamak zorundasın."

Dudaklarını hafifçe büzdü ve gözlerini devirdiğini gördüm. Kapıyı açtı, iki ayağını aynı anda vurarak dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Duvardaki ekrana gidip ceplerini karıştırdı.

Gözlerimi kapattım, başımı ellerimin arasına aldım ve zihnimi susturmaya çalıştım.

Birdenbire çok yorgun hissediyordum.

Kendimi bildim bileli zihnim, bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışan başkalarının sesleriyle doluydu. Mücadele etmiş, bu seslere karşı kendimi savunmuştum ve verdiğim kararlardan gurur duyuyordum ama bu endişelerim olmadığı anlamına gelmiyordu. Beni kız kardeşimi sevdiği kadar sevemeyen babam. Okuldaki spor yapmayı ve bir hafta sonu boyunca beş kızla birlikte olmanın daha havalı olduğunu sanan tipler. Ben iki, Annie de bir yaşındayken bizi bırakan annem. Belki de bizi bırakmasının sebebi, bizi istememesiydi.

Zihnimde yankılanan başkalarının seslerini dinlemediğime memnundum ama... dinlemesem bile onları hâlâ duyabiliyordum. Hâlâ sesleri geliyordu ve hâlâ rüzgâra karşı mücadele ediyordum.

Asla değişme, diye yazmıştı Ryen bir mektubunda. *Senin eşin benzerin yok ve eğer kendin olmayı bırakırsan seni sevemem. Sanırım bunu söylememeliydim ama şu anda biraz sarhoşum, mektubunu partiden geldikten sonra aldım ama ne olacak ki? Umurumda değil. Seni sevdiğimi zaten biliyordun, değil mi? Sen en iyi arkadaşımsın.*

Bu yüzden asla değişme. Burası çok büyük bir dünya ve küçük kasabamızdan ayrılınca kendi kabilemizi bulacağız. Eğer asıl benliğimizi kaybedersek bizi nasıl tanıyacaklar? (İkimizi de kastettim çünkü aynı kabilede olacağız, biliyorsun değil mi?)

Hem sadece ikimiz olsak bile, bu beni çok mutlu eder.

Tanrım, onu seviyordum. Ne zaman endişeme ya da öfkeme kapılıp gitsem her zaman doğru kelimeleri bulup bakış açımı düzeltirdi. Eskiden mektuplarında beni rahatsız eden hatta sinirlendiren şeyler yazdığı da olmuştu, özellikle *Alacakaranlık*'tan bahsettiğinde ya da Matt Walst'un *Three Days Grace*'te Adam Gontier kadar iyi olduğunu yazdığında ağzından çıkanı kulağının duymadığını düşünürdüm ama onun mektuplarını okuduktan sonra kendimi hiç kötü hissetmezdim.

Asla.

Suyun arabaya vurduğunu duydum ve gözlerimi açtım. Ryen kamyonetin önünde durmuştu, ön cama sıktığı sudan dolayı bulanık gözüküyordu.

Bana seve seve verdiği nasihate kendisi neden uymamıştı?

Ellerimi başımın arkasında tutup onu izledim, arabanın kaportasında hareket ediyor ve hortumu aşağı yukarı tutarak her yanını suluyordu. Hortumla elinden geldiğince çok yeri temizlemeye çalışırken boyanın bir kısmının yıkanıp kamyonetten aşağı aktı.

Ardından hortumun sapını bıraktı, su akışını durdurdu ve hortumu yere bıraktı. Bol siyah tişörtünü kenarından çekip başından yukarı kaldırdı ve ortaya altına giydiği koyu pembe sutyeni gösteren ince beyaz bir atlet çıktı. Kasıklarım birdenbire alev aldı ve şişmeye başladığını hissettim. *Siktir.*

Yolcu tarafındaki kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve bana hiç bakmadan tişörtü içeri fırlatarak kapıyı yine kapattı. Duvarda asılan uzun tüylü fırçayı alarak sandaletlerini çıkarıyormuş gibi ayaklarını salladı ve kamyonetin önüne geçip arabanın üzerine tırmandı.

Bunu düşünememiştim. Yerde dururken kaportanın ortasını temizleyemeyecek kadar kısa boyluydu. Ona yardım etsem iyi olacaktı.

Derken ön camdan dışarı baktım ve sırılsıklam olmuş güzel bedeninin kaportaya eğildiğini gördüm. Sert bir şekilde fırçalarken hareket eden göğüsleri beni serseme çeviriyordu. Bu çok kötü bir fikirdi.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bronzlaşmış bacakları arabanın önündeki ızgaraya dokunuyor, kendini yordukça atleti yukarı çekiliyordu ve biçimli karnını görebiliyordum. Saçları açıktı ve göğsü tamamen açıktaydı. Aletim sertleşmeye başlamıştı, onun burada olmasını istiyordum, dışarıda değil. Kucağıma oturmasını, bana ve ellerime yakın olmasını istiyordum.

Aşağı atlayıp arabanın etrafından dolanarak yanıma geldi, bu kez tekerleğe tırmandı. Tam önümde durup kaportaya doğru eğilerek boyayı sildi. Kollarındaki küçük kaslar geriliyor, silerken kendini zorladıkça kaşlarını daha çok çatıyordu. Gözlerim tekrar

karnına kaydı, ellerim oradaki tenine dokunmak için sabırsızlanıyordu.

Tıpkı çift taraflı bir bıçak gibiydi. Sahte, iradesiz küçük bir yalancı olduğu için ona kızıyor muydum? Evet. Ama aynı zamanda porno yıldızı gibi bir bedeni olduğuna seviniyor muydum? Hem de nasıl. Gittiği her yerde bakışları üzerine çekmeyi başarıyordu.

Birdenbire başını çevirdiğini gördüm ve göz göze geldik, gözlerinde taşaklarıma okkalı bir yumruk atmak istermiş gibi bir bakış vardı. Bana orta parmağını gösterdi, onu izlediğimi görmüştü. Kendi kendime gülmeye başladım.

Trey neredeyse unutulmuştu. En azından şimdilik.

Ryen arabadan inip fırçayı tekrar duvara astı, ardından bir kez daha yerdeki hortumu aldı. Kamyonete su sıkarak boyaları yıkadı, beyaza boyanan su kamyonetten damlayıp yere saçıldı. Bir kez daha gözlerimi kapattım, yağmurun ve kamyoneti kaplayan suyun sesini dinledim.

Derken yüzüme soğuk ve ıslak bir şeylerin çarpmasıyla irkilerek gözlerimi açtım. Ryen yolcu tarafında durmuş, kamyonetin kenarını yıkıyor ve yolcu koltuğunun açık kalan penceresinden içeri su fışkırtıyordu.

Lanet!

Hortumu aşağı yukarı salladı, hortumu içeri sarkıttı. Arabanın içi ve deri koltuklar ıslanınca homurdandım.

"Lanet olsun!" diye bağırdım, kapımı açıp aşağı atladım. "Kes şunu!"

Siyah tişörtüm ıslaktı, kamyonetin etrafından dolanıp ona kötü kötü baktım. Ryen umursamazca arabayı hortumladı, ıslık çalarmış gibi yaptı. "Ne? Ben ne yaptım ki?"

"Hortumu bana ver." Elimi uzattım.

Ryen omuz silkti, masumane bir edayla konuştu. "Pencerenin açık olduğunu bilmiyordum. Su sonuçta, kurur gider. Sorun değil."

Sinsice ona yaklaştım, ne de olsa silahı tutan oydu. "Hortumu... Bana ver."

Ryen dudaklarını büzdü, bariz şekilde gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. "Gel de al."

Ona doğru bir adım attım, bana su fışkırtacağını biliyordum ama hızlı davranırsam belki...

Birdenbire hortumu bana doğru tutup fışkırttı, soğuk su kollarıma, ellerime vurup tişörtümü göğsüme yapıştırdı.

Bir homurtu koparıp ona doğru atıldım, Ryen tiz bir çığlık atarak hortumu bana doğru fırlattı ve kamyonetin arka kapısını açtı. Hortumu düştüğü yerden alıp kapıya doğru savurdum. Arka koltukta uzanmış, başını yukarı kaldırmış, hızlı hızlı nefes alarak ellerini savunma hareketiyle kaldırmış beni izliyordu.

Dudaklarını yaladı, nefes nefese kalmıştı ama bir yandan gülümsüyordu. "Yapma, lütfen" diye yalvardı. "Özür dilerim."

Bedeni sessiz, telaşlı kahkahalarla sallandı ama ben yerimden kıpırdayamıyordum. Onu öyle koltukta otururken görmek bedenime etki ediyordu. Göğüsleri kalkıp iniyor, bacaklarını biraz açmış bir ayağını yere koymuş, diğerini havaya kaldırmıştı.

Tanrım.

Göğsünde ter ya da su, emin değilim, parlıyordu ve yanakları kızarmıştı.

Arabaya tırmanıp hortumu ayarladım ve arabanın çatısına tuttum. Sular geniş, düzenli bir akışla ön cama damladı.

Gözlerini Ryen'a diktim. "Sen de beni ıslattın. Adil olan bu."

Ryen'ın nefesi tekledi, bana öylece baktı, donup kalmıştı. Kaçacak mıydı?

Aşağı eğildim, başımı arabanın içine sokup Ryen'ın bedeninin üzerine eğildim ve ellerimin üzerinde doğruldum. Ryen gözlerini ön cama çevirdi, muhtemelen birinin bizi görmesinden endişeleniyordu. Ama ön cama sıktığım su görüşü kapatıp etrafı bulanıklaştırıyordu.

Ryen ellerinden destek alıp kalktı ve benimle ortada buluşup sıcak nefesini dudaklarıma üfledi. Gözleri dudaklarıma takıldı.

"Nasıl bir his?" diye sordu sessizce, parmağını çekingence uzatıp dudak halkama dokundu.

Dudaklarımdan bir inleme koptu, onu zorlamaya karar verdim. "Sen söyle."

Korkuyormuşçasına gözlerini üzerime dikti ama sonra gözleri

tekrar dudak halkama takıldı. Dudaklarını hafifçe araladı ve dilini uzanıp halkaya dokundu.

Bir inleme daha kopardım, gözlerimi kapanmaktan alıkoyamıyordum. O ufak noktaya ulaşan ıslak sıcaklık yüzüme yayılıyor, boynumdan aşağı inip yavaş yavaş mideme kadar ilerliyordu. Parmaklarımı deri koltuklara bastırdım.

Ryen'ın nefesini bir kez daha tenimde hissettim ve gözlerimi açınca heyecanla beni izlediğini gördüm, az önceki hareketi bir daha yaptı. Dilini yavaşça halkanın üzerinde gezdirdi, ardından hızla yaklaşıp halkanın etrafındaki tenimi ısırdı ve halkayı bütünüyle ağzına aldı.

Tenim fazlasıyla yanıyor ve gıdıklanıyordu, ayakta duracak gücümü neredeyse kaybetmek üzereydim. Ryen'ın gözleri açıktı, yaptığı her hareketle solumamı ve inlememi izliyordu. O dudağımı emer, dişler, yalar ve çekerken ben sadece öylece durdum, hareketsiz kaldım ve öpüşüne karşılık vermeden keyfine bakmasına müsaade ettim.

Bir yerlerden korna sesi duyuldu ama fark etmedim bile.

"Masen" diye fısıldadı Ryen, dudaklarını halkamda bir daha, bir daha, bir daha ve bir daha gezdirip elini yavaşça enseme koydu.

Masen.

Ona doğru uzanıp elimi karnına koydum, sonunda onu kollarıma almıştım. Benim adımı söylemesini istiyordum, lanet olası. O anda dudaklarından benim ismimin çıkmasını istiyordum.

"Yo, mankafa!" Biri tekrar tekrar kornaya basıyordu, gözlerimi kırpıştırıp birilerinin burada olduğunun farkına vardım. "Kızım nerede bakalım?"

Ha siktir.

Ryen geri çekildi, Trey'in sesini o da duymuştu. Korku dolu bakışlarla bana baktı.

Pencereden bakınca Trey'in mavi Camaro'sunun park yerinin önünde durduğunu gördüm. Ama onu göremiyordum, bu da su yüzünden o da su yüzünden bizi göremiyor demekti. Eğer görebilseydi, eminim onu görmeden önce fark ederdim.

Gözlerimi indirip Ryen'a baktım, üzerinden akan arzuyu hâlâ hissedebiliyordum.

"Kendisi tam burada Burrowes." Sadece Ryen beni duyabilsin diye alçak sesle konuştum ve elimi karnında gezdirdim. "Ve halinden çok memnun."

Ryen alt dudağını ısırıp yalvarır gibi başını salladı.

"Aloo? Uyansana, pislik!" diye bağırdı Trey.

Gözlerimi indirip Ryen'a baktım. "Artık ıslak mısın?" Üzerinden inip kamyonetten dışarı çıktım ve ona bir gülümseme gönderdim. "Burada kal."

Kapıyı hışımla kapatarak penceresini açmış arabasında oturan Trey'i gördüm. Yağmur hâlâ yağmaya devam ediyordu ve bulutlar hiç olmadığı kadar karanlıktı.

Hortumu alıp kapattım ve duvara astım. "Beni ekti" diye bağırdım. "Yürüyerek eve döndü. Şimdi siktir git."

Trey kahkaha atarak başını salladı. "Endişelenme, dostum. Haftaya Thunder Bay'e karşı oynayacağımız beysbol maçından sonra onunla ne istersen yapabilirsin. Maç kazandıktan sonra yatağımı ısıtacak biri olması hoşuma gider, o yüzden o zamana dek sıranı beklesen iyi olur."

Az önce ne demişti bu hödük? Hızla uzaklaşıp gözden kaybolurken ellerimi yumruk haline getirip arkasından baktım.

Sıramı falan beklemeyecektim.

Ryen'ı alamayacaktı.

9. BÖLÜM

RYEN

Dudaklarımı yalayınca dilimin üzerinde metalin sıcaklığını hissettim.

Misha.

Ardından gözlerimi kırpıştırarak uyandım, gözlerimin önünde odam belirdi ve zihnimdeki sis yavaş yavaş açıldı. Misha mı? Rüyamda Masen'la öpüşüyordum. Neden Misha demiştim ki?

Lanet. Başımın altında duran yastığı alıp yüzümü kapattım. Ne kadar dağınıktım böyle. Misha daha önce rüyama girmişti, seksi alternatif dünyalardan birinde bana kirli mektuplar yazıp nihayet gizlice odama girmişti, onunla ilk defa içime girdiğinde tanışmıştım.

Ama yüzünü hiçbir zaman görmemiştim. Onu her zaman uzun boylu ve koyu renk saçlı olarak hayal etmiştim ama asla emin olamıyordum. Sanırım dün gece olanlardan sonra yeni çocuk zihnime girmiş ve beynim bağlantıyı kurmuştu.

Fantezilerim sonunda Misha'nın yüzünü bulmuştu.

Yastığı başımdan çekip yana fırlattım, dünün olayları zihnimde hâlâ canlıydı. Elimi kaldırdım, arkasını çevirip parmağımda yazdıklarının kalıntısını aradım. Önümdeki tebeşir duvarına bakınca listenin sonunda *Utanç* eklediğim yeri gördüm.

Yalnız
Boş
Sahtekâr
Utanç

Bu kelimeler acı veriyordu amma dün gece bir şeyin farkına varmıştım. Henüz göremediğim başka şeyler de vardı. İlk kelime, *Yalnız*, Koy'daki odasında da yazıyordu. Yani benimle ilgisi yoktu. Başka bir şeyle ilgili olmalıydı. Bu kelimelerin başka bir anlamı olmalıydı.

Derken araba ve kavga olayı... Okuldan sonra park yerinden ayrılırken Masen'ın cipime bir şey koyduğunu görmüştüm. Merdivenlerden inip ona söylenmeye hazırlanıyordum, özellikle de atkıma yaptıklarından sonra tepem atmıştı ama arabamın koltuğunda duran şeyi gördüğümde duraksadım.

Tabii, bana başka bir kadının atkısını vermesi zevksiz bir hareketti ama durumu telafi etmek isteyecek kadar suçlu hissetmiş olması beni afallatmıştı.

Bir de araba yıkamasında olanlar vardı. Beni bir av gibi kovaladığında ne kadar heyecanlanmıştım. Dilimin ucunu değdirdiğimde dudak halkasının pürüzsüz kavisinin hissi... Ne kadar sabırlı davranmıştı, hiç açgözlü ya da bencil davranmamıştı ve keşfetmeme izin vermişti.

Elini koruyucu bir şekilde eteğimde gezdirdiğinde kendimden geçmiştim.

Parmaklarımı dudağıma götürüp bir parmağımın ucunu dudağımda gezdirdim. Biraz gıdıkladı ama aynı zamanda hoş bir histi. Bunu yaptığımda hoşuna gitmiş miydi? Ona kendini iyi hissettirmek istiyordum, her ne kadar bunu yalnızca kendime itiraf etsem de.

Elimi yanağıma koyup boğazımda gezdirdim, onun elleri olmasını diledim. Önceki geceye dönüp onu durdurmamak, arabama binip kaçmam için beni okula bırakmasını söylememiş olmak isterdim.

Gerçek şuydu ki... Onun hakkında düşünmeye başlıyordum.

Hem de çok ama neden bilmiyordum. Özellikle de sürekli dibimde olup bana neyi yanlış yaptığımı söylediğini düşünürsek.

Kalbimi Trey gibilere kaptırmaktan hiç korkmazdım ama söz konusu kişi Masen olunca bütün dikkatimi çekmesine engel olamıyordum. O her zaman dikkatimi çekiyordu.

Ona yaklaştıkça Misha'dan o kadar uzaklaştığımı hissediyordum. Neredeyse ona ihanet ediyormuşum gibi geliyordu. İlişkimizin romantik olduğu falan söylenemezdi ama kalbim ona aitti ve başka kimseye vermek istemiyordum. Masen'ın bunun önüne geçebileceğinden çekiniyordum.

Misha'ya birkaç gün veririm diye düşünmüştüm ama öğrenmem gerekti. Güvende miydi? Hayatta mıydı? Artık beni unutmuş muydu?

Yorganımı üzerimden çekip ayaklarımı yatağın ucundan sarkıtarak oturdum. Saate baktığımda dokuzu geçtiğini gördüm.

Bugün cumartesiydi. Bütün gün boştum. Arabaya atlayıp yanına gidebilirdim.

Onun peşini bir türlü bırakmayan obsesif takipçi bir kız gibi değil. Sadece, arabaya atlayıp yanına gidecektim. Evinin yanmadığından ya da babası cani bir cinayet işleyip gecenin bir yarısı Misha ve kız kardeşiyle birlikte kasabadan ayrıldıktan sonra boş olmadığından emin olmak için.

Kim bilir? Belki de genç bir çocuğun araba yoluna girip eve geldiğini görürdüm, o olduğunu anlardım ve böylece hayatta ve iyi olduğunu öğrenmiş olurdum. Bunun ötesinde bir cevap almaya ihtiyacım yoktu nasıl olsa, öyle değil mi?

Yataktan kalkıp üzerime spor şortumu, tişörtümü ve yün yeleğimi geçirdim. Saçımı dağınık bir atkuyruğu yaptım, nasıl göründüğümle uğraşmayacaktım. Eğer duş alıp saçımı düzeltir ve makyaj yaparsam, gidip kapısını çalmak için bir bahanem olurdu. Eğer iğrenç gözükürsem arabadan ayrılmama gerek kalmazdı.

Dişlerimi fırçalayıp aşağı indim ve tırabzanın etrafından dolanıp mutfağa girdim.

"Günaydın" dedi annem.

Gözlerimi kaldırınca annemin ve Carson'ın masada oturmuş,

birlikte dergilere baktığını gördüm. Muhtemelen ev yenileme dergisiydi, bu aralar annem garajı genişletmek istiyordu. Dolabı açıp içinden bir şişe su aldım. "Günaydın" diye cevapladım.

"Dün gece müdürün aradı" diye seslendi ablam.

Duraksadım, buzdolabının kapısını yavaşça kapatıp gözlerimi ondan kaçırdım. *Siktir.* Doğru, bir de o vardı.

Masen'ın kamyonetine yaptıklarımı mı anlatmıştı? Ya da yaptığımı söylediklerimi?

Lanet!

Ama hayır. Anlatmış olsaydı dün gece eve döndüğümde annemden azar yerdim. Sabaha kadar beklemezdi.

Hem, müdürün bana inandığını da sanmıyorum ama elinden pek bir şey gelmiyordu.

"Baloya Trey'le gideceğini söyledi" dedi annem, bornozunun içinde topuz yaptığı saçlarıyla yanıma yürüdü. Kahve bardağında kalanları lavaboya döktü. "Korsaj için en sevdiğin rengin hangisi olduğunu sordu. Trey'in seni davet ettiğini bize neden söylemedin?"

"Unutmuşum" diye omuz silktim, biraz olsun rahatlayarak. "Evde yoktun, benim de işim vardı."

Aslında, anlatmaya değer olduğunu düşünmemiştim. Popüler kız baloya popüler çocukla gidecekti. Yıllıktaki yerim kesindi.

Ama birdenbire hiç umursayasım gelmedi. Nasıl olduğunu merak ettim.

Annem başını salladı, mavi gözleriyle bana gülümseyerek yanağıma düşen saçları geri attı. "Biraz *fazla* meşgulsün. Yakında üniversiteye gideceksin. Seni görmek istiyorum."

Onu yanağından öpüp ana tezgâhın üzerinde duran kaseden bir elma aldım. "Daha sonra döneceğim."

"Eh, şimdi nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşımı görmeye" dedim, arkamı dönüp girişe yürüdüm. "Birazdan dönerim."

"Ryen?" diye karşı çıktı annem.

"Of, bırak gitsin" diye homurdandı ablam, ayağa kalkıp tabaklarını lavaboya taşıyarak. "Ryen artık çok meşgul ve önemli biri. Varlığıyla bizi onurlandırdığında mutlu olmalıyız."

Girişteki masadan cüzdanımla anahtarlarımı alıp çenemi sıktım. Ablam bana en son ne zaman güzel bir söz söylemişti, hatırlamıyordum. Ya da benim ona.

"Carson" diye uyardı annem.

"Ne var?" dedi ablam. "Onun adına mutluyum. En azından ilkokuldaki gibi arkadaşsız değil, böylece yalnız kalmasın diye gittiğim her yere onu da götürmek zorunda kalmıyorum."

Ağzıma gelen acı tadı yuttum, ona bakmıyordum. Beni küçük düşürmek için ne söylemesi gerektiğini iyi biliyordu. Normalde annemin hatırı için zorla da olsa gülümsemeyi başarırdım ama bu kez gülümsemem midemin derinliklerine gömülmüş, bir kiremit yığınının altında kalmıştı ve normalde dilimin ucuna gelen masum sözcükler bu kez benden saklanıyordu. Artık yorulmuştum.

Ablam başka bir şey söyleyemeden ön kapıdan çıkıp cipime atladım. Sadece yaşadığı kasabayı, sadece yaşadığı evi görsem bile umurumda değildi. Misha'ya ait bir şeyler görmeliydim.

* * *

Thunder Bay'in sessiz, el değmemiş sokaklarında arabamla ilerledim, rüzgâr cipimin açık penceresinden içeri giriyor, saçlarım çılgınca etrafta uçuşuyordu. Güneş, üzerimde yükselen ağaçların yaprakları arasından parlıyordu ve deniz havası etrafı sarıyor, ciğerlerimi taze kokusuyla dolduruyordu.

Radyoda Avril Lavigne'in *"Sk8er Boi"* şarkısı çalıyordu ama her zaman olduğu gibi bu kez eşlik etmedim. İki yanımda uzanan evlere ve bahçelere ağzım açık bir halde bakarken ciğerimden gelen hafif hırıltıyı bile fark etmedim.

Lanet olsun. Burası beni fazlasıyla aşıyordu.

Görkemli kapıları ve bahçelerinde benim evimden daha büyük yuvarlak araba yolları olan iki, üç katlı evler önümde duruyordu ve yanımdan geçen arabalar da muhtemelen bir o kadar pahalıydı.

Tanrım, Misha.

Kendi evim kırık dökük olduğundan değil tabii. Evimiz fazlasıyla büyüktü ve annem başarıyla dekore edebilmişti ama bu evler tamamıyla üst tabakaydı. Bir kez olsun ortama karışmak için cip

kullandığıma memnun oldum. Şu anda piyasadaki kullananın bütçesinin ne kadar az ya da fazla olduğunu belli etmeyen tek araba modeli buydu. Hem zengin hem de fakir cip severler vardı.

Arabamla ilerlemeye devam ettim, GPS'imdeki haritaya bakarak Birch yolundan sağa döndüm ve ardından Girard sokaktan sola döndüm.

Girard Sokağı 248 numara. Adresini on bir yaşımdan beri ezbere biliyordum. Önceleri birbirimize yarım saat mesafede olduğumuz için doğal olarak eninde sonunda birbirimizi görürüz diye düşünmüştüm. Ehliyetimizi aldığımızda ve daha özgür olduğumuzda.

Ama o gün gelene kadar kendi hayatlarımız, arkadaşlarımız ve sorumluluklarımız da olmuştu ve istediğimiz zaman birbirimizi görebileceğimiz *ihtimali* bize yetmişti.

Eğer istersek.

Evlerin yanından geçerken sütunlarda, duvarlarda ve kapılarda yazan numaraları okudum. 212, 224, 236 ve sonra...

İşte oradaydı. Sol tarafta ağaçlık bir alanla iki küçük taştan sütunun arasında arabaların geçeceği bir kapı vardı ve kapı şu anda açıktı. Ahşap ve taşın güzelce dengelendiği üç katlı, Tudor tarzı bir evdi, yolun öbür tarafında kenara çekip bir dakika boyunca eve baktım.

Zarif ve görkemli bir evdi ama buraya gelirken gördüğüm diğer çoğu ev kadar devasa ve abartılı değildi.

Gerçi bahçesinde bir çeşme bile vardı.

Misha burada büyümüştü. Mektuplarımı buradan gönderiyordu.

Bu kadar şikâyet etmesine şaşmamalı, diye kendi kendime güldüm. Burası harika bir evdi ama onun tarzına hiç uymuyordu. Misha kavga ettiği için iki defa uzaklaştırma cezası alan, gitar çalan, sağlıklı kahvaltı anlayışı pastırma yiyip enerji içeceği içmek olan biriydi ve görünüşe bakılırsa kahyası olan bir evde yaşıyordu.

Ciğerlerim ağır ve yoğun bir hal aldı, torpido gözünde sakladığım ekstra astım ilacını çıkardım. Bahar geldiği için alerjilerim azmıştı.

Astım ilacından iki nefes çektim ve ciğerlerimin tekrar açılmaya başladığını hissettim.

Telefonumu kontrol edince saatin neredeyse on olduğunu gördüm. Bütün gün burada duramazdım, öyle değil mi? Başımı kaldırınca iki kadının kaldırımda bana doğru koştuğunu gördüm ve mahallede bir yerlerde bir çocuğun bağırdığını duydum. Ayağımı pedala koydum, kararsız kalmıştım.

Arabadan çıkmayacağım demiştim ama... Bu kadar yakın olunca, ondan birkaç metre ötede olma ihtimalini düşününce onu çok özlüyordum. Neler döndüğünü öğrenmeliydim.

Eğer o kapıya gidersem ilişkimizin eski halinden eser kalmayacaktı. Belki başka bir şekle dönüşecekti, ben onun sorununu öğrenince yani ama yüzünü gördükten sonra eskisi gibi olmayacaktı. İşler değişecekti ve daha önce gayet iyi ilerleyen ilişkimizi bozmuş olacaktım. Tuhaf bir durumdu, üstelik böyle ortaya çıkmam onu hazırlıksız yakalayacaktı. Ya birbirimizi görünce ikimiz de orada öylece dikilir, parmaklarımızı oynatıp tek kelime etmezsek ya onu takip eden manyak bir sapık olduğumu düşünür ve garip hissederse?

"Başlarım böyle işe" diye çıkıştım, kendi kendime konuştuğumun farkındaydım ama umurumda değildi.

Misha'ya güveniyordum. Buna hakkım vardı. Yedi yıldır bu bağa sahiptik. Eğer onu görmemi istemiyorsa o halde bir zahmet mektup yazıp ilişkimizin bittiğini söyleseydi. Neler olup bittiğini öğrenmeye hakkım vardı.

Arabamın kapısını açıp cipimden atladım ve kapıyı ardımdan kapattım. Zayıf bacaklarla ve kesik nefesler alarak sokağı koşarak geçtim ve korkumu zihnimden uzaklaştırdım.

Düşünme. Sadece git. Beni deli ediyordu ve artık bitmesini istiyordum. Artık bilmem gerekiyordu.

Araba yoluna yürüyüp etrafa bakındım, kimse geldiğimi gördü mü diye pencerelere baktım. Saçımı geriye attım, atkuyruğumu düzeltip kapıya yaklaştım.

Doğru kıyafetler giyinmeliydim. Makyaj yapmalıydım. Ya evdeyse ve beni bu halde görünce gülmeye başlarsa? Darmaduman haldeydim.

Yo, Misha beni tanırdı. Gerçek beni tanıyan tek kişi oydu. Nasıl gözüktüğümü umursamazdı.

Tişörtümün yakasını bedenimden uzaklaştırdım ve burnumu yaklaştırıp kokladım. Günde iki kez duş alıyordum, geceleri amigo ve yüzmeden sonra terlediğimden dolayı, sabahları da egzersiz yaptıktan sonra ama bugün henüz duş almamıştım.

Fena kokmuyordu, galiba. Gerçi ablam bir defasında insanın kendi kokusunu alamadığını söylemişti.

Elimi kaldırıp birkaç defa kapıya vurdum. Ardından sağ taraftaki kapı zilini gördüm. Lanet olsun, zili çalmalıydım.

Önemi yoktu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, kendime sarılarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek başımı eğdim ve gözlerimi kapadım.

Misha, Misha, Misha, neredesin?

Kapının açıldığını duydum ve kalbim tekledi.

"Evet?" diye cevapladı biri.

Gözlerimi kırpıştırarak yukarı baktım ve birdenbire rahatladım, artık daha iyi nefes alabiliyordum. Kapıyı açan bir adamdı, Misha'nın olması gerekenden daha yaşlıydı, beyazlamış saçları ve yeşil gözleri vardı. Babası mıydı?

Uyumlu pijama takımının üstüne mavi bir bornoz geçirmişti, yanaklarım utançla kızardı. Cumartesi sabahıydı. Belki de yeni uyanmıştı.

"I, merhaba" diyebildim, kollarımı açıp tekrar kavuşturdum. "Şey, ıı... Misha burada mı? Bir ihtimal?"

Sırtını dikleştirdiğini fark ettim, sanki gardını alıyordu. "Hayır, üzgünüm, burada değil" diye cevapladı sessizce.

Evde değil. Yani burada yaşıyordu. Burası onun eviydi. Neden bilmiyorum ama bunun onaylanması içimi hem dehşet hem de heyecanla dolduruyordu.

Bu adam da onun babası olmalıydı.

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?" diye sordum, elimden geldiğince kibarca. "Onun bir arkadaşıyım."

Göğsü ağır ağır inip kalktı ve gözlerini indirdi. Yanaklarının çöktüğünü fark ettim, gözlerinin altında torbalar vardı, hasta ve yorgun görünüyordu.

"Arkadaşıysan arayıp sorabilirsin istersen" dedi.

Duraksadım. Evet, eğer gerçekten arkadaşıysam numarası neden yoktu?

Belki de Ryen'ın kim olduğunu biliyordu. Belki kim olduğumu söylemeliydim.

"Ona iletmemi istediğin bir mesaj var mı?" diye sordu, yavaş yavaş geriledi ve kapıyı kapatmaya hazırlandı.

"Yok" dedim aceleyle. "Teşekkürler efendim."

Başını salladı ve kapıyı ardından savurdu.

Ama elimi uzatıp onu durdurdum. "Efendim!" Başını kaldırıp duraksadı. "O iyi mi?" diye sordum. "Ne zamandır... Ondan haber alamıyorum da."

Babası bir an için sessiz kaldı, beni izledi ve kesin bir tonda yanıtladı. "O iyi."

Ardından kapıyı kapattı, ben de donakalmış ve kafam karışmış şekilde ön basamakta öylece durdum.

Bu ne anlama geliyordu?

Sanırım sevinmeliydim, öyle değil mi? Ne de olsa iyiydi, öyle değil mi?

Burada yaşıyordu. Babası şu anda evde olmadığını söylemişti, yani bazen evde oluyordu, yani taşınmamış, ölmemiş ya da orduya katılmamıştı.

Ama mutlu hissetmiyordum.

O iyi. O burada yaşıyor. Şu anda evde değil. Her şey yolundaydı. Hiçbir şey değişmemişti.

Yani eğer taşınmamış, ölmemiş ya da orduya katılmadıysa, o halde ne demeye bana mektup göndermeyi bırakmıştı?

Topuğumun üzerinde dönüp hışımla cipime yürüdüm, Misha'nın arkadaşı olan Ryen'ın ne yapacağını biliyorum. Asla vazgeçmezdi. Bitmek bilmeyen bir vefayla yazmaya devam eder, Misha'nın iyi bir sebebi olduğuna güvenirdi.

Ama Misha'nın tanımadığı, hayatta kalan o Ryen daha ağır basıyordu ve kendisiyle oynanmasını istemiyordu.

Adresimi biliyorsun, pislik. Kullan ya da kullanma.

Artık beklemekten bıkmıştım.

* * *

"Masen Laurent'in yaptığına inanabiliyor musun?" diye tısladı Lyla, o dolabımın yanında dururken Ten de yanında durmuş telefonunda biriyle mesajlaşıyordu. Masen ile bir grup çocuk koridorun öbür tarafından geçerken omzunun üzerinden onlara baktı. "Muhtemelen son okulundan kavga ettiği için atılmıştır, dünkü kavgadan sonra Trey Facebook'ta fena linç yedi." Gözlerini kısarak Masen'a baktı. "Kesinlikle ateşli ama tam bir pislik. Birisi onu tutuklamalı."

O kavgadan sonra Trey mi linç yedi? Kendi kendime güldüm. *Masen onu iyice benzetti diye mi?*

Masen'ın etrafı dört çocukla sarılıydı, hepsi birlikte kahkaha atıyor ve başından beri en yakın arkadaşmış gibi şakalaşıyordu. Masen içlerinden birine gülümseyip başını salladı, pipetini dudaklarına götürüp 7-Eleven bardağından bir yudum aldı.

Yanaklarım kızardı. O dudaklar. Cuma gecesi öpmeye doyamamıştım, üstelik beni öpmemişti bile.

Beni arabasının arka koltuğuna attığını ve hoşuma gittiğini Lyla ile Ten öğrense ne olurdu acaba?

Onu izlediğimi hissetmiş olacak ki başını bana doğru çevirdi, kalabalık koridorda göz göze geldik. Yeşil gözleriyle beni olduğum yere mıhladı, gözlerinde sıcak bir fırtına koptu ve birdenbire yerimden kıpırdayamaz hale geldim. Topuğumun üzerinde dönüp kitaplarımı dolabıma attım.

"Eh, evet" diye cevapladım, sesimin ifadesiz ve sıkılmış çıkmasına dikkat ederek. "Kendine bir arkadaş grubu bulmuş."

"Evet, kötünün de kötüsü" diye takıldı Lyla, Masen'ın yanında duran çocuklara bakarak. "O çocukların hepsi seneye hapsi boylayacak."

Tam da öyle tiplere benziyorlardı. Masen geleli bir haftadan az süre geçmişti ve şimdiden bir arkadaş grubu vardı, hepsi de tarzına uygundu. Bazılarının dudak halkası vardı, bazısının dövmesi, muhtemelen çoğu kefalet ödemeye yakından aşinaydı.

"Duyduğuma göre oto yıkamada onu ekmişsin?" Ten sakızını dolabımla sınıf kapısı arasında duran duvara yaslanan gri çöp kutusuna attı. "Çok kötüsün."

"Eh, evet." Telefonumu çıkardım, böylece öğle yemeğinde yanıma alabilecektim. "Benim vaktim değerli. Hem ellerini kirletmeye alışsa iyi eder."

Lyla ile Ten sırıttı, üçümüz de suçlu tiplere muzip bakışlar attık.

Cuma günü Masen'ın hiç arkadaşı yoktu, şimdiyse... Bahse varım bu çocuklar onun yanına gelmişti. O onların yanına gitmemişti.

Artık herkes onu tanıyordu.

"Sana bakıp duruyor" dedi Ten.

İlgilenmiyormuş gibi yapıp Masen'a kaçamak bir bakış attım.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başlıyordu.

Masen doğruldu, sırtını dolaba yasladı ve gözlerini benden ayırmadı. Meydan okuyan, muzip, seksi bakışlar... Nerede kaldığımızı unutmamış gibiydi.

"İstediği kadar baksın" dedim, dolabımı hızla kapattım ve onunla göz göze gelerek arkadaşlarıma seslendim. "Bana asla sahip olamayacak."

Koridorun öbür ucunda duran Masen dudaklarını hafifçe kıvırdı, sanki onun hakkında atıp tuttuğumu anlamıştı.

"Ama eğer olursa" diye araya girdi Ten. "İlk bana söyle, olur mu? Detayları duymak istiyorum."

"Baloya Trey ile gidiyorum." Gözlerimi kısarak Ten'e baktım. "Masen Laurent uzaktan izleyip manzaranın tadını çıkarsın."

İki arkadaşım da güldü ama o anda bir şey çöpe vurdu ve berrak bir sıvı patlayıp doğruca bize fışkırdı. Gazoz yerlere döküldü, bacaklarıma gelince nefesimi tuttum. Yapış yapış sıvı bileklerine ve ayaklarına fışkırırken Lyla ile Ten geriye sıçradı.

"Pislik!" diye bağırdı Lyla koridorun karşısına doğru.

Masen dolapları ittirdi, hâlâ ağzında duran pipeti çiğneyerek sırıttı. Arkadaşları onu takip etti, hepsi gülmeye başladı.

Gazozu ta oradan çöpe fırlatmış olmalıydı.

Pislik.

"Üzgünüm Çakıl." Masen pipeti ağzından çıkardı, yüzünde alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Seni kirletmek istemezdim."

Sözleri çift anlamlıydı, etrafında duran arkadaşları daha yüksek sesle gülmeye başladı. Çenemi sıktım, ona tokat atıp yüzündeki

gülümsemeyi silmek için yanıp tutuşuyordum ki o ve yeni arkadaşları yürüyerek uzaklaştı, koridorda gözden kaybolarak öğle yemeği için kafeteryaya gittiler.

Üzerimde bir iz bırakmadan içi rahat etmiyordu, öyle değil mi?

"Ahmak" dedi Lyla dişlerini sıkarak. "Lavaboya gidip üzerimi temizleyeceğim."

Lyla beni iterek uzaklaştı, Ten başını salladı ve yüzünde bir gülümsemeyle arkasından gitti. "Kafeteryada buluşuruz" diyerek yanımdan geçti.

Arkamı dönüp dolabımı açtım ve Masen'ın mahvettiği kaşmir fularımı aldım. Zaten kirlenmişti, ne önemi vardı ki? Bacaklarımı ve bileklerimi kuruladım ve fuları yine dolaba fırlattım, bu gece eve götürüp yıkamayı aklımın bir kenarına yazdım.

Zil çalınca kafeteryaya doğru ilerledim, bugün kendimi kitaplarımı dolabımda bırakıp bir şeyler yiyecek kadar aç hissediyordum.

Fizik laboratuvarının önünden geçerken sol taraftan bir karaltının üzerime geldiğini hissettim, karaltının Masen olduğunu ancak beni kapıya doğru itince anladım. Sendeleyerek boş dersliğe girdim, derin bir nefes alırken Masen kapıyı kapattı ve üzerime yürüyüp beni duvara yapıştırdı.

Kalbim göğsümde pır pır atıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu. Ama hepsini bastırdım. Ellerim belimde ve çenemi kaldırarak ona baktım, kendimi sakin gözükmeye zorladım.

Masen gözlerini aşağı yukarı kaydırarak bana baktı, hiçbir şey söylemeden göğsünü bana bastırdı. Oda karanlıktı, sadece pencerelerden gelen loş ışık vardı ve duvardan kafeteryadan gelen boğuk kahkaha ve konuşma sesleri geliyordu.

Masen yakınımdaydı.

Tenimin her yeri alev aldı, Masen'ın nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Bu amigo elbisesi ne kadar aptalca" dedi.

Başımı eğdim. "Komik, daha bir dakika önce gözlerini benden alamıyor gibiydin."

Gözleri dudaklarıma kaydı, bana doğru eğildi. İkimiz de kesik kesik nefes alıyorduk, onu neredeyse tadabiliyordum.

Dudaklarımı yaladım.

O da kendini kaybetti.

Masen kendini kaybetti.

Aşağı uzandı, kalçamı elleyerek beni yukarı kaldırdı, ben de kollarımı ve bacaklarımı ona sarıp ufak bir inleme kopardım. *Evet.*

Dudaklarımı açtım, dilimi dudak halkasında gezdirdim ve tadına varırken Masen hırıldayarak parmaklarını kalçama geçirdi. Bacaklarımı daha sıkı sardım, onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Sürtük" diye fısıldadı.

"Ezik."

Dilimin ucuyla küçük metal parçasını bir kez daha yalayınca artık sabredecek gücü kalmamıştı.

Masen Laurent dudaklarıma yapıştı, dudağıma sertçe bastırarak dilini dilime değdirdi, sıcaklığı ve tadı beni kendimden geçiriyordu. Nefes bile almadım. Umurumda değildi. Tek istediğim onu daha fazla, daha fazla öpmekti.

Alt dudağımı ısırdı, ellerini arkama koyup sıkınca ufak bir çığlık attım, bu his beni çılgına çeviriyordu. Kimsenin bizi duymasını istemiyordum ama o anda hiçbir şey umurumda değildi.

Gözlerimi kapatırken dudakları ve dişleri boynuma doğru yol aldı, tüylerimi diken diken ediyordu. Karnımın derinliklerine bir ısı dalgası yayılırken bacaklarımı ona bastırdım.

Daha yakın olmak istiyordum.

Kasıklarını bana bastırdı, böylece aşağı indim ve dudaklarına yapışıp dilimi içeri daldırdım, ne zaman öpüşecek olsak onu böyle çileden çıkarıyordum.

"Devam et" dedi nefes nefese.

Dışarıdan gülüşmeler duyulunca zıpladım ve başımı kapıya çevirdim.

Ama Masen dikkatimi başka yere vermeme müsaade etmiyordu. Elini uzatıp kapıyı kilitledi ve beni laboratuvar masalarından birinin sandalyesine taşıyıp oturttu, bacaklarım hâlâ ona dolanmıştı.

Bacaklarımı tutarak bizi göğüs göğüse getirdi. "Bu hafta sonu beni düşündün mü?" Dudağımı ısırdı ve geri çekildi. "Hımm?"

Dişlerinin hissi midemi tepetaklak ediyordu ama yine de dayandım. "Çok beklersin."

Bedenimi ona bastırıp dudaklarına yapıştım, o da yine bacaklarımı elliyordu.

"Aptal arkadaşlarınla benim hakkında atıp tutuyordun, değil mi?" dedi nefes nefese, bedenime ufak öpücükler ve ısırıklar kondurmaya devam etti. "Hayatımda kimseye şu anda olduğu kadar ders vermek istememiştim." Beni kendine doğru çekti. Bacak aram kotundaki şişliğe sürtünüyordu. "Yanına gelmeli, eteğini açmalı ve seni oracıkta becermeliydim, böylece herkes aslında ne istediğini görürdü."

Yavaş ve deliye çeviren hareketlerle kalçamı oynatmaya başladım ama tekrar ileri uzanıp dudaklarıma yapışmaya çalışınca geri çekilerek onunla oynadım. "Ne istediğimi bilmiyorsun ki."

"Seni hayal kırıklığına uğratacağımı sanmıyorum."

Tehdidi aramızdaki havada asılı kaldı, başımı indirip bakınca tişörtünün kapattığı omzundan başlayıp boynuna uzanan dövmesinin ucunu gördüm. Ne dövmesi olduğunu bilmiyordum ama yine de uzanıp orasını öptüm. Dudaklarımı boynunda gezdirerek kulağına getirdim.

"Yiyip kaçtığım için kusura bakma" diye fısıldadım. "Ama arkadaşlarım beni bekliyor."

Gitmeyi hiç istemiyordum ama gitmek zorundaydım.

Kalkmak için hareket ettim ama Masen beni tekrar yatırdı. "O iş öyle yürümüyor, prenses."

Bakışlarıyla bana meydan okuyordu, parmaklarını kalçamda gezdirdiğini hissediyordum.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Biri içeri girebilir" diye uyardım.

"Ee, sonra? Kirli küçük sırrın olduğum mu ortaya çıkar?"

"Mas..." Birdenbire eğilerek dudaklarıma yapıştı ve beni susturdu. Beni derin derin öptü, birdenbire tek istediğim kollarımı yine bedenine dolamaktı.

"Böyleyken bana öyle deme" diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Masen mı demeyeyim? "Neden?" diye sordum.

"Deme işte." Omzunu silkerek beni uzaklaştırdı, ayağa kalktı ve beni kucağına oturttu. "Şimdi bana bir iyilik yap da kafeteryaya git ve Trey'in kucağına otur, olur mu? O kalçaların az önce bana sürtündüğünden haberi olmayan balo kavalyenin yüzüne bakmak istiyorum."

Bana zalimce bir gülümseme gönderdi. Derin bir nefes aldım, çenemi kaldırdım ve etkilenmemiş gibi gözükmeye çalıştım.

Ama kalbim çılgın gibi atıyordu. Ne pislik ama.

Zekice, alaycı ya da tamamen çocukça bir cevap veremeden yanımdan geçerek kapıyı açtı ve kafeteryadaki öğrencilerin içeri dolan sesleriyle birlikte dışarı çıktı.

Boğazımın arkasına bir yumru yerleşti ama ağlamayacaktım. Arkamı dönüp pencereye baktım ve camda yansımamı gördüm. Gözümdeki yaşları silip makyajımı kontrol edip maskaramın ve dudağımın bozulmadığından emin oldum. Saçımı tekrar düz ve pürüzsüz hale getirdim.

Birkaç dakika önce ortaya çıkan kızı tekrar içeri sokup derinlere gömdüm.

Derin bir nefes aldım ve odadan çıkararak kafeteryada arkadaşlarımın yanına gittim.

10. BÖLÜM

MISHA

Boş bir dönme dolap arabasına oturup başımı geri atıp gözlerimi kapattım, gece rüzgârı yüzüme üflüyordu.

Uzaktan okyanus dalgalarının kıyıya vurma sesleri karanlığı sürekli bir varlıkla dolduruyor ve üzerimdeki dönme dolap rüzgârda gıcırdıyordu, geri kalan arabalar uzun zaman önce paslanıp kalmıştı.

Odamda kullandığım kamp lambası uzattığım ayaklarımın altında duruyordu, elimde kalemim kucağımda da not defterim vardı.

Elli yedi cevapsız arama
Göndermediğim elli yedi mektup,
Elli yedi dikişle yeniden nefes alır,
sonra da lanet olası bir role bürünürüm.

Gözlerimi açıp son iki dizeyi yazdım, karanlık yüzünden ne yazdığımı zar zor görebiliyordum. Önemli değildi sonuçta. Bu gece yazıp yarın temize geçirirdim.

İki yıldır, Ryen mektuplarında "amigo kız" karakterinden bahsetmeye başladığından beri bu şarkıyı yazıyordum. Yarısında takılmıştım, çünkü hikâyenin nereye gittiğinden emin değildim, tek bildiğim bu hikâyeyi anlatmam gerektiğiydi. Mektuplarında

anlattıkları sayesinde Ryen'ın düşüncelerini anlayabiliyordum ama bunun ötesine geçemiyordum.

Ama iki gün önce okuldan çıkarken, nihayet laboratuvarda onu kollarımın arasına aldığımda yazmak zorunda olduğumu anlamıştım. Bir şeyler hissediyordum.

Beni nasıl etkileyeceğini biliyordu. Beni deli etmesini, insan içindeyken bana ayaklarının altındaki bir kir gibi davranıyordu ama biz bizeyken bana doyamıyordu. Dili ve dudakları, dudak halkama karşı olan o küçük takıntısı, bana sürtünmesi, üzerindeki kıyafetler olmasa içinde olabilirdim...

Evet, o aşırı iffetli geçinen tavrını kötü bir alışkanlık gibi bırakıveriyordu ve o kadar seksi oluyordu ki içimden o uyuz etek *hariç* her şeyi çıkarıp bedenini karış karış hissetmek geliyordu.

Kendini beğenmiş çetesi küçük prenseslerinin benim için nasıl eridiğini görebilseydi...

Gözlerimi kaldırdım, lunaparka bakarken bir şeyin farkına vardım.

Yo. *Benim* için değil.

Masen için.

Lanet olsun, bu oyunu sürdüremezdim. Buradan gitmeliydim ya da ona söylemeliydim. Ona böyle ihanet ettiğim için beni asla affetmezdi. Burnunun dibinde durup onu neredeyse baştan çıkarmıştım.

"Burada olduğunu daha önceden fark etmediğim için utanıyorum!" diye seslendi biri, irkilerek başımı çevirip aşağı baktım.

Dane, elinde feneriyle aşağıda duruyordu.

Kirişlere tırmanıp oturduğum yere, yerden yaklaşık beş araba yüksekliğe tırmanmasını izledim, derin bir iç çektim. Çalışıyordum. Aylardır ilk defa bir şeyler yazıyordum. Ne şanslıyım ama.

"Sen ve kuzenin küçükken buraya bayılırdınız" diye yukarıya bağırdı. "Burada saklandığını bilmeliydim."

Dane yukarı tırmandı, boş arabaların yanından ilerleyip kirişlerden destek alarak kendini yukarı çekti ve benim oturduğum arabaya geldi. Arabanın tekerlekleri onun ağırlığıyla sallandı ama devrilmedi. Yıllardır yağmurun ve nemli deniz havasının etkisinde kalmak yapacağını yapmıştı.

Yanıma oturunca grubumuzun tişörtünü üzerine giydiğini fark ettim. Tişörtün sol tarafında grubumuzun adı Cipher Core yazıyordu ve altında da Dane'in yaptığı bir çizim vardı. Bu tişörtlerden bende de birkaç tane vardı. Annie'nin bile vardı, uyurken hep giyerdi.

Dane'in gözlerinin deftere kaydığını gördüm, ardından gözlerimi kaldırarak bana baktı, zihnindeki çarklar dönüyordu.

"Bana bir şeyler mi yazdın?" diye sordu, şarkı sözlerini kastederek.

Kendi kendime gülüp defteri ona fırlattım. Ne olacaksa olsun. İsterse çok kötü olduğunu söylesin, böylece rahatça vazgeçebilirim ve Sticks'e gidip sarhoş olabiliriz.

Ama Dane deftere bakmadı bile. Tereddütle beni izledi, sanki ne diyeceğine karar vermeye çalışıyordu.

"Babanın durumu iyi değil, dostum" dedi, sakin bir tavır takınmaya çalışarak. "Dükkânlar kapalı ve kimse artık onu görmüyor. Seni özlüyor."

"Annie'yi özlüyor."

"Annie'den sonra hâlâ işe gidiyordu" diye belirtti. "Sen gittikten sonra kabuğuna çekildi."

Kolumu koltuğun arkasına yaslayıp alnımı ovdum. Dükkâna gitmiyor muydu? Dükkânı hiç açmıyor, hiçbir şey yapmıyor muydu?

Dane haklıydı. Babam Annie'nin ölümünden sonra acı çekmişti ama sorumluluklarından vazgeçecek kadar değil. Benim dışımda tabii. Yo, bana söylediğim gibi istediğim bütün mesafeyi tanımıştı.

Yine de evle ilgilenmiş, dükkânlara bakmış, belgeleri imzalamış ve sabah koşusuna çıkmıştı.

Gerçi, beni bir kez olsun aramamıştı.

Eğer canı yanıyorsa, bana ihtiyacı varsa, bana söyler miydi?

Seninle konuşabilmeyi bıraktım. Seninle konuşmak bir yol bulmayı bıraktım.

Suçluluk duygusu öfkemi biraz olsun bastırdı. Annie onu seviyordu. Yalnız kalmasını istemezdi.

Dane'den yana bakınca fenerini tutmuş, yazdığım şarkı sözlerini okuduğunu fark ettim. Gözlerini ciddiyetle ama yavaşça kâğıdın üzerinde gezdirdi, her kelimeyi dikkatle okuduğu belliydi.

Başını kaldırıp benimle göz göze geldi, başını salladı. "İşe dönmeye hazırız. Eve dönecek misin?"

Bilmiyordum. Ayrılmamın sebepleri vardı ama şimdiyse kalmam için sebepler olduğundan endişeleniyordum. Bunlar gelme sebeplerimle aynı sebepler değildi. Sorun da buydu.

Ryen'a hiç bu kadar yaklaşmamalıydım. Artık işler karışık bir hal almıştı. Ya gidecektim ve arkadaşlığımız devam edecekti ya da kalacak ve onu sonsuza dek kaybedecektim.

"Yapmam gereken bir iş daha var" dedim. "Sonra eve döneceğim."

* * *

Eve yaklaşırken arabayı yavaşlattım ve saati kontrol ettim. Gece yarısını geçmişti. Sokaklar sessiz, bütün evler karanlıktı.

Biri hariç.

İki katlı kiremit eve baktım, içeride sadece bir ışık yanıyor ve içeride bir şekil hareket ediyordu. Araba yolunda üç araba vardı. Trey'in Camaro'su ortada duruyordu.

İhtiyacım olan şey bu evdeydi.

Bana ait, aileme ait olan bir eşya bu evdeydi ve onu geri alacaktım. Pislik suratlının cuma gecesi beysbol maçı vardı ve bütün aile orada olacaktı. O zaman gelebilirdim, ardından da buradan gidecektim.

Büyük pencerenin önünden bir daha bir gölge geçti, gözlerimle gölgeyi takip ettim. İçeriden gelen sıcak ışık öyle davetkârdı ki, göğsüme bir ağrı saplandı. Çocuklarının senin çatının altında sıcak yataklarında huzurla uyuduğunu, kusursuz dünyalarında sevgiyle çevrili olduğunu bilmek güzel bir his olmalıydı.

Bu his değişmek üzereydi.

Kamyoneti vitese takıp oradan uzaklaştım, köşeyi dönüp okula doğru yol aldım. Ryen'ın evi yolun üstündeydi, birdenbire onu göresim gelmişti.

Son iki gündür onunla konuşmak istiyordum ama evet... Tek yapacağım daha da dibe batmak olurdu, görünüşe bakılırsa yapmayı becerebildiğim tek şey buydu. Penceresinden içeri süzülüp

ona dokunmak, onunla konuşmak istiyordum, beni teselli edebilecek mi merak ediyordum. Olayları geri sarıp baştan başlamama yardım eder miydi, aylar önce ona daha sıkı sarılıp ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemem gerekirken onu terk etmiştim.

Ama eğer onunla yüz yüze hiç tanışmamış olduğum zamana dönebilseydim, bunu gerçekten ister miydim?

Hayır. Laboratuvarda geçirdiğimiz o dakikaları hiçbir şeye değişmezdim. Ya da kamyonetimin arkasında geçirdiğimiz dakikaları.

Eninde sonunda hangi isteğin daha ağır bastığına karar vermemiz gerekti: Eskiden sahip olduğumuza geri dönmek mi yoksa sahip olabileceğimizi benimsemek mi? Kalmak mı her şeyi riske atıp ileri doğru bir adım atmak mı?

Evini geçtim. Ryen huysuz olabiliyordu ve bu gece yorgundum.

Hem, yatağına kıvrılmadan önce bir duş alsam iyi olacaktı.

Sokağın öbür tarafına, okulun önüne park edip temiz kıyafetlerimin olduğu spor çantasını aldım ve koşarak yolun öbür tarafına geçtim, bir yandan da etrafta kimse var mı diye bakıyordum. Bu saatte in cin top oynardı ama hiç belli olmazdı.

Okulun park yerini koşarak geçtim, hiç araba görememiştim ama ne olur ne olmaz diye etrafa bakındım. Duyduğuma göre duvarlara yazı yazan küçük serseriyi yakalamak için daha fazla güvenlik elemanı koyacaklardı ama güvenlik görevlisi aracı falan görmüyordum. Hem henüz kameraları tam çalıştıramamışlardı, yani şimdilik güvenliydi.

Antrenman sahasının çitlerinin üzerinden atlayarak eski futbol formalarının olduğu yere koşup erkekler soyunma odasına çıkan gevşek pencereyi açtım. Camı kaldırıp içeri tırmandım ve pervaza oturup bacaklarımı sarkıttım. Çantamı yere fırlatıp içeri atladım, arkamı dönüp camı tekrar kapattım.

Son birkaç haftadır bu riske yalnızca birkaç defa girmiştim ama Dane'in duşunu da kullanmaktan bıkmıştım. Hem istesem bütün gece burada kalabilirdim. Kütüphanedeki koltuklar bile Koy'dan daha rahattı.

Bir havlu alıp soyundum, duşlardan birine girip suyu açtım. Sıcak su tüylerimi diken diken etti, zevkten inlememek için kendimi

zor tuttum. Koy'da kalmamanın iyi tarafı kesinlikle buydu. Evdeki duşumu, duvara yazı yazmak için kullandığım keçeli kalemi ve istediğim kadar yalnız kalabilmeyi özlemiştim.

Saçımı ve vücudumu yıkadım, suyun rahatlatıcı sıcaklığının tadını gereğinden fazla çıkardım. Duşumu alır almaz kurulandım ve temiz kotumla siyah tişörtümü üzerime geçirip kirli kıyafetlerimi çantama koydum.

Derken birdenbire bir bipleme duydum, bunu beyaz gürültüye benzeyen kesik kesik uğultular izledi. Donup kaldım, kulak kesildim.

"Evet" dedi bir erkek sesi. "Buraya bakınca seninle yukarıda buluşurum."

"Siktir!" diye fısıldadım. Diğer kıyafetlerimi çantama tıkıştırıp tam kapı açılmadan önce kendimi dolapların arkasına attım.

Siktir. Peki, arabam okulun park yerinde değildi, içeri gelirken pencereyi kapatmıştım, bütün eşyalarımı almıştım ve... Gözlerim duşumdan sonra hâlâ tavana yükselen buhara takıldı.

Hay böyle işin.

Gizlice köşeden baktım, güvenlik görevlisi fenerini duşun içine tutuyordu. Lanet kalbim küt küt atıyordu. Pencereye bir bakış attım, yine de oradan çıkmamın imkânsız olacağını biliyordum. Gözlerimi bir kez daha güvenlik görevlisine çevirdim. Duştan yükselen buhara baktı ve birdenbire fenerini etrafta gezdirmeye başladı, beni arıyordu. Birinin burada olduğunu anlamıştı.

Koştum. Topuğumun üzerinde dönüp dolapların arkasından eğilerek koştum ve kapıyı sessizliği yaran bir gıcırtıyla açtım.

"Hey!" diye bağırdı güvenlik görevlisi. Ardından telsizini çıkarıp diğerini uyardığını duydum.

En yakındaki merdivenleri geçip hızla bir sonrakine daldım, basamakları ikişer ikişer tırmanıp çantamı taşıyarak giriş katına çıktım. Koridora varınca iki yana birden baktım, sola girdim ve gözlerimle kulaklarımı kabartarak bir sonraki koridordan ilerledim.

Zincirle kapatılmış çıkış kapılarını geçtim, koşmaya devam edip bir çıkış yolu aradım.

Kafeteryadan geçerken içeriye açılan pencerede bir şeylerin

yazıldığını gördüm. Yavaşlayıp güvenlik görevlilerinin gelmediğinden emin olmak için etrafıma baktım.

Yazıyı okudum.

Seni görüyorum, çerçeveli resimlerdeki gibi,
Ama dokunamıyorum, eskisi gibi olamıyorum.
Punk

Kendi kendime gülümsedim. Anlaşılan küçük punk yine iş başındaydı.

Yazı koyu mavi spreyle dört büyük camın üzerine iki satır halinde yazılmıştı. O da içeri benim girdiğim yerden mi girmişti? Daha da önemlisi, alarmları tetiklemeden zincirli kapıları nasıl aşıyordu?

Etrafıma bakındım, hangi pencereden çıkacağıma karar vermeye çalışırken başka bir kapının açıldığını duydum ve koşmaya başladım. Koridorda bir kapıdan diğerine koştum, hepsinin tokmağını deneyerek açık bir sınıf aradım.

Ryen ile iki gün önce girdiğimiz fizik laboratuvarının kapısı açıktı, diğer koridordan gelen fener ışığıyla aynı anda kendimi içeri attım.

Kapıyı nazikçe kapatarak içeri baktım, malzeme dolabı gözüme takıldı. Dolabın yanına gidip kapısını açtım ve içine girdim.

Hafif bir nefes sesi duydum.

Tam arkamdan geliyordu.

Kolumdaki tüyler diken diken oldu, arkamı döndüm, dudağım birdenbire kurumuştu.

Burada yalnız değildim.

Işığın zincirini tuttum ama yumuşak bir el elimi tuttu ve zinciri bıraktı.

"Olmaz" dedi bir kadın sesi. "Işığı görecekler."

Ryen?

Gözlerimi kırptım, gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalıştım ama Ryen beni geri itti ve öbür tarafta, pencerenin yanındaki rafların ayırdığı bölmeye götürdü. Pencereden içeri ay ışığı giriyordu,

Ryen'ın üzerinde siyah bir şort ve siyah yüzücü mayosu vardı. Bu akşam ders vermiş olmalıydı. Islak bıraktığı kıvır kıvır saçları omuzlarına dökülüyordu ve elinde siyah sırt çantasının sapını tutuyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum ona.

Yakınımda durdu, telaşla kesik kesik nefesler alıyordu. "Hiç."

"Ryen..."

"Şşş!" Bileklerimi yakalayıp beni aşağı çekti, ikimiz de dizlerimizin üzerine çöker çökmez laboratuvardan boğuk konuşma sesleri duyuldu.

"Hayır, kapının kapandığını duydum" dedi muhafızlardan biri.

"Açık olan tek kapı buydu" dedi diğeri. "Sen git oraya bak. Ben de kafeteryaya bakacağım."

Ryen'ın kesik kesik nefes alışlarını dinlerken ikimiz de kapının altındaki minik boşluktan baktık ve fenerin ışığını gördük. *Siktir.*

Arkamı dönüp Ryen'a baktım ve birdenbire gözlerimi aşağı indirip duraksadım. Ryen'ın elinde bir şey vardı.

Gözlerimi tekrar ona çevirip yine aşağı indirdim, elini tutup çevirdim.

Mavi boya.

Ya da mavi... Sprey boya.

Parmakları ve avcundaki lekelere baktım, sonunda kafama dank etti.

Yok artık.

Yine yukarı baktım ve onunla göz göze geldim. Bak, bak, bak...

"Artık epey ilginç bir hal aldın."

Gözlerinde bir korku belirdi, elini çekti, ağlamak üzereymiş gibi nefes alıyordu.

Ona sırıttım, bir kapıya bir de bana baktı. "Lütfen bir şey söyleme" diye fısıldayarak yalvardı.

Neden bir şey söyleyeyim ki? Bu aşırı gülünç bir durumdu. Ryen Trevarrow, İyi Kızların Kraliçesi, geceleri gizlice okula girip birden fazla yasayı çiğneyerek duvarlara isimsiz yazılar yazıyor ve öğrencilerinin burunlarının dibinde kirli sırlarını ortaya çıkarıyordu.

Mükemmel.

Bekçinin telsizinin biplemesini duydum, bunu başka boğuk konuşmalar izledi ve ben dinledim, konuşmasını dinlerken sesi kapıdan uzaklaşmaya başladı.

Artık ses iyiden iyiye uzaktan geliyordu, kapıyı biraz aralık bırakıp göz ucuyla dışarı baktım. Eğer burada kalırsak yakalanacaktık. Bekçilerden ilk kaçışım değildi ve çıkış yolu olmayan bir yere saklanılmayacağını iyi bilirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ryen.

Dışarı baktım, telsiziyle konuşan bekçinin fenerinin ışığı sınıfın kapısından yansıyordu. Laboratuvarda etrafa, öğretmen masasının arkasına bakındım. Laboratuvarda başka bir sınıfa açılan bir kapı daha vardı. Ryen'ın elini tutup onu hızlıca odadan geçirdim, o nefesini tutarken sessizce ve aceleyle diğer odaya geçtik.

Ryen'la birlikte koridoru geçip uzun bir dizi dosya dolabının etrafından dolanıp karanlık bir köşeye çökerek saklandık.

Bekçinin yine odaya girdiği duyduk, kapı gıcırdayarak açıldı ve kapandı. Adam "küçük pislik" gibisinden bir şeyler homurdanıp yine telsiziyle konuştu.

Ryen'a baktım.

Meşhur Punk oydu.

Aman Tanrım. Herkesin burnunun dibinde fark edilmeden hareket ediyor, geceleri bu gizli hayatı sürdürüyordu. Sonra da sabahları oradan oraya koşuşturup aralarında kimin bunu yaptığını anlamaya çalışan öğrencilerin tepkilerini izliyordu. Kimse ondan şüphelenmiyordu.

Hem, neden şüphelensinlerdi ki? İnsanlarda bir çay kaşığından daha derin olduğu izlenimini bıraktığı söylenemezdi. Kusursuz bir kılıf.

Bunu ne kadar zamandır sürdürüyordu?

"Bana bakmayı kes" diye fısıldadı, sesi nihayet yerine gelmişti.

Telsizde konuşan bekçinin "Ben aşağı ineceğim" dediğini duyduk.

"Buraya bakmayı bitirip seninle orada buluşurum" diye cevap verdi diğeri.

Hareketsiz duruyordum, gözlerimi indirip ona baktım. Bedenlerimiz birbirine çok yakındı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ryen gözlerini yukarı çevirdi, aralık dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzaktydı. "Kimseye söylememelisin. Kimse anlamaz."

"Kimin umurunda?" diye karşılık verdim. "Arkadaşlarının hepsi aptal."

"Seninki de öyle."

"En azından ben onların yanında farklı biri gibi davranmıyorum" dişlerimi sıktım. Ama sonra, bunun doğru olmadığını fark ettim. Okulda takıldığım çocuklar gerçek ismimi bile bilmiyordu, öyle değil mi?

Öne doğru kaydım. "Neden iki farklı kişi gibisin Ryen?"

"Neden umurunda ki? Beni tanımıyorsun bile."

"Hey, kim var orada?" diye bağırdı bekçilerden biri.

Siktir! Ryen'ın elini kaptım ve birlikte sınıfın kapısına doğru koştuk.

"Durun!" diye bağırdı bekçi.

Ryen bana yetişmeye çalışırken bir çığlık kopardı. Birlikte bir koridora girip sola döndük.

Bekçinin "Dur!" dediğini duydum, el fenerinin ışığını üzerimize tutuyordu.

Telsizi cızırdadı, bir şeyler söylediğini duydum ama Ryen'la köşeyi dönmüştük bile. Çıkışlardan birinin yanından geçerken zincirli olmadığını fark ettim. Kapıyı açtığımda alarm çalmaya başladı. Ama oradan ayrılmadık. Ryen'ı ters yöne çekip hızlı hızlı merdivenleri çıktım.

"Masen" diye seslendi Ryen, zar zor nefes alıyordu.

Koşarak kaçabilirdik, sanırım sorun olmazdı ama kamyonetim okulun öbür tarafındaydı ve Ryen'ın cipinin nerede olduğunu bilmiyordum. Oraya görünmeden varmamız zordu. Neyse ki alarmın sesini duyunca kaçtığımızı sanacaklardı.

Ryen'ın kütüphaneye çekip kapıyı sessizce kapattım ve yine merdivenleri tırmandım, Ryen'ın arkamda zorlandığını duyabiliyordum. Aceleyle arka tarafa gittik, üst üste yere ve dizilmiş kitapların arasında kanepeler ve sandalyelerin yanına saklandık. Kütüphane karanlıktı, tek ışık üstteki pencerelerden gelen hafif ay

ışığıydı. Yere döşenmiş halı sayesinde adımlarımız sessizdi. Ryen'ı ön taraftaki kapıların çok, çok yukarısında ve uzağında bir kitaplığın arkasına götürdüm.

Artık yalnızdık.

Alarmın sesi hâlâ geliyordu ama zar zor duyuluyordu.

Ryen üzerime yığıldı. "Masen..."

Hızlı ve sık nefes alıyordu, nefesleri kesik kesikti. Onu kollarıma aldığımda hareketsiz kaldığını hissettim.

Nasıl yani?

İçim endişeyle doldu, Ryen nefes almak için mücadele ederken yüzünü ellerimin arasına aldım. Gözkapakları kapalıydı ve acı çekiyormuş gibi bir hali vardı.

"Çantam" dedi nefes nefese.

Ne? Önce anlamadım ama sonra kafama dank etti ve gözlerimi kocaman açtım. Of, siktir. Astımı vardı. Doğru ya.

Çantasını yere fırlatıp ön gözüne elimi soktum ve kırmızı astım ilacını çıkardım.

Ayağa kalkarak Ryen'ı kollarıma aldım ve doğrultarak oturttum. "İşte."

Ryen bana doğru eğildi, başını göğsüme koyup astım ilacından bir nefes çekti ve bir an için bekleyip bir nefes daha çekti.

Göğsü inip kalkıyordu. Kolumu indirip beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım.

Zayıf bedenini bana yaslarken nefes alışverişleri yavaşlamaya başladı, artık daha derin nefesler alıyordu.

Lanet olsun. Okulun içinde deli danalar gibi koşarken bana anlatmaya çalışmıştı, bense onu dinlememiştim.

Çantasını bir yerde düşürmüş olsaydı ve ilacını bulamasaydık ne yapardım?

Ona sımsıkı sarıldım, kollarımın arasında dururken ne kadar küçük olduğunu ilk defa fark ediyordum. Ryen benim önümde hep çok büyüktü. Asla boyun eğmezdi, özgüveni her zaman başından aşkındı.

Diğer elimde göğsüme yasladığı başını tuttum ve burnumu saçlarına gömdüm.

"Geçti" dedim nazikçe. "Yanındayım."

"Kalbim yerinden çıkacak" dedi, kırılgan sesi biraz olsun yerine gelmeye başlıyordu.

"Biliyorum" diye gülümsedim. "Hissediyorum."

Kalbinin atışları benim de göğsüme vuruyordu, bedeni yavaş yavaş düzelip nefesleri sakinleşiyordu.

Bu kızla ne yapacaktım ben? Onu tam anladım derken beni şaşırtıp kendine çekmeyi başarıyordu.

Tam ona katlanamıyorum, artık buradan gidebilirim derken gerisingeri dönüp kılına zarar gelmediğinden emin olmak istiyordum.

Ona sarılırken o da kendine sardığı kollarını yavaşça indirip benden uzaklaştı.

Bakışlarını kaldırdı, biraz utanmış gibi gözüküyordu. Tek kelime etmeden eğilip yerden çantasını aldı.

Ayağa kalkarak dudaklarını büzdü ve etrafına baktı.

Alarm susmuştu, dışarıda neler olup bittiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kapıdan çıkıp kaçtığımızı mı sanıyorlardı bilmiyordum ama Ryen hiçbir yere gidemezdi.

"Eğer bu geceden kimseye bahsetmezsen ben de kimseye burada olduğunu söylemem" dedi. "Olur mu?"

Arkasını dönüp gitmeye davrandı ama elini tutup onu durdurdum. "Bence bu halin insanların hoşuna giderdi."

"Arkadaşlarım görse benden nefret ederdi."

"Zaten ediyorlar. Herkes ediyor."

Kısacık bir an için kaşlarını çattığını gördüm ama geldiği gibi gitti. Yüzünü bana döndü, açık kahverengi kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu.

"Neden rol yapıyorsun?" diye üsteledim. "Neden insanlarla yarışa girip oyunlarını oynuyorsun?"

İleri doğru bir adım attı, gitmeye çalışıyordu ama onu geri çektim. "Benden uzaklaşayım deme."

"Bu seni hiç ilgilendirmez!" dedi fısıldama ve bağırma arasında bir sesle. Elini geri çekip kaşlarını çatarak bana baktı. "Beni tanımıyorsun ki."

"Tanıyan kimse var mı?"

Bakışlarını kaçırdı, gözleri parlamaya başlamıştı. Bir an sonra alçak sesle konuştu. "Yalnız olmak istemiyorum" diye itiraf etti. "Benden nefret ediyor olabilirler ama bana saygı duyuyorlar. Görünmez olmak istemiyorum ya da bana gülünmesini ya da..." Duraksadı ve konuşmaya devam etti. "Neden bilmiyorum. Sanırım hiç tek başına duracak cesaretim olmadı. Her zaman uyumlu olmak istedim."

"Herkes kabul görmek ister Ryen." Böyle hissedenin sadece kendisi olduğunu mu sanıyordu? "Duvarlara neden yazıyorsun?"

Orada öylece durdu, uzaklara bakarken ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

"Misha..." dedi, yine duraksadı.

Gerildim, kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Ama sonra Ryen başını salladı ve bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. "Önemi yok. Öncesinde içimi dökebiliyordum, duyulmamın bir yolu vardı, şimdiyse yok. Ben de birkaç ay önce bunu yapmaya başladım."

Birkaç ay önce. Ben ona yazmayı bıraktıktan hemen sonra yani.

Gözlerimi kırpıştırarak uzun uzun ona baktım.

Sahte arkadaşları, üzerine düşen annesi, buradaki çoğu insan gibi uyumlu olmayı istemenin verdiği endişe ve stres... Onun içini döktüğü yer haline gelmiştim.

Kendi kaybıma ve öfkeme o kadar kapılmıştım ki, yedi yıldan sonra onu birdenbire terk etmenin canını acıtacağını hiç düşünmemiştim. Yaptıklarından benim sorumlu olduğumu söylemiyorum ama kendi yaptıklarımdan sorumluydum. Bana güvenmişti.

"Neden buradasın?" diye sordu, konuyu bana getirerek.

Elimdeki spor çantasına baktım, duş almak için geldiğimi söyleyecektim ama sonra bu soru daha fazla soruyu beraberinde getirirdi. Neden Koy'da yaşıyordum? Ailem neredeydi?

"Mmmm" diye mırıldandı, güzel yüzüne sahte bir gülümseme yerleşti. "Yani diğerleri sana hesap vermek zorunda ama sen değilsin, öyle mi?" Merdivenlere doğru geriledi. "Annem bir telefon uzağımda. İstesem beni doğruca eve götürür, elime bir tokat atar ve unutur gider. Umarım geceni soğuk bir hücrede geçirmek

hoşuna gider" diye takıldı ve omzunun üzerinden bakarak seslendi. "Hu hu, Bay Güvenlik Görevlisi? Yardım edin!"

Topuğunun üzerinde döndü, elimi uzatıp onu yakaladım ve kendime çektim. "Kapa çeneni!" diye hırıldadım, elimi ağzına koyarak.

Ryen birdenbire dirseğini karnıma geçirip kaçmaya çalıştı, geriye doğru sendeleyip onu da kendimle birlikte çektim. Dengesi bozuldu, bana doğru düştü ve birlikte yere yuvarlandık.

Sırtım yere vururken homurdandım, kollarım hâlâ mücadele eden bedenini tutuyordu. Ryen üzerimde yatıyordu, sırtını göğsüme yaslamıştı.

Kıvranarak elimden kurtulmaya çalıştı, kalçasını kasıklarıma bastırdı. Gerildim, içimi bir ısı dalgası sardı.

Siktir.

Ryen elimi çekti ve dişlerini sıkarak konuştu. "Bırak beni."

"O zaman kıpırdanmayı kes."

"Bana hesap soramazsın" diye devam etti, yüzünü bana doğru çevirdi. Nefesini yanağımda hissediyordum. "Beni oradan orada savurup emir de veremezsin. Ben seni ilgilendirmiyorum."

Kollarımın arasındaki bedeni kıvrandı, kalçasını yine bana değdirince ister istemez hırladım.

Derken bir ses duydum.

Ryen'ın çenesini tutup hareket etmesine engel olarak kulağına fısıldadım. "Şşş."

Birdenbire hareketsiz kaldı, ikimiz de nefes almadan dururken bekçiler kütüphaneye girdi.

Kitap yığınlarının arasından fenerinin ışığını gördüm ve anahtarlarının şıngırdadığını duydum. Kendi aralarında konuşuyorlardı ama ne dediklerini duyamıyordum.

Ryen endişeli bakışlarla bana baktı. Ona bakarak gözlerimi ondan ayırmadım.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sadece ikimizin duyabileceği bir sesle fısıldayıp gözlerinin içine baktım. "Beni ele verecek misin?"

Orada öylece duruyor, nefes alıp veriyor ama kıpırdamıyordu. Kolumu doladığım belini daha sıkı tuttum, kendimi başparmağımla çenesini okşamaktan alamadım.

Gözlerinde, bana bakan o mavi gözlerde onlarca duygu yaşıyordu. Dili pabuç gibi olabilirdi ama o gözlerde korku ya da üzüntü görürsem işim biterdi.

Mücadele ederken yüzücü mayosu yukarı kaymış ve tenini açıkta bırakmıştı. Parmaklarımı yavaşça karnına koydum ve gözkapakları yavaşça kapanırken onu izledim.

"Sana söylemiştim, dostum" diye seslendi bekçilerden biri. "Kapıyı açıp kaçtılar. Bahçeye bakalım."

Dudaklarımı Ryen'ın yanağına dayadım, boynunu gittikçe yukarı kaldırarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Nefesinin tadını alabiliyordum.

"Tişörtünü çıkar."

Gözlerimi açtı ve başını iki yana salladı, korkmuş gibiydi.

Ona doğru eğildim ve dudağına yaklaşarak fısıldadım. "Hadi ama. Bence tehlikeyi seviyorsun."

Parmağımı boynundaki damarın üzerine koymuştum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırdım.

Kalçasını yavaşça bedenime bastırdı, sessizce inlerken bekçilerin el feneri geri çekilip nihayet kütüphaneden ayrıldı.

İki çift çizme gözden kaybolup kapının arkalarından kapandığını duyar duymaz elimi Ryen'ın şortuna sokup dudaklarına yapıştım ve bastırdığım inlemeyi kopardım.

Bacak arası yumuşak ve pürüzsüzdü, sıcaklığı tüylerimi diken diken ederken parmaklarımı içine daldırıp sıkılığını hissettim.

"Demek sana hesap soramam, öyle mi?" diye meydan okudum. "Parmaklarımın arasında tuttuğum şey o kadar ıslak ki. Bunun hesabını sorabilirim işte." İkinci parmağı içeri soktum.

"Aman Tanrım" diye inledi Ryen. "Masen, yapma."

"Neden ki?" Çenesini tuttum, yanağına öpücükler kondururken parmaklarımı içine pompaladım. "Arkadaşlarının parmak seksine bayılan bir sürtük olduğunu öğrenince senden nefret edeceğini mi sandın?"

Parmaklarımı tamamen içine sokup birkaç defa uzun, dolu vuruşlar yaptım, ardından parmaklarımı yukarı kaldırıp bacak arasını ovdum.

Ryen sırtını gererek inledi, aletim kotumu zorluyor, dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Evet" dudak halkamı yaladı ve kalçasını aletime değdirdi. "Hoşuma gittiğini öğrenmelerinden korkuyorum."

Evet. Ona hızlı öpücükler kondurdum, sert ve yoğun bir şekilde dudağına saldırdım çünkü çok açtım ve yemek istediğim tek şey oydu.

"Sırrın benimle güvende" dedim ona. "Bunun için uzun zamandır bekliyordum."

"Ha?"

Ama tekrar ona daldım, söylediğini duymazdan gelerek boynunu ve çenesini öptüm, kulak memelerini dişlerimin arasına aldım. Teninde elimin değdiği her yerin tadına baktım, parmaklarımı ise bir an olsun yavaşlatmadım. Tabii yorumumu anlamamıştı ama açıklamayacaktım. Günler değil yıllardır zihnimde ve bedenimde olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Parmaklarım derin ve yoğun bir şekilde devam etti, ara sıra bacak arasında küçük girdaplar yaratarak onun titrediğini hissediyordum. Bacaklarını daha da açtı, parmaklarımı dışarı çıkarıp bacak arasını tamamıyla elime aldım, onun tadına bütünüyle varmak istiyordum. Bütünüyle elimde tutmak istiyordum.

"Masen." Nefesleri kesik kesik ve arzu doluydu.

Masen. Benim ismimi söylemesini istiyordum. Başkasınınkini değil.

"Seni ne kadar sertleştirdiğimi hissedebiliyorum" diye fısıldadı, çenemi öperek. "Biz ne halt yiyoruz böyle?"

Bilmiyorum ama durdurmak için benden medet umma.

"Tişörtünü çıkar" diye emrettim tekrar.

Ama o başını salladı.

"Hemen" diye hırladım yanağına doğru. "Sana bakmak istiyorum."

Nefesi çenemi gıdıkladı. "Ama sadece bakmayacaksın. Dokunacaksın."

Herhalde dokunacaktım. "Bunu istemez misin?" diye sordum. "Şu anda bacak aranı elimde tutuyorum da."

Dudağıma hafif ve yumuşak bir öpücük kondurdu, ısırarak beni baştan çıkardı. "Ama eğer üstümü çıkarırsam" diye takıldı, "O zaman altımı da çıkarmamı istersin."

İnledim, aletimin acısı dayanılır gibi değildi. Onu çıplak düşününce bile oda etrafımda dönmeye başlıyordu.

Lütfen.

Elini, bacak arasını tutan elimin üzerine koyup kendine bastırdı ve sürtündü. "Ve sonra parmakların yetmeyecek, o zaman da sevişmek isteyeceksin." Bedenini bana sürterek inledi. "Bu balo kavalyemin hiç hoşuna gitmez."

Boştaki elimi beline koyup dişlerimi sıktım. Tanrım, beni nasıl deli edeceğini çok iyi biliyordu.

"Bilmesine gerek yok" dedim. "Sana söylediğimi yap yeter."

Elimi yavaş yavaş boynuna götürdüm, elini arkaya götürüp yüzücü mayosunu çıkarırken yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi. Mayosunu başının üzerinden geçirirken kısa süreliğine onu bıraktım, mayosunun altından şeftali rengi bir bikini üstü çıktı. Nefes aldıkça göğsü inip çıkıyordu, pürüzsüz, yanık teninin kıvrımları tepecikler gibi önüme serilmişti ve gergin meme uçları kumaştan dışarı çıkmıştı. Dudaklarım o kadar kurumuştu ki. Her yerini tatmak istiyordum.

"Uslu kız" diye fısıldadım. "Şimdi diğer üstünü de çıkar."

Ryen derin bir nefes aldı, gözlerini kaldırıp benimle göz göze gelerek utangaç bir şekilde boynunun arkasına uzanıp bikininin saplarını uzun, akıcı bir hareketle açıverdi.

Bikinin sapları yanlara düşerken elimi uzanıp üçgen şeklindeki kumaşı yavaşça açtım ve güzel tenini ortaya çıkardım.

Tanrım. Avuç dolusundan bile fazlaydı.

Diğer üçgeni de o çıkardı, bense hayran hayran onu izledim. Göz kamaştırıcıydı. Sadece bedeni de değil, benimle oynaması, beni deli edecek ve sinirlendirecek, baştan çıkaracak ve kıskançlıktan kudurtacak şeyleri bilip söylemesi...

Birdenbire kolunu kaldırıp göğsünü kapattı.

"Bunu yapabileceğini söyledim mi?"

Ellerini yavaşça indirip göğüslerini tekrar gösterdi.

"Daha ne kadar bakacaksın?" diye sordu utanarak.

Elimi yine bikini altına soktum ve iki parmağımı onun derinliklerine daldırdım.

"Sen gelene kadar" diye cevapladım, parmaklarımı pompalayıp bedeni ileri geri sallanırken göğüslerinin zıplamasını izledim.

Gözlerini sımsıkı kapatıp inledi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sataştım.

"Evet."

"Söyle bana."

"Hoşuma gitti!" diye çığlık attı.

Meme uçları dimdik olmuştu, gözlerimi ondan ayırmayarak onunla seviştim ve dudaklarını öptüm.

"Hadi ama Çakıl. Sessizliğim senindir." Ryen kalçasını bana sürtüp kotumun üzerinden aletimi becerirken onu parmakladım. "Bacaklarını aç ve parmaklarımın üzerine gel, ben de duvarlara yazı yazan küçük serserinin sen olduğunu kimseye söylemeyeyim."

Başını omzuma koyup bir eliyle geriye eğilip boynuma tutundu ve parmaklarımın ucunda bir ileri bir geri gitmeye devam etti. Karnımın derinliklerinde bir his vardı, bacak arasının aletime değen kısmı beni arzudan deliye çevirirken gittikçe daha hızlı ve daha hızlı seviştik. Memeleri şiddetli ve hızlı şekilde zıplarken onları izledim, aletimi içine sokup onunla sevişmeyi hayal ettim.

"Kimseye söyleme. Olur mu?" diye yalvardı, bana sürtünerek.

Aletime kan hücum etti, ucundan akan meniyi hissedebiliyordum. *Lanet olsun, onun içine girmeliyim.*

"Az kaldı, bebeğim" diyerek teşvik ettim. "Sessiz kalmam için bana ne vereceksin? Ha?"

"Ah" diye inledi. "Evet, ne istersen."

"Ne istersem mi?"

Telaşla başını salladı, "Evet!" diye çığlık attı. Daha hızlı ve daha hızlı hareket etti, zirveye ulaşmasına az kalmıştı. Ardından nihayet başını arkaya atıp inleyerek ve titreyerek zirveye ulaştı. "Ah, Tanrım!"

Parmaklarımı derinliklerine gömdüm, doğru yeri ovarak o zirvedeyken bedenini sarsan küçük depremleri hissettim.

Yoğun ve hızlı nefesler alıyordu, vücudu gerilmişti. Aletim sert ve fazlasıyla hazırdı, kotumun içinde sızlıyordu. Onunla ilk kez kütüphanede sevişmek istemiyordum ama bu kadar heyecanlanarak kendimi de şaşırtmıştım.

Ryen'ın zirve dalgası yatışınca rahatladı, göğsü daha yavaş inip kalkmaya başladı. Vücuduna ve güzel yüzüne baktım, birdenbire ne yapacağımı bilmediğim duygularla karşılaşmıştım.

Suçluluk, çünkü hâlâ kim olduğumu bilmiyordu ve az önce işleri çok daha karmaşık bir hale getirmiştim.

Hasret, çünkü onu özlüyordum. Onunla ben olarak konuşmayı özlüyordum.

Daha önce hiç tatmadığım bir arzu, çünkü böyle olduğumuz zamanlar yumuşadığı ve beni biraz rahatlattığı tek zamanlardı ve bu ihtiyacı sadece bedenimde değil zihnimde de hissediyordum. Beni kendime getiriyordu.

Bir de orada olmasını istemediğim başka bir duygu da kendini gösteriyordu. Onu bırakmamı çok zorlaştıran bir duygu.

Onu unutmamı da imkânsız hale getiren.

Yüzünü izledim, bedeni hareketsiz duruyordu ve gözlerini aşağı indirmişti. İçime kötü bir his doğdu. Bana bakmıyordu.

Bir an sonra doğrularak üzerimden çekildi, ayağa kalktı ve kıyafetlerini aldı. Kısa bir ann tereddüt ettikten sonra ben de kalktım, dikkatli gözlerle onu izliyordum. Ryen üzerini giydi ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, benim dışımda her yere bakıyordu.

Sihirli an geçip gitmişti.

Ama yine de ona bakmayı sürdürdüm, elimden o kadar kolay kurtulamayacaktı.

Sırt çantasını alıp nihayet bana baktı. "Sen başlattın" diye tersledi, yeniden gardını almıştı. "Yani senin için bir şey yapacağımı sanıyorsan, o halde..."

"Nerede bulabileceğimi biliyorum" diye cevapladım, kestirip atarak. "Bu ilk defa başıma gelmiyor."

Tüylerim diken diken oldu, şimdi de sinirlenmiştim. Ryen'ın çenesi gerildi, kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Bir sıcak, bir soğuk oluyordu.

Sırt çantasını omzuna takıp topuğunun üzerinde döndü ve merdivenlere doğru ilerledi. Ayağa kalkıp tırabzana yürüdüm ve kütüphaneden çıkan Ryen'ın arkasından baktım.

Öyle olsun. Başkalarının gözünde kabul görme isteğiyle yalandan bir hayat yaşamak için sporcu kavalyesiyle baloya mı gitmek istiyordu? Bunu anlayabilirdim.

Ama bu, bütün rauntları onun kazanacağına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Trey'in maçı cumartesi günüydü, yani o zamana dek vakit öldürecek birkaç günüm vardı. Ryen oynamak istiyorsa seve seve oynardım.

11. BÖLÜM

RYEN

Masen'la neredeyse iki gündür konuşmamıştım. Çarşamba günü kütüphanede olan olaydan sonra birbirimize tek kelime etmemiştik, artık cuma öğleden sonraydı ve Masen bugün de ilk dersimde yoktu. Canının istediği gibi gidip gelmeyi nasıl başarıyordu? Öğretmenlere hiç ödev teslim etmiş miydi? Onu hiç elinde kitapla görmemiştim ve bir yanım Koy'a gidip ona bakmak istiyordu. Hâlâ orada mı kalıyordu?

Neden umursuyorum bilmiyordum. Sürekli bana sataşıp duruyordu, onu hiç tanımıyordum ve benim için tehlikeli biriydi. Okul bitmek üzereyken başıma bela almayı tercih etmiyordum. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken olay çıksın istemiyordum. O yüzden, uzak dursa iyi olurdu.

Ama kendimi ister istemez onu ararken buluyordum. Sınıfta. Kafeteryada. Park yerinde. Eve gittiğimde bile içimde, geçen hafta ilk tanıştığımızda yaptığı gibi odama girip üzerime yürüyeceğine dair minik bir umut beliriyordu. Arabada, laboratuvarda, kütüphanede geçirdiğimiz o kaçamak anlar tıpkı Misha'dan aldığım mektuplar gibiydi. Dört gözle bekliyordum.

Dün gece yüzme dersinden sonra duvarlara yazı yazmamıştım, önceki gece yanımda Misha ile yakalanmak üzere olduğum için birkaç gün uzak durmak iyi bir fikirdi, hem... Gariptir ama yapmak istememiştim.

Kaçışım artık Masen olmuştu. Ve bundan nefret ediyordum.

Misha ortadan kaybolduktan sonra, mektuplarımı alıp almadığından bile emin değilken sözcüklerimi herkes okusun diye okula yazmaya başlamıştım. Aptal ve çocukça bir hareketti ama aylar önce her şeyin üzerime geldiği bir gün çığlık atmaya başlayacağımdan korkmuştum. Böylece o gece havuzu kilitlemeden önce ne yaptığımı pek düşünmeden kalemimi çıkardım. Dolaplardan birine, o kişiye özel bir mesaj yazdım.

Sadece bir kerelikti. Bir daha yapmayacaktım.

Derken ertesi sabah çocuğun yazdığım mesajı tekrar tekrar okuyup, temizlikçiler silmeden önce bir kâğıda yazıp dolabına yapıştırdığını gördüm ve bu bir daha yapmak istediğim bir şey haline geldi. Mesajlar git gide daha sık, daha büyük ve daha dikkat çekici bir hal aldı ama hiçbiri kişiye özel değildi. Asla öğrencilerin isimlerini vermiyordum.

Ta ki geçen hafta Lyla'nın kirli çamaşırları ön bahçeye malzeme olana kadar. Bunu yapan ben değildim, bu da durmam için fazlasıyla geçerli bir sebepti. Diğerleri benim izimden gitmeye başlamıştı ve durumun daha fazla kontrolden çıkmasını istemiyordum. Güvenlik önlemleri almışlardı, kameralar çalışmaya başlayınca birinin yakalanması an meselesiydi.

Hem, ben yıkanabilir sprey boya kullanıp metal gibi yüzeylere sadece asetonla silinebilen ama zarar vermeyen keçeli kalemle yazmıştım. Ama çimlerin biçilmesi gerekmişti çünkü o yazıyı her kim yazdıysa kalıcı sprey boya kullanmıştı ve basınçlı yıkama işe yaramamıştı. Durum çok geçmeden yıkıcı bir hal alabilirdi.

Eh, suç benim üzerime kalmayacaktı. Dün gece yeni bir şey yazmamıştım ve bu gece de gizlice girmeyecektim. Hep birlikte açık hava sinemasına gidecektik ve annem geç olmadan eve dönmemi söylemişti. Ama ya Masen artık ortalıkta olmazsa ne olacaktı? Ya artık gizlice okula girmenin çok riskli olduğuna karar verirsem? O zaman da farklı bir şekilde mi sınırı aşacaktım?

Hayır. Zayıf insanların zaafları olurdu. Günü atlatmak için ne Misha'ya ne Masen'a ne de başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Yine de günün sonunda okulun park yerine çıktığımda gözlerimi onu aramaktan alıkoyamadım. Uzun boyu, koyu kahverengi

saçları, nerede olursam olayım beni bulan ve vücuduma elektrik şoku yaşatan yeşil gözleri...

Önceki gece kaba davranmıştım. Yine.

Kütüphanede yerde uzanırken şehvetli konuşmalar, sataşmalar, dokunmalar ve öpüşmelerden sonra... Nazik biri olup bana sarılmıştı. Beni zirveye ulaştırdıktan sonra, aç bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen beni daha fazla zorlamamıştı. Kıfayetlerimi tamamen çıkarmaya, üzerime çıkmaya ya da beni hazır olmadığım bir şey yapmaya zorlamamıştı. Sadece orada uzanıp bana sarılmıştı.

Bense onu itip oradan kaçmıştım.

Masen'dan hoşlanıyordum, beni heyecanlandırıyor ve ilgimi çekiyordu ama bu sonsuza dek böyle devam edemezdi. Baloya Trey'le gitmek istemiyordum ama gitmek istiyordum ve Masen beni davet etmemişti. Bir hafta sonra burada olacak mı, onu bile bilmiyordum.

Beni gerçekten istediğine dair hiçbir belirti göstermeyen biri için Trey'i ve arkadaşlarımı riske atamazdım.

Her ne kadar ondan hoşlanmaya başlasam bile.

Lyla ile Ten cipimin yanında beni bekliyordu, bugün okuldan sonra bir şeyler yiyecektik. Lyla arka tekerleğin üzerinde durmuş, parmaklıklara tutunmuş park yerinin öbür tarafındaki birine bağırıyordu, Ten ise arka koltukta oturmuştu.

Çantamı yanına fırlattım.

Birinin "Nerede kaldın?" diye sorduğunu duydum.

Arkamı dönünce Trey'in önümde durduğunu gördüm. Normalde mavi tişörtü ve beyaz beysbol şapkasının ona yakıştığını düşünürdüm ama şimdi tek gördüğüm boş, dövmesiz kolları ve sıkıcı mavi gözleriyle sıkıcı dudak halkasız dudaklarıydı.

Kötü çocuğumu özlüyordum.

Lyla tekerleğin üzerinden inip yanıma geldi, merakına yenilmeden edemiyordu. "Seni aradım, mesaj attım, görmezden gelinmekten hiç hoşlanmam" diye uyardı.

Etrafıma bakındım, kollarımı kaldırıp kıyafetlerimde bir şey var mı diye baktım. "Ah, üzgünüm. Köpek tasmamı evde unutmuşum"

dedim. "Hani üzerinde senin malın olduğum ve sana hesap verdiğim yazan şu tasma."

Ten'in kenarda bir yerlerde güldüğünü duyabiliyordum. Trey gözlerini kısarak bana baktı.

"Biliyor musun" diye söze girdi. "Sen de biraz olsun karşılık versen hiç fena olmazdı. Bütün okul Laurent ile dalaşırken seni gördü." Ona baktım, yüzümdeki ifadeyi belli etmemeye çalıştım. Evet, okuldakilerin Masen ile aramızdaki ilişki hakkında bazı sonuçlara vardığından emindim. Sürekli tartışıyorduk ve herkes onun arabasına boya döktüğümü sanıyordu. Ama Trey sevgilim değildi ve onun da kendi çapında eğlenmediğini düşünecek kadar aptal değildim. Balo fotoğraflarında güzel çıkmak dışında ona karşı bir sorumluluğum yoktu. Hem, o baloya Masen hesapta yokken gitmeyi kabul etmiştim.

"Kıskandığını söyleme sakın" dedim, suyuna gitmeye çalışarak. "Sen Trey Burrowes'sun, ileride Masen Laurent köpeklerini gezdirecek."

Bir an için bana baktı ve ardından homurdanarak bir kahkaha attı, bariz şekilde rahatlamıştı. Lyla kendi kendine güldü, ben de rahat bir nefes aldım.

"Elbiseni aldın mı?" diye sordu Trey.

Lyla beni dürterek yerime cevap verdi, "Bu hafta sonu alışverişe gidiyoruz." "İyi." Trey yanıma gelip kalçalarımı elleyerek bedenini bana yaklaştırdı.

Beni öpmesini istemiyordum, başımı hızla yana çevirdim ama yine de alnıma bir öpücük kondurmayı becerdi. Başımı kaldırıp bakınca Masen'ı gördüm.

Arkası bana dönüktü, J.D. ile konuşuyordu. Başını çevirmiş omzunun üzerinden bana bakıyordu. Kıstığı gözleri önce Trey, sonra da benim üzerimde gezindi. Nefesim kesildi. Okula yeni mi gelmişti? Yoksa başından beri buradaydı da ben mi görmemiştim?

"Bu akşam sinemada görüşürüz." Trey başparmağını karnımda gezdirdi, bana son kez bir bakış atıp oradan ayrıldı.

Kendimi sıkıştırılmış hissettim. Trey sürekli bir şeyler istiyordu, Lyla işime burnunu sokuyordu ve Masen... Her yerdeydi.

Varlığını şimdi park yerinde hissedebiliyordum, sağ taraftan sanki bedenimin bir yanını yakan güneş gibi bir ısı yayılıyordu.

"Senin neyin var böyle?" diye azarladı Lyla. "Eğer ona iyi davranmazsan başkasını bulur."

Ona yakıcı bir bakış attım. "İyi, senin gibi mi yani?" diye sordum. "İyi davranmak senin pek işine yaramamış gibi duruyor." Masen'la birlikte bir şeye gülen J.D.'yi gösterdim.

Erkek arkadaşı günlerdir ona tek kelime etmemişti, muhtemelen geçen cuma çime yazılanların doğru olduğunu biliyordu. Her ne kadar Lyla inkâr etse de hepimiz biliyorduk.

Tam o anda kafama dank etti, J.D.'nin Masen'la konuştuğunu fark ettim. Ne zamandan beri arkadaşlardı?

"Erkek arkadaşımla başa çıkabilirim" dedi Lyla.

"Ben de Trey ile başa çıkabilirim. Sağ ol."

Arkamı dönüp arabanın kapısını açtım ve cipime bindim. Lyla arabanın önünden dolanıp yolcu koltuğuna bindi, küçük atışmamızın etkisi hala havada asılı kaldı. Keşke eve dönseydi. Ona söylemek istediklerim her geçen gün daha da ağırlaşıyordu çünkü benden nefret ettiğini biliyordum. Onunla yüzleşmek istiyordum ama neden olduğunu bilmiyordum. Ben de ona katlanamıyordum ve benim de en az onun kadar saçmalıklarım olduğundan emindim. Masen buraya geldiğinden beri bana söylüyordu. Lyla da ben de iki yüzlüydük.

"Çabuk Katelyn'e bakın" dedi Ten, yerinde doğrularak ön camı gösterdi. Anahtarımı kontağa yerleştirip duraksadım ve önüme baktım. Katelyn hala Masen'la konuşuyordu.

J.D. ortada yoktu, Katelyn Masen'ın yanında durmuş, yüzünde bir gülümsemeyle telefonuna bir şeyler yazıyordu. Ardından telefonu ona verdi, Masen telefonu cebine attı ve bütün dikkatini vererek Katelyn'e baktı.

Ne?

Kalbim yerinden çıkacaktı, parmaklarımı direksiyona geçirdim. İçimden Katelyn'i saçından tutup sürükleyerek Masen'dan uzaklaştırmak geliyordu. Gerçekten mi? Neden ona öyle bakıyordu? Neden telefonunu ona vermişti?

"Of, tanrım" diye homurdandı Lyla. "Ne yapıyor bu?"

"Kızın gerçekten çakıl taşı kadar aklı yok" diye kıkırdadı Ten. "Beş sene sonra dört farklı adamdan çocuğu olacak. İzleyin ve görün."

Kulaklarım çınlarken kahkahalarla güldüklerini duydum, gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı indirdim.

Çakıl.

Çakıl. Taşı. Kadar. Aklı. Yok.

Gözlerimi öne çevirip Masen Laurent'e baktım. Orospu çocuğu! Başından beri bu yüzden mi bana öyle diyordu? Sinirden köpürdüğümü görmesinler diye başımı çevirdim. Pislik.

Katelyn mutlu mutlu Masen'ın yanından uzaklaşıp halinden memnun bir şekilde yanımıza geldi. "Az önce o çocuğa telefon numaranı mı verdin?" diye sordu Lyla, bir elini parmaklığa diğerini ön cama koyarak koltuğunda doğruldu.

Katelyn alt dudağını ısırdı, utangaç bir edayla arabanın kapısını tutup muzip bir şekilde sırtını yasladı. "Eh, dün geceden sonra ihtiyacı olur diye düşündüm."

"Dün gece mi?" diye baskı yaptı Ten.

"Evet, dün amigo antrenmanından sonra park yerinde ona rastladım" diye itiraf etti, yanağı kızararak alçak sesle konuştu. "Gece geç saate kadar birlikteydik."

Bu sözlerle çok şey ima ediyordu, bir sır saklıyor gibiydi. Midem birdenbire düğümlendi.

"Nasıl biri?" diye sordu Lyla sessizce, Katelyn'in anlattıkları ilgisini çekmişti.

"Tam bir vahşi." Katelyn sırıttı. "Isırık izleri bırakmadığına şaşırdım."

"Mmmm" diye hafifçe mırıldandı Lyla.

Aman Tanrım.

Katelyn gülümseyerek uzaklaştı, elimden geldiğince orada oturmuş, parçalara ayrılmıyormuş gibi davrandım. Yalan söylediğine inanmak istiyordum. Masen onunla bu kadar ileri gitmezdi. Amacı zaman öldürmek değildi, değil mi? Kütüphanedeyken beni istemişti. *Beni.* Bunu unutmazdı. Bu kadar çabuk değil.

Ama... Eğer istediğini almak istiyorsa nereye gitmesi gerektiğini bildiğini söylemişti.

Tam bir vahşi. Isırıklar, sert tavırları, gözleri ve ağzıyla istediğini alması... Katelyn tam olarak Masen'ı anlatmıştı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Midem bulanıyordu.

"Eh, sanırım kötü çocuklar hakkında söyledikleri doğruymuş" dedi Lyla dalgın dalgın, Masen'ın kamyonetine binmesini izlerken. "Bir de o dudak halkası yok mu? Eminim çok güzel hissettiriyordur. Her yerinde."

Arkamda oturan Ten'in omuzlarımı sıkmasıyla kendime geldim ve direksiyonu tutan parmaklarımı gevşettim. Tırnaklarım kar gibi bembeyazdı.

"Bir şeyler yiyelim ve sinemaya gitmeden önce annemin likör dolabını yağmalayalım" dedi Ten. "Arabayı bu gece Lyla kullanacak, o yüzden kafayı bulacağım."

Evet, bir şeyler yiyebileceğimi hiç sanmıyorum.

Ama Masen'ın park yerinden uzaklaşıp kim bilir kiminle ne yapmaya gittiğini düşününce kafayı bulmak çok da kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

* * *

Cuma günleri açık hava sinemasına gitmek Falcon's Well'de arabası olan her gencin bir arada takılması için bir bahaneydi. Birkaç hafta önce bahar geldiğinde tekrar açılmıştı. Hava güzeldi, yiyecek satan bir tezgâh vardı, arabaların radyosundan müzik çalışıyordu ve bu akşam buradaki insanların çeyreğinin bile filmi izlediğini sanmıyordum.

Şu yeni nesil kanlı sahneler ve açık uçlu sonu olan aptalca katliam filmlerindendi, buna emindim.

Yemekten sonra eve dönüp üzerime kot şort ve atlet geçirmiştim, ardından Lyla ile Ten beni almaya gelmişti.

Biz oraya gelir gelmez Trey de yanında J.D. ile sinemaya gelmişti, arabalarımızı en ön sıraya park ettik. Çocuklar etrafta dolanarak sohbet edip takılmaya giderken ben de yiyecek tezgâhına gittim. Annem kalorili içecekler içmeme izin vermiyordu, yani özgürce kola içebileceğim tek yer sinemaydı.

Yemek tezgâhının önüne gidip sıraya girdim, bir bardak alıp içini buzla doldurdum.

"Geçen gece bunu düşürmüşsün" dedi çekici bir ses.

Başımı kaldırınca orada Masen'ı gördüm, yanı başımda duruyordu. Midemde kelebekler uçuştu.

Aşağı bakınca elinde astım ilacını tuttuğunu gördüm ve kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için hızla etrafa bakındım. Astım ilacını elinden alıp cebime attım. *Lanet.* Kütüphanede bırakmış olmalıydım, şeyden sonra...

İçecek makinesine geri dönüp tek kelime etmeden içeceğimi doldurdum ve kapağını kapattım.

"Görüşmeyeli nasılsın bakalım?" diye sordu.

Ama onunla konuşmaya niyetim yoktu. İçeceğimi aldım ve sırada ilerleyip bir pipet alırken çenemi öfkeyle sıktım. Katelyn'i yarı çıplak, bacaklarını ona dolamış Masen'ı da arabasının arka koltuğunda üzerine çıkarken hayal ettim. Pipeti tezgâha vurup paketinden çıkarmaya çalıştım ama yanlışlıkla büküp kırdım.

Pipeti çöpe atıp bir tane daha aldım. Ne cüretle Katelyn'e bakıp benim yerine onu isteyebilirdi? Onu nasıl öpebilirdi? Kim olduğunun bir önemi var mıydı? Masen'ın farklı olduğunu sanmıştım.

"Duydun, değil mi?" dedi, şekerlerin yanına giderken peşimden gelerek. "Sevindim. Duymanı istiyordum."

Aşağı eğilip bir paket Sour Patch Kids aldım. "Ne yaptığın kimsenin umurunda değil, ezik."

İleri doğru bir adım attı. "Erkek arkadaşın var" diye belirtti, omuz silkerek. "Katelyn'in harika bir fiziği var, yatakta iyi ve..."

Parmaklarımı kâğıt bardağın etrafına sardım, kapağı fırladı, kola dışarı fışkırıp elime döküldü.

Lanet olsun.

Masen kıkırdadı, ben de aceleyle peçete alıp üzerimi temizledim.

Yatakta iyi mi? Katelyn'in hoşuna gittiği, ona dokunduğunu düşündükçe burnundan içeri plastik bir penis sokasım geliyordu.

Pislik.

Hem, benim erkek arkadaşım falan yoktu. Balo kavalyem vardı.

Masen öne eğilip halinden memnun bir sesle konuştu. "Kıskandın."

Kapağın bardağını geri koyup kirli peçeteleri çöpe attım ve ona

döndüm, gözlerim yanıyordu. "Çakıl mı?" diye kükredim, konuştuğumuz şeyden kaçınmak için konuyu değiştirdim. "Çakıl taşı kadar aklı yok. Benimle alay mı ediyorsun?"

Masen bir kahkaha kopardı. "Sonunda anladın."

"Bana sakın bir daha Çakıl deme!" Bir o tarafa bir bu tarafa baktım, okuldan tanıdığım birkaç kızın meraklı bakışlarla bize baktığını gördüm. Sesimi alçalttım. "Ayrıca kıskanmıyorum. Sadece gevşek hareketlerini hiç ama hiç dinlemek istemiyorum."

Bir adım atarak bana yaklaştı, göğüs göğüse verip iki elini arkamdaki tezgâha koyup beni kapana kıstırdı. "Ben de onun sana dokunmasını istemiyorum." Kaşlarını çatarak bana baktı.

Bugün park yerinde Trey'in alnımı öptüğünü görmesini kastediyor olmalıydı.

Tezgâha uzanıp bir patlamış mısır kutusu aldım ve ters çevirip boş olduğunu gösterdim. "Al bakalım." Paketi göğsüne bastırdım. "Bütün umurlarımı içinde bulabilirsin."

Kolunu kenara itip içeceğimi elime aldım.

"Hey! Her şey yolunda mı?" diye sordu biri.

Kasaya ilerlerken başımı kaldırıp bakınca Ten'in bize doğru geldiğini gördüm. Duraksadım, Ten içine rom ve kola doldurduğunu bildiğim gümüş su şişesini elinde tutarak bir bana bir de Masen'a baktı.

Sorusunu duymazdan gelerek tekrar Masen'a döndüm. Patlamış mısır kutusunu tezgâha fırlatıp bana doğru yürüdü, gözlerini benden ayırmayarak beni süzdü. Vücudundan yükselen ısıyı hissedebiliyordum ama istifimi bozmadım ve yine bir kavga çıkarmaya cüret etmesi için ona meydan okudum. O, hayattaki tek isteği benim hayatımı mahvetmek olan bir pislikti.

Masen bunun üzerine bir şey söylemedi ve çekip gitti.

O gittikten sonra Ten uzun bir iç çekti ve tekrar bana döndü. "Hâlâ anlamadıysan söyleyeyim" dedi. "Seni çok arzuluyor."

Arkamı döndüm, yine kavga çıkarmamak için kendini zor tutuyordum. Beni çok mu arzuluyordu? Eh, hiç de arzudan deliye dönmüş gibi bir hali yoktu. Hem de hiç.

İçeceğimin ve şekerin parasını ödeyip Ten'le birlikte yemek alanından çıktım. Ten üstü açık bir arabada oturan bir grup çocuğun

yanına gitti, bense Lyla'nın ön sırada duran BMW'sine doğru ilerleyip Masen'ı aklımdan çıkarmaya çalıştım. Gökyüzü artık karanlıktı ama film perdesinden epey bir ışık geliyordu. Uzaklardaki çimenlerde cırcır böceklerinin vızıltısı duyuluyordu. Trey'i arabasının yanında durmuş, bir kızla flört ederken buldum.

Aman ne güzel.

Yürümeye devam ettim ama büyük, siyah bir kamyonetin yanından geçerken durdum. *Masen.*

Etrafa bakınınca Masen'ı J.D. de dahil yeni arkadaşlarıyla konuşup gülerken gördüm. İnsanlar oradan oraya dolanıyordu, herkes kendi sohbetlerine dalmıştı ve kimse bana bakmıyordu. Kamyonete baktım, birdenbire ilham gelmişti.

Gülümsememek için kendimi zor tutarak içeceğimle yiyeceğimi yere, kamyonetin tekerleğinin yanına bıraktım ve sürücü tarafındaki arka kapıyı açıp hızlıca içine girdim. Kapıyı kapatınca her yerin ne kadar karanlık olduğunu fark ettim. Araba yıkamadaki o akşamüstü fark etmemiştim. Pencereler epey karartmalı olmalıydı.

Arabanın dış boyası gibi parlak siyah deriden koltuklar vardı, içerisi rayihalı ve yoğun kokuyordu. Tıpkı onun gibi baştan çıkarıcıydı. Dudaklarımı yaladım, yukarı uzanıp ön koltukların önündeki torpido gözünü açıp yazı yazmak için bir kalem aradım.

Bozukluk paralar, birkaç fatura ve alet edevatla dolu torpido gözünü karıştırdım. Bir kalem bulup çıkardım, tepesindeki düğmeye basıp açtım ve elime yazdım.

Siyah.

Burada her şey simsiyahtı. Yazdığım hiçbir şey gözükmeyecekti. Elimi tekrar torpido gözüne soktum, elim bu kez sapı olan uzun bir şeye takıldı. Elimi uzatıp alınca bir tür cep bıçağı olduğunu fark ettim.

Kalbim küt küt atıyordu. Masen bir pislik olabilirdi ama bu kadar yıkıcı olmak istediğimden emin değildim. Zihnimde Carrie Underwood'un *Before He Cheats* şarkısı çalmaya başladı.

Bıçağı kör tarafından tutup kınından çıkardım, birdenbire fırlayınca yerimden sıçradım. Keskin bıçak ürkütücü ve abartılıydı, yukarı kaldırıp bıçağa baktım, elimde evirip çevirerek ona epey

pahalıya patlayacağından emin olduğum bir mesaj bırakıp bırakmamayı düşündüm.

Ardından Katelyn'in üzerine binip onunla tam bu koltukta seviştiğini hayal ettim ve içimden arabasını kesmekten daha kötü şeyler yapmak geldi.

Tam o sırada kapı aniden açıldı, yerimden sıçrayıp Masen'ın kamyonete tırmanarak doğruca üzerime gelip kapıyı arkasından kapattı.

Nefesim kesildi, bıçağı ön koltuğa fırlatıp yana döndüm ve diğer kapının koluna asıldım.

Kapı açıldı ama Masen yakalayıp yine kapattı ve kilitledi.

Kamyonet yine karanlığa gömüldü.

Kollarını bana doladı, bir çığlık koparırken beni sertçe kendine doğru çekip mücadele ederken sıkıca tuttu.

"Çekil üzerimden!" diye bağırdım, kaçmaya çalışarak.

"Kıskandın mı?" diye hırıldadı kulağıma doğru, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bu kadar kolayca yerine başkasını koymam zoruna mı gitti? Bu yüzden mi içeri girip arabama zarar vermeye karar verdin?"

Silkinerek elinden kurtulmaya çalıştım.

"Aş bunları" dedi. "Ne de olsa seks sekstir ve eğer senden alamazsam daha az bir uğraşla başkasından alırım."

Bok herif. Tabii ki onun için bir hiçtim. Neden şaşırıyordum ki?

Zorlanarak kendimi kurtardım ama Masen beni kendine doğru çekip sataşmayı sürdürdü. "Eğer bu seni rahatsız etmiyorsa o halde kaçmayı istememelisin."

Derin derin nefes aldım, boynumdan soğuk terler dökülüyordu. Mücadele etmeyi bırakıp nefesimi sakinleştirmeye çalıştım ve sakin bir tonla konuştum. "Beni bırak artık."

Bana doladığı kollarını gevşetti ve elinden kurtulup kapının kolunu çevirdim.

Masen benden önce uzanıp kapıyı tuttu ve kapalı tuttu. "Dün gece onunla yatarken seni düşünmedim bile" dedi. "Çok seksiydi, beni baştan çıkardı, dokunuşlarım hoşuna gitti, onun hissi de benim hoşuma gitti..." Nefesini saçlarımda hissettim, sözleri zalim ve

acımasızdı. "Vasat ya da sıkıcı ya da kendini beğenmiş değildi. Beni *o* heyecanlandırdı."

Alt dudağım titredi ve gözlerim yaşlarla doldu. O görmesin diye vücudumdaki bütün kasları kastım. *Kendini beğenmiş. Vasat. Sıkıcı.*

"Bana kıskandığını söyle" diye emretti.

"Eğer beni rahatsız etmiyorsa neden kıskanayım ki?"

Yakınıma doğru eğildi, sırtıma yasladığı bedenini ve kulağıma yaklaştırdığı dudaklarını hissedebiliyordum. "Onu becermekten ne kadar zevk aldığımı düşünmeye çalışmadığını söyle bana. Bana gerçek bir şeyler söyle, ben de gitmene izin vereyim."

Gerçek bir şey mi? Ona ne söyleyecektim? Ne duymak istiyordu? Canımın yandığını mı? Burada olduğumuz son kez ve sonraki bütün seferler onu öpmekten zevk aldığımı mı? Başka kimsenin ona dokunmasını istemediğimi mi? Öyleyse çok beklerdi. Bunların hiçbirini söylemeyecektim.

"Söyleyemiyorsun, değil mi?" Alçak, neredeyse hüzünlü bir sesle konuştu. "Benimle konuşamıyorsun."

Ardından bulanık gözlerimin arasından pencereye eğilip cama üflediğini, buhar çıkarıp parmağıyla bir kelime yazmasını izledim.

KORKU.

Başımı salladım.

Yalnız, Boş, Sahtekar, Utanç, Korku... Ne yapıyordu böyle? Bu ne anlama geliyordu? Gözümden yaşlar boşaldı, homurdanarak bir nefes alıp camdaki yazıyı sildim.

"Tam bir pisliksin. Benden uzak dur yeter."

Kapıyı açmaya davrandım ama Masen tam o anda elimi tuttu.

"O kızla yatmadım."

Donup kaldım, başımı bir milim çevirip ona baktım. Ne?

"Yalandı" dedi. "Dün seni kıskandırmak için onu yemeğe davet ettim, bugün de olmayan şeyleri olmuş gibi anlatınca bir şey demedim. Ama ona dokunmadım."

Sıcak nefesini boynumda hissettim, başını eğmiş saçlarıma doğru konuşuyordu.

"Canını yakmak istemiyorum" diye fısıldadı, duygu yüklü bir

sesle. "Başka kimseyi istemiyorum. Sadece seni düşünüyorum" duraksadı, sesi titriyordu. "Her zaman seni düşünüyorum, Ryen."

Beni.

"Özür dilerim" diye devam etti. "Seni zorlamak zorundaydım. Emin olmak istedim."

Başımı çevirip yaşlı gözlerimle ona baktım. "Yani ona hiç dokunmadın mı?"

Başını salladı.

Ona vurmak için elimi savurdum ama Masen elimi tutup beni kucağına aldı ve elleriyle yüzümü tuttu. "Bunu yapmaya hakkım vardı" dedi dişlerini sıkarak. "Senin yüzünden bir hafta taş gibi sert gezmeme rağmen Mankafa Trey'in salyalarını üzerine akıtmasına müsaade ediyorsun."

Alt dudağımı ısırıp ağlamamaya çalıştım. Onların yanında asla ağlamazdım.

"Beni *sen* baştan çıkarıyorsun." Yüzümü avcuna aldı, önüme düşen saçları geriye atıp yanaklarımdaki yaşları sildi. "Tanrım, hem de öyle baştan çıkarıyorsun ki. Beni deli ediyorsun. Dokunuşuma ihtiyaç duymanı istiyorum. Duyuyor musun?"

Gözlerinin içine baktım, bakışlarındaki yakarışı görebiliyordum. Belki de ilk defa, o ihtiyacı görüyordum. Çaresizce bunu söylediğimi duymayı istiyordu.

Tam o anda, hemen oracıkta sonsuza dek böyle bakmasını istediğim tek kızın kendim olmasını istediğimi anladım.

"Sen sıkıcı değilsin" dedi yumuşak bir sesle. "Vasat da değilsin, kendini beğenmiş de. Beni kızdırıyorsun, bu doğru ama beni heyecanlandıran *sensin*."

Yüzünü gölgeler kaplıyordu ama onu her yerde hissedebiliyordum. Alnını alnıma değdirdi, o kalın ve boğuk fısıltısı bir girdap gibi içimde dönmeye başladı. "Seninle beni anlamıyorlar. Asıl korktuğun şeyin bu olduğunu biliyorum. Sen mükemmelsin. Bense hiçbir yere uymuyorum. Sen güzelsin, ben de çirkin, değil mi?"

Nefesini dudaklarımda hissettim, yüzüme koyduğu eline dokunup soğuk parmaklarımı onun sıcak parmaklarının arasına geçirdim.

"Onların bizim için hiçbir önemi olmayacak, Ryen. Kimse bu hissi bilemez."

Yaşlar gözlerimde birikmişti, derin nefes alıp sonunda kendimi saldım. Kalçamı karnına dayayıp üzerine çıktım. Tişörtünü yumruk yaptığım elimin arasına aldım, dudaklarımız birbirine hiç olmadığı kadar yakındı. "Eğer o kıza elini sürdüysen" diye sessizce ağladım. "Seni buna pişman ederim."

Başını salladı. "Biliyorum. Arabadaki bıçağı senin için saklıyorum."

Güldüm ve onu öptüm, ellerini kalçalarıma indirdi ve bedenimi ona yaklaştırdım. Ensesini tutup daha sert öptüm, dudağının sıcaklığını vücudumun her yerinde hissediyordum.

Ama sonra geri çekildim ve başımla ön camı gösterdim. Siktir. İnsanlar yürüyerek etrafımızdan geçiyordu ve önümüzdeki arabada oturan çocukları görebiliyordum, yanımızdaki arabada da öyle.

Masen'ın dudakları boynumda gezindi, tenimi öpüp ısırıklar bıraktı. "Pencerelerde karartma var" diye fısıldadı tenime doğru. "O kadar karartmalı ki hiçbir şey göremezsin."

Tekrar ona dönüp dudaklarına yapıştım, dışarıdaki müzik ve kahkaha sadece birkaç adım ötemizde, etrafımızı sarmıştı ama umurumda değildi. Kamyonetin önünden birinin geçtiğini gördüm ve bir inilti kopardım.

Masen dudaklarımdan boynuma geçti, gittikçe daha açgözlü bir hal alıyordu, gözlerimi kapatıp ona tutundum.

Yüzümü yine ellerinin arasına alıp başparmağıyla gözlerimi sildi. "Bana gerçek bir şey söyle."

Dudaklarımı yaladım, açlık duyuyor ve dudaklarına yapışmak istiyordum ama Masen gözlerini benden ayırmıyordu. Ona istediğini vermeden bırakmayacaktı.

Ona doğru eğilip alnımı alnına yasladım. "Peynirli sandviç sevmem" diye itiraf ettim dudağımı ısırarak. "En sevdiğim kitap *Terabithia Köprüsü*." Beşinci sınıfta öğretmenimiz bize okumuştu ve o zamandan beri aklımdan çıkmıyordu. "Bazen kendime Meksika biberli simit yaparım çünkü annem bir keresinde babamın en sevdiği olduğunu söylemişti." Başımı kaldırıp bakınca gözlerinin açık

ve hâlâ benim üzerimde olduğunu gördüm. "Ben dört yaşındayken bizi terk etti, o zamandan beri onu görmedim. Ama simitleri annem varken yapmıyorum."

Dudağımı daha sert ısırdım ama Masen parmağıyla dudağımı dişlerimin arasından çıkardı, muhtemelen ne kadar heyecanlı olduğumu hissetmişti.

"Ablamla anlaşamam" diye itiraf ettim. "Ve artık kendimi anneme yakın hissetmiyorum. Büyük bir kısmının benim hatam olduğunu biliyorum. Etrafıma duvarlar ördüm ve insanlarla yakınlaşmayı bıraktım" duraksadım ve "Çoğu insanla" diye ekledim.

Gözlerimde yaşlar birikti ve küçük bir hıçkırık kopardım. Masen beni öptü ve biraz geri çekilip dudağını dudağıma değdirdi. "Sana doyamıyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Bazen de..." diye devam ettim, dudaklarına yapışıp bir kez daha öperek. "Bazen Lyla'yı görünce üzerine kusmak istiyorum."

Masen birdenbire güldü ve kahkahalara boğuldu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, bütün bedeni titredi. Onu tekrar öptüm, dudaklarımız birbirine eridi.

"Bir de geçen cuma gecesi..." diye fısıldadım. Alt dudağını dişleyip ona sürtündüm, "Araba yıkamadan sonra..."

"Ee?" Ellerini kalçalarıma koydu ve ona daha sert sürtünürken hırıldadı.

"Seni düşündüm" diye fısıldadım kulağına doğru. "O gece yatağa girdikten sonra seni düşündüm."

Parmaklarını kalçalarıma bastırdı ve boğuk bir inlemeyle beni tekrar tekrar öptü, sık nefesler alıyordu.

Dudakları boynuma ilerledi, beni olduğum yerde tutup burnunu ve dudağını boynuma değdirerek kokumu içine çekti. "Beni hissedebiliyor musun?" diye fısıldadı, kalçamı kendisine daha sert bastırarak. Bacaklarımın arasında sertliğini hissedince inledim.

"Evet." Ama sonra bir şeyin çıktığını ve daha önce yokken bir hava akımı olduğunu hissettim. Sutyenim. Sırtıma dokunup sutyenimi açmıştı.

Sutyenin sapları kollarıma düştü ve tişörtümün kaydığı yerden

çıplak kalan göğsüm ortaya çıktı. Kollarımı hızlıca kaldırıp kendimi kapattım. "Masen, olmaz."

Masen beni dinlemedi, öpmeye devam etti, kalçamı elledi ve beni kendine doğru bastırdı. "Duramıyorum."

"Ama insanlar bizi görecek."

Gözlerimin içine bakarak dudağımı ısırdı. "Kimse seni görmüyor, bebeğim. Sadece ben. Ben de seni öpmek istiyorum."

"Beni zaten öpüyorsun."

Dudağımı ısırdı, sıcak nefesiyle boğuk bir sesle fısıldadı. "Diğer yerlerini de öpmek istiyorum."

Ah, Tanrım.

Göğsümdeki hava boşaldı ve karnımda bir ısı dalgası belirdi, bacak aram sızlıyor ve bedenim onu arzuluyordu. Hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Masen gözlerini benden ayırmayarak nazikçe kollarımı kaldırdı ve sutyenimin omzuma düşen diğer sapını da çıkardı. Bol atletim ve sutyenim belime kadar düştü.

"Masen" dedim telaşla, kollarımı yine kaldırmaya çalıştım.

Başımı çevirip etrafıma bakındım ve iki çocuğun kamyonetin hemen yanında durduğunu gördüm. Ama Masen ellerimi tuttu, yavaşça üzerimden çekip yüzünde muzip bir gülümsemeyle başını salladı.

Korku içimde yükseliyor, kalbim küt küt atıyordu ama bir yandan heyecanlıydım da.

"Tanrım, kendine bir bak" dedi Masen nefes nefese, gözlerini göğsümde ve karnımda gezdirerek görsel bir şölen çekti. "İnanılmaz bir vücudun var."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, bakışlarının etkisiyle meme uçlarımın gerilip sertleştiğini hissettim.

"Beni başka bir yere götür" dedim, ona doğru eğilerek. "O zaman neremi istersen öpmene izin veririm."

"Kulağa cazip geliyor" dedi. "Belki bir dahaki sefere."

Belimi tutup beni kendine doğru geçti, dizlerimin üzerinde doğrulmamı sağlayarak göğüslerimi dudağıyla aynı hizaya getirdi.

"Masen" diye nefes nefese kalırken dişleriyle sol meme ucumu tuttu, sinir sistemime ve doğruca bacak arama bir şok dalgası göndermiş gibi oldu. "Aman Tanrım, bunu yapamayız."

Masen beni dinlemeden mememi bütünüyle ağzına aldı. Omzuna tutundum, gözlerimi yavaşça kapatıp sınıfın yarısının tam olarak dışarıda olmasını umursamadım.

"Evet" diye inledim, nefesim kesilerek tek kolumu boynuna doladım ve ona daha sıkı sarıldım.

Sıcak ve ıslak dili meme ucumun etrafında daireler çizdi, beni baştan çıkarırken parmaklarını tenime bastırıp daha fazlasını aldı ve göğsümü dişledi.

Dışarıdan gülüşmeler duydum, başımı çevirmeye çalıştım ama Masen bana doğru eğilip beni sırtımı germeye zorlayarak diğer göğsüme geçti ve meme ucumu öpüp dişiyle ısırdı.

Bir inilti kopardım, gözlerimi kapatıp başımı arkaya attım. "Masen, yakalanacağız."

Ama bu zavallıca bir yalvarıştı, bunu o da biliyordu. Göğsümü sertçe emerek tenimi gerdi, sertliğine sürtünmeyi çok istiyordum ama bu pozisyondan zordu.

Dudakları ve dişleriyle keşfetmeye devam etti, ısırıp emdiği yerlerin kızardığına emindim. Geriye yaslanıp boynumda ve tekrar dudaklarımda gezinmesine izin verdim.

Kalçalarımı hareket ettirdim, çeneme doğru öpüp ısırmaya devam ederken ona sürtündüm. Kotunun içindeki sertliğini hissetmek istiyordum. Çok ıslaktım.

Birdenbire geri çekildi ve tişörtünü başının üzerinden geçirip çıkardı. Böylece kollarından omzuna uzanan dövmelerini görebildim, ayrıca göğsünde ve karnında da birkaç tane dövmesi vardı.

Beni tekrar kendine doğru çekti ve göğsünü bana bastırdı. "Tenini hissetmek istiyorum."

Bir eliyle göğsümü tutarken diğer elini şortumdan içeri sokup kalçamı sıktı.

Yeşil gözlerinin içine baktım, ikimiz de derin nefes alıyorduk. Ama durduğunu gördüm, sanki birdenbire bir şeyden emin değildi.

Tam o anda, yakalanmaktan endişelenmediğimi fark ettim. Durmasından endişeleniyordum.

Sakın durma.

Gözlerimdeki yaşlar yakıyordu, çok yorulmuştum. Hissettiğim ve söylemek istediğim her şeyi içime atmaktan çok yorulmuştum. Olmadığım biri gibi davranmaktan ve yaparken hiç de eğlenmediğim hatalar yapmaktan yorulmuştum.

Bunu hissetmek istiyordum. Elimden geldiğince onda kaybolmak istiyordum.

"Masen?" Elimle yüzünü tutup alnını alnıma bastırdım ve alçak sesle konuştum. "Sana gerçek bir şey söyleyebilir miyim?"

Başını salladı.

Elimi aramıza koyup sertliğine bastırdım. "Beni becermeni istiyorum."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. Alt dudağını ısırdım.

Evet, işte bunu beklemiyordu.

Derin bir nefes verdi, şok olmuş gibi bir hali vardı ama söylediğimi ikiletmedi. Kolunu belime dolayıp beni koltukta sırtüstü yatırdı. Küçük bir inilti kopardım, heyecanlı mıydım yoksa endişeli mi bilmiyordum. Masen elinden geldiğince doğrularak üzerimde durdu ve vücudumu izledi. Dudağımı ısırarak içimden geldiği kadar çok gülümsememeye çalıştım.

Elimi kaldırıp gözlerinin içine baktım ve kemerini çıkardım ama kotunun düğmelerini açmaya davranınca beni durdurdu.

"Her yerini öpmek istiyorum dedim" diye hatırlattı, şortuma bakarak. "Çıkar şunları."

Üstümdeki camlara endişeli bir bakış attım, birinin yanımızdan geçtiğini gördüm. Bacak aramdaki kayganlık daha da ıslak bir hal almıştı ve tenimin içinde dolaşan ısı dalgasına hâkim olamıyordum.

Tanrım, bu çok kötüydü.

Boğazımdaki yumruyu yutarak şortumun düğmelerini açtım ve kalçamdan geçirip bacaklarıma indirdim. Masen kırmızı dantel iç çamaşırıma baktı ve parmağını yavaşça kalçamda, iç çamaşırının kenarlarında gezdirip aşağı doğru çekti.

Bakışlarını üzerimde hissedince inledim. *Ne olur dokun bana.*

"Her zaman böyle çıplak mı gezersin?" diye sordu, gözlerini benden ayırmayarak.

"Bu hoşuna gider mi?"

Gülümsedi ve benimle göz göze geldi.

Elini göğsünde gezdirip ensesine doladım. Tuhaftı. Bazen onu tanıyormuş gibi hissediyordum. Hem de yakından tanıyormuş gibi. Birbirimize o kadar kolay alışmıştık ki kavga ederken bile aramızda tanıdık hisler vardı. Ardından onun hakkında hiçbir şey bilmediğim gerçeği kafama dank etti.

"Nereden geliyorsun, Masen?" diye sordum. "Annen baban nerede? Neyden saklanıyorsun?"

Bana bakakaldı, yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. Ardından parmaklarını nazikçe yüzümde gezdirip gözlerimi kapattı. "Gözlerini kapa. Orada görecek bir şey yok."

Ne?

Ama sonra dilini bacak arama değdirdiğini hissedip inledim, bütün bedenim gerildi. "Ah, Tanrım."

Yavaşça bir aşağı bir yukarı yaladı, dilini bacak aramda gezdirdi ve kadınlığıma dayanarak ağzıyla sertçe emdi.

Boynumu geriye attım, derin nefesler alarak onu izledim. Masen hırıldadı, dilini vücudumda gezdirdi ve sonra bacak aramı dudaklarının arasına alarak tekrar tekrar yaladı, emdi ve dişledi.

Bacak aram sızlıyordu, girişimdeki sıcaklığı hissederek daha ıslak ve onun için hazır hale geldim.

Dizimi yukarı çekerek bacaklarımı açtı, daha sert ve daha hızlı gitmeye başladı, daha vahşi. Diliyle yalıyor, dişleriyle ısırıp beni baştan çıkarıyordu. Ardından eliyle ağzımı kapattı, bacak aramı emerken en sonunda kendime hâkim olamayıp bağırdım.

"Lütfen" diye inledim. "Ah..."

Eliyle ağzımı kapattı, vücudumu yemeye devam ederken gözlerimi yukarı çevirdim ve tepemde duran Trey ile göz göze geldim.

Bir an için nefes alamadım, gözlerimi kocaman açıp öylece baktım. Arkadaki yolcu koltuğunun kapısında durmuş, birilerine sesleniyordu.

Of, siktir.

"Baksana, Trey" dedi Masen, bana sırıtarak dilini getirip yaladı. "Kız arkadaşının bacak arası çok sıkı."

Ağzıma koyduğu elini çektim. "Kapa çeneni!" diye fısıldadım.

Beni yalayıp emmeye devam etti. "Ödünç almama izin verdiğin için sağ ol adamım."

Ardından balıklama dalarak nihayet dilini içime soktu.

Derin bir nefes alıp inledim, Masen eliyle tekrar ağzımı kapatarak dilini içimde dolaştırarak diğer eliyle parmaklarını bacak arama soktu.

Kalçalarımı oynatıp ona yetişmeye, daha derine inmeye çalıştım. Göğüslerim ufak hareketlerle aşağı yukarı sallanıyordu. Elimi Masen'ın ensesine koyup onu kendime doğru çektim, dilinin dokunduğu yerlerdeki karıncalanmalar gittikçe arttı, en sonunda bedenim o kadar sertçe kasıldı ki yanıyordu.

"Evet!" diye bağırdım eline doğru.

Patlayıcı bir zirveye ulaştım, karnıma ve bacaklarımdan aşağı yayıldı. Başımı geri atınca Trey ile tanımadığım bir çocuğun tam tepemde durduğunu korkuyla fark ettim. İki elimi de Masen'ın ağzıma yapıştırdığı elinin üzerine koyup o şekilde inledim ve kapının arkasında duranların bizi görmemesini umdum.

Göğsüm inip kalkıyor, bedenim başımdan ayak uçlarıma kadar bu inanılmaz hisle sarsılıyordu.

Masen elini indirdi, göğsümü avcuna alıp bıraktı. Doğrularak üzerime eğildi, arkasındaki kapıdan destek alarak kotunun düğmelerini açtı. Kalbim yine küt küt atmaya başladı.

Arzu dolu yoğun bakışlarla bana baktı. "Tanganı çıkar, yoksa yırtıp çıkarırım."

Endişeyle etrafa bakındım, yakalanmaktan korkuyordum. Kamyonet sallanırsa ne olacaktı?

Ön koltuğun arkasındaki cebe uzanıp bir prezervatif çıkardı ve dişiyle açtı. Orada prezervatif mi saklıyordu?

Gözlerimi kısarak onlara baktım.

Bakışlarımı fark edince gülmekle yetindi. "Merak etme. Buraya getirdiğim tek kız sensin."

O zaman neden koltuğun arkasında prezervatif var? Ne olur ne olmaz diye mi?

Kotunu indirip aletini çıkardı, aleti sert ve hazırdı. Prezervatifi geçirmesini izlerken nefesim kesildi.

Ellerimi göğsüne koydum, ona dokunmak istediğim için mi yoksa korktuğum için mi emin değildim. Bunu daha önce sadece bir kez yapmıştım, iki sene önceydi. O da bir hataydı.

Şimdiyse ilk seferimmiş gibi geliyordu ve endişeliydim.

Masen durdu, bana baktı. "Çıkar şunu" diye fısıldadı. Gözlerinde bir yakarış vardı.

Dudaklarımı yaladım, sık nefesler alıyordum ve kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Yavaşça aşağı uzandım, vücudumu telaşla sallayıp tangamı çıkardım ve yere düşürdüm. Masen'ı istiyordum. Beni biraz hissetmesine izin vermekten zarar gelmezdi, öyle değil mi? Sonra onu durdurup beni başka bir yere götürmesini söylerdim.

"Sadece bir dakika, tamam mı?" diye yalvardım, elimi uzatıp göğsünü okşayarak. "Sonra duracağız."

Dudağını kıvırarak bir gülümseme gönderdi ve bacağımı kaldırarak kalın aletini bacak arama bastırdı.

"Sadece bir dakika" diye söz verdi. "Sonra duracağız."

Kalçalarını yavaş ve sakin hareketle oynatıp elini uzattı ve aletini yavaş yavaş içime koydu. Bir inilti kopardım, gevşediğimi hissederken Masen içime girdi, daha derinlere inip aletini içeri daldırdı.

"Ah, siktir" diye inledi, yüzünü acıyla buruşturarak duraksadı. "Ryen..."

Derin nefesler alarak bedenini indirdi, meme uçlarım göğsüne değiyordu. Baştan aşağı ürperdim, aletinin ucu tam doğru yere değince bu hissin tadına vardım ve hiç düşünmeden dizlerimi eğip bacaklarımı açtım.

Sadece bir dakika.

Masen beni öptü, daha alışmama fırsat vermeden aletini çıkardı ve yine daldırarak beni iyice gevşetti.

"Ah, Tanrım" dışarıda filmin sesi geliyordu, sohbet eden insanların uğultularını duyabiliyordum.

Ama tek görebildiğim oydu. Dudakları üzerimde geziniyor, sıcak nefesini tenime üflüyordu. Bacaklarımın arasına gitgide daha hızlı ve daha sert vuruşlarla beni beceriyordu.

Eliyle hâlâ kapıyı tutuyordu, kollarındaki kaslar sert ve gergindi.

"Bak bana" diye fısıldadı.

Gözlerimi tekrar aşağı indirerek dudak halkasını yaladım ve nefeslerinin arasından homurdandığını duydum.

Kamyonet hareketlerimizle sarsıldı, Masen içime girip çıkarken inleyerek parmaklarımı kalçasına batırdım. "Kamyonet sallanacak" dedim, endişelenerek. "Artık durmalıyız."

Ama Masen beni dinlemedi, hırıldayarak daha sert becerdi. Göğüslerim yukarı aşağı zıplıyordu, beni dolduran hissin tadına vararak inledim. Her vuruşta onu daha yakınıma çektim, kalçalarımı oynatarak ona karşılık verdim.

"Masen" diye yalvardım, boynunu yalayıp ısırarak yeniden zirveye ulaşacağımı hissettim. "Çok iyi hissettiriyor."

Masen elini kalçamın altına koyup daha derine daldırdı, hırıldayarak beni daha sertçe becerdi. Altımızdan bir ses duydum, kamyonetten geldiğini fark edince endişeyle etrafa bakındım. "Yavaşla!" diye yalvardım. "Kamyonet..."

Masen hırıldadı ve aşağı eğilerek beni öptü ve dudağımı ısırdı. Ellerimi aşağı kaydırıp kalçasını tuttum ve onu kendime yaklaştırdım, Masen da aletini bir daha, bir daha içime daldırdı.

"Evet, evet." Tekrar tekrar inledim, küçük öpücüklerle onu baştan çıkarırken bir kez daha zirveye ulaşmak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

"Masen, bir dakika artık bitti mi?"

"Neredeyse, bebeğim." Sesindeki alayı duyabiliyordum.

Aleti derinlere dalınca bir çığlık kopardım, kendimi serbest bıraktım ve zirveye ulaşırken bacak aramı gererek Masen'a sıkı sıkı sarıldım.

"Ah, siktir" diye hırladı, eliyle ağzımı kapatıp daha sert vuruşlarla aletini içime daldırdı.

Bir kez daha vurduktan sonra durdu, ellerimin arasında tuttuğum bedeni titriyor, aldığı ağır nefesleri ve iniltileri kulağıma doluyordu.

Orgazm bütün bedenime yayıldı, kendimi hem yorgun hem mutlu hem de üzgün hissediyordum. Bitmesini istemiyordum.

Lanet olsun. Bunu burada yapmamalıydık.

Üzerimde duran Masen rahatladı, eliyle hâlâ kapıyı tutarak başını omzuna dayadı. Sakin ve sessiz bir şekilde orada öylece yattım.

Kimse bizi fark etti mi diye dışarıya bakmaya bile korkuyordum. Başlayınca bitirebileceğimizi mi sanmıştım gerçekten?

En sonunda başımı kaldırıp bana baktı. Ufak bir gülümseme gönderdim, arabayı keşke ormanda bir yerlere park etseydik. Bütün gece kalıp bunu biraz daha yapabilseydik.

Masen kaşlarını çattı, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Ryen, ben..."

"Ne?"

Ama sessiz kaldı.

Yüzüne dokundum, Masen başını sallayıp başka tarafa baktı. "Hiç. Sorun yok."

Sorun mu? Tenimdeki tüyler diken diken oldu.

Sorun olmayan ne?

12. BÖLÜM

RYEN

Arabanın ön koltuğunda oturdum, saçlarımı omzumun üzerine atıp düzelttim. İşimiz bittikten sonra Masen öne geçti ve açık hava sinemasından ayrıldık, bu sırada ben de arkada gizlenip üzerimi giyindim.

Dudağımın kenarını ısırdım, endişemi üzerimden atamıyordum. Kamyonet kesinlikle hareket etmişti.

Öncesinde birileri içeri girdiğimi görmüş olabilirdi, üstelik herkes kamyonetin ona ait olduğunu biliyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Masen'ın üzerine bir sessizlik çökmüştü, arabayı kullanıp benden yana bakmıyordu.

Tipik erkek. Kızı elde edene dek ne gerekiyorsa söyle ama istediğini alınca bütün o güçlü duygular ve sıcak fısıltılar yok olsun, öyle mi?

Neyse ne.

Emniyet kemerimi taktım. Açık hava sinemasını arkamızda kalmıştı ve önümüzdeki yol karanlık ve boştu. "Çantamı Lyla'nın arabasında unuttum" dedim, Masen'dan ziyade kendi kendime. "Neden gittiğimi ve eve nasıl döndüğümü açıklamak için bir bahane uydurmam gerekecek."

"Eh, neyse ki yalan söyleme konusunda üstüne yok."

Ona kötü bir bakış attım. Ama sonra bana rahat bir gülümseme gönderdiğini görünce birdenbire biraz rahatladım.

Belki de yalan söylememe gerek yoktu. Masen Laurent'in beni evime bıraktığını söyleyebilirdim. Ne olacaktı ki?

Radyonun ekranındaki yazı dikkatimi çekti, iPod'dan çalan şarkının ismi yazıyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi ve şarkının sesini açtım.

Masen bana baktı, muhtemelen neden bu kadar sevindiğimi anlamamıştı. "Ne?"

Radyoda çalan Eminem'in *Without Me* şarkısıydı. "Bir arkadaşım aklıma geldi de. Çocuk müzik zevkimden nefret ediyor" diye açıkladım. "Ona bir keresinde bu şarkıyı gönderdim. O gün bugündür bu konu hakkında kavga ederiz."

"Erkek mi?"

Koltukta arkama yaslandım. "İlkokuldayken öğretmenlerimiz bizi mektup arkadaşı yaptı" diye açıkladım. "Ama okul bittikten sonra da birbirimize yazmaya devam ettik ve hiç bırakmadık. Thunder Bay'de yaşıyor ama hiç yüz yüze konuşmadık."

Masen önündeki yola baktı, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Kıskanmamıştı, değil mi? Misha ile aramızda öyle bir şey yoktu.

"Ona her şeyi anlatır mısın?" diye sordu, hâlâ benimle göz göze gelmiyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Belki de Misha'nın benim için önemli olduğundan şüpheleniyordu.

Ya da belki mektup arkadaşımın ondan daha önemli olup olmadığını merak ediyordu.

Gerçek şuydu ki, Misha'nın yeri doldurulamazdı. Ama ona bile her şeyi anlatmıyordum.

Başımı çevirip pencereden dışarı baktım. "Ona herkesten daha çok şey anlatıyorum."

"Hiç yalan söylüyor musun?"

"Evet" diye cevapladım dürüstçe. "Onun yanında olmak istediğim kişi gibi davranıyorum."

Her nedense bunu Masen'a itiraf ederken suçluluk duymuyordum. Anneme, ablama, öğretmenlerime, arkadaşlarıma anlatırsam beni yargılayacaklarmış gibi hissediyordum. Onların beklentilerini karşılamak zorundaymış gibi hissediyordum.

Misha ile bile bazen ne kadar korkunç olabileceğimi fark etmemesini umarak asla kendim gibi davranmadığım için suçluluk duyuyordum. Beni en iyi halimle görmesini istiyordum.

Ama Masen'la birlikteyken ne yaparsam yapayım, beni daha az isteyemezmiş gibi geliyordu. Kusurlarım onu eğlendiriyor, sorunlarım onun sorunlarına uyuyordu. İki eksi bir artı eder, onun gibi şeyler işte.

"Ona mektup yazıp bu geceyi anlatacak mısın?"

Ona doğru döndüm, hafif bir gülümsemeyle ona baktım. "Muhtemelen. Umurunda olur mu?"

Başını salladı, gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Kıskanmaz mısın?"

"Arkadaşlarına ihtiyacın olacak" diye cevapladı.

Kaşımı kaldırdım. Bu da ne demekti böyle?

Evimin araba yoluna girip ön kapının önündeki yuvarlaktan dönerek durdu. Emniyet kemerimi çözüp belinde duran sağ eline baktım. Daha yarım saat öncesine kadar o el benim kalçamdaydı.

Kimse bu hissi bilemez.

Gözlerimi kapattım, şimdi de yalnız hissediyordum. Neden bu kadar mesafeli davranıyordu? Artık çift olduğumuzu sanacak kadar saf değildim, insanlar söz konusu olduğunda asla gerçekçi olmayan beklentilere kapılmazdım ama bu tuhaf bir durumdu. Yüzünde pişman bir ifade vardı, sanki bu gece olanların bir hata olduğunu düşünür gibiydi ve biraz canımı yakıyordu.

Ama bunu ona itiraf edeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

"Eh..." diye iç çektim, kapıyı açarak. "Sanırım görüşürüz."

Arabadan inip kapıyı arkamdan kapattım ve evime yürümeye başladım. Başka bir kapının kapandığını duydum, arkamı dönünce Masen'ın bana doğru koştuğunu fark ettim.

Durdum.

Yüzüme dokundu, yakınıma gelip bana üstten baktı.

"Adı nedir?"

"Kimin?"

Yakında duruyordu, dudakları benimkinden bir milim uzaktaydı. "Mektup arkadaşının."

Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum, sırf daha iyi hissedebilmek için ağzımı araladım. Tanrım, harika kokuyordu.

"Misha" diye fısıldadım.

Beni öptü, dudaklarıma yapışırken gözlerimi kapattım.

"Ne dedin?" diye takıldı, dudaklarımı dişleyerek. "Seni duyamadım."

"Misha" derin bir nefes alıp dudağına yapıştım ve dilimi diline değdirdim. Bedenimi ona bastırıp kotundaki sertliğin bana sürtündüğünü hissettim.

Nihayet geri çekildi, nefes nefese kalmıştı ve tıpkı açık hava sinemasında olduğu gibi tahrik olmuştu.

"Teşekkür ederim" dudaklarıma son bir öpücük kondurup arkasını döndü ve kamyonetine yürüdü.

Bu da neydi böyle?

Yine kafam karışmış halde onu izledim, motoru çalıştırıp arabasıyla oradan uzaklaştı. Dikiz aynaları parlayarak sokağa çıktı.

Onu çok az tanıyordum ama her konuşmamızdan sonra daha da az tanıdığımı hissediyordum.

* * *

Masen'ı hafta sonu boyunca görmedim. Cumartesi geldi ve geçti. Arkadaşlarımla bütün vaktimizi futbol sahasında sonraki okul yılı için yeni gelen birinci sınıf amigoları eğiterek geçirdik, pazar gününü ise kendimi odama kapatıp müzik dinleyerek, ödev yaparak ve Misha'ya yazarak geçirdim.

Üç mektup.

Mektuplardan ikisi sıkıcı, aptalca şeylerle doluydu. Üçüncüyü, Masen ile ilgili olan mektubu buruşturup çöpe attım. Bunu neden yaptığımdan emin değildim. Zaten başından beri neden yazdığımı bilmiyordum.

Pazartesi günü okulda koridorda yürürken dolabımın önünde durup şifreyi girmeye başladım ama dolabın önündeki siyah yazıyı görünce durdum.

Sana ihtiyaç duymamak için her şeyimi verirdim,
Sana aşık olmamak için her şeyimi verirdim,
Senin dışında bir kıza bakmamak için her şeyimi verirdim,
Ama bebeğim, senden başka kimsem yok.

Gülümsedim. *Masen.*

En azından suçlunun o olduğunu umuyordum. Yanaklarım kızardı, bunun beni bu kadar mutlu etmesinden nefret ediyordum. Bu hafta sonu gizlice okula girdiğinde beni düşündüğü fikri her nedense hoşuma gidiyordu.

Gülümsememeye çalıştım ama dolabımı açıp eşyalarımı çantama koyarken ve sabahki derslerim için ihtiyacım olanları çıkarırken hâlâ gülümsüyordum.

Görsel Sanatlar sınıfına girer girmez gözlerim Masen'ın sandalyesine kaydı ve onu orada otururken görünce rahatladım. Neden bilmiyordum ama onu gördüğüm her anın son anım olmasından korkuyordum.

Yanında oturan Manny ile sohbet ediyordu ve her zamanki gibi ya beni fark etmedi ya da fark etmemiş gibi yaptı.

Masama yürüdüm ve eşyalarımı koymak için arkamı döndüm ama biri bana çarpınca öne doğru savruldum.

"Üzgünüm" dedi kalın bir ses, ardından elime bir şey tutuşturdu.

Doğrularak başımı çevirdim, Masen'ın omzuma dokunup sınıfın önüne doğru gittiğini gördüm. Bana sırıtarak sakızını çöpe attı.

Parmaklarımı küçük kâğıt parçasının etrafına dolayıp oturdu ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Arkasını dönüp yerine geçti ve Manny ile sohbet etmeye devam etti.

Kağıdı kucağımda tutup aşağı baktım, kâğıdı açıp yazanı okudum.

Seni öpmek için sabırsızlanıyorum.

Tenim karıncalandı, kâğıdı cebime atıp böyle romantik davranışlar beni etkilemiyormuş gibi davrandım. Hayır. Hiç etkilemiyordu.

Hem bu hafta sonu açık hava sinemasında olanları zihnimde binlerce defa yeniden oynatıp öpücüklerinin ne kadar harika olduğunu da düşünmemiştim.

Derken başımı kaldırdım ve Trey'in sınıfa girdiğini gördüm.

Midem büzüldü. Masen'ın yanında olmak için sabırsızlanıyordum ama Trey yine yapacağını yapmıştı. Onu göndersem iyi olacaktı.

"Görsel Sanatlar dersi çok hoşuna gitti galiba" dedim, yanımdaki sandalyeyi çekip otururken. "İnsanlar ne der?"

"Buraya sadece tişörtünden içeri bakmaya geldiğimi öğrenince affederler." Elini sandalyemin arkasına koydu ve gözlerini bol tişörtümün üzerinde gezdirdi. Tişörtten içimi göremiyordu ama dar kotumun tam üstünden karnımın bir kısmı gözüküyordu. "Hoş bir manzarasın."

"Peki, oldu..."

Bir kazıma sesi duyunca sustum. Başımı çevirince Masen'ın bir elinde açı ölçer tuttuğunu, aletin sivri ucunu ahşap masaya batırıp bastırarak yavaşça bir daire çizdiğini gördüm. Gözlerimi yüzüne çevirdim, dosdoğru önüne bakıyordu ama aşağı baktığımda masanın siyah cilasının kazındığını ve altındaki ahşabın ortaya çıktığını gördüm.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Mutlu değildi.

Güzel. Eğer kendime yeni bir balo kavalyesi bulmamı istiyorsa cesaretini toplayıp bana kendisi sorabilirdi.

"Eh, o halde" diye devam ettim, kâğıdı kaldırıp Trey'e baktım ama Masen'ın da duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Balo elbisemi görmelisin. Bayılacaksın."

"Sabırsızlanıyorum." Trey sırıtarak karşılık verdi.

Çizim defterimi çıkarıp Bayan Till teker teker öğrencilerin yanına süzülüp ne durumda olduklarını kontrol ederken projemin üzerinde çalıştım.

"Hey, Manny" diye fısıldayarak seslendi Trey. "Bugün Beden Eğitimi dersinde bekçi köpeğin yanında olmayacak."

Gözlerimi devirdim, sinir olmuştum. Manny hareketsiz kaldı, Masen'ın diğer tarafında neredeyse tamamen gözden kayboldu.

"Gördün mü, Laurent?" Trey, Masen'a seslendi. "Onu her zaman koruyamazsın."

Açı ölçerin kazıma sesini bir kez daha duyunca başımı kaldırıp gözlerimle odayı taradım. Bayan Till, Trey'i buradan çıkarsa iyi olacaktı. Masen ona bir daha daha saldırırsa bu kez cezasız kalmazdı.

"Birine beklenmedik bir anda yumruk atınca paçayı öyle kolay kurtaramazsın" diye tehdit etti Trey. "Yani arkamı döneyim deme sakın. Bir dahaki sefere tek başıma olmayacağım."

"Tanrım, çok sıkıldım" diye fısıldadım Trey'e. "Kimya dersine git artık, olmaz mı?"

Trey kaşını kaldırdı.

"Öğle yemeğinde görüşürüz" dedim, iyice anlasın diye onu ittim. "Artık çalışmam lazım."

Görsel Sanatlar dersinde neyin üzerinde "çalışacağımı" merak eder gibi sırıttı. Sonunda gözlerini devirdi, yanağıma bir öpücük kondurup ayağa kalktı ve sınıftan çıktı.

Aşağı eğildim, çantamdan bir şey alıyormuş gibi yaparak Masen'a fısıldadım. "Kıskandığını söyle."

Açık hava sinemasında bana söylediği sözlerin aynısını tekrarladım. Trey'le mezuniyet balosuna gitmek istemiyordum. Trey'le konuşmak bile istemiyordum.

Ama Masen bana hiçbir işaret vermiyordu ve onu beklerken hayatımı da beklemeye almayacaktım.

"Senin olduğumu söyle" dedim.

Açı ölçeri masaya bırakıp yere baktı ve sessiz kaldı.

Çenem titriyordu, gözlerimi yakan yaşları hissedebiliyordum. "Her an kaybolacakmışsın gibi hissediyorum. Sanki gerçek değilmişsin gibi."

"Her şeyi anlatacağım" diye fısıldayarak cevap verdi. "Söz veriyorum. Ama daha değil."

Islak gözlerimi silip boğazımı temizledim. Masen'dan hoşlanıyordum. Hem de çok. Ama kökleri buraya bağlı değildi ve okul biter bitmez gitmemek için hiçbir sebebi yoktu. Endişeleniyordum.

Boğuk bir homurtu duyunca irkildim, başımı çevirip bakınca

sesin Masen'ın karnından geldiğini fark ettim. Sandalyesinde kıpırdandı, biraz utanmış gibi duruyordu.

"Bugün bir şeyler yedin mi?"

"Ben iyiyim" dedi. "Yine benzinciden yiyesim gelmedi."

Ona baktım, durumunun ciddiliği kafama dank ediyordu. Okuldan çıkınca doğruca Koy'a mı gidiyordu? Yemek, benzin ve çamaşır yıkamaya verecek ne kadar parası vardı?

İçimde bir hüzün belirdi. Kimse onunla ilgilenmiyordu.

Onu izlediğimi fark etmiş olacak ki çenesiyle çizimimi göstererek konuyu değiştirdi.

"Bu nedir?"

Yutkundum, çizimden çok bir Rorschach mürekkep lekesini andıran üçüncü karakalem çizimi denememe baktım.

Berbattım.

"Albüm kapağı" dedim Masen'a. "Bahsettiğim arkadaşım, Misha var ya? Şarkı sözleri yazar. Ona sürpriz bir mezuniyet hediyesi hazırlıyordum."

Masen gözlerini kısarak baktı, hızlı ve sık nefes alıyordu.

"Ne oldu?"

Masen başını çevirdi, gözlerini kırpıştırdı. "Hiç."

Bir iç çekip çizimime geri döndüm. *Hiç, hiç, hiç.* Sık sık yalan söylüyor olabilirdim ama en azından bir şey söylüyordum.

Çantama uzanıp bir granola gofreti çıkarttım ve gofreti Masen'ın önüne atıp tuvalete gitmek için izin aldım.

Saat sabahın sekiziydi ama şimdiden erkeklerden bıktığıma karar vermiştim.

* * *

Paketi bardağa sıkarak plastik kapağı kapattım ve salatamı salladım. Sezar sosu salataya karışıp içindekilerin üzerini kapladı. Plastik bir çatal ve bir şişe su alıp kafeterya sırasında kasaya ilerledim.

"Yemek mi yiyorsun?" Lyla yanıma gelip tezgâha uzanarak meyve tabağı aldı.

"Evet." Yemek kartımı kasiyere uzattım, kasiyer kartı okuttu.

"Bahar alerjim tuttu. Bir şeyler yesem iyi olur. Zaten bugün derslere odaklanamıyorum."

En azından okuldayken odaklanamıyordum. Aklım sürekli Masen'daydı. Burada mıydı? Yakında bir yerlerde miydi? Beni bir sınıfa götürecek, bana dokunacak ve nefesim kesilene kadar öpecek miydi?

Lütfen. Tanrım. Evet?

"Biliyor musun, sana bir şey söylemem lazım" dedi Lyla, kasiyere para uzatarak. "Geçen cuma açık hava sinemasından Masen'la ayrılman çok boktan bir hareketti."

Durdum ve gözlerimi ona çevirdim, kalbim boğazımda atmaya başladı. Oradan Masen'la ayrıldığımı bilirse bilsindi, önemli olan açık hava sinemasında kamyonetinde ne yaptığımı bilmesiydi.

Alayla gülümsedi. "Filmin ortasında açık hava sinemasından ayrıldı, sen de ortadan kayboldun. Tahmin etmesi zor olmadı, eminim Trey de fark etmiştir."

Nefes verdim, biraz rahatladım. Pekâlâ, o halde pek bir şey bilmiyordu.

"Biliyor musun?" dedim. "Bana hiçbir şey söylemesen daha iyi olur. Onunla gittiğimi görmedin, aramızda ne olup bittiğini, hatta bir şey olup olmadığını bile bilmiyorsun ve sen bir otobüs dolu çocukla birlikte oldun. Mükemmel olduğun zaman konuşuruz, anladın mı?"

Gözleri parladı, bana kötü bir bakış atıp ağzını açarak yine konuştu.

Ama sözünü kestim. "Artık sus" dedim. "Acıktım. Hadi yiyelim."

Arkamı dönünce Trey ile J.D.'nin geldiğini görüp durdum.

Orospu...

"Biraz eğlenmek ister misin?" Trey araya girip ellerini kalçama koydu.

Ne? Nefes vererek bir kahkaha attım, artık gına gelmişti. Bu kez onun oyunlarına karnım toktu.

Gözlerimi kırpıştırdım, odaklanmaya ve zeki bir cevap bulmaya çalıştım. "Peki" diye pes ettim. "Ne zaman ilginçleşeceğini merak ediyordum."

J.D. kahkaha attı, Trey kaşını kaldırdı. Hem eğlenir, hem de bana ağzımı kapalı tutmayı öğretmek için sabırsızlanır gibi bir hali vardı.

"Laurent gözlerini senden ayırmıyor" dedi.

Başını omzunun üzerinden çevirdi, baktığı yeri takip edince Masen'ı yanında okuldaki en belalı tiplerle dolu bir masada otururken gördüm. Sandalyesinde arkaya yaslandı, uzun bacaklarını uzatıp ellerini başının arkasına koydu ve sohbet ettiği çocuğun söylediği şeye güldü."

"Ee?" Trey'e baktım.

"Ee'si, bence seni arzuluyor" diye cevapladı. "Bunu benim yararıma kullanmanı istiyorum."

Ardından öne eğildi, yüzümün diğer tarafını tutup kulağıma fısıldadı. "Gelecek hafta evde vereceğim partiye gelmesini sağla."

Kaşlarımı çattım, hayal meyal de olsa ailesinin yakında şehir dışına çıkacağını söylediğini hatırlıyordum. Üstelik Masen'ı da getirmemi istiyordu. Peki ne için? Seksenlerdeki filmler gibi onu tuzağa düşürdükten sonra dövmek için mi?

Hayır, hayatta olmaz.

Trey elini çekti, sakin bir sesle cevap verdim. "Bu kulağıma hiç de eğlenceli gelmiyor."

Trey gözlerini indirdi, istediğini yapmadım diye sinirlendiği belliydi. Lyla'ya dönüp ona seksi bir gülümseme gönderdi. "Lyla, bebeğim" dedi. J.D.'nin gerildiğini gördüm. "Sen yaparsın, değil mi?"

Lyla utangaç bir edayla gülümsedi, başımı sallayarak ona baktım.

Eğer istediğini yapmazsam, Lyla yapardı. J.D. önce Trey sonra Lyla'ya ölümcül bakışlar gönderdi, ardından bana baktı ve gözlerini kaçırdı.

Sesli bir iç çektim. "Masen aptal değil, Trey. Ne yapmaya çalıştığını hemen anlar."

Salatamı Lyla'ya fırlattım, omzumu vurarak çocukların yanından geçtim ve Masen'ın masasına yürüdüm.

Masanın önünde durup ona baktı. Arkadaşları konuşmayı kesip bana baktı ama Masen bana bir kez olsun bakmadı.

"Selam." Elimi belime koydum, beni fark ettiğini biliyordum.

Masen'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, arkadaşları heyecanlı bakışlarla bir ona bir de bana baktı.

"Prenses" dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Ah, lütfen. Onunla masanın arasına girdim, masaya zıplayıp ellerimi arkama koydum. Hafifçe arkaya eğildim, tişörtümün yukarı kaydığının farkındaydım. Masen'ın gözleri karnımda gezindi.

Arkadaşlarından birkaçı gülüştü. Bakışlarımla Masen'a meydan okudum.

"Balo kavalyen bize bakıyor" dedi.

"Beni o yolladı" diye cevapladım. "Anlaşılan partilerinden birine benimle gideceğin fikrine kapılmış."

Masadakilerden birkaçı mırıldandı, Masen ise sadece muzipçe bana bakıyordu. İkimiz de Trey'in ne planladığını biliyorduk ve arkadaşlarımın bizi izlediğini hissedebiliyordum.

"Arkadaşlarının korkak bir tavuk olduğunu düşünmesini istemezsin, değil mi?" diye takıldım.

Masen'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Başını yana çevirdi, muhtemelen Trey'in ona bakıp bakmadığını merak etmişti.

İkimizin de pek umurunda olduğundan değil tabii. Bu oyun hoşuma gitmişti. Birbirimizi çekici bulduğumuzu kimse tahmin edemezdi. Onları oyuna getirebilirdim, yeter ki birbirimizi oyuna getirmeyelim.

Masen başını kaldırıp bana baktı. Ellerini dizlerimin altına koyarak beni masadan kaldırdı ve yavaşça kucağına oturttu. Masada alçak sesli kahkahalar duyulurken bacaklarımın arasında bir arzu hissettim.

Ona doğru eğildim, göğsümü ona dayayıp kulağına fısıldadım. "Gitmeni istemiyorum" diye itiraf ettim. "Yalnız olmayacak."

"Neden umurunda olsun ki?" Alçak sesle konuşuyordu, yavan bir sesle konuştu. "Baloya Maço Pislik'le gitmeyecek misin?"

"Başka davet eden oldu mu?"

"Kabul eder miydin?"

Burnumu kulağına değdirip hassas tenini hissettim. "Sor da görelim."

"Trevarrow!"

Birinin ismimi seslendiğini duyunda irkildim. Daha arkamı dönmeden müdür olduğunu anlamıştım. Aman ne güzel. Masen'ın kucağından kalkmak için kıpırdandım ama ellerini bacaklarıma koyup gitmeme izin vermedi.

"Masen" diye uyardım. Başımı belaya sokacaktı. Hem de herkesin içinde.

"Kucağından in" diye emretti Müdür Burrowes. "Hemen."

Ellerimi Masen'ın omzuna koyup kalkmak için kıpırdandım ama ellerini dizimden çekmedi ve beni aşağıda tuttu.

"Ben söyleyene dek aletimin üzerinden inmeyecek" dedi müdüre.

Ağzım açık kaldı, gözlerimi kocaman açarak ona baktım. *Yok daha neler.*

Bayan Burrowes'un yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi. Arkamdaki masadan kıkırdamalar ve gülüşmeler duyuldu.

"Pardon, anlayamadım?" diye bağırdı müdür.

Ama Masen kulağıma eğilip fısıldamakla yetindi. "Sonra görüşürüz."

Ardından ayağa kalktı, beni dikkatle kucağından indirip yere bıraktı.

Ardına bile bakmadan topuklu ayakkabılarını vura vura arkasından gelen Bayan Burrowes ile kafeteryadan çıktı.

Her nedense onu durdurabileceğinden şüpheliydim.

13. BÖLÜM

MISHA

Cehennemi boylayacaktım. Beni oraya bizzat sürükleyeceğinden adım gibi emindim.

Ryen'ın öfkesi kötüydü, onun hakkında bilmediğim ama öğrenince mutlu olduğum özelliklerinden biriydi.

Beni heyecanlandırıyordu.

Çiçek saksısını yan çevirip altındaki anahtarı aldım. Ön kapıyı açıp anahtarı yerine koydum ve ayaklı duvar saati beşi gösterirken içeri süzüldüm. Umarım herkes uyuyordu.

Yarın ona anlatacaktım. Onu babamın evine, yani benim evime götürüp gösterecek...

Hayır, ona bir mektup yazmalıydım. Doğru sözcükleri ancak böyle bulabilirdim.

Olmaz.

Siktir! Kabul etmeyecekti. Söylediğim yalanı affetmeyecekti. Benden nefret edecek, uzaklaşacaktı ve hayatım o olmadan boş kalacaktı. Ona söylemek ya da buradan gitmek zorundaydım.

Korkup kaçıp gitme ihtimalim yüzünden onu sahiplenmiyordum. Bu yüzden Trey'in o lanet ellerini üzerinden çekip karnına yumruğu basmıyordum.

Ardımda kırık parçalar bırakacağımı bile bile balosunu ve arkadaşlarını elinden alamazdım. Ya gidecektim ya da o beni gitmeye zorlayacaktı.

İnsan arkadaşına, en *yakın* arkadaşına, bunca zamandır burnunun dibinde olup onu kukla gibi oynattığını nasıl söylerdi? Geçen cuma seviştiği adamın, birlikte büyüdüğü çocukla aynı kişi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Her şey kontrolden çıkmıştı.

Kapıyı kapayıp uyanık olma ihtimallerine karşın birinin evlerine girdiğini duymasınlar diye tokmağı hafifçe bıraktım.

Aşağıda etrafa bakınıp kimseyi görüp duymayınca sessiz ve hızlı adımlar atmaya dikkat ederek yukarı koştum. Sağa dönüp Ryen'ın yatak odasının kapısının tokmağını çevirip kapıyı açtım.

Derken küçük bir çığlık duydum ve Ryen'ın yatakta zıplayıp yorganı göğsüne çekerek oturduğunu gördüm.

Gözlerimi kısarak ona baktım, bu saatte uyanık olmasına şaşırmıştım. Kapıyı kapatıp kilitledim. Tek istediğim yanına uzanmak, biraz olsun kokusunu içime çekmekti.

Günlerimiz sayılı olabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı fısıldayarak. "Buraya nasıl girdin?"

"Geçen sefer nasıl girdiysem öyle" diye cevapladım, yatağın yanına yürüyerek. "Dışarıdaki çiçek saksısının altında yedek anahtar var."

Gözlerini devirdi, muhtemelen annesinin aptallığına kızmıştı.

Gözlerim bedeninde gezindi. Çıplak bacaklarını yukarı kaldırmıştı, bakışlarım yukarı çıktıkça kalçasının da tamamen çıplak olduğunu ve göğüslerinin minik tişörtünden gözüktüğünü gördüm.

Nasıl yani?

Yorganı kaldırıp baktığımda altında hiçbir şey yoktu. Şort yoktu, iç çamaşırı yoktu...

Yorganı elimden alıp üzerini örttü, yanaklarında pembe bir kızarıklık vardı.

"Neden çıplaksın?" Doğruldum, tenim kuşkuyla karıncalanıyordu.

Cevap vermesini beklemedim. Dolabına yürüyüp kapıyı hızla açtım, orada hangi herifi saklıyordu acaba? Kapıyı açtığımda uyanık ve korkmuş olduğu barizdi.

"Orada kimse yok" dedi Ryen. "Yalnızım."

Odada etrafa bakındım, başka bir saklanma yeri olmadığını fark ettim. Gerçi...

Yere eğilerek çarşafı bir kenara attım ve yatağın altına baktım.

Kimse yoktu.

O halde ne demeye çıplaktı?

Ayağa kalktım, Ryen endişeyle kıpırdanırken kaşımı kaldırarak ona baktım.

Derken kafama dank etti.

Yorganı elime alıp üzerinden çektim, kopardığı küçük inlemeye kulak asmadan küçük siyah bir titreşimli masaj aletiyle karşı karşıya geldim.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, aletim anında sertleşti.

Ryen ellerini arkasına koydu, dizlerinin üzerinde doğrularak kendini yukarı kaldırdı. Dudağını ısırıp utangaç bakışlarını çevirdi.

Muzip bir gülümsemeyle ona bakmaktan kendimi alamadım. Aşağı eğilip bir elimi kabloya dolayıp kaldırdım, siyah yumurta havada asılı kaldı. "Beni mi düşünüyordun yoksa?"

Makyajsız, uykulu yüzünü öfkeyle kırıştırdı. "Çok beklersin, ezik."

Göğsümün derinliklerinden bir kahkaha koptu. Seks oyuncağını bırakıp parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırdım, bir dakika önce hissettiğim bütün şüphe ve korkuyu bir kenara bırakarak parmaklarımı sıcak ıslaklığına daldırdım.

"Henüz zirveye ulaştın mı?"

Kaşlarını çatarak bana baktı, sonra tekrar bakışlarını kaçırdı.

Kulağına eğilerek, "Ne kadar mükemmel olduğundan haberin var mı?" diye fısıldadım.

Ryen'ın nefesi kesildi ve sonunda yüzünü bana çevirdi. Elimi bacak arasında, pürüzsüz, şekilli karnında ve yarım tişörtünün tam altında gezdirerek göğüslerinin alt kısmına dokundum.

"Bununla ne yaptığını göster bana" diye yalvardım.

Gözleri parlayarak bana baktı, yüzünde telaşlı bir ifade vardı.

Parmaklarımı sertleşen meme uçlarında gezdirdim. "Yaptığın her şeyi seveceğim, söz veriyorum."

Ryen başını salladı.

Göğsünü daha sert sıktım, boğazından küçük bir inleme kopardı.

"Hemen yap dedim" diye hırlayarak emir verdim.

Ryen başını arkaya attı, olduğu yerde kıpırdandı, tahrik olduğu belliydi. Kulağına doğru inledim, aletim taş gibi sertti.

Titreşimli masaj cihazının ve kumandasının tıkırtısını duyunca doğruldum, geri çekildim ve onu izlemeye başladım. Sırtüstü yatıp topu bacaklarının arasına koyarak kendini ovmasını bekliyordum ama öyle yapmadı.

Bunun yerine yavaşça karnının üzerine yatıp yumurtayı kendisiyle çarşafın arasına koydu ve bacak arasına kadar yerleştirdi.

Komodininin yanında duran sandalyeye oturdum, gözümü bile kırpmadan izliyordum. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Bir bacağını kırıp kalçalarını yayarak topu tam olması gereken yere koydu, gözlerimi vücudunda gezdirdim. Sırtının yarısında biten o seksi küçük beyaz tişörtü, mükemmel kalçaları, esmer bacakları, titreşimler başlayınca da...

Hırıldadım, aletim kotumdan dışarı çıkmak için can atıyordu.

Ryen başını bana doğru çevirdi, vücudunu dirseklerinin üzerinde doğrulttu ve kalçalarını yatağa sürtmeye başladı. Bacak arasıyla altında duran titreşimli küçük topa sürtünüyordu. Nefesim kesilmişti. O kadar hayran kalmıştım ki.

Kalçalarını hareket ettiriyor, minik daireler çizerek kendine zevk veriyordu, nefesinin yavaş yavaş ağırlaştığını duydum. Başımı kaldırıp biri saçlarının arkasına gizlenen gözlerinin içine baktım.

Yüzünde hayallere dalmış gibi yoğun bir ifade vardı, sanki zihninde oyuncakla değil de benimle sevişiyordu.

"O küçük topla kendini sık sık becerir misin?" diye sordum, boğuk bir sesle.

Ryen yavaşça başını salladı.

"Kalçalarını izlemeye bayılıyorum, bebeğim."

"Belli oluyor." Muzip bakışlarını kasıklarıma çevirdi, muhtemelen ne kadar sertleştiğimi fark etmişti.

Boynunu gererek ellerini bacaklarında ve kalçalarında gezdirdi, daha hızlı inleyerek ve hırıldayarak daha sert sürtünmeye başladı. *Ah, siktir.* Bacaklarının seksi hareketleri, yukarı aşağı oynayan

kalçaları gördüğüm en tahrik edici manzara olabilirdi.

Yoğun bakışları yine beni buldu, beni kendine doğru çekiyordu. "Bu yatakta çok kez seviştim. Ama daha önce biriyle hiç seviş-memiştim."

Eh, her şeyin bir ilki vardır.

"Ah" diye inledi, yüzünü arzuyla buruşturarak. Bacak arasını daha hızlı hareket ettirdi, yatağa bastırarak zirveye ulaşmaya çalıştı.

Dirseklerimi bacaklarıma koyarak öne eğildim, hipnotize olmuştum.

"Sırılsıklam oldum" diye inledi. "Bacak aramdan damladığını hissedebiliyorum."

Ellerimi yumruk yaptım.

"Beni izlemen hoşuma gidiyor" diye fısıldadı. "İçimden aletini emmek geliyor."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ayağa kalkıp yanına yürüdüm. Çenesini tuttum ve eğilip başını arkaya atarak gözlerini bana çevirdim. "Sen seksi bir şımarıksın" dudaklarına doğru hırıldadım. "Ama sadece benim için, anladın mı?"

Göğsünü tuttum, sertçe sıkınca inleyerek karşılık verdi. Bu bana aitti.

Dilini çıkarıp dudak halkamı yaladı. "Boğazımdan aşağı geldiğini hissedebiliyorum bile."

Sessiz bir inilti kopardım, bütün kanım sertliğime hücum etti. Bu kadarı yeter.

Elimi Ryen'ın beline koyup titreşimli masaj aletini çıkardım ve yere fırlattım.

"Ne..." diye karşı koydu ama arkasındaki yatakta diz çöküp onu elleri ve dizlerinin üzerine getirip kalçasına vurdum.

Ryen sendeledi ama hemen ardından inleyerek bacaklarını açtı ve sırtını gererek beni karşıladı. Tişörtümü çıkarıp yere fırlattım. Cebime uzanıp prezervatifimi çıkardım ve kotumun düğmelerini açtım, aletimi çıkarıp prezervatifi üzerine geçirdim.

Doğum kontrol hapı kullanıyor muydu? Onunla çıplak seviş-mek için nelerimi vermezdim.

Prezervatifi yerleştirip aletimi içine soktum ve bir kez sertçe vurarak kendimi içine gömdüm.

"Ahhh" diye inledi.

Gözlerimi kapattım, sıcak bacak arasını etrafımda ve bütün vücudumda hissettim.

Kalçalarını tutarak bir ileri bir geri gittim, kalp şeklindeki kalçalarını sertçe ve hızlıca kendime bastırdım. "Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun."

Ryen ellerinin üzerinde doğruldu, onunla sevişirken sırtına dökülen uzun saçları sallanıyordu. Bir elimi sırtına koyarak vücudunun hareket edip aletime yaklaştığını hissettim, ne zaman içine girsem benimle hevesle buluşuyordu.

Elimi boynuna götürdüm ve parmaklarımı saçlarının arasına geçirip yumruk yaptım. Onu geri çekip başını çevirdim ve öptüm, diliyle beni baştan çıkarak geri çekildi ve yine geldi.

Daha sert vurdum, yatağın başı duvara vurmaya başladı.

"Yavaş gitmelisin." Ryen başını arkaya attı ve gözlerini memnuniyetle kapattı. "Annem ve ablam duyacak."

"Siktir et" diye hırıldadım kulağına doğru. "Bu defa kendimi durdurmayacağım."

Geçen cuma gecesi kabus gibiydi, her ne kadar hoşuma gitse de kamyonet sallanıp kimse onun inlediğini duymasın diye kendimi tutmak zorunda kalmak tam bir eziyetti.

Büyük vuruşlarla içine girdim, tenin tene vurduğunda çıkan ses odayı doldururken bir hırıltı kopardım ve vücudumdaki bütün kasların gerildiğini hissettim. Ona derinden vurduğumu biliyordum, çünkü inlemeleri daha hızlı ve daha tiz çıkıyordu.

"Bu gece biraz yasadışı bir şey yapacağım" dedim, kulakmemesini dişleyerek. "Var mısın?"

"Neymiş o?" diye sordu nefes nefese.

"Bir sürpriz. Bana güvenmiyor musun?"

Ryen kaşlarını çattı. "Sana neden güvenecekmişim? Hakkında bildiğim tek şey güzel bir vücudun olduğu ve sevişirken aklımı başımdan aldığın."

İster istemez göğsüme aptal, lanet bir mutluluk yayıldı. Onun

için yalnızca seksten ibaret olmak istemiyordum ama bu konuda onu memnun ettiğimi duyduğuma sevinmiştim. Zihnim ve vücudum tamamen ona aitti. Kim olduğumu öğrendiğinde, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu hatırlayacak mıydı?"

"Bundan daha fazlasını biliyorsun" diye fısıldadım. "Sana bir şey olmasına izin vermem. Sen benim kabilemsin, Ryen."

Ryen duraksadı ve gözlerimin içine baktı. "Ne dedin sen?"

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi.

Siktir. *Kabile.* Bunu mektubunda söylemişti.

Neden ağzımdan çıkmıştı ki?

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde konuyu değiştirdim. Öne eğilip üzerine çullandım, onu yatağa bastırıp daha derin ve daha sert vurdum.

"Seni tehlikeye atmayacağımı söyledim." Yüzünü ellerimin arasına aldım, başını çevirip onu öptü. "Bu akşam herkes maçtayken benimle gel."

Ryen inledi, kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini kapattı. Sertliğimi kaplayan bacak arasının gerildiğini hissettim.

"Benimle gel ve biraz belaya karış" dedim.

"Gelirsem kimin nesi olduğunu öğrenebilecek miyim?" diye karşılık verdi, kesik kesik nefes alıyordu.

"Belki."

Ryen başını salladı, kaşlarını çatarak zirveye ulaşmak üzereymiş gibi yaptı.

İçine dalarak onunla acımasızca seviştim, tam o anda karnımdan çıkan elektrik şoku gibi bir his bacaklarımdan aletime kadar yayıldı.

"Evet, evet." Ryen nefes nefeseydi, kalçasını kaldırarak vuruşlarımı karşıladı.

İnlemelerimizi boğmak için dudaklarına yapıştım, ikimiz de aynı anda zirveye ulaştık. Bacak arası bir pense gibi beni kıstırdı. Birkaç defa daha vurdum, bütün vücudum zevkle sarsılırken içine dolmayı diledim ve sonunda sakinleştim.

Lanet olsun, Ryen mükemmeldi.

Dudaklarına küçük, nazik ısırıklar kondurdum. Dudaklarına

ve teninde tadını alabildiğim hafif tere bayılıyordum.

Koridorun sonunda bir kapının açılma sesi duyuldu, anlaşılan ailesi yavaş yavaş uyanıyordu. Gözkapaklarım birdenbire ağırlaştı, derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım.

Buradan çıksam iyi olurdu.

Ryen'a bakınca yüzünü yatağa koymuş, gözlerini kapatmış, halinden memnun bir şekilde uyuduğunu gördüm. Elimi o ve yatağın arasına koyup göğsünü sıkarak yanağına son bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler Pon Pon. Okulda görüşürüz."

Ryen'ın boğazından bir hırıltı yükseldi ama gözlerini açmadı, kendi kendime gülümseyerek temizlendim ve giyindim.

14. BÖLÜM

RYEN

"Bu iğrenç şeyleri fırından aldığımızı anlarlar mı dersin?" diye sordu Lyla, kurabiye paketlerini taşıyarak.

Üzeri kırmızı kurdeleyle bağlanmış şeffaf plastik poşeti elinden alıp uzun, plastik masaya yerleştirdim. "İğrenç değil. *Çünkü* fırından aldık."

Okul biteli dört saat olmuştu ama park yeri arabalarla dolup taşıyordu. Lyla ile masanın arkasında durmuş, beysbol sahasına giren insanları karşılıyorduk. Güneş çoktan batmıştı ve sahanın bütün ışıkları yanıyor, geriye kalan insanlar da kapılardan içeri girerken etrafı aydınlatıyordu.

Koç, Lyla ile beni bu akşamki kermeste çalışmamız için seçmişti ve bunu yaparken de amigo üniformalarımızı giymek zorundaydık. Önemli görevlerimizden biri de para toplamaktı ve başlamak üzere olan beysbol maçı için insanları gaza getirmekle meşgul olmadığımız için de takım adına biraz para kazanmaya ve gelecek sene aramıza katılacak olan yeni kızları alıştırmaya çalışıyorduk.

Teknik olarak el yapımı kurabiye satmalıydık, takım anneleri de bize yardım edecekti ama çok oyalanıp önceden plan yapmamıştık. Bahardı, okul neredeyse bitmişti ve bunun dışında düşünecek yeterince şeyim vardı zaten. Bu yüzden okuldan erken çıkıp Lieber's Fırını'nı talan etmiştik ve son derste hepsini okul renklerindeki özel paketlere koymuştuk.

"Hadi ama birinci sınıflar!" Lyla ellerini çırptı. "Gülümseyin. Artık bu en sevdiğiniz aktivite olacak, söz veriyorum."

Kendi kendime güldüm. Onlara hiç özenmiyordum. Yüzüme içimde hissetmediğim isteksiz bir gülümseme yerleştirme gücünü neredeyse kaybetmek üzereydim.

Kurabiye ve kek paketlerini satılanların yerine yerleştirdim. İleri bakınca Masen'ın okuldan birkaç çocukla kamyonetinin yanında durduğunu gördüm. Midem bir takla attı.

Yüzünde muzip bir ifadeyle beni izliyordu. Bugün Görsel Sanatlar dersinde ona kermeste olacağımı söylemiştim, böylece sonrasında buluşup her ne yapmayı istiyorsa onu yapmaya gidebilecektik. Tanrı yardımcım olsun.

Bu sabah gizlice odama girip beni masaj aletiyle oynarken bulduktan ve sevişmek istediği için neredeyse bütün evi ayağa kaldırdıktan sonra günün geri kalanı göreceli olarak sakin geçmişti. Bununla kıyaslanınca her şey çocuk oyuncağı gibi kalıyordu.

Üniformamızın bir parçası olarak saçımıza takmak zorunda olduğumuz kocaman siyah kurdeleyi çıkarıp atmamak için kendimi zor tuttum. Ta buradan Masen'ın kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum.

O ve arkadaşlarının yanımıza geldiğini gördüm.

"Tanrım, Disney Channel bu masaya kusmuş gibi" diye takıldı, puanlı naylon poşetlere ve çiçekli masa örtüsüne bakarak.

Elimi belime koydum.

"Kurdelen güzelmiş." Çenesini uzatıp saçlarıma baktı. "Eğer çekersem konuşup yürümeye mi başlıyorsun?"

Gittikçe yükselen bir kahkaha duyuldu, Lyla'nın arkasında duran Ten'e kötü bir bakış attım. Biraz kambur olmuş, bedeni sarsılarak gülüyordu.

Gözlerini kaldırıp buna baktı, ona baktığımı gördü ve kendini tutmaya çalıştı. "Üzgünüm, tamam mı? Komikti ama."

Kaşımı kaldırıp gözlerimi Masen'a çevirdim. Masen başını eğdi, halinden epey memnun gibi duruyordu.

Siyah kapüşonlusunun yakasını çekip yüzünü kendime yaklaştırdım, kulağına eğilip elimi kapatarak fısıldadım. "Bu sabah her

yerimde morluklar bıraktın" dedim ona. "İyi davranmazsan sonra öpüp iyileştirmene izin vermem."

Masen derin bir nefes aldı.

"Şimdi bir tane kurabiye al" diye emir verdim, onu geri iterek.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çenemi kaldırıp cebinden cüzdanını çıkarırken ona baktım.

Lyla'ya yüz dolar uzattı. Gözlerimi kırpıştırıp afallamamış gibi davrandım. Peki. Anlaşılan bunca zaman paraya sıkışmış falan değildi.

Bu kadar parayı nereden buluyordu? Karnıma rahatsız bir his yerleşti.

"Bununla ne kadar alabilirim?" diye sordu ama gözlerini benden ayırmadı.

Lyla parayı aldı ve bir an için bakakaldı. Ama sonra on paket kurabiye alıp ona doğru itti. "Al."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Bir paket bisküvi beş dolardı ama Lyla'nın onu dolandırmasını umursamıyordum. Masen bunu hak ediyordu.

Paketlere bir bakış attı, üçkağıt yaptığımızı anladığı barizdi ama sessiz kaldı ve arkasındaki bir arkadaşına fırlattı. Cüzdanını cebine koyup kısa bir an için benimle göz göze geldikten sonra oradan uzaklaştı, arkadaşları da onu takip etti.

"Güzel." Lyla yüz doları bana doğru salladı. "Ona ne söyledin?"

"Unuttum."

Lyla'nın Masen hakkında beni yargılamasından korkmuyordum, hatta bir yanım insanların onun bana dokunduğunu görmesini istiyordu ama her nedense Masen hâlâ gelip geçici bir hevesmiş gibi geliyordu ve diğerlerine açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Ben bile tam olarak anlamıyordum.

Hem, bir yanım onunla gizli gizli buluşmaktan hoşlanıyordu. Kimseyle paylaşmak zorunda olmadığım, beni mutlu eden bir şeyin olması hoşuma gidiyordu.

Misha gibi.

Misha. Neden ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ki? O beni terk etmişti.

Milli marş okunup ilk top atıldıktan sonra Lyla ve Ten ile işimizi bitirip diğer kızları eve yolladık ve etrafı toparladık. Lyla geri kalan kurabiyeleri aldı, işleri bitince beysbol takımına vereceğini söyledi. Ten de J.D. ve diğer arkadaşlarımızı bulmak için sahaya doğru yol aldı.

Çantamı sırtıma astım, su şişemi aldım ve saha yerine park yerine yürümeye başladım.

"Nereye böyle?" diye sordu Lyla, kurabiye kutularını bir elinden diğerine geçirerek.

Çantamı gösterdim. "Şunu arabama bırakacağım."

Cevabını beklemeden oradan uzaklaşıp doğruca cipimin yanına gittim. Masen'ın siyah kamyonetini karşıya park ettiğini gördüm.

Gözlerini benden ayırmadan kapısına doğru eğilmiş duruyordu, iki yanında duran iki arkadaşı da başlarını çevirip beni izlemeye başladı.

Çantamı arka koltuğa atıp saçımdaki kurdeleyi çıkardım ve saçımdaki lastik tokayı çektim. Parmaklarımla omuzlarımdan dökülen saçlarımı tarayıp düzelttim. Arkamı dönüp cipime yaslandım ve dirseğimi arabanın kenarına koyup doğruca ona baktım.

"Bilemiyorum, dostum" diye takıldı Finn Damaris, sırıtarak. "Bir şey ister gibi bir hali var. Ne dersin?"

"Evet." Adını bilmediğim, mohavk tarzı saçları olan bir çocuk alt dudağını ısırıp bana şöyle bir bakarak bedenimi süzdü. "Kesinlikle bir şey istiyor."

Masen arkalarında durmuş yüzünde muzip bir ifadeyle onları izliyordu.

"Ne kadar da temiz" diye ekledi Finn, arkadaşına dönerek. "Ama eminim kirlenmek hoşuna gidiyordur."

Mohavklı çocuk güldü. "Ah, evet."

Gözlerimi devirip onları bekledim. Bu durumun hoşlarına gittiğinden emindim. Hanım hanımcık kız onlardan biriyle düşüp kalkıyordu.

"Siz gidin çocuklar" dedi Masen. "Bunu ben hallederim."

Yanına yürüdüm, arkadaşı kıkırdayarak uzaklaşırken kollarına girdim.

"Peki nereye gidiyoruz?" Dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim.

Masen derin bir nefes alıp yanağıma bir öpücük kondurdu ve doğrularak durdu. "Hadi. Atla."

* * *

Kollarımı göğsümde kavuşturup kıpırdanmamaya çalıştım. "Keşke kıyafetlerimi değiştirseydim."

Masen bana baktı, kasabayı geçip kırsal bölgenin derinliklerine doğru sürüyordu. "Neden ki?"

"Çünkü her ne yapacaksak onu yaparken biri bizi görürse" diye açıkladım. "Falcon's Well amigo üniformasını herkes tanır."

Masen kendi kendine gülümseyip gözünü yola çevirdi. "Kimse görmeyecek."

Derin bir nefes alıp radyonun sesini açtım, Breaking Benjamin grubunun *So Cold* şarkısıyla zihnimdeki endişeyi atmaya çalıştım.

Sert biri gibi davranmaya çalışsam da aslında epey endişeliydim.

Bu sabah ona hayır demeliydim. Duvarlara yazılar yazmayı bırakmıştım ve başka yasadışı işler yaparsam birçok şeyi riske atmış olacaktım. New York, Cornell ve Dartmouth Üniversitelerine kabul edilmiştim. Sırf Masen'dan hoşlanıyorum ve ona yakın olmak için her şeyi yaparım diye bunu tehlikeye sokmayacaktım.

Aslında içimdeyken onu herhangi bir şekilde reddetmek zordu. Eğer isteseydi boynuma isminin dövmesini bile yaptırırdım.

Muhtemelen buna bayılırdı. Gözlerimi çevirip ona baktım, içten içe bu düşünceye gülüyordum. İnce telli kısa kumral saçlarını öne taramıştı. Dudaklarına bakıp vücudumda öptüğü her yerde dudak halkasının sıcak dokunuşunu hatırladım.

Birdenbire her şeyi bilmek istiyordum. Çocukken nasıl biri olduğunu. Ne tür müziklerden hoşlandığını. Huzur ve sessizlik istediğinde nereye gittiğini ve konuşmak istediğinde kime gittiğini.

Kimi seviyordu? Yanında kim vardı? Onu en iyi kim tanıyordu?

Onu benden iyi kim tanıyordu? Bu düşünceyle birlikte hissettiğim kıskançlık beni şaşırttı. Masen'ın ben olmayan insanlarla koca bir hayatı ve geçmişi vardı.

Dudağımın kenarını dişledim, söylememem gereken birçok hissi aynı anda yaşıyordum.

Ama söylemek istiyordum.

"Senden hoşlanıyorum" dedim sessizce, aşağı bakarak.

Başını bana doğru çevirdi, hiçbir şey söylemedi.

"Geçen cuma çok güzel sözler söyledin" diye devam ettim. "Eğer hâlâ anlamadıysan, aslında senden biraz hoşlandığımı bilmeni istedim." Gözlerimi kaldırdım, yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyordu. "Bazen... Ben gibi davrandığımı biliyorum. Duygularımı belli etmiyorum ve aklımdan geçenleri sık sık dışarı vurmuyorum. Bana zor geliyor" duraksadım, artık biraz daha kararlı hissediyordum. Bilmesini istiyordum. "Ama evet. Senden hoşlanıyorum."

Pek bir anlam ifade etmediğini biliyordum ama benim için çok anlam ifade ediyordu, umarım Masen da bunun farkındaydı. Ondan hoşlandığımı itiraf etmek beni hassas bir konuma sokuyordu, bu ayrıcalığı kolay kolay vermezdim. Artık değil.

Çünkü doğrusunu isterseniz, ondan sadece hoşlanmıyordum. Bundan da fazlasıydı. Onu düşünüyordum.

Yanımda olmayınca onu özlüyordum.

Eğer geldiği gibi gider ve beni terk ederse canım yanardı.

Masen sessiz kaldıkça tenim utançla kızarmaya başladı. Ne güzel. *Aferin, Ryen. Belki de senin baskı kurmama özelliğini seviyordu, şimdiyse ona aşık bir kızmış gibi davranıyorsun.*

"Daha ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordum sertçe, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Yavaşça yolun kenarına çekip ağaçların yanına park etti.

"Geldik bile" diye cevapladı.

Çalılığın etrafına bakınıp daha iyi görmeye çalıştım. Gözlerim etrafta gezinirken sessiz, geniş bir mahallede olduğumuzu fark ettim.

"Burası Trey'in evi" dedim, gardım artık tamamen düşmüştü.

Masen başını salladı, emniyet kemerini çıkardı. "Bu evde bana ait bir eşya var. Aile yadigârı." Trey'in sağ taraftaki evini işaret etti. "Onu geri almalıyım."

"Neyden bahsediyorsun? Trey'de neden sana ait bir şey olsun ki?"

Başını salladı. "Trey'de değil."

"Ne?"

Elimde tuttuğum telefonumu alıp ekrandaki düğmelere basarken bense neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Bu evde ona ait bir eşya mı vardı? Geri istediği bir eşya? Trey ile ailesi beysbol maçındaydı yani evde kimse yoktu.

İçeri gizlice mi girecektik?

"Masen, Trey'in evine zorla girmeyeceğim."

"Girmek zorunda değilsin." Telefonumu geri verdi. "Numaramı tuşladım. Zaten sende olmasının zamanı artık gelmişti. Biri eve gelirse ya da tuhaf bir şeyler görürsen ara beni."

Ne?

Ona bakakaldım, dehşete kapılmıştım. Masen kamyonetten zıplayarak inip eve doğru koştu.

Nasıl yani?

Kapıyı hızla açtım, zıplayarak dışarı çıktım, kapıyı arkamdan çarparak Masen'ın arkasından koştum. "Sana inanmıyorum!" diye fısıldayarak bağırdım, Trey'in bahçesinin ortasında buluştuk. "Bana hiçbir şey anlatmıyorsun, sonra da birinin evine zorla giriyorsun ve beni de işin içine karıştırıyorsun. Başım belaya girebilir ve evet, Punk ben olduğum için ikiyüzlü gibi durmak istemiyorum ama bunu yapmak istemiyorum."

Masen duraksadı. Telefonumu sıkıca elimde tuttum, bir yanım ona fırlatmak istiyordu. Bu cüreti nereden buluyordu? Arkadaşları vardı. Onlara neden sormuyordu?

"Neden bunu yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü önemli."

Sert bakışlarla bana baktı ama kızgın olduğunu sanmıyordum.

Derin bir nefes verdi, yüzündeki ifade yumuşarken yanıma yaklaştı. "Çünkü o evdeki eşyaya ihtiyacım var ve çünkü... Güvendiğim kişi sensin. Yanımda olmasını istediğim kişi sensin."

"Vay be, teşekkürler."

"Ciddiyim Ryen. Bana güven, olmaz mı?"

"Beni bilerek tehlikeye atmayan insanlara güvenirim" diye karşılık verdim. "Koy'a gidip bir şeyler yapacağımızı ya da su kulesine

falan tırmanacağımızı sandım. Müdürün evine girip hırsızlık yapacağımızı değil."

"Müdürün okuluna gizlice girdin" diye belirtti.

Dudağımı büzüp kollarımı göğsümde kavuşturdum. *Pislik.*

Masen bir an için bana bakıp ardından gözlerini indirdi. Elimi tutup kamyonetin anahtarını avcuma yerleştirdi. "Haklısın. Kamyonetle evine dönebilirsin. Seninle orada buluşurum" dedi, pes ederek. "Çok uzun değil. Yürürüm."

Ne? Olmaz...

Ama arkasını dönüp Trey'in evine doğru yürümeye başlamıştı bile, bana karşı koyacak şansı vermemişti. Başım belaya girsin istemiyordum ama onunki de girsin istemiyordum.

Bu evde ona ait bir eşya vardı. Yani o halde onlara ait olan bir şeyi çalmayacaktık. Pekâlâ.

İç çekip arkasından koştum.

Sadece git. Düşünme.

Acaba hapse giren kaç kişi, suç işlemeden önce aynısını düşünmüştü?

Ön kapıya yöneldiğini gördüm, cebinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Bense garajdaki köpek kapısına bakıp etrafa bakındım. Birileri arabayla gelebilir ya da komşulardan biri gelip Masen'ın içeri girmeye çalıştığını görebilirdi.

"Köpek kapısı daha iyi bir fikir" dedim, Trey'in anne babası kurt köpeklerini de maça götürmüş olmalıydı.

Masen başını çevirip kapıdaki dikdörtgen boşluğa baktım. "Oraya sığamam ki."

Tabii ki hayır. Köpekleri büyüktü ama o kadar da büyük değildi.

Başımı salladım, bir an için tereddüt ettim. Ama sonra iç çektim ve kapıya yürüdüm.

Kendimi bu evi iyi bildiğime, buraya daha önce geldiğime, onun yerine içeri girip ihtiyacı olan her neyse onu daha çabuk bulabileceğime ikna edebilirdim. Ama işin doğrusu şu ki ne aradığını ve neden aradığını bilmek istiyordum. Şimdiye dek bir hayalet gibiydi ve merak ediyordum.

Eğilerek elimi köpek kapısından soktum ve ayak sesleri ya da

havlama duymayı bekledim. Ama tek duyabildiğim meltemde sallanan yapraklardı.

Masen arkamdan geldi. Başımı içeri sokup zifiri karanlık garaja baktım. Kolumu içeri sokarak yan döndüm ve omuzlarımı dar alandan sıkıştırdım. Elimi soğuk beton zemine koyup bedenimi küçük delikten içeri soktum.

Küflü havayı içime çekip mutfak kapısının yanındaki küçük yeşil ışığa baktım, garajın düğmesi bu olmalıydı.

Karanlıkta dikkatle adım atarak elimi havaya kaldırdım ve bilardo masasına, kanepeye ve erkeklerin oyun odasına çevirdikleri garajda olduğunu bildiğim diğer mobilyalara çarpmamaya dikkat ederek kapıya doğru ilerledim.

"Sakın ışığı açayım deme" diye seslendi Masen.

"Herhalde." Ayağımı basamağa vurdum, elimi uzatıp garajın düğmesine bastım. Motor dönmeye başladı ve garaj kapısı yavaş yavaş açıldı. Masen eğilip kapının altından içeri süzüldü. Düğmeye tekrar basıp kapıyı yine kapattım.

Mutfak kapısının kolunu çevirip açtım, büyük mutfak penceresinden içeri sızan ay ışığı beni karşıladı. Masen arkamdan geldi, kapıyı kapattı. Kokuyu içime çektim, Trey'in kokusuydu. İnsanların evleri gibi kokması tuhaftı. Ya da tam tersi.

Deri ve ahşap mobilyalar, oda kokusu, çamaşır suyu, ebeveynlerin ve kardeşlerin kullandığı farklı parfümlerin, mutfakta pişen yemeğin kokusu... Her bir koku birleşip evde tek, yalnız bir koku oluşturuyordu.

Masen hariç. O kamyonetinin deri koltukları ve sabun gibi kokuyordu. Bu kadar.

"Hadi gidelim."

Masen evde dolanmaya başladı, nereye gideceğini anlamak için etrafa bakıyordu. Ne aradığını bilseydim onu yönlendirebilirdim. Ama merdivenlerin etrafından dolanıp yukarı tırmandı, ben de arkasından gittim.

"Trey'in odasına mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Öyle olsa bile kendim bulurum" diye tersledi. "Nerede olduğunu bildiğini bilmek istemiyorum."

Kendi kendime gülümsedim. "Bilmiyorum. Sadece sordum."

Kapıyı açtı, karanlığın içinden bakınca pembe duvarlar ve tavandan asılan sıcak oyuncak sıcak hava balonları gördüm.

Burası Emma'nın odası olmalıydı, yani Trey'in üvey kız kardeşinin. Müdür Burrowes, Trey dört yaşındayken Trey'in babasıyla evlenmişti. Ona Gillian dese ve annesiymiş gibi davranmasa da kadın onu büyütmüş sayılırdı ve birkaç yıl önce Trey'in kız kardeşini doğurmuştu.

Masen'a baktım, kapıyı neden kapatmadığını merak ettim. Aradığı eşya burada olamazdı. Emma altı yaşındaydı. Ondan bir şey çalmamıştı.

Masen orada öylece dikildi ve gözlerini odada gezdirdi. Göğsü inip kalkarken kesik kesik nefes alıyordu.

"Masen?" diye sordum.

Ama yanıt vermedi.

Koluna dokundum. "Masen?" dedim daha yüksek sesle. "Tam olarak ne arıyoruz? Artık buradan çıkmak istiyorum."

Masen gözlerini kırpıştırdı, neredeyse sinirli bir hareketle arkasını döndü. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Odadan çıkınca kapıyı tekrar kapatayım derken göz ucuyla bir hareketlilik gördüm. Koridordaki pencerenin dışında uçuşan yaprakların gölgeleri halıya düşüyordu, kalbim bir anlığına tekledi.

Bir sonraki kapıya giden Masen içeri girip bir an için durdu ve etrafa bakındı. Gardıroba yürüyüp çekmecelerden birini açtı ve cebinden küçük bir el feneri çıkardı. Küçük ışığı açıp mücevher kutusunu karıştırmaya başladı.

"Ciddi olamazsın" dedim yüksek sesle fısıldayarak, yanına koştum. "Müdür en sevdiğin inci kolyeni mi çaldı yoksa?"

"Uzun hikâye bebeğim." Çekmeceleri teker teker açıp hızlıca içine baktı, eşyaları karıştırdı. Bir şey arıyordu ama ne? Bilmiyordum.

"Gerçekten hayran kaldım" diye karşılık verdim. "Ama eğer bir şey çalarsan seni keserim."

"Tut şunu." El fenerini elime tutuşturdu. "Zaten bana ait olmayan bir şey çalmayacağım."

"Senin olan nedir? Neyi arıyoruz?"

"Bir saat."

Saat mi? "Burrowes saatini neden aldı?" diye sordum, kafam karışarak.

"Sonra anlatırım" dedi. "Şimdi ışığı tut."

Dudaklarımı büzdüm, sabrım taşıyordu. Yine de ışığı kaldırıp karıştırdığı çekmecelere tuttum. Komodine geçince onu takip ettim, ellerini kazaklar ve tişörtlerin üzerinde gezdirip her yere dokundu.

"Bu akşam duş almak ister misin?" Gözlerini kaldırıp bana baktı.

Kaşlarımı çattım. Flört mü ediyordu? Cidden mi?

Masen kıkırdadı. "Ben almayacağım ama yüzündeki şu şımarık ifadeyi silmek istiyorum ve ıslakken iyi hissettireceğine eminim."

Başımı salladım, tahrik edici konuşmalar için en kötü zamanı seçmiş olması hiç hoşuma gitmemişti.

Gerçi onunla birlikte sıcak bir duş almak, onu öpmek ve dokunmak kulağa harika geliyordu.

"Acele et yeter" diye fısıldadım, bacaklarımı oynattım, endişeleniyordum.

Masen odanın geri kalanını, dolaptaki küçük kolileri ve komodinin çekmecelerini ararken ışığı tuttum. Pes etmesini bekliyordum ki buradan gidebilelim. Ama Masen kısaca duraksadı, yatağın ucunda durup düşündü.

Ve derken, bizi buradan çıkarabilmesi için ona bir kez daha baskı kurma şansını bulamadan arkasını döndü ve odadan çıkıp koridorda yürüdü.

Trey'in odası. *Nihayet.* Önce oraya bakmasını beklerdim. Masen'ın eşyasının neden Trey'de olabileceğini bilmiyordum ama eğer bu aileden biri ondan çalacaksa bu anne babası değil Masen olmalıydı.

Müdürün yatak odasına göz gezdirip her şeyin yerli yerinde olduğundan, dolapları ve çekmeceleri kapattığımdan emin oldum ve odanın kapısını kapattım. Koridorda koşarak ilerleyip Trey'in odasına giden Masen'a eşlik ettim.

Korka korka etrafa bakındım. Baloya birlikte gideceğim çocuğun odasına gizlice girdiğim için kendimi suçlu hissetmeliydim ama çift kişilik yatağının deniz mavisi örtüsüne ve gri çarşaflarına bakınca tüylerim diken diken oluyordu.

Burada onunla yatacağıma ölürdüm daha iyi.

Masen komodinin çekmecesini açtı ve bir kutu dolusu prezervatif çıkarıp omzunun üzerinden bana gösterdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye takıldı. "Balo gecesi için stok mu yapıyor?"

Ah, her neyse. "Nedense baloyu dilinden düşürmüyorsun" derken, arkasına geçip kulağına fısıldadım. "Eğer o prezervatiflerin sonunun ne olacağı seni bu kadar endişelendiriyorsa bu konuda bir şeyler yapsan iyi olur."

Kutuyu çekmeceye geri koyarken bedeninin sessiz bir kahkahayla sarsıldığını gördüm.

"Sor bana" diye fısıldadım, dudağımı kulakmemesine değdirerek. "Sor bana, ben de kabul edeyim."

Masen dudağıma doğru eğilip bana baktı. "Belki yarın."

Memnuniyetsiz bir şekilde geri çekildim. "Mankafa."

Arkamda kıkırdadığını duydum. Ben odaya ışık tutarken Masen da giysi dolabına ilerleyip soldaki çekmeceyi açtı, çorapları karıştırarak aradığını bulmaya çalıştı.

Karanlıkta bir şey fark edince kaşlarımı çattım, yanına gidip çekmeceye uzanarak eline dokundum.

"Bu çekmece daha derin olmalı" dedim, ellerim ahşap bir tahtaya vurdu. Çekmecenin dirseğinin yarısını yutması gerekirken eli ve dirseği çekmeceden görünüyordu.

İkimiz de ellerimizle etrafı yokladık. Masen gözlerini kıstı, bir şey bulmuştu. Bulduğu şeyi çekti.

Bir ahşap parçasını kaldırınca kıyafetleri geri düştü ve dolabın içinde başka bir göz ortaya çıktı.

Masen ahşap parçasını kaldırınca ortaya bir deste kart çıktı. Kartları çevirdi ve baktı ama sonra elini tekrar çekmeceye sokup kartları gizli bölmeye geri koydu.

"Ne oldu?" diye sordum, elimi uzatıp desteyi ondan almaya çalıştım.

"Hiçbir şey." Ahşap tahtayı yerine koymaya çalıştı. "Aradığım şey değilmiş."

Ama biraz zorladım ve desteyi elinden aldım.

Şaka amaçlı kaşlarımı çatıp ona baktım, ardından kartları çevirip inceledim.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. *Aman Tanrım.*

Bunlar kart falan değildi. Fotoğraftı. Görünüşe bakılırsa dörde sekizlik bir desteydi. Her fotoğrafa baktıkça, kartları birbiri ardına karıştırdıkça midem bulanıyordu.

Geçen sene mezun olan son sınıflardan Lindsey Beck.

Bu yılki son sınıflardan Fara Corelli.

Başka bir son sınıf öğrencisi olan Abigail Dunst.

Üçüncü sınıflardan Sylvie Lanquist.

J.D.'nin ablası Georgia York. Muhtemelen J.D.'nin bu durumdan haberi bile yoktu.

Bir sürü kız, çıplak ve farklı pozlarda fotoğraflanmıştı. Bazıları özçekimdi, bazılarını ise başkaları çekmişti ve birinde Trey bir kızın altında duruyordu. Yüzünde gevşek bir gülümseme vardı.

İğrenerek parmaklarımı yumruk yapıp fotoğrafları tuttum.

Brandy Matthews çıplak ve elleriyle dizlerinin üzerindeyken fotoğraflanmıştı, kamera onu yandan çektiğine göre Trey arkasında diz çöküp durmuş olmalıydı.

Kalbim küt küt atıyordu, göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Bir sonraki kartı çevirince Sylvie'yi gördüm, ağzı açıktı ve...

Ellerimi indirip gözlerimi kaçırdım. *İğrenç.*

Tanrım. Trey'in nesi vardı böyle? Bu kadar kadının, kızın cinsel pozlar verirken çekilmiş fotoğraflarını neden çekmek istesindi? Kızlar, hepsine aynı şeyi yaptığını biliyor muydu? Üstelik Sylvie tatlı bir çocuktu. İstediğini elde etmek için Trey ne kadar dil dökmüştü?

"Üzgünüm bebeğim."

Kaşlarımı çatıp fotoğrafları çekmeceye koydum. "Nasıl biri olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Eh, onunla baloya gitmeyi kabul ettin."

Ona kötü bir bakış attım, sürekli bu konuyu açması artık sıkıyordu.

Hayır. Trey'le baloya falan gitmeyecektim. Artık değil. Eğer çıplak kalmaya ikna edebildiği kızlara böyle davranıyorsa, onunla bir türlü yatmayan bir kıza ne yapacaktı kim bilir?

Ama Masen'a bunu söyleyemezdim. Sonra dilinden düşürmezdi.

Aşağı bakınca ellerinin arasında başka fotoğraflar da tuttuğunu fark ettim. "O nedir?"

Masen gözlerini kırpıştırdı, bu konuyu kapatmamı istermiş gibi başını salladı. Zıplayıp fotoğrafı elinden aldım ve önümde tuttum.

Lyla çıplak ve ıslaktı, sırılsıklam saçları yanaklarına ve boynuna yapışmıştı ve duş duvarına benzer bir arkaplana yaslanmış, kollarını kaldırmış göğüslerini gösteriyordu. Bakışlarıyla kameraya ya da kameranın arkasındaki kişiye meydan okuyordu.

Trey. Kamerayı tutan kişi o olmasa bile sonuçta fotoğraf ondaydı.

Kendimi kandıracak değildim. Seviştiklerini biliyordum. Üstelik yakın zamanda olmuştu. Lyla üç hafta önce alışveriş yaparken birlikte aldığımız altın bilekliği takıyordu.

Trey umurumda değildi, Lyla'yı da aslında hiç sevmiyordum, o halde neden gözlerim yanıyordu ve boğazıma çığlığa benzer bir yumru oturmuştu?

Benden alamadığı şeyi ondan aldı diye kıskanacak falan değildim, seviştikleri için de kıskanmıyordum. Ama benden gizli bunu yapacak cesareti nereden bulmuşlardı?

Sıcak bir elin yüzüme dokunduğunu hissettim. "Trey'i tanıdığın kadar kızı da tanıyorsun" dedi Masen. "Bu seni şaşırtmamalı."

Başımı sallayıp gözlerimi kırpıştırarak elimde olmadan biriken büyük gözyaşlarını sildim. "Hayır" diye belli belirsiz fısıldadım, fotoğrafa bakarak.

Hayır, şaşırmamıştım. Ama her nedense bok gibi hissediyordum. Bunca zamandır nihayet kazandığımı sanmıştım. En tepede olduğumu sanmıştım. Ama baş edebildiğimi sandığım insanlar arkamdan benimle baş etmişti. Onlar da aptal olduğumu düşünüyordu. Utandırması kolay biri olduğumu.

Aynı önceki gibi.

Trey'in beni beklemediğini biliyordum, yani umurumda değildi. Ama Lyla'yı çözdüğümü sanmıştım. Onun saygısını elde ettiğimi sanmıştım.

İstediğimi sandığı birine sahip olduğunu bile bile yanımda dururken oldukça eğlenmiş olmalıydı.

Kocaman gözyaşları akmaya başladı ve omuzlarımın üzerinde bir yük hissettim. Sorun Trey değildi. Lyla da değildi. Kim olmam gerektiğini bilmiyordum.

"Biliyor musun, ben sonradan böyle oldum" dedim, sesim titriyordu ve gözlerimin arkasına bir ağrı saplanmıştı. "Çünkü çocuktum ve daha fazlası var sandım. Benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğüm arkadaşların yerine gerçekten iyi olmayan arkadaşlar koydum."

Islak kirpiklerim yanaklarıma düşerken gözlerimi sertçe ve uzunca kırpıştırdım. "Misha bile beni bıraktı."

Masen yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı. "Misha'nın bir sebebi olduğuna eminim" dedi hüzünle. "Çünkü sende hiçbir sorun yok."

"Bende birçok sorun var." Göğsümden bir hıçkırık yükseldi ve daha çok ağlamaya başladım. "Hiç arkadaşım yok, Masen."

Yoktu. Gerçekten. Okuldaki insanları anlıyordum. Hak ettiğimi almıştım. Sığ istemiş, sığ davranmıştım ve sonunda elimde gelip geçici şeylerden başka bir şey kalmamıştı.

Ten'in benden yana olup olmayacağından emin değildim, artık Misha da yoktu. Ne yaptığımı bilmiyordum ama bir şey yapmış olmalıydım çünkü herkesin senden nefret ettiğini fark edince sorun onlarda olmazdı. Sende olurdu.

"Bir arkadaşın var" dedi Masen, sert ve kendinden emin bir tonda. "Diğer lanet ezikler seni yavaşlatır. Duydun mu beni?" Başparmağını yanağıma değdirip gözyaşlarımı sildi. "Güzel ve zekisin, içinde bağımlısı olduğum bir ateş var."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı, onunla göz göze geldim.

Masen eğildi ve alnını alnıma dayadı. "Tam bir baş belasısın ama Tanrım, seviyorum sen..." Duraksadı, nefesim boğazıma takıldı.

"Bunu" diye bitirdi. "Bunu seviyorum. Doyamıyorum. Sürekli seni düşünüyorum."

Burnumu çektim, derin nefesler alıp gözyaşlarımı sildim. O anda kalbim teklemişti. Neredeyse başka bir şey diyecekmiş gibi gelmişti.

"Artık buradan çıkalım, olur mu?" Geri çekildim, çekmecedeki tahtayı yerine koyup kapattım. İhtiyacı olan şeyi bulamamış

olabilirdi ama buradan çıkmalıydım. O fotoğrafları gördükten sonra duş almak ya da Masen'la bir şeyler yapıp buraya geldiğimizi unutmak istiyordum.

Fotoğrafları toplayıp odadan çıktım ve sola dönüp merdivenlere yürümeye davrandım ama Masen kolumu tutup beni durdurdu.

"O fotoğraflarla ne yapacaksın?"

"Yakacağım" diye cevapladım. "Muhtemelen anne babasının telefonuna bakıp bulmasını istemediği için kopyaları elinde olmasın diye bastırmıştır. Bunları arkadaşlarına göstermek tam ona yakışır bir hareket."

Masen başını salladı. Fotoğrafları elimden alarak odanın her yanına saçtı, fotoğraflar yere ve hatta yatağa düştü.

"Aman Tanrım." Kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

"Bırakalım da ailesi düşünsün" dedi Masen, elimi tutup kapıyı arkamızdan kapattı.

Sessizce güldüm, yine de gülmekten kendimi alamadım. Duramıyordum. Burrowes ailesi bu gece birinin evlerine girdiğini bilecekti ama fotoğrafları düşününce muhtemelen Trey'e kızmış hayal kırıklığına uğramış bir kız olduğunu sanacaklardı.

Geldiğimiz yerden giderek evden çıktık, kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için etrafa bakınarak aceleyle kamyonetine atladık.

Sokak karanlık ve sessizdi, Masen motoru çalıştırıp bizi oradan uzaklaştırdı.

"Almaya geldiğin eşyanı bulamadığın için üzüldüm."

Bana zayıf bir gülümseme gönderdi. "İstediğimi aldım."

Midemde kelebekler uçuştu. Elimi kaldırıp parmaklarımı konsola koyduğu elinde gezdirdim.

Birkaç dakika sonra evimin önüne geldi, kamyoneti park edip motoru çalışır halde bıraktı.

Doğrularak oturdum ve ona yaslandım, ona veda etmek istemiyordum.

Aslında gitmesini hiç istemiyordum.

"Arka bahçede ağaç ev var." Muzip gözlerle ona baktım. "Var mısın?"

Masen gülümsedi. "Çok isterdim. Ama şimdi yapmam gereken bir iş var" dedi, kulağıma fısıldayarak.

Hayal kırıklığına uğrasam da bunu belli etmeyip yüzüme her zamanki düz ifadeyi yerleştirdim.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu, yanağıma yavaş ve yumuşak bir öpücük kondurarak. "Anahtarı saksının altına koy. Bu gece kendine dokunma. Sabah yap ki seni izleyebileyim."

Vücudum heyecanla ısındı ve ona gülümsedim. Kamyonetin içi bu kadar karanlık olmasaydı yanaklarımın kızardığını görebilirdi.

"Erken gel" diye yalvardım. "Sabırsız davranabilirim."

Beni öptü, bir an için bekleyip geri çekildim. Kamyonetten indikten sonra ona son bir kez bakıp kapımın kilidini açıp içeri girdim.

Kapı kapanır kapanmaz uzaklaştığını duydum.

Onunlayken kaybolmak ne kolaydı. Birkaç dakika önce ağlıyordum, şimdiyse hepsi önemsizdi. Arkadaş istiyordum, tabii ki. Ten'in benden yana olacağını bilmek istiyordum ya da Misha'nın geri gelmesini istiyordum, ama...

Masen'layken her şey daha önemsiz geliyordu. Sanki yeni bir bakış açısı kazanmış gibiydim. Kalbimin bir parçası haline gelmişti ve yanımdayken kendimi daha iyi hissediyordum.

Sanki o yanımda oldukça korkularımın bir önemi yoktu.

Yarın bana her şeyi anlatacağını söylemişti ama doğrusu, bir yanım artık bilmek istediğimden bile emin değildi. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem daha gerçekmiş ve sadece onun benim hayatımın bir parçası olması yerine ben de onun hayatının bir parçası olabilirmişim gibi geliyordu ama ondan hoşlanıyordum. Hem de çok.

Merdivenleri çıkıp koridorda yürüdüm ve odama girdim. Lambanın ışığını açıp ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa gömüldüm, başımı yatağın ucundan sarkıtıp tebeşir duvarımdaki yazılara baktım.

Gözlerim bitkinlikten kapanıyordu ama yorgun değildim.

Misha'nın kelimeleri ve benim kelimelerim birbirine girdi, duvarda hepsi bir arada yer alıyordu ve hangisinin kime ait olduğunu artık hatırlamıyordum bile. Onun düşünceleri ve şarkı sözleri, benim hayallerim ve fikirlerim, onun öfkesi, benim hayatımdaki her

şeye dair kafa karışıklığım... Misha her yerdeydi ve onu özlüyordum. Uzun bir zaman boyunca kurtarıcım olmuştu.

Ama Masen da bana güç veriyordu.

Onun Misha'nın boşluğunu doldurmasını istemiyordum ama beni zorlaması ve hep daha fazlasını beklemesi hoşuma gidiyordu. İster onun ister benim olsun, her gün deneyimlemek istediğim hisleri anımsatıyordu. Onunla birlikteyken olduğum kişinin, kendini diğerlerinin onayını almaya adamak için fazla iyi olduğunu öğretmişti. Giyim kuşamım, konuştuğum çocuklar, oynadığım oyunlar... Hepsi plastikti, onunla birlikteyken ise altındandım.

Gözlerim son birkaç hafta boyunca yazdığım kelimelere takıldı.

Yalnız
Boş
Sahtekar
Utanç
Korku

Bunların altına açık hava sinemasında kamyonetin arkasında söylediği sözü eklemiştim.

Gözlerini kapa. Burada görecek bir şey yok.

Bu cümleye bayılıyordum. Bilmemiz gereken her şeyi göremezdik. Hepsi aslında içimizdeydi. Gözlerimi kırpıştırarak listeye baktım ve zihnimde tekrar tekrar okudum.

Yalnız, Boş, Sahtekâr, Utanç, Korku,
Gözlerini kapa, burada görecek bir şey yok.

Hımm. Zihnimde bir kez daha okuyup bir kez de sesli tekrarladım.

Kafiyeliydi. Şarkı sözü gibi.

Yalnız, Boş, Sahtekâr, Utanç, Korku,
Gözlerini kapa, burada görecek bir şey yok.

Yatakta dönüp kelimeleri bir kez daha okudum. Bu kadar uyumlu olması biraz tuhaftı.

Tabii kelimeleri ayrı ayrı vermiş ve bağlantılı olduklarına dair bir şey ima etmemişti ama bana söylediğinin dışında bir anlamı olduğunu biliyordum. İlk kelimeyi Koy'da görmüştüm ve bana yönelik yazmamıştı. İçimden bir ses kelimelerin daha farklı bir yerden geldiğini söylüyordu.

Yatağımdan zıplayarak kalktım ve masamın kenarındaki sandalyeyi çekip oturarak bilgisayarımı açtım. Arama motoruna kelimeleri yazıp *Enter*'a bastım ve bekledim.

Ekran bir anda fotoğraflar ve YouTube videolarıyla doldu, arkaya yaslanıp sonuçlara bakarak bu sözlerin bir şarkıdan mı aldığını, aldıysa hangi şarkıdan aldığını anlamaya çalıştım. YouTube'da *İnciler* diye bir video çıktı, tuşa basıp videoyu açtım.

Görüntü buğulu ve karanlıktı ama bir sahne ve ufak bir konser alanını aydınlatan ışıkları görebiliyordum. Kalabalık bağrışarak tezahürat yapıyordu.

Sonra sahnedeki çocuklara daha dikkatli baktım, gözlerimi bile kırpmıyordum ve kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Bateri ve gitar çalan bir müzik grubu ve...

Masen?

Sık ve hızlı nefesler aldım. *Ne?*

Herkes yerini almıştı. Bir çocuk baterinin arkasında oturuyordu, Masen'ın iki yanında duran çocuklar gitar tutuyordu, Masen da müzik enstrümanı olmadığı için elini cebine sokmuş rahat bir tavırla sahnede duruyordu. Kanım hızla akıyor, göğsüm ağrıyordu. Bu neyin nesiydi böyle?

Şarkı başladı, sert ve gürültülü bir şarkıydı. Baterist ritim tutmaya başlarken seyirciler aşağı yukarı zıplıyor ve Masen başını sallıyordu. Gözlerim videonun altındaki açıklamalara takıldı, grubun ismini fark ettim.

Cipher Core. Masen'ın grubu mu vardı?

Hazine avı. Aman Tanrım. O gece sadece misafir olduğunu sanmıştım. Takılmaya gelen rastgele biri olduğunu düşündüm ama değildi. Hazine avı onun grubunun etkinliğiydi.

Elim titreyerek fareyi hareket ettirdim ve *Daha Fazlasını Göster*'e tıkladım. Şarkı sözleri yazılıydı. Masen gözlerini kapattı, mikrofonu eline alarak o kadifemsi, kalın sesiyle okuduğum kelimeleri söylemeye başladı.

Bir fotoğraf, bin kelimeye bedeldir derler
Ama benim bin kelimem daha derin keser.
Bizi öldürmeyen şey güçlendirir derler,
Yemişim güçlenmeyi. Artık oldum saklambaç ustası.

Diğerlerine, sana davranılmasını istediğin gibi davran,
Ama ya bu gece yanmak istersem?
Bize eşeği sağlam kazığa bağla dediniz,
Kız kardeşim kulak verdi ama dersi alan ben oldum.

Ek, ek, ek, asla bilemezsin,
Ne acı çekersen onu biçersin!
Zorla, uyuştur, kökünü kurut, hayata döndür.
İncilerini yut ama dikkat et zamanı sakın geçirme.

Daha iyi davran, daha çok ol, daha fazla, daha çok,
Lanet olası boğuluyorum, bir türlü yutamıyorum.
Diz küçük İncileri, tak hepsini boynuma,
Ölüp gideceğim ve boğacağım kendimi sizin Bilgelik İncilerinizle.

Şarkı sözleri tanıdık geliyordu. *Ek, ek, ek, asla bilemezsin.*

Misha ile bu sözleri birlikte bulmuştuk. Bütün şarkı baştan sona ona aitti. Unutmamıştım. Dehşet verici ve sert bir his mengene gibi beni büzerken nefes almayı bıraktım ve alttaki kısa açıklamayı okudum.

Cipher Core, Thunder Bay'de kurulmuş Amerikalı bir rock grubudur.

Thunder Bay'de kurulmuş bir gruptur. *Yo...* Yutkundum, midemdeki asit boğazıma yükseldi.

Üyeleri:
Dane Lewis: Gitar ve arka vokaller
Lotus Maynard: Bas
Malcolm Weinburg: Bateri
Misha Lare: Ana vokal, gitar

"Aman Tanrım." Yıkıldım, sandalyemden aşağı inerek yere düştüm. Hıçkırıklara boğularak başımı salladım. "Aman Tanrım" diye ağladım.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, başımı kaldırırken göğsümün ağırlaştığını hissettim. Kısa, sık nefesler aldım. Nefes alamıyordum.

Masen, Misha'ydı. "Ne demek bu?" diye bağırdım.

Bunca zaman. Onu özlediğim, onun için endişelendiğim, nerede olduğunu ve neden yazmadığını merak ettiğim bunca zaman gözümün önündeydi!

Çığlık attım, ellerimi yere vurarak halıya geçirdiğim parmaklarımı yumruk yaptım.

Buna inanamıyordum. Bunu bana yapamazdı. Beni böyle aptal yerine koyup benimle oynayamazdı.

Ayağa fırlayarak elimin tersiyle burnumu sildim ve ekrandaki Misha'ya baktım. Son notayı da uzun ve dermansız bir şekilde mikrofona söyledi ve seyircilerin olduğu mesafeden bitmesine rağmen şarkıda kaybolmuş gibi başını eğdiğini gördüm. Seyirciler alkışladı, gitarın son notaları duyuldu, birkaç kızın ona seslendiğini duydum.

Misha'ya sesleniyorlardı.

Her şey titriyordu, oda etrafımda dönerken zihnim çılgın gibi çalışıyordu.

Masen. Kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği, birdenbire ortaya çıkan gizemli, sessiz Masen. *Alacakaranlık* hayranlığımı, nerede yaşadığımı ve ona söylememe gerek kalmadan astım krizi esnasında çantamdan neyi alacağını bilen çocuk.

Aman Tanrım, nasıl anlamamıştım? Gözlerimi kapattım, yüzümden öfkeli gözyaşları döküldü.

Misha, benimle yatağa girip yalan söyleyerek benimle yatan en yakın arkadaşım.

Bir arkadaşın var, demişti öncesinde.

"Olamaz" diye fısıldadım, içimde biriken öfkeyle birlikte bilgisayarımı kapattım ve odamdan çıkarak ablamın arabasının anahtarlarını almaya gittim.

Benim hiç arkadaşım yoktu.

15. BÖLÜM

MISHA

Her yer karanlıktı, pencerelerde tek bir ışık bile yanmıyordu. Ama babam evde olmalıydı. Saat epey geç olmuştu.

Anahtarı kilide taktım, bir gün gelip kilidin çalışmadığını fark etmekten korkuyordum. Gerçi babamın beni uzak tıutmak için bir sebebi yoktu, ne de olsa hiçbir zaman gitmemi söylememişti ama beni burada istediğinden de pek emin sayılmazdım.

İçeri girerek kapıyı arkamdan kapattım ve anahtarı cebime attım. Burnuma kötü bir koku geldi, yüzümü buruşturarak etrafıma baktım.

Vücudumu bir ürperme aldı. Ev darmadağın haldeydi. Babam her zaman çok titiz biri olmuştu, kardeşimle birlikte ona ev işlerinde yardım edip evi temiz tutardık.

Şimdi etrafa bakınca ise yerlerde mektuplar ve gazeteler, merdivenlere saçılmış çamaşırlar görüyordum ve ortama küflü yiyecek ve kirli çamaşır karışımı bir koku hâkimdi.

Çalışma odasının önünden geçerken oturma odasının ışığının açık olduğunu fark edip içeri bakınca televizyonun açık olduğunu gördüm. Sesi kısıktı, babam da pijama ve bornozuyla kanepeye uzanmıştı. Kanepenin yanında kahve bardakları, peçeteler ve yarısı yenmiş bir yemek tabağıyla dolu bir masa vardı.

Yanına gidip uyuyan babama baktım, ağır bir suçluluk hissediyordum. Dane haklıydı. Babam tez canlı biriydi. Annie'den sonra

bile buraları çekip çevirmeye devam etmişti. Ama şimdi yanakları çökmüş, kıyafetleri bir günden fazla giymiş gibi kırışmıştı.

Gözlerim yanmaya başladı, birdenbire Ryen'ın yanımda olmasını diledim.

Ona ihtiyacım vardı. Korkuyordum ve şu anda ne yapacağımı bilmiyordum.

Falcon's Well'de ihtiyacım olanı alamamıştım ama şu anda umurumda olduğundan emin değildim.

Ama şimdiden gitmek de istemiyordum. Ryen'ı istiyordum, öte yandan şimdi gidip babamı sonsuza dek yalnız bırakırsam Annie tamamen yok olacakmış gibi geliyordu. Önceden sahip olduğumuz hayatın bütün kırıntıları artık hatıralardan ibaret olacaktı.

Kanepenin kenarına ilişip onu izledim. Başını kenara eğmişti, masada bir hap şişesi de fark ettim.

Xanax olduğunu bilmem için bakmama gerek yoktu. Tek başına iki çocuk büyütmenin stresini atmak için babam bu ilacı yıllardır alıyordu. Gerçek şu ki bana kalırsa annem bizi terk ettiği için almaya başlamıştı. Ona aşıktı, annemse onu bırakıp gitmişti. Not yok, arama yok, iletişim yok. Çocuklarını bırakıp ardına bile bakmamıştı.

Ben kendi başımın çaresine bakmıştım, babam bunu düşünmemek için kendini çocuklarına, işine ve hobilerine vermişti, Annie ise beklemişti. Annemin geri döneceğini ve eninde sonunda bizi görmek isteyeceğini düşünmüştü. O zaman geldiğinde hazır olacaktı.

Bu evde hâlâ kardeşimin varlığını hissediyordum. Sanki şimdi egzersizden nefes nefese kalmış halde içeri girip emirler yağdırmaya başlayacak, akşam yemeği yapma sırasının bende olduğunu hatırlatıp babama çamaşırları kirli sepetine atmasını söyleyecekti.

"Onu özledim Baba." Kısık ve sessizce konuştum, kederime hâkim olamadan. "O gece beni aramıştı."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, uyanık olmasını diledim ama bir yandan da uyanık olmadığı için memnundum. Annie'nin yere yığıldıktan bir dakika sonra beni aradığını duyunca gerisini dinlemeyecekti. Tepesinin tası atacaktı, çünkü benim hatam olduğunu anlayacaktı.

"Cevap vermedim, çünkü meşguldüm" diye devam ettim. "Önemsiz bir şey sanmıştım. Sürekli bulaşıkları yıkamadığım ya da cipslerini yediğim için kızar, anlarsın ya?" Anılarımı hatırlayınca kendi kendime gülümsedim. "Önemsiz bir şey olduğunu düşündüm, bir dakika sonra ona dönecektim ama hata ettim."

Nefes verip gözlerimi kapattım. Eğer telefonu açsaydım... Zamanında yanına ulaşabilirdim. Çok geç olmadan ambulans çağırabilirdim.

"Geri aradığımda cevap vermedi" dedim. Artık kendi kendime konuşuyor, gözümde yaşlar birikirken o gece olanları yeniden yaşıyordum. "Bazen hâlâ kalktığımda o korkuyu hissediyorum, bir an için hepsi bir kabusmuş gibi geliyor. Onun aramasını kaçırdığımı düşünüp telefonuma bakıyorum."

Yüzümü ellerime gömdüm.

Annie'nin ölümünü takip eden haftalarda babamla ya kavga etmiş ya da birbirimizi görmezden gelmiştik. Bana ihtiyacı varken Annie'nin yanında olmadığım için beni suçluyordu. Ne de olsa beni aramıştı, onu değil.

Ben de onu suçluyordum. Eğer onu zorlamasa ve annemizin asla geri dönmeyeceğine ikna etseydi, Annie mükemmel öğrenci, mükemmel atlet, mükemmel bir kız olmak için vücudunu mahvetmezdi... Böylece zavallı vücudu o karanlık, ıssız yolda pes etmezdi.

Eğer canının istediği zaman Xanax almayı adet edinmemiş olsaydı, Annie kaldırabileceğinden daha fazlasını üstlenip mükemmel olmak için amfetamine bağımlı olma fikrini aklına sokmazdı.

Annie harika olacaktı. Hayatta istediği şeyler için mücadele etmişti. Potansiyeli nasıl da harcanmıştı.

"Bazen ben de keşke ben olsaydım diyorum." Gözlerimi kaldırınca hâlâ uykuda olduğunu gördüm.

Bir akşam yine birbirimize girmişken bana böyle söylemişti, canım yanmıştı ama yanmamış gibi davranmıştım. Bunu kastetmediğini biliyordum ama hâlâ iyi anlaştığı tek çocuğunun yanında olsaydı daha mutlu olacağı kesindi.

Yanında ben olunca, nesi vardı?

Ama onu bırakamazdım. Annie onun içindeydi, bu evin her yerindeydi, biz de onun ailesiydik. Öyle de kalmalıydık.

"İlişkimiz asla onunla arandaki ilişki gibi olmayacak ama ben yanındayım."

Ayağa kalktım ve sessizce kalabalık masayı temizleyip bulaşıkları yıkamak için mutfağa gittim.

* * *

"Selam" diye seslendi Dane. Başımı kaldırıp bakınca Koy'un kapısından çıkıp bana doğru geldiğini gördüm.

"Sana mesaj attım" dedi.

"Evet, gördüm." Kamyonetin kapısını çarparak kapattım ve kamyonetin bagajına uzanıp kutuları çıkardım.

Evdeki mutfağı temizledikten sonra pencereleri açıp evi havalandırırken bir yandan çamaşırları yıkadım, mektuplara baktım, çöpü çıkardım ve yatak odamı topladım. Bu oldukça etkileyici bir gelişmeydi, bunu asla yapmazdım.

Babamın üstüne battaniye örttüm. Yarın market alışverişini yapıp eve döndüğümde geri dönmemi kabul edeceğini umuyordum.

Sanırım görecektik.

"Bizim çocuklarla bana verdiğin şu şarkıya bakıyorduk. Dün gece üçe kadar uyanık kaldık" dedi. "Sanırım bu kez tutturacağız."

Başımı salladım, şu anda dikkatim tam olarak onda değildi. Zihnim milyonlarca başka yerdeydi. Ryen'a nasıl itiraf edeceğim konusunda hâlâ hiç fikrim yoktu.

Tanrım, beni öldürecek.

Dane ile yürüyerek park yerini geçip giriş kapısına yöneldik. "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Geri mi taşınıyorsun?"

"Yakında döneceğim" dedim. "Önce burada halletmem gereken bir iki iş var."

"Yardım ister misin?"

Başımı çevirip omzumun üzerinden baktım. "İstersen kolileri taşıyabilirsin."

Dane geri koşup evdeki garajdan getirdiğim kolilerin geri kalanını yüklendi ve birlikte eski lunaparkta yürüdük.

Burada saklanmaya geldiğimde toplanmam zor olmasın diye yanıma çok eşya almamıştım ama bu kez acelem yoktu.

Gitmeyi pek istemiyordum ama burada Masen Laurent olarak kalamazdım. Bu ismi bir ay önce kuzenime sahte bir ehliyet belgesi ve sahte okul belgeleri yapmasını sorduktan sonra uydurmuştum. Baş harflerimiz aynıydı.

İnsanlar, aslına bakarsanız iki insan, Misha Lare olduğumu öğrenirse oyun biterdi.

Artık ona yalan söyleyemezdim. İşlerin hiç bu kadar ileri gitmemesi gerekirdi.

Benim hiç arkadaşım yok. Bu gece yıkıldığı anda söylediklerini duyup bakışlarını görünce kendimden nefret etmiştim. Yarın en yakın arkadaşının onu göz göre göre arkadan bıçakladığını öğrendiğinde ne düşünecekti?

Dane ile merdivenleri indik, karşıdaki duvara ilerleyip düğmelere bastım. Işıklar yandı ve uzun koridorlar aydınlanınca dümdüz ilerleyip kaldığım odaya doğru yol aldık.

"Burada nasıl uyuyabildin aklım almıyor" diye mırıldandı Dane. "Korku filmlerinden fırlamış gibi."

Cılız bir kahkaha attım. Korkunç bir yer olduğu kesindi, ama... "O zamanlar pek düzgün düşünebildiğim söylenemez."

Burası Falcon's Well'e yakın olduğu için muhtemelen kimsenin beni bulamayacağını düşündüm ya da öyle sandım, hem küçükken Annie ile buraya geldiğimiz anılarımız vardı.

Hızlı adımlarla odaya girdim, Dane arkamdan geliyordu. Yatağın yanındaki masaya giden kısa mesafeyi kat edip ışığı açtım.

"Vay" dedi Dane.

"Ne oldu?" Gözlerimi kaldırıp baktığı yere baktım. Neyi kastettiğini fark edince bir an için nefesim kesildi.

Ne...

"Burada ne yapıyordun böyle?"

Kendi etrafımda döndüm, odanın neredeyse her karışı kâğıtlarla kaplıydı. Duvardaki posterler yırtılmış, kıyafetlerim her yana saçılmıştı, üzerinde birkaç mum olan masa da devrilmiş, bütün eşyalarım yerde duruyordu.

Boynumdaki damarlar birdenbire tenimden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

"Bunu ben yapmadım."

Eğilip yerdeki kâğıtları alıp baktım, hepsi altında ismim yazan mektuplardı. Birkaçı bir ya da iki sene önce yazdığım mektuplardı, bir tane de ilkokuldan kalma mektup vardı. Eski olduğu belliydi, çünkü o zamanlar kız gibi gözükmesin diye ismimi *Mish* olarak kısaltma gibi dâhice bir fikre kapılmıştım.

Bütün bunlar Ryen'a yolladığım mektuplardı. Mektuplar ondaydı. Nasıl olmuştu da...

Midem bir mengene gibi büzüldü, yüzümü buruşturdum, bütün bu mektupların buraya gelmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Orada ne yazıyor?"

Dengemi kaybederek sendeledim, başımı kaldırıp Dane'in gösterdiği yere baktım. Duvara siyah sprey boyayla yazılmış kocaman kelimeler bize tepeden bakıyordu.

Beni kandırmaya mı kalktın? Arkanı kolla, bekle ve gör.

"Ha siktir." Kılımı bile kıpırdatamıyordum. Ryen'ın yazmama yardım ettiği eski bir şarkının sözleriydi.

Komodinin rafına doğru ilerleyip şöyle bir bakınca oraya sıkıştırdığım eşyalardan bazılarını aldığını gördüm. Ryen'ın sürekli sürekli okuduğum en sevdiğim mektuplarını sakladığım dosyayı aradım, zarfı elime alır almaz ne kadar hafif olduğunu fark ettim.

"Yo, yo, yo, yo..." Dosyayı açıp içine baktım.

"Bu nedir?"

"Siktir!" diye hırladım. Bütün mektuplar gitmişti. Dosyayı fırlatıp uzağıma attım. "Lanet olsun!"

"Ne? Kim?"

Aman Tanrım. Yukarı zıplayıp ellerimle yüzümü yukarı aşağı ovdum. Kim olduğumu biliyordu, mektuplarını bulmuştu ve onları geri almıştı.

Topuğumun üzerinde dönüp kapıya doğru koştum.

"Misha!" diye bağırdı Dane.

Ama durmadım. Koşarak merdivenlere gittim, giriş katına tırmandım ve dışarı fırlayıp parkta hızla ilerledim.

Ryen beni dinlerdi. Beni anlardı. Bütün bunların olmaması gerekiyordu.

Kotumun cebinden anahtarımı alıp kamyonetime bindim, park yerinden hızlıca ayrılıp otoyola çıktım.

Mektuplar. Lanet olsun! Ryen'ın öfkesini düşünecek olursak muhtemelen şu anda yırtık bir halde çöpün dibini boylamışlardı. *Siktir!*

Direksiyonu sımsıkı tuttum, diğer elimle ise yüzümü ovuşturdum. Önümdeki yol bulanıktı ve nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım.

O mektuplar her şeyimdi. Ryen'dı ve bendim, birbirlerini anlamaya çalışan ve büyümenin acılarına birlikte göğüs geren iki çocuk. Mektuplar sayesinde ona aşık olmuş ve ona ihtiyaç duymaya başlamıştım. Onlar o lanet şarkılarım gibi benim bir parçamdı.

O mektuplarda geçmişimiz vardı. Ryen'ın dünyamı tepetaklak ederek bana söylediği bütün güzel sözler.

Midem büzüldü. Eğer mektuplar yok olduysa, yemin ederim...

Ryen beni dinlemek istemiyorsa ne yapardım bilmiyorum.

On dakika sonra kamyoneti evinin önündeki sokağa park ettim. Motoru kapatıp zıplayarak indim ve ön kapıya koştum.

Ev karanlık ve sessizdi, sabahın birinde beklenen bir şeydi. Ama saksıyı kaldırdığımda anahtarın orada olmadığını gördüm. Ellerimi yumruk yaptım.

Evin etrafından dolaştım, pencereleri kaldırmaya çalıştım ama sonra evin kenarına yasladıkları merdiveni gördüm ve durdum. Yukarı kaldırınca, Ryen'ın penceresinin karanlık olduğunu fark ettim.

Siktir et. Eğer burada değilse beklerdim.

Tırmanmaya başladım.

Merdivene tırmanıp çatıya çıktım ve penceresine yürüdüm. Odası zifiri karanlıktı ama müzik sesi geliyordu. Bring Me The Horizon grubunun *True Friends* şarkısı çalıyordu. Tereddüt bile etmedim. Pencereyi açıp bacağımı içeri sarkıttım ve eğilip içeri süzüldüm.

Birdenbire onu hissettim.

Dimdik durarak birinin nefes aldığını duydum ve döndüm, Ryen karanlık bir şekil halinde dizlerini çekmiş, odanın bir köşesinde oturuyordu.

Yerden fırlayıp üzerime yürüdü. "Git buradan."

Kızarmış, ıslak gözlerine, kırışık pijama şortuna ve gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş pembe tişörtüne, karmakarışık olmuş saçlarına baktım. Saatlerdir ağlıyor gibi bir hali vardı.

Ama yine de öfkesi yerli yerindeydi.

Ona doğru bir adım attım. "Mektuplar nerede?"

"Siktir git!" diye tersledi. "Mektupları yaktım!"

Arkamı dönüp yumruğumu duvara geçirdim.

"Yapma!" diye fısıldadı. "Annem duyacak!"

"Umurumda değil" dedim, arkamı dönüp üzerine yürüdüm. "Onlara hiçbir zaman olmadığın kadar bana aitsin."

Başını salladı, gözleri yine yaşlarla doldu. "Bunu nasıl yapabildin? Sana güvenmiştim ama sen bunca zamandır yanımda durmuş beni izliyordun. Her şeyi mahvettin!"

"Falcon's Well'e senin için gelmedim" diye karşılık verdim, üzerine yürüyerek. "Ama inan bana, pişman değilim. Bunca yıl seninle zaman kaybetmişim. Artık bunu anladım."

Ryen hıçkırıklara tutuldu. "Çık dışarı."

Ama buradan gitmeyecektim.

Ryen Trevarrow'u ağlatacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama iki kez ağlatmıştım ve ikisi de son iki haftada olmuştu.

Yazışmaya devam etmiştik çünkü birbirimize ihtiyacımız vardı, çünkü birbirimizin hayatını daha iyi hale getiriyorduk. Ama onu yıllardır tanıyor olsam bile sahip olduğumuz şeyi mahvetmem hiç zaman almamıştı.

Birbirimiz için mükemmeldik.

Ta ki tanışana kadar.

Ryen'ın benden gizlemeye çalıştığı acıyı taşıyan öfkeli bakışlarına bakarken onda mektuplarında yazdığından çok daha fazlası olduğunu anladım. Mektuplarında da sadece benim görüp başkasının görmesine izin vermediği çok şey vardı. Hepsini istiyordum.

"Çok bencilsin" diye hafifçe ağladı. "Aldın, aldın ve aldın, beni de hiç düşünmedin, öyle değil mi? Senin için hiç gerçek olmadım."

Kederi gözlerinden okunuyor, nefreti tenime işliyordu. Bana onlardan biriymişim gibi bakmasından nefret ediyordum.

Yanına yürüyerek onu duvara yasladım ve tişörtümü başımın üzerinden geçirip elimde tuttum.

Kafası karışmış halde bana baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bak." Gözlerinin içine bakıp onu vücuduma bakmaya zorladım. Açık hava sinemasında çok meşguldük, bu sabah yataktayken de arkasındaydım, bu yüzden iyice bakamamıştı.

Telefonumun ışığını açıp tenime tuttum.

Gözlerini indirdi, bakışları tereddütlüydü ama yavaşça gözlerini bana çevirdi. Tam olarak neye baktığını biliyordum.

Göğsümün üstündeki kaset dövmesine bakıyordu. Dövmeden müzik noktaları çıkıyordu, teybin üzerindeki etikette *Dünyayı Yöneten El* yazıyordu. Bu, Ryen'ın müzik grubu kurma konusunda bana cesaret vermek için yazdığı şiirlerin birinden alıntıydı.

Bakışları karnımın kenarında ve kalçamda uçuşa geçen küçük siyah kuşlarda gezindi. Dövmenin yanında sözler yazıyordu, *Meleklerin uçuşu seni uykuya yatıran bir şarkıdır.* Ryen'ın en sevdiği Shakespeare oyunu *Hamlet*'ten alıntıydı. Bu dövmeyi Annie öldükten sonra yaptırmıştım.

Ryen telefonumu alıp yavaşça etrafımda dolandı, ışığı göğsümde ve sırtımda, kollarımdaki Bilgelik İncilerinde, bu da ailelerimiz hakkında bir mektuptan alıntıydı, omzumdaki çürüyen, iplikle dikilmiş ve üzerinde *Sen benim kabilemsin* yazan kalp dövmesinde gezdirdi. Bu da yazdığım bir şarkıya ilham olan sözlerinden biriydi. Bunların yanı sıra başka alıntılar ve tasarımlar, konuştuğumuz, hayalini kurduğumuz, kahkahalarla güldüğümüz anların çizimleri de vardı.

Üzerim örtülü değildi, uzun kollu tişört giymiyordum ama bütün bunları anlaması zordu. Neredeyse hepsinin kökü Ryen'dı.

Ryen tekrar önüme geçti, kesik kesik nefes alıyordu ve gözleri yaşlarla doluydu.

"Benim için gerçek olan tek şey sendin" dedim.

Bütün bunları nasıl sindireceğini bilemiyormuş gibi bana baktı. Yani, cidden. Ne bekliyordum ki? Hem, yarın ona her şeyi anlatmak istesem bile bunu nasıl yapacaktım ki? Bütün bunları zihninin alacağı bir şekilde açıklamanın bir yolu var mıydı?

"Misha?" diye fısıldadı, derken beni baştan aşağı süzerek sonunda ilk defa görüyormuş gibi bana baktı.

Telefonumu ondan alıp cebime attım. Ellerimi kaldırıp yüzüne dokunmak istedim ama irkilerek geri çekildi.

Ellerimi hemen yere düşürdüm. "Dinlemelisin."

"Ryen?" diye seslendi biri, kapıya vurarak.

Seslenen bir kadındı. Muhtemelen annesiydi.

"Gönder onu" diye fısıldadım.

Ryen gözlerini kaldırarak bana baktı, gözlerindeki yaşları sildi. "E.. Evet?" diye kekeleyerek seslendi. "Yataktayım."

"Peki" dedi annesi. "Televizyon falan açık herhalde. Geç oldu. Artık uyumalısın."

"Peki, iyi geceler."

Tişörtümü üzerime geçirdim ve annesinin kapısını kapattığını duyunca sesimi alçaltarak konuştum.

"Bu kadar ileri gitmesini istemezdim" diye açıkladım. "Burada işim vardı ve istedim ki..." Duraksadım, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım çünkü korkuyordum. "Bir yanım sana bu kadar yakın olmaya karşı koyamadı. Sanırım bir yanımın sana ihtiyacı vardı. Hazine avından sonra bir daha konuşacağımızı sanmazdım. Aramızdaki ilişkiyi mahvetmek istememiştim ama sonra buraya geldim ve..."

Ryen elleriyle yüzünü ovuşturdu, yine ağlamaya başladı. Onu kaybettiğim belliydi.

"Ama sonra hırsızlık yaptın" diye devam ettim. "Cortez denen o çocuğa zorbalık yaptığını gördüm. Sonra da kafeteryada benimle uğraşmaya çalıştın, derken hepsi üst üste geldi ve yollarımız sürekli kesişmeye başladı. Sanki... Sanki mektup arkadaşı olmasaydık bile birbirimizi bulurduk gibi hissettim, anlıyor musun?"

"Bana neden söylemedin?" diye ağladı. "İstediğin zaman, 'Selam, ben Misha!' diyebilirdin." Başını sallayıp bana kötü kötü

baktı. "Seni öptüm. Seninle yattım! Bunca zamandır beni tanıyordun, benimse ruhum bile duymadı. Beni küçük düşürdün! Başından beri burnumun ucundaydın. Bunun ne kadar korkunç olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Sana söylemek için bir sebebim yoktu!" diye hırıltıyla fısıldadım. "O ilk gün, artık senden hoşlandığımdan bile emin değildim! Hem, sana güvenmek için bir sebebim de yoktu. Kendini beğenmiş küçük ukalanın tekiydin, bunun sen de farkındasın. *Sen* neden bana yalan söyledin?" Kaşlarımı çattım. "Yedi yıl boyunca neden güçlü ve lanet olası kibar biri olduğuna inandırdın beni, söylesene? Cesur ve kendini savunan biri olduğunu sanmıştım."

Omuzları titriyor, küçük küçük hıçkırarak güçlükle nefes alıyordu. Hızlıca etrafıma baktım, aynı anda hem kızgın hem de suçlu hissediyordum. Masasında duran astım ilacını alıp ona verdim ama elimden fırlattı.

"Hayatımdaki insanlar ve diğerleri için taklit ettiğim yanlarım hakkında yalan söyledim" diye açıkladı. "Diğer her şey doğruydu. Filmler ve müzikler, fikirlerim ve hayallerim, hepsi doğruydu. Geri kalanın bir önemi yoktu."

"Ben de sana güvenmiştim" diye belirttim. "Sana inanmıştım."

"Ben her şeyimle sana söylediğim kişiyim."

"İstediğini söyle" diye tersledim. "Gerçek olduğu anlamına gelmez."

Başı öne düştü, burnundan kesik nefesler alarak kendini rahatlatmaya ve vücudunu tekrar kontrol altına almaya çalışıyordu. Astım ilacı yerde duruyordu. Keşke şu lanet ilacı alsaydı. Beni tedirgin ediyordu.

"O mektupları yazdığımda gerçek bendim" dedi sessizce. "Olmak istediğim her şeydim."

Bunu anlayabiliyordum. Benim de ona söylemediğim minik detaylar vardı, çünkü onunlayken evde olamadığım kadar özgür olmak istiyordum. Ama o da şunu anlamalıydı ki çılgınca davranmış olsam ve işler kontrolden çıkmış olsa da kandırılmak benim de canımı acıtıyordu. Önem verdiğin ve el üstünde tuttuğun birinin diğer herkese karşı sığ ve kaba davrandığını görmek de.

"Mektuplarında..." diye devam ettim. "Babama karşı kendimi savunmamı, kendime inanmamı, pişmanlık duymayıp hiç değişmemi söyledin. Kendin bile uymazken bana bütün bunları neden söyledin?"

Gözlerini kaçırdı ama pes etmedim. Ona baktım, onu esir aldım. *Neden bana, kendinde yapacak cesareti bulamadığın öğütler veriyorsun?*

"Hımm?" diye üsteledim, başımı eğip onunla göz göze gelerek.

"Çünkü..." diye fısıldadı, gözlerini kaçırarak. "Çünkü sevdiğin insanların başına iyi şeyler gelsin..." hızlı hızlı nefes aldı, neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. "İstersin."

Keskin bir nefes aldım. *Tanrım, bana ne yapıyor böyle?*

Şu anda onu kollarıma almak için her şeyimi, her şeyimi verirdim.

Ona doğru uzandım, yüzünü ellerime alıp dudaklarımı onunkine yaklaştırdım. "Ryen, lütfen..."

Yeniden ağlamaya ve sessizce hıçkırmaya başladı, onu teselli etmeye çalıştım ama beni itti. "Ah, Tanrım, git buradan" diye ağladı, beni uzak tutmak için ellerini kaldırarak. "Şu anda sana bakamıyorum bile. Aklım bir türlü almıyor. Midem bulanıyor."

"Ryen, lütfen" diye yalvardım., karnımdaki ağrı gittikçe yayıldı. "Seni seviyorum..."

"Ah, Tanrım!" diye sözümü kesti. "Git buradan!"

İrkildim, gözlerim yaşlarla yanıyordu. Kalbimin paramparça olduğunu hissediyordum.

Ryen başını ellerine gömüp orada öylece durmuş, iki büklüm olmuştu.

Her şeyi geri alıp bu durumu düzeltmemin bir yolu yoktu. Başkalarına berbat davransa da bana karşı her zaman iyi bir arkadaş olmuştu ama ben kendim için aynısını söyleyemezdim. Beni sinir ediyor ve kızdırıyordu ama bunu ben bozmuştum. Sorumlusu bendim.

Aşağı eğilip astım ilacını aldım ve ihtiyacı olursa diye masasına koydum.

Ardından pencereden dışarı çıkıp Koy'a döndüm. Eve dönmeyecektim.

Ryen benim olana dek hiçbir yere gitmiyordum.

16. BÖLÜM

RYEN

"Bu sabah neredeydin?" diye sordu Ten, endişeli bir sesle. "Lyla antrenmana gelmediğini söyledi."

Yanımda Ten'le okulun koridorunda yürüyordum, dolabıma gidip ilk ders başlamadan Görsel Sanatlar'a koşmadan önce çok az vaktim vardı. Ten yanımda yürüyordu.

"Yorgundum." Beysbol şapkamı iyice öne kaydırıp kızarmış gözlerimi kapattım.

"Uyuya mı kaldın?" Kafası karışmıştı. "Koç bunun için sana kaç tur attıracak, haberin var mı?"

Haklı olduğuna emindim. Ama şu anda umursayacak durumda değildim.

Bu sabah duş alıp, saçımı kurutup makyajımı yaparken zihnim Misha'ya gidip geliyor ve tekrar ağlamaya başladım. Sürdüğüm rimel yerinde durmuyordu, ben de vazgeçip bir şapka taktım.

Gözlerim yanıyordu, göz kapaklarımı sonsuza dek kapatmak istiyordum. Gözlerimin arasındaki kafatasıma saplanan ağrıyı geçirmek için gözlerimi kırptım ve çantamın sapını daha sıkı tuttum, her şeye rağmen bugün burada olmadığını umuyordum. Gözyaşlarına boğulmadan onu düşünemezken onunla göz göze gelmem düşünülemezdi.

Sağ taraftaki dolabıma saptım. Önümde bir grup öğrenci duruyordu, birkaçı duvarda yazılanı okuyup fotoğraf çekiyordu. Başımı kaldırınca duvardaki Eminem sözlerini hemen tanıdım.

Boğazıma iğneler batıyordu, gözlerimi kaçırdım. Misha siktirip gidebilirdi. Eminem'den hiç hoşlanmazdı, her ne kadar ben sevsem de sırf onun şarkı sözlerini yazdı diye gözüme giremezdi.

"Bak, bak, bak" dedi Ten. "Yakalandığını sanmıştım. Ne zamandır mesaj bırakmıyordu."

Dolabıma gidip şifremi girdim. Ten telefonuna bakarak peşimden geldi.

"*Love the Way You Lie,* Eminem'in şarkısı" dedi. "Hey, artık senin dilinden konuşuyor."

Ten'in hatırına minik bir gülümseme gönderdim. Hayatımda kolay olan tek kişi oydu ve bir şeylerin ters gittiğini bilmesini istemiyordum. Arkadaşlığımız karmaşık değildi.

Doğrusunu isterseniz, bana iyi davranıyordu. Kime sadık olduğunu bilmesem de en azından şimdi yanımdaydı. Bunun için ona minnettardım.

Çantamı boşalttım, hafta sonu eve götürdüğüm kitapları yerine koyup bu sabah ihtiyacım olan kitapları çıkardım. Kavga ettiğimizden beri Misha'yla ne konuşmuş ne de onu görmüştüm, üstelik hâlâ şoktaydım. Öfkeliydim ama aynı zamanda üzgündüm de. Masen'ın Misha olduğu gerçeğini şimdiye dek sindiririm, artık nefrete dönüşür sanmıştım.

Ama dönüşmemişti. Canım yanıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ten. Yakınımda dolanıyor, gözlerini yüzümden ayırmıyordu. "Uyuyakalmamış da bütün gece uyanık kalmış gibisin."

"Ben iyiyim."

Eşyalarımı topladım ve dolabımı kapattım, Ten ile koridorda yürümeye başladık. Derken başımı kaldırdım ve duvardaki yazıyı gördüm.

Her şey gerçekti.

Ufak bir nefes çektim, göğsümden bir hıçkırık yükseldi. Yazı siyah boyayla büyük harflerle yazılmıştı, etrafı mavi ve mor boyayla yapılmış karman çorman şeritlerle kaplıydı, mavi benim en

sevdiğim renkti. Durup yazıya baktım, omuzlarıma bir ağırlık çökmüştü.

Misha bu hafta sonu okula gizlice girip bunu yapmıştı.

"Senin neyin var böyle?" diye fısıldadı Ten, bu kez daha endişeli duruyordu. "Doğruyu söyle."

Yüzüme inmeden önce gözyaşımı sildim. "Hiç" dedim, sesim titremesin diye zorlayarak. "Ablam beyazlarla renklileri aynı anda çamaşır makinesine atmamam için beni azarladı, bilirsin..."

Ten kaşlarını çattı, bu bahaneye kanmadığı belliydi.

Hızlıca sağa dönerek merdivene saptım. "Öğle yemeğinde görüşürüz, olur mu?"

"Ryen?"

Gitmeye devam ettim, merdivenleri koşarak çıktım, duvardaki başka bir yazıyı görünce kısaca duraksayıp yazıyı okudum ve yoluma devam ettim.

Yalan söylemek değildi niyetim ama gerçekti bütün öpücüklerim.

Lanet olsun Misha. Koşarak uzaklaştım.

Bugün okula gelmemeliydim. Bir yanım Thunder Bay'e geri döndüğünü ummuştu ama bu mesajları dün gece yazmış olmalıydı. Hafta sonları okul çok kalabalık oluyordu, hafta sonundan önce yaparsa hizmetliler ve temizlikçiler bu sabaha kalmadan temizlerdi.

Yo. Dün gece de Falcon's Well'deydi.

Gitmesini istiyordum. Kalbim söz dinlemiyor ve acıya rağmen onu istiyordu ama bu duygularla ne yapacağımı ben biliyordum. Ona söylediğim her şey, Misha'nın müzik zevkimi beğenmemesi, açık hava sinemasında söylediklerim ve bilmek istediği her şey doğruydu... Ama bunları mektuplarımdan zaten biliyordu. Orada öylece oturup beni soyunmaya ikna etmek için benimle eğlenmekten ne kadar zevk almış olmalıydı.

Sınıfın kapısına vardığımda parmak ucunda yükselip pencereden içeri baktım. Yerinde oturmuş, tek kulağına taktığı kulaklıkla müzik dinlerken bir yandan elindeki kalemi çevirip önündeki deftere bakıyordu.

Pencereden çekildim.

Aman ne güzel. En azından bir süreliğine uzak duracağını sanmıştım. Okula gelmek zorunda değildi zaten. Misha geçen sonbaharda bana yazıp notlarının erken mezun olmaya yettiğini söylemişti, yani buraya benim için gelmediyse o halde neden öğrenciymiş gibi davranıyordu?

Neden buradaydı?

Kapıyı hızla açıp sınıfa girdim, ona bakmamaya çalışsam da gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Ondan başka bir şeyin farkında değildim, birdenbire fizik laboratuvarında olanları hatırladım. Vücuduna doladığım bacaklarımın ve dudaklarımın arasına aldığım dudak halkasının hissini.

Burada olmamalıydı. Bunu yapamazdım. Gözlerime yaşlar doldu.

Ama sonra birileri birdenbire bana döndü ve ellerimle tişörtüm ıslak ve turuncu bir şeyle kaplandı.

"Of!" diye hırladım, ellerimle kıyafetlerime bakarak.

Manny Cortez yeni boyadığı kil tabağını da alıp geri çekildi. "Üzgünüm!" diye bağırdı, korkmuş gözüküyordu.

"Üzüleceksin!" diye tehdit ettim, arkasına işaret ettim. "Fırın o tarafta, moron. Harita da ister misin?"

Manny irkildi, etrafımızdaki öğrenciler gülerken gözlerini indirdi. Midem büzüldü, hıçkırıklarımı tutmak için dişlerimi sıktım ve Manny'yi iterek hışımla sınıfın arkasındaki masama oturdum.

Manny uzaklaşarak malzeme odasına daldı.

Çantamı bırakarak sandalyeme oturdum ve çizim defterimle kalemlerimi çıkardım. Misha'nın yanımdaki varlığını bütün ağırlığıyla hissediyordum.

"Evet, biliyorum" diye tersledim, ona bakmayarak. "İğrenç bir sürtüğüm, öyle değil mi?"

"Hayır" dedi sessizce, dosdoğru önüne bakarak. "Sadece zayıf ve aptalsın. İçten içe bok gibi hissettiğini bilmesem seni şu anda bütün okulun önünde rezil ederdim."

Hıçkırdım, çenem titriyordu.

"Pekâlâ, hadi başlayalım!" dedi Bayan Till.

Midem dışarı vuramadığım hıçkırıklarla sarsıldı. Misha haklıydı. Ben buydum işte.

İkimiz de bunun farkındaydık.

"Ryen, projende nereye geldiğini anlatmak ister misin?" diye sordu Till.

Bense ellerimi önümdeki masaya koyup tırnağımla oynadım. Masaya bakarken görüşüm bulanıklaştı.

Manny'yi terslemiştim çünkü kolay bir hedefti. Çünkü benden daha zayıftı. Burada benden zayıf olan tek kişiydi. Diğer herkes nasıl biri olduğumu biliyordu, Misha ise benden iğreniyordu. Benden nefret ediyordu.

"Ryen?"

Kim olduğum ve kimsenin beni sevmemesi Misha'nın suçu değildi. Bunu ben yapmıştım. Aptaldım, zayıftım ve yer israfıydım.

Gözyaşlarımın dolduğunu hissettim, hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladım. Aşağı eğilip çantamı aldım ve omzuma asarak bakışlar ve fısıltılar eşliğinde sınıftan çıktım.

"Ryen?"

Koridora çıkar çıkmaz gözyaşlarıma hâkim olamayıp lavaboya koştum.

* * *

"Nerelerdeydin?" Lyla yemek sırasında hışımla üzerime yürüdü. "Bu sabah antrenmana gelmedin. Ten ilk dersten önce seni gördüğünü söyledi ama o zamandan beri gören olmamış. Görsel Sanatlar'da gözyaşlarına boğulduğunu söyleyenler var?"

Tiksinir gibi bir hali vardı, ona yan gözle bakıp salatamı ve sos paketini aldım. Aç değildim, kollarımla bacaklarım yorgun ve ağırdı ama artık kütüphanede saklanamazdım. Her şeyimi kaybediyormuş gibi hissediyordum, şöyle bir silkelenip kendime gelmeliydim.

"Bu hafta sonu Trey'in başı epey derde girmiş" dedi, sanki benim suçummuş gibi.

Eh, sanırım öyleydi ama Lyla bunu bilemezdi.

"Hepimiz, hatta bütün takım" diye devam etti. "Cuma akşamı

maçtan sonra evine gittik. Üvey annesi yukarı çıktı, aşağı indi ve hepimizi dışarı kovdu."

Sesi kulaklarımı tırmalıyordu.

Ama üstelemeye devam etti. "Artık yanımda olsaydın bilirdin."

"Umurumda değil" dedim dişlerimi sıkarak, artık kendimi tutamıyordum. "Duydun mu beni? Umurumda olması gerektiğini düşünmenden bıktım. Şimdi beni rahat bırak."

Lyla geriledi, bana ne yapıyorsun der gibi bir bakış atıp gözlerini kıstı ve öfkeyle bana baktı. "Yalnız kalmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Bunu yapabilirim. Aslına bakarsan *hepimiz* yapabiliriz, çünkü saçmalıklarından çok sıkıldık." Gözleriyle beni baştan aşağı süzüp önemsiz bir pislikmişim gibi bana baktı. "Sürekli ortadan kayboluyorsun, Trey'e pislik gibi davranıyorsun... Ayrıca Masen Laurent denen o çocukla bakışıp durduğunuzu kimse fark etmedi sanma. Eğer o değersiz pislikle oynamak istiyorsan sessizce yap çünkü hoşuma gidiyormuş gibi davranmayacağım."

Elimdeki plastik salata tabağını sıktım ve bir adım atıp üzerine yürüdüm. *Sürtük.*

Ama sonra biri aramıza girdi, Misha'nın Mohavk tarzı saçı olan arkadaşıydı. Meyve tabağından bir üzüm alıp ağzına atarken Lyla'ya baktı. "Selam, bebek. Sevişmek ister misin?"

Lyla kaşlarını çattı, bense kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bu da neydi böyle?

Lyla ağzı açık bir halde Mohavk saçlı çocuğa baktı, ardından topuğunun üzerinde döndü, muhtemelen aklına gelen düşünceyi unutmuştu ve hışımla geldiği yere döndü.

Mohavk saçlı çocuk bana döndü, göz kırptı ve sonra gitti.

Neden böyle bir şey yapmıştı?

Ellerimi gözlerime götürdüm ve beysbol şapkamı düzelttim. Nedense birdenbire sıcak duşun içine girip bir yıl boyunca içinde oturmak istiyordum.

Yemek sırasına dönerken diğer yanımda Misha'yı gördüm ve sıçradım, kalbim teklemişti.

"Seninle konuşmalıyım" dedi.

Etrafından dolaşıp sırada ilerlemeye devam ettim. "Burada

olmanı istemiyorum, Masen." Ardından duraksayıp yanlışımı düzelttim. "Yani Misha. Evine dön. Thunder Bay'e git."

"Gidemem." Arkamdan geldi, ellerini tezgâhın üzerine koyup beni sıkıştırdı. "Senin olmadığın bir hayat istemiyorum. Başıma gelen bütün iyiliklerin içinde sen varsın Ryen. Lütfen."

Sırası gelen insanlar etrafımızdan dolanıp kasaya geçiyordu. Misha'yı iterek elinden kurtulmak istiyordum ama şimdiden herkesin gözü üzerimizdeydi ve olay çıkarmak istemiyordum. Biraz paranoyak gibi davranıyor olabilirdim ama artık akıllanmıştım. Lyla her adımımı izliyordu.

"Müzikte sen varsın." Misha'nın boğuk sesi kulağımda yankılandı. "Beni güçlü kıldın. Eğer yanımda olmazsan hayatta hiçbir şey başaramam. Özür dilerim. Böyle olsun iste..."

"Kalbimi kırdın" diye sözünü kestim, arkamı dönüp gözlerinin içine bakarak. "Sana bakınca Misha'yı görmüyorum." Gözlerim hüzünle yanıyordu, görse de görmese de umurumda değildi. "Bunca sene, bunca mektup zihnimden uçup gidiyor sanki. Cuma akşamı yüzünden hepsi bulanıklaştı."

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Hepsini kirlettin" dedim. "Bütün geçmişimizi. Yakında seni de arkadaşlığımızı da unutacağım gidecek."

Yemeğimi bırakıp kolunu çektim, Ten'in oturduğu yere yürüdüm.

O an Misha'ya söylediklerim gerçek miydi bilmiyorum ama beynim sürekli bir sisin altında gibiydi. Hislerim bulanmıştı, kafamı toplamak için uzun bir uyku çekmeye, uzun uzun yüzmeye ya da arabayla uzun bir yolculuğa çıkmalıydım.

Tek bildiğim, ona bakmaya dayanamadığımdı. Hatta artık kendime bile bakmak istemiyordum.

Masaya oturup Ten'in patates kızartmalarından birini kaptım, sırf yapacak bir şey olsun diyé dişlemeye başladım.

"Peki ya annenler?" diye sordu J.D., belli ki Trey'le sohbete dalmıştı.

"Af dilemek izin istemekten daha iyidir, öyle değil mi?"

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordum.

Trey bana baktı, soğuk davranışları beden dilinden okunuyordu. "Parti veriyorum, unuttun mu?" Sert bir tonla konuştu. "Annemler bu gece evde yok ama bana kimseyi davet edemeyeceğimi söylemediler. Sanırım sen gelmiyorsun."

Cevabı biliyormuş gibi konuşmuştu. Lyla ile Katelyn'in kıkırdadığını duydum.

Parti. Omzumun üzerinden bakınca Misha'nın arkadaşlarıyla bir masaya oturduğunu gördüm, bana bir bakış atması da gözümden kaçmadı.

"İçki olacak mı?" diye sordum, Misha'nın masasına arkamı dönerek.

"Tabii. Hem de bol bol içki" diye sırıttı Trey.

"Peki o halde. Belki de tam ihtiyacım olan şeydir."

Trey gülümsedi, Ten de şapkamın ucuna vurup bana takıldı. "İşte budur be."

* * *

Ten ile Burrowes ailesinin bahçesinde yürüdük, araba yolunu geçtik ve şimdiden kalabalıklaşan sokağa vardık. Buraya son gelişimi hatırlayınca kalbim küt küt atıyordu, bu eve tekrar girince kendimi tuhaf hissediyordum.

Misha neden önceki gece burayı aramıştı? Neden Falcon's Well'e gelmişti? Bu hafta sonu ortaya çıkan gerçek beni o kadar sarsmıştı ki kendi saçma dertlerimle uğraşmaktan gerçekten niye buraya geldiğini düşünmemiştim bile. İhanete uğramış gibi hissetmekle meşguldüm.

Ne demişti? Bir şey almak için buraya gelmişti sonra yollarımız sürekli kesişmişti, işler kontrolden çıkmıştı, olaylar birbirini izlemişti, falan filan falan filan...

Tabii. Ten ile Koy'a gidip eşyalarını almıştık, ilk gün öğle yemeğinde yanına gidip onu rahatsız eden de bendim ama buraya gelmekle kuralı ilk bozan oydu. Üstelik benim de burada olduğumu biliyordu. Gözümün önünde saklanmıştı. Araba yıkamasına gittiğimizde kamyonetinde onu öptüğüm anda doğruyu söylemeliydi.

"Siktir, bütün bu insanlara bak." Ten, içeri girerken gülümsedi.

Her yer sınıf arkadaşlarımızla dolup taşıyordu. Herkes oturma odasına doluşup merdivenlere yayılmıştı. Pencereden dışarı, verandaya bakınca havuzun etrafının da tıklım tıklım olduğunu gördüm. İnsanlar dans ediyor ve içiyordu, odaya kurulan hoparlörlerden yüksek sesli müzik sesi geliyordu.

Çok dikkat dağıtıcı.

Kot şortumla tişörtümün altına bikinimi giymiştim, gerçi havuza girmek gibi bir niyetim yoktu. Ama Ten girebileceğini söylemişti ve yanından ayrılmayacaktım, yani...

Trey'in sapık bir pislik olduğunu ve Lyla'yı ya da bu gece kendimi utandırdığımı görürse ne kadar sevineceğini düşünmemeye çalıştım. Eğer Ten'in yanından ayrılmazsam belki içerdim, dans edip kahkaha atardım ve beş dakika için bile olsa son birkaç haftayı unutacak kadar uyuşabilirdim. Buna ihtiyacım vardı. Yeniden normal hissetmek için bir şeyler yapmalıydım."

"Baloya geleceğini sanmıyorum kızım" dedi Ten. "Ailesi henüz elinden almadıysa bile bu partiden sonra alacaktır."

"Endişelenmiyorum." Baloya gider miydim onu bile bilmiyordum, Trey ile gitmeyeceğim ise kesindi.

Dışarı süzülüp kendimize fıçıdan birer bardak bira aldık ama Ten bir şişe tekilayı kaldırıp gösterince geri ittim.

"Olmaz." Başımı salladım.

"Neden?"

"Araba kullanacağım" diye hatırlattım. "Sen keyfine bak. Ben biramı içerim."

Ten omuz silkti ve plastik bardağa tekila doldurdu. İçkinin kekremsi kokusu burnuma gelince irkildim. Daha önce tekila içmiştim ama elindeki bardak soğuk değildi. Bunu nasıl yapabiliyordu?

Elindeki tuzu yaladı, bardağı kafaya dikti ve yüzünü buruşturarak ağzına bir limon parçası attı.

Güldüm. Onu, en sevdiği içkinin likörle karıştırılmış Kola ya da meyve suyu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Hadi ama!" Beni peşinden sürükledi. "Hadi dans edelim!"

Gülümsedim, biramı alıp müziğin geldiği yöne doğru Ten'in peşinden giderken şimdiden iyi hissetmeye başlamıştım. *Dirty*

Little Secret şarkısı çalıyordu. Mideme inen biranın sıcaklığı bedenime yayıldı, içkimi yudumlayarak diğerlerine katıldım ve müzikle heyecan arasında kendimi kaybettim.

Bir saat boyunca dans etmekten başka bir şey yapmadık. Ten boş bardağımın yerine su şişesi ve bir bira daha koydu, içkiyi koyanın o olduğundan emin olmak için bardağımı iki defa kontrol ettim. İlk bardağımdan sonra gelen hafif kıpırtı beni biraz rahatlatmıştı ama asıl sarhoş eden müzik ve etrafımızdaki herkesin enerjisiydi.

Yukarı aşağı zıpladık, kahkahalar atarak dans ettik. Ten kulağıma eğildi. "Artık daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallayıp müziği bastırarak bağırdım. "Evet! Aslına bakarsan çok daha rahatım."

"Evet, alkolün çözüm olmadığını söylerler ama bir süreliğine beynini kapatabilmek hoş oluyor."

İçkimi bitirip bardağımı attım, gecenin geri kalanında içmek üzere bir şişe su alıp barda oturan Ten'e katıldım.

"Bir tane daha?" diye şakıdım, ona bir shot doldurarak.

Gülümsedi, bu seferkini tuz ya da limon olmadan kafaya dikti.

Ona doğru eğilip yoğun parfümünün kokusunu içime çektim. Bir kez olsun onun yanında olmak iyi hissettiriyordu.

Arkadaşlarım, ablam, annem, herkesle arama mesafe koymuştum, çünkü kimsenin beni olduğum gibi sevebileceğini sanmıyordum. İşte bu yüzden değişmem gerekti. Ailemin ve Ten'in bana ilgi göstermesi, sadece bana acıdıkları anlamına geliyordu.

Misha'yı bu yüzden bu kadar seviyordum. Mesafeli değildi. Aramızdaki ilişki yakın ve gerçekti, iyi hissettiriyordu.

Ama etrafımda hâlâ iyi şeyler vardı, her ne kadar onları uzakta tutmaya çalışsam da. Bunca zamandır yanı başımdaydı.

Ten geri çekildi ve şişesini aldı, tuzluğu da alıp arkasını dönerek bana baktı. Bana şöyle bir baktı ve dudağını büzdü.

"Ne oldu?" diye sordum.

Çenesini eğerek bana baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bacaklarını aç."

Ha?

"Hadi ama" diye takıldı, tuzu sallayarak. "Seni tatmak istiyorum."

Kahkaha atıp gözlerimi kocaman açtım. "Çok beklersin."

"Lütfeeeen?"

"Olmaz!" diye tersledim, suratındaki üzgün ifadeyi görünce gülesim geldi.

Hayatta olmazdı! *Bunu* yapamazdım.

İmkânı yoktu.

17. BÖLÜM

MISHA

Malcolm'un ritimleri boşluğu doldurdu, baterinin vuruşları ayaklarımın altında titredi. Yavaşça araya giren Dane geçişi çalarken bense gitarla ritim tutarak Lotus'a eşlik ettim.

Sözlerini söylerken gözlerimi kapattım ve kendimi şarkıya kaptırdım.

Burayı unutma, diyor amigo kız
Söz veriyorum buraya döneceğiz.
Önce yapmam gereken işler var. Çok bekletmem.

Kalmasını sağlayamam,
Gitmesine de göz yumamam.
Cehennem ateşi kalbi bende kalacak,
Soğuyana kadar unutmayacağım.

Malcolm jilet gibi keskindi, enerjisi hiç eksilmiyordu. Sırtımdan terler dökülürken tekrar sahnede olmanın heyecanının tadına vardım. Thunder Bay'deki en sevdiğimiz mekân olan Sticks bir aydır restorasyon çalışmaları için kapalıydı ama sahipleri seyirciler olmadan prova yapmamız için burayı kullanmamıza izin vererek nazik davranmıştı.

Dane şarkıyı yarıda keserek gitarı cızırtıyla susturdu. "Pekâlâ,

durun, durun, durun!" diye araya girdi. "Bence burada kesip bir akor ekleyelim." Baterinin arkasında oturan Malcolm'a işaret etti. "Sen yaratıcı bir şeyle arkamdan gel, sonra tekrar vokale dönelim."

"Enerjiyi yükseltelim" dedim.

Dane *e herhalde* der gibi küçümseyerek bana baktı. "Evet, ne sevdiğini biliyorum."

"Pekâlâ, geriye doğru sayalım" diye seslendi Lotus, elimi kaldırıp gitarımın sapını başımın üzerinden geçirdim.

"Bir şey içmeye ihtiyacım var."

Sahneden indim ve masalardan birine yürüyüp su şişemden bir yudum aldım.

Barın arkasında bir kız duruyordu, sanırım sahibin kızlarından biriydi. Çenesini elinin altına koyup bana baktı. Benimle yaşıttı. Belki bir yaş daha küçüktü.

Annie'ye benziyordu. Sarışındı, kalkık bir burnu ve ince omuzları vardı. Gerçi Annie benim provalarıma hiç gelmezdi. Destek olmak istemediğinden değil. İlgi gösteremeyecek kadar meşguldü. Tabii, aynı şeyi kendim ve onun hobileri hakkında söyleyebilirdim. Kızların voleybol maçlarına gitmemin bir nedeni varsa o da Annie'nin gelmemi istemesiydi. İnsanların onunla gurur duymasına ihtiyacı vardı, nedenini ise biliyordum.

Kız bana gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim ve hızlıca gözlerimi kaçırdım.

Bir zamanlar tipim olabilirdi. Tatlı, yumuşak ve sevimliydi. Ama kamyonetimdeyken ilk kez beni öpmeden önce dudaklarıma üflediği heyecanlı nefesini düşününce bile bedenimi bir titreme alıyordu. O karmaşık, çabuk öfkelenen küçük bir sarmaşıktı ama beni parmağında oynatıyordu.

Telefonuma bakıp mesaj gelmiş mi diye baktım. Ne olsa razıydım. Boş laflar. Hakaretler. Bana siktirip gitmemi söyleyen şirret bir mesaj.

Ama nafile. Onu yalnız bırakıp mesafe tanımam gerekti, biliyordum. Ama söylenecek çok sözüm vardı, bilmediği çok şey, beni sonsuza dek uzaklaştırmadan önce söylemeliydim.

Belki benimle buluşmayı kabul ederdi. Yarın bende buluşurduk,

ben de ona her şeyi anlatırdım. Onun üstünde baskı kurmak istemiyordum ama belki içimi dökersem ve her şeyi riske atarsam bana bir şans tanırdı.

Facebook uygulamasına tıklayıp arama kutusuna ismini yazdım ve profiline girdim. Sadece bir mesaj gönderip topu ona atacaktım. Denemek zorundaydım. Eğer beni istemezse, o halde ne kadar gerekirse bekleyecektim.

Profiline bakarken etiketlendiği bir video görüp tereddüt ettim. Kendime düşünecek zamanı tanımadan videoya tıkladım, sadece birkaç dakika önce gönderilmiş olması dikkatimi çekmişti.

Ryen havuzun yanında durmuştu, etrafı içen ve dans eden insanlarla kaplıydı. Kalçasını gösteriyordu, çocuğun teki bacaklarının arasından poz vermişti.

Bu ne be?

Çocuk Ryen'a yaklaşarak kalçalarının içini yaladı, Ryen kahkahalar boğuldu ve herkes alkışladı.

Pislik sırtını kameraya dönmüştü, shot bardağını kafaya dikerken insanlar onu kışkırtıyordu. Ryen güldü, ağzına bir limon atıp çocuğun ağzından emmesini bekledi.

Müzik bangır bangırdı. Ryen kollarını boynuna doladı, dudak dudağa geldiler sonra Ryen geri çekilip müziğe eşlik ederek dans etmeye başladı.

"Orospu çocuğu." Elimdeki telefonu sıktım, yorumlara bakınca Trey'in evindeki bir partide olduklarını fark ettim. Onun evine mi gitmişti?

İnsanlar da çocuğun teki kalçalarını yalarken onu videoya almıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Dane.

Masadan anahtarlarımı alıp telefonumu cebime attım. O pisliğin evindeki partiye neden gitmişti ve kiminle kırıştırıyordu?

"Gidiyoruz" diye bağırdım çocuklara.

"Nereye?"

"Arabada açıklarım."

Bilardo masasının yanından geçerken enstrümanları kaldırıp peşimden geldiklerini duydum. Dışarı çıktığımızda arabaya

atladım. Dane yolcu koltuğuna oturdu, Lotus ile Malcolm da arkamıza atladı.

Motoru çalıştırıp gaza basarak Sticks'ten çıktım ve otoyola girdim. Gazı kökledim, elli kilometrelik yolu on dakikada kat etmeye hazırdım. Trey'in evine gitmiş, bir de üstüne içki mi içiyordu? Bunun ne kadar aptalca olduğunu nasıl bilmezdi.

Partilemek mi istiyordu? Olsun. Mesafe mi koymak istiyordu? Pekâlâ. Ama o pisliğin yanına gitmek ya da tek istediği ona dokunmak olan azgın küçük bir pisliğin eğlencesi olmak fazlaydı. Ryen lanet vücut shot'u yapmazdı. Beni kızdırmaya çalışıyordu ve işe yarıyordu.

Annie'yi ve kendine yaptıklarını düşündüm, o da düzgün düşünemiyordu.

Trey Burrowes'un evine vardığımda hiç olmadığım kadar öfkeliydim ama oraya hışımla gidersem karşılık verecekti ve oradan yanımda Ryen olmadan çıkacaktım.

Kamyonetten indik, müziğin sokağa yayılan titreşimlerini hissedebiliyordum. "*Bad Girlfriend*" şarkısı çalıyordu. Etrafıma baktım, evlerin hepsi birbirinden epey bir mesafe uzaktaydı ama bazıları gürültüyü duyabiliyor olmalıydı. İçimden sırf partiyi bitirip Ryen'ı evine göndermek için polisleri çağırmak geliyordu, tabii eğer çoktan çağırmadılarsa. Ama hayır. Seçimi ona bırakacaktım.

Eve doğru yürürken bir grup kız yanımızdan geçip basamakları tırmandı, kahkahalar atarak duvara vura vura merdivenleri tırmandılar.

"Ne hoş" diye güldü Lotus, onların peşinden gitmeye davrandım.

Ama atkuyruğu yaptığı siyah saçlarına yapışıp onu geri çektim. Buraya bunun için gelmemiştik.

"Hey, dostum." J.D. yanımıza gelip elimi sıktı. "Gelebilmene sevindim. Havai fişekler için mi geldin?"

Kendi kendime güldüm, bu evde olacağıma iğne yutmayı yeğleyeceğimi bildiğinin farkındaydım. "Kendi isteğimle gelmedim. Ryen'ı gördün mü?"

Başını salladı. "En son on beş dakika önce gördüm." Ardından

gözlerini kısıp bana baktı. "İkinizin arasında ne olup bittiğini bana anlatacak mısın?"

"Hayır."

J.D. kahkaha attı. "Peki." Ardından etrafımdan dolanıp oturma odasına yürüdü. "Ben buralardayım. İhtiyacın olursa seslen."

Başımı salladım ve partiye baktım, basamakları inip oturma odasına doğru ilerlerken gözlerimle etrafı taradım.

"Bak, bak, bak" dedi Trey, kalabalığın arasından çıkıp yanıma geldi. "Burada hangi boklar varmış?"

Yanında iki arkadaşı vardı. Sırtımı demirdenmiş gibi dikleştirip elimden geldiğince sert bir tavır takınarak ona baktım.

"Belanı mı arıyorsun?" dedi. "Al sana bela."

Grup arkadaşlarımın yakınlaştığını hissettim, yalnız gelmediğim nihayet Trey'in kafasına dank edince gözlerini kocaman açtı.

"Ailemin evinde olmaz ama" diye belirtti, birdenbire gerilmişti.

Yetti artık. "Ryen nerede?" diye sertçe sordum.

Trey kahkaha attı. "Yukarıdaki odalara baktın mı? Küçük şirret bu akşam biraz likör içti, yani sonunda bu gece verecek. Sıramın gelmesi için sabırsızlanıyorum."

Üzerine yürüyüp tişörtünün yakasına yapıştım, ikimizin de arkadaş grupları pozisyon aldı.

Ama gözüm sol tarafta bir şeylere takılınca bakışlarımı indirdim ve Trey'in bileğinde bir saat kordonu gördüm.

O kordonun ortasında da antika Jaeger-LeCoultre saat vardı.

Kalbim kulaklarımda çınlıyordu. "O saati nereden buldun?"

Kaşlarını çattı. Onu sarstım, boğazımdan yukarı yoğun bir asidin yükseldiğini hissettim. Annesinden almamıştı. Ona vermiş olamazdı. *Hayır.*

"Misha!" diye bağırdı biri ama duymazdan geldim.

Tek görebildiğim Trey'di.

"Misha?" diye mırıldandı biri. "Misha da kim?"

Müzik hâlâ bangır bangır çalıyordu ama umursamadan ona baktım, insanlar etrafımıza doluşmaya devam ediyordu.

Onu ittirdim, elimi çekerek sıkı sıkı yumruk yaptım. Saati *ona* mı vermişti?

"Git" diye emir verdi Ryen, yanımda belirerek.

Gözlerimi ona çevirip bakışlarımı indirdim ve ona tepeden baktım. "Sakın konuşma ve sakın kıpırdama" diye tersledim. Bikini üstünün altından bal gibi gözüken göğüslerine ve yırtık bir peçete gibi omzunda asılan tişörtüne baktım. "Facebook'ta gördüm, kıçını sallayıp body shot yapıyordun. Hiç hoşuma gitmedi."

Ryen gözlerini kocaman açtı, birdenbire şaşkın bir öfkeyle parladı. "Pardon, anlayamadım?" diye bağırırken diğer kızlar kıkırdadı.

Arkamı dönüp Trey'in üzerine yürüdüm. "O saati nasıl aldın dedim?"

"Senin derdin ne?" diye tısladı. "Siktir git!"

Kolumu geri savurup yüzüne okkalı bir yumruk attım ve onu yere serdim. Herkes birdenbire çıldırdı. Onun arkadaşlarıyla benim arkadaşlarım birbirine saldırdı, partideki insanlar çığlık çığlığa kaçıştı. Aşağı eğilip cebimden anahtarımı çıkardım, anahtarlığımdaki bıçağı çıkarıp Trey'in üzerine eğildim. Etrafımdaki herkes deliriyordu, Trey'in bileğini kavrarken o da acıyla kıvrandı.

"Çekil üstümden!" Kolumu üzerinden çekmeye çalıştı.

Kör bıçağı saatin kordonuyla Trey'in bileğinin arasına sokup serçe çektim ve kolundan keserek aldım.

"Misha!" diye seslendi Ryen. Etrafımdaki herkes sendelerken ayağa kalktım.

Derin bir erkek sesi arkadan "Artık herkes dursun!" diye gürledi. "Kapatın şu müziği!"

Arkama baktım, siyah üniformalı iki polis eve girmişti. İçlerinden biri elini ağzına koymuş bağırıyordu.

Siktir. Anlaşılan gürültüyü polise haber vermeyi ihmal etmemişlerdi. Herkes çil yavrusu gibi dağıldı, kayarak kapanıp açılan cam kapılardan geçip mutfağa gittiler ve muhtemelen oradaki arka kapıdan çıktılar.

Saatle anahtarlığı Dane'e fırlattım. "Kamyoneti al. Çocukları topla ve kaç!"

Dane, eşyaları elimden alıp Lotus ile Malcolm'a haber vermeye giderken iki polis diğer çocukların kaçmasını önlemekle meşguldü.

Arkadaşlarım arka kapıdan sıvışıp yok oldu, bense olduğum yerde durdum. Etrafa bakınca Ryen'ı gördüm, hâlâ burada olduğunu gördüğüme şaşırmıştım.

Yanakları kızarmıştı, gözlerini benden ayırmadan bana bakıyordu. Sarhoş gibi bir hali yoktu.

Trey'in beni böyle yemlemesine neden izin vermiştim? Ryen kafayı bulup biriyle birlikte yukarı çıkacak kadar pervasız davranmazdı. Sadece Trey'e yumruk atmak için bahane arıyordum.

Ardından arkasında duran çocuğu gördüm ve onun Ten olduğunu fark ettim. Bir an sürdü ama sonunda çarklar yerine oturdu. Sarışın, mavi tişört... Videodaki çocuk.

Lanet olsun. Yani Ryen'dan çok muhtemelen benimle ilgilenen bir çocuğa haddini bildirmek için bunca yol gelmiştim. Aman ne güzel.

"Hey!" diye bağırdı Trey, ayağa kalkarak. "Saatimi çaldı!"

Olduğun yerde kaldım, telefonumu çıkarıp Dane'e muhtemelen tutuklanacağımı yazdım. O ne yapacağını bilirdi.

Müzik sesi kesildi, polis memurlarından biri gelip Trey ile benim aramda durdu.

"Burada ne işin var oğlum?" diye sordu bana.

"Partiye geldim."

"Saatimi çaldı" dedi Trey, dişlerini sıkarak.

Omuz silkmekle yetindim. "Üzerimi arayabilirsiniz. Bende hiçbir şey yok."

Trey yakınıma geldi, kişisel alanıma girerek kötü kötü bana baktı ama polis onu geri itti. "Başın yeterince dertte" dedi ona. "Geri çekil."

Ama Trey duvar gibi dimdik duruyordu. Daha yakına gelmedi ama yerinden de kıpırdamadı.

"Partiye davetli olmadığı halde geldi, kavga çıkardı ve saatimi çaldı" diye tekrar etti.

Dudaklarım ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Polis memuru bana baktı. "Adın nedir?"

"Bilmiyorum."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Unuttum" diye cevapladım, gözlerimi Trey'den ayırmıyordum.

Polis memurunun derin nefesler alıp sinirlendiğini gördüm. Zorluk çıkarmak istemiyordum ama Pislik kim olduğumu bilemezdi. Misha Lare'in bu kasabanın radarına girmesini istemiyordum. Henüz değil.

"Ellerini arkana koy" diye emretti.

Söylediğini yaptım ve polis memuru arkama geçip kollarıma kelepçe taktı.

"Dur, hayır!" diye karşı çıktı Ryen.

Daha yumuşak bir ifade takınıp ona baktım. "Sorun yok. Hiçbir şey söyleme."

Onlara kim olduğumu söyleme.

"Pekâlâ, bu beyefendiyi içeri alıyorum." Polis memuru, telsizle konuşan diğer polise seslendi. "Burayı toparlayıp Bay ve Bayan Burrowes'u arayabilirsin."

Diğer memur başını salladı ve telsiziyle uğraşmaya devam etti.

Polis beni evden çıkarırken Ryen'a baktım. Söylemek istediğim milyon tane şey vardı.

Burada işim bitti. Eve dönüyorum.

Ne istersen olurum, eğer istersen yok bile olurum.

Seni seviyorum.

Ama bunlar yerine gözlerimi kaldırdım ve Ten'e, "Eve sağ salim döndüğünden emin ol" dedim.

* * *

Bir saat sonra polis merkezinde oturuyordum, ellerimdeki kelepçeleri çıkarmışlardı. Duvara dayanmış sandalyede geriye yaslandım, bacak bacak üstüne atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Masanın diğer yanında kadın bir polis memuru telefonla konuşuyordu. Kolumun altındaki parmağımı hafifçe vurdum, aklımdan bu akşam Sticks'te çaldığımız şarkıyı çalıyordum.

En azından saatimi geri almıştım. Buraya almaya geldiğim her şeyi almıştım, yani mutlu olmalıydım.

Ne yazık ki üç hafta önce bu kadar önemli gelen eşyalar, artık gözüme önemsizmiş gibi geliyordu.

Bir sesin "Saatin neden ondaydı?" diye sorduğunu duydum.

Sarılarak irkildim ve yukarı baktım. Ryen sandalyemin yanındaki köşeye eğilmiş duruyordu, muhtemelen kapılardan geçip buraya yeni gelmişti.

"Aradığın saat oydu, öyle değil mi?" diye bastırdım.

"Burada ne işin var?" Doğrularak oturdum. "Araba kullanmadın, değil mi?"

"Sarhoş değilim" diye cevapladı. "Şimdi bana cevap ver. Ne yapıyorsun? Neler oluyor?"

Tekrar karşıya bakarak sandalyemde kaykıldım.

Bu konudan kaçınmayı bırakmam gerektiğini biliyordum, hem ona söylememek için bir sebebim yoktu ama nereden başlayacaktım ki?

Beni anlamasını istiyordum, öte yandan mektuplarımızda olduğumuz ya da ben Masen'ken olduğumuz zamanlara dönebileceğimizden emin olmak istiyordum. O bana acımadan bunu atlatmak istiyordum.

"Sana güvenmemi istiyorsun" diye belirtti. "Ama hâlâ bazı şeyleri benden saklıyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tam o anda üç adam kapılardan geçip merkeze girdi ve beni görünce durdu.

Ayağa kalkmaya davrandım ama kuzenim beni geri itti.

"Üzgünüm adamım" dedim aceleyle, buraya kadar gelmek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Ama Will sadece bana gülümsemekle yetindi. "Tutuklanmak bir Thunder Bay adetidir" diye takıldı, gururla bana bakarak.

Gözlerimi devirdim. Will'in arkadaşları Michael Crist ile Kai Mori de arkasında duruyordu, eğleniyormuş gibi bir halleri vardı.

Onlar bilirdi tabii. Birkaç sene önce, büyüdüğüm kasabadaki lisenin yıldız basketbol oyuncularıydı ve o zamandan bu yana popülerliklerini hiç yitirmemişlerdi. Sadece iyi ünden kötü üne geçmişlerdi.

Will kollarını göğsünde kavuşturup bana küçümseyici bir bakış attı. "Bundan kendin de kurtulabilirdin, biliyorsun değil mi?" diye azarladı. "İzle ve gör."

Üçü birlikte masaya doğru ilerledi, hepsinin yüzünde en iyi gülümsemelerinin olduğuna şüphe yoktu.

Ryen soluma geçti, ikimiz de sessiz kaldık.

"Merhaba, ben William Grayson III" dedi Will, kadın polise. "Memur Webber'dı, öyle değil mi?" Kadın temkinli gözlerle bir ona, bir arkadaşlarına baktı.

"Büyükbabam Senatör Grayson'dır" dedi Will. "Gönülden umuyorum ki kendisi gezegendeki en sevdiğiniz insandır. Hep polis memurlarının arkasında olmuştur."

Sakin sesini duyunca kendi kendime güldüm, muhtemelen kadın üzerinde işe yarıyordu. Kai tezgâha eğildi, konuşmuyordu ama yüzünde ufak bir gülümseme vardı. Bu sırada Meridian City Storm basketbol takımının oyun kurucusu Michael tüm görkemiyle ona göz dağı veriyordu.

Elini uzattı. "Ben de Michael Crist."

"Ah, evet." Kadın kocaman gülümsedi. "Kocam sizin büyük hayranınız."

"Yalnızca kocanız mı?" diye takıldı.

Kadının yanakları kızardı. Midem ağzıma geldi.

Kadın ardından Will ile Kai'nin elini sıktı, uzun bir nefes verdi, tavrı birdenbire mutlu ve rahatlamış bir hal aldı. "Eh, siz beyefendiler için ne yapabilirim?"

Will masaya yaslanarak kadına yaklaştı. "Misha Lare Grayson da Senatör Grayson'un torunlarından biri ve onunla aile arasında ilgilenmemize müsaade ederseniz büyükbabamız için çok makbule geçer."

Yanımda duran Ryen'ın gerildiğini hissedince irkildim. *Siktir.* Evet, *bu* detayı da atladığımı unutmuştum.

Will söze girdi, başını bana doğru çevirince polis memuru da gözlerini takip etti. "Kendisi ailenin kara koyunudur, eminim belli oluyordur" diye açıkladı. Memur hanım bakışlarını dövmeli kollarımda gezdirdi. "Onu Thunder Bay'e götüreceğiz, Falcon's Well'e bir daha dönmeyecek. Bize güvenebilirsiniz. Küçük haylazı doğruca eve götüreceğiz."

Dişlerimi sıktım. Will gözleri parlayarak gülümsedi.

Polis memuru beni inceledi. "Eh, diğer genç adam onun saatini çaldığını söyledi" diye açıkladı. "Ama saat üzerinden çıkmadı ve görgü tanığımız yok. Her halükarda onu bırakacaktık ama nerede oturduğunu ya da ailesinin kim olduğunu bize söylemiyor."

Will başını salladı ve tekrar doğruldu. "Güvenin bize. Onu eve götüreceğiz."

Polis memuru üçüne birden baktı. Kusursuz siyah takım elbiselerini, temiz parmaklarını ve görünürde dövme olmayan kollarına bakınca saygıdeğer beyefendiler olduğuna kanaat getirmiş olmalıydı. "Pekâlâ" diyerek sonunda bayrakları suya indirdi. "Onu eve götürün ve başını bir daha belaya sokmadığından emin olun."

Kadınla el sıkışıp masanın yanından uzaklaşarak kendilerini beğenmiş bir tavırla yanımıza yürüdüler.

Sandalyemden fırlayıp Will'in önüne dikildim, onunla göz göze gelip sesimi alçak tutmaya çalışarak konuştum. "Ben mi kara koyunum?" diye karşı çıktım. "Ben mi kara koyunum? Son iki buçuk yılı hapiste geçiren ben miyim? Kim olduğunu nasıl bilmez? Kollarını sıvayıp dövmelerini gösterseydin ya."

Will yakasını ve gömleğinin kollarını düzelterek duruşunu tazeledi. "Söyledim ya, kimsenin bütün kozlarını görmesine izin verme. Bunu söylemedim mi? Ben kuzu postu giymiş bir kurdum. Çok geç olmadan neler yapabileceğimi fark edemiyorlar."

Yanında duran arkadaşı Kai sessizce güldü.

"Sana boynuna dövme yaptırma demiştim" diye azarladı Will. "Söylemedim mi? O kadını ikna ettiğimizi görmedin mi? Biraz aklın olsaydı kendini bu durumdan kurtarabilirdin."

"Boynumda değil" diyerek karşı çıktım. "Sadece biraz..." Boynuma dokundum. "Yukarıda ve..."

"Selam." Sakin, derin bir ses duydum ve sesin geldiği yere bakınca Kai'nin Ryen'a baktığını gördüm.

Michael onu takip etti ve Ryen'a yaklaştı. "Demek sensiz partiye gidip body shot yapan kız bu, ha?"

Ryen kaşlarını çattı. "Dane çenesini kapatmayı öğrenmeli" diye karşılık verdim.

Ama Michael, Ryen'a sırıtmakla yetindi. "Eğer benimki böyle

bir şey yapsaydı, kıçı bir hafta boyunca kıpkırmızı olurdu."

"Ben Ryen'ı fiziksel olarak tehdit etmiyorum, tamam mı?"

"Etmedin ve bak ne oldu."

Will, Michael'ı geri itti. "Onu dinleme" diye Ryen'ı yatıştırdı. "Kız arkadaşına elini bile süremez. Kızın kılıçları var."

Kenarda duran Kai sessizce güldü ama Ryen'ın yüzünde iğrenmiş bir ifade vardı. Bana baktı. "Bu domuzlar da kim?"

Kapıya yürümeye başladım, herkesin arkamdan geleceğini biliyordum. "Will benim kuzenim. Bunlar da arkadaşları. Babamı aramak zorunda kalmayayım diye onu çağırdım."

"Peki bebeğim nasılmış?" Will arkadan seslendi, kamyonetini kastediyordu. Birkaç sene önce tutuklanınca arabasını bana emanet etmişti. O içerideyken hep ben kullanmıştım, çıktıktan sonra da arayıp sormayınca unuttuğunu umdum.

"Umarım geri istemiyorsundur" diye karşılık verdim. "O kamyonette güzel anılarım var."

Ryen'a bir bakış atınca yanaklarının kızardığını gördüm.

"Evet, benim de" diye cevapladı Will. "Sanırım biraz daha sende kalmasında sakınca yok."

Ryen doğruca önüne bakıyordu, çenesini sıkmıştı. "Ben gidiyorum."

Kapıyı çekip gitmeye yeltendi ama arkasından seslenip onu durdurdum. "Olmaz. Seninle konuşmalıyım!"

Ryen hızlı hızlı yürüyerek park yerinin sol tarafındaki binanın yanına bıraktığı cipinin yanına gitti. Arkasından koştum, Will ile arkadaşları aklımdan çıkmıştı.

"Dur!" Kolundan tutup arabasının yolcu koltuğunun yanında onu durdurdum. "Ne söylememi istiyorsun, ha? Sıçıp batırdığımı mı? Bunun farkındayım. Özür dilerim."

İnatçı tavrından ve bana hiç aman vermemesinden bıkmıştım. *Beni özlediğini söyle yeter.*

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana bak."

Ama o ellerimi itti. "Senden nefret ediyorum. Bırak beni."

"Neden?" diye karşı koydum. "O partiye dönesin diye mi? Balo kavalyenin yanına? Onunla da yatacak mısın?"

"Belki de!" diye bağırdı. "Belki seviyemi senin kadar düşürürüm, işte o zaman ortak bir yanımız olur. Belki o zaman senden bu kadar nefret etmem."

Dişlerimi sıkıp ona baktım. "Benden nefret etmiyorsun. Beni seviyorsun, ben de seni seviyorum."

Bana o kadar okkalı bir tokat attı ki başım yana savruldu ve yanağıma bir sıcaklık yayıldı. "Bunu söyleme" diye alçak sesle hırladı. "Ben Masen'ı istiyorum. O beni sevmiyor. Sadece bana iyi davranıyor." Beni tahrik ediyordu, sesi buğulu ve baştan çıkarıcıydı. "Hem de çok iyi."

Ne demek istediğini anlamıştım. Onun için sadece seksten ibarettim, o kadar. Sadece bu olduğumda benden hoşlanıyordu. Yani Misha olmadığımda.

"Öyle mi?" Gözlerimi tekrar ona çevirip oyununa eşlik ettim. "İstediğin gerçekten bu mu?" Bacaklarının arkasını tutup onu yukarı kaldırdım. "Kamyonetin arkasında seni beceren, kendini beğenmiş, sığ arkadaşların ne kadar hoşuna gittiğimi görmesin diye seni saklayan küçük kirli sırrın."

Ryen'ın nefesi kesildi, bir anlık bir tereddütten sonra ellerini kaldırıp omuzlarımı tuttu. Boynunu öpünce başını arkaya atıp benim için açınca keyfini çıkardım.

Derken göz ucuyla bir şey gördüm ve çocukların hâlâ burada olduğunu fark ettim.

Michael ile Kai kamyonetin ön koltuğuna oturmuştu. Michael sürücü koltuğunda iyice öne eğilip Kai'nin penceresinden dışarı bakıyor, Will ise açık kalan arka kapıda durmuş, muzip bakışlarla beni izliyordu.

"Cidden mi?" diye tersledim.

Michael ile Kai hızla arkalarını döndü, Will de boğazını temizledi.

"Pekâlâ, biz kaçtık." Arabasına bindi. "Başını belaya sokma, çok da abartmayın. Bu yaşta hamile kalırsanız Büyükbaba Grayson'ın cehennem gazabına şahit olursunuz."

Ryen tırnaklarını tenime geçirince gözlerimi kapattım, dudaklarına yapışırken Will arazi aracıyla hızla uzaklaştı.

Dudaklarını öptüm, kokusunu içime çekip ona olan ihtiyacımda kendimi kaybettim. Dilini dilime dokundurdu, dudağımı ısırıp dişleyerek beni düşünemeyecek kadar deli etti.

"Ryen" dedim nefes nefese, sertliğimi bacaklarına bastırıp kalçasını sertçe sıktım. Ona daha yakın olmalıydım.

Ryen nefes nefese "Bunu yapmamalıyız" derken tişörtünü çıkarıp bikini üstünün kapatmadığı her yerine dokundum.

"Bana hayır diyeceğini söyleme sakın." Yolcu koltuğunun kapısını açtım. "*Bu* yanımın hoşuna gittiğini biliyorum."

Ryen etrafa bakındı, muhtemelen birinin bizi göreceğinden endişeleniyordu ama park yeri tamamen ıssızdı. Tişörtümü çıkardım, onunkinin yanında yere attım, şortunun düğmelerini açmaya başladım ve aklına gelebilecek her türlü karşı koymayı susturmak için bir daha öptüm.

Şortu yere düştü ve dudaklarıma doğru inledi.

"Kucağıma çık" dedim, koltuğu tutup onu kendime doğru çektim.

Ryen üzerime tırmandı, kapıyı kapatıp kıyafetlerimizi dışarıda bıraktım. Ryen sırtına uzanıp bikinisinin iplerinin düğümünü çözdü. Bikini üstü bütünüyle çıktı, anında elime alıp yere fırlattım ve altını da aynı şekilde kenarındaki iplerini çekip çıkardım.

"Ah, Tanrım" diye hırladım, onu tekrar öperek tek elimle kalçasını tuttum ve diğer elimle bacaklarının arasına daldım. O kadar pürüzsüz ve ıslaktı ki.

Ryen aramızdaki boşluğa uzanıp kemerimi çıkardı. Ben de kotumu elimden geldiğince indirip öpücüğü bozmamaya çalışarak aletimi dışarı çıkardım.

"Becer beni" diye inledi. "Seni istiyorum."

"Biliyorum."

Kotumun cebinden prezervatif çıkardım, ağzımla açıp yerine geçirirken aletimi düz tutarak Ryen'ı yukarı kaldırdım. Aletimi bacak arasına sokarak altına yerleştirdim. Ryen inledi, şimdiden seksi küçük hareketlerle kalçalarını oynatmaya başlamıştı.

Sıcak bacak arasını bularak kalçalarımı yukarı oynattım, ucunu içeri soktum ve gerisini Ryen halletti. Kendini aşağı indirerek bacaklarını koltuk boyunca açtı, onu içime çekerek aletimi derinlere gömdüm.

"İşte bu" dedim nefes nefese.

Ryen derin ve hızlı hareketlerle, küçük sekizler çizerek kalçalarını oynattı ve yakınımdan ayrılmadı, memeleri göğüslerime değiyordu. Dudaklarımız dokunmasa da tadını alabiliyordum.

"İsmimi söyle" diye fısıldadım. "Seni şu anda kim beceriyor?"

Ryen hızını bozmadı, güzel kıçı ileri geri giderken arabanın içi ıslak bir ısıyla doldu. "Ben seni beceriyorum" diye düzeltti. "Kimin aleti olduğu umurumda değil."

"Bu doğru değil."

"Yanımda kim olursa olsun" dedi, alt dudağımı ısırarak. "Belki de şu partiden biri bile olurdu. Eğer sen gelmeseydin, bu gece yine de birilerinin aletine binerdim."

Parmaklarımı kalçasına geçirdim. "Kötü mü davranacaktın?"

Miyavlar gibi bir ses çıkarıp başını salladı.

"Ne kadar kötü, göster bebeğim." Bir elimi kaldırıp göğsünü elime aldım. "Ben olmasam bir yabancıyı nasıl becerecektin, göster bana."

Ryen hızını artırdı. Arkaya eğildi, böylece nefes kesici bedenini iş üstündeyken izleyebiliyordum. Memeleri yukarı aşağı sallanıyordu. Gözlerimi kapattım, başımı geriye atıp başparmağımla bacak arasını ovdum.

"Onu güzelce zirveye ulaştırırdın" diye takıldım. "Hele de böyle bir bacak arasıyla."

Ryen'ın inlemeleri daha ince ve daha hızlı bir hal aldı, gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm. Ama sonra birdenbire yine bana yaklaştı, kollarını boynuma dolayarak dudaklarıma yapıştı ve derin ve sert bir öpücükle ikimizi de zirveye taşıdı.

Kollarının, bacaklarının ve dudaklarının arasındayken, benimkine yapışan terli ve pürüzsüz cildini hissederken cennette gibiydim. Ryen bir inleme kopardı, bacak arasını sertçe vücuduma doladı ve zirveye ulaşırken kalçalarını oynattı, yorulana dek tekrar tekrar beni içeri aldı.

İkimiz birlikte yatışırken ona sarıldım, sıcaklık neredeyse dayanılmazdı. Bir daha ne zaman ona dokunmama izin vereceğini bilmiyordum, bu yüzden bu anın tadını çıkaracaktım.

Ryen bazen kabus gibi olabiliyordu ama bu yine de bütün rüyalarımdan daha iyiydi.

Nefesleri rahatladı, boynuma kıvrılıp kaldı, uyuyakaldığını sandım.

"Keşke ilkokulda tanışsaydık" dedim sessizce, kendi kendime gülümseyerek. "Birlikte çok güzel oynardık. Oyun parkında yani."

Ryen başını kaldırdı, gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. "Seni tanıyorum" dedim ona. "Artık seni tanıyorum. Yerimde başkasının olmasını istemezdin. Çünkü benden önce, bir defa seks yaptın. İki sene önce."

Kaşlarını çattı, gözlerinde biriken yaşları görebiliyordum. *Evet, mektubunu unutmadım bebeğim. Paramparça olmuştun, utanç duyuyordun ve canın yanmıştı. O adamı öldürmek istemiştim.*

"Herkes yapmanı söyledi, sen de yaptın" diye fısıldadım. "Seninle bir daha asla konuşmadı, işte bu yüzden beni bekledin."

"Seni falan beklemiyordum."

"Doğru kişiyi bekledin" diye karşılık verdim, artık onun söylediklerine kulak asmayacaktım. "Bana güvenip ilk seferini anlattığında kıskanmıştım. O anda seni benimsediğimi fark ettim" doğruca gözlerinin içine baktım, daha önce hiçbir şey hakkında bu kadar emin olmamıştım. "Senin hakkında her şeyi istiyorum, Ryen, senin de beni istediğini biliyorum."

Vücudu biraz titredi, ona doğru eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Yalan söylemene bayılıyorum."

18. BÖLÜM

RYEN

Ertesi gün, ilk derse gelmedi.

Nerede yaşadığını biliyordum, aklıma aylar önce bana mektup yazmayı bıraktığını ilk fark ettiğim zaman geldi. *Çok merak edersem gidip kontrol edebilirim. Beni görmek istiyorsa nerede bulacağını biliyor.*

Ama dur biraz... Onu görmek istemeyen bendim. Ona gitmesini söylemiştim, ya gerçekten gitmişse?

İşlerin kontrolden çıkmasını istemediğini biliyordum, pişman olduğuna da inanıyordum ama aklım bir türlü almıyordu. Başka biri gibi davranmak yeterince kötüydü zaten. Bana hiç fark ettirmeden burnumun ucunda saklanmak ise çok fenaydı.

Ama benimle yatmak? Bunu nasıl yapabilmişti? Açık hava sinemasındaki kamyonette benimle birlikte olan kişi Masen mıydı, Misha mı? Bana söylemeyi düşünüyor muydu?

Önceki gece yelkenleri suya indirmemeliydim. Duygularım yoğundu, onu özlemiştim, beni kollarının arasına aldığında sadece beş dakika için bile olsa kavga etmeyi bırakmak istemiştim. Onunlayken yine iyi hissetmek ve unutmak istiyordum.

Şimdi, parlak gün ışığının altında tek yapmak istediğim yorganımın altına kıvrılmaktı. Herkes önceki gece partide beni azarladığını duymuştu. Onun malıymışım gibi davrandığımı da.

Aramızda olup biteni bilmiyor olabilirlerdi ama onu kızdıracak bir şey yaptığımı biliyorlardı. Bu konuda yalan söylediğimi de aynı şekilde.

Boğazımdaki yumruyu yutup soyunma odasındaki yerime, beden eğitimi dersi için hazırlanan Lyla ile Katelyn'in yanına oturdum.

"Selam" dedim, neşeli bir ton takınmaya çalışarak.

Ama Lyla cevap vermedi. Bunun yerine burnunu kaldırdı, havayı koklayıp yanında oturan Katelyn'e şikâyet etti. "Tanrım, temizlikçiler dün işlerini yapmadı mı? Burası leş gibi kokuyor."

Katelyn kahkaha attı, bunun üzerine gerildim.

"O sürtük bu sabah da antrenmana gelmeye tenezzül etmedi, inanabiliyor musun?" dedi Katelyn, benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Eh, artık gelmese de olur. Zaten o koca kıçı kaldıramayacak kadar ağırlaştı."

Damarlarımda sıvı bir öfke akıyordu, kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyordum. Yüzümü dönüp giyinen kızlara baktım. "Bir şey söyleyecekseniz, yüzüme söyleyin."

Ama ikisi de ses çıkarmamışım gibi beni duymazdan geldi.

Lyla, Katelyn'e "Ee, J.D. limuzin tuttu mu?" diye sordu.

"Ah, evet. Hem de hepimize yetecek kadar büyük bir tane" diye cevapladı Lyla. İkisi birlikte dolaplarının kapağını çarparak kapatıp yanımdan geçerek kapıya doğru ilerledi. "O gece efsane olacak. Hem Ryen orada olup arabayı kokutamayacak."

Halinden memnun kahkahaları kulağımı tırmalarken gözüme yaşlar doldu ama dolabımın kapısını kapatarak pes etmeyi reddettim.

Beden eğitimi dersi boyunca onlardan uzak durdum. Baloncukları gittikçe büyüdü, büyüdü ve beni daha da uzaklaştırdı. Onlar onlardı, ben de ben. Uzakta kalmış, istenmeyen, yalnız ve dışlanmış. Balonun dışındaydım.

Yine.

Peki buraya nasıl gelmiştim? Ne yapacaktım?

Dersten sonra duş aldım ve hızlıca giyindim, öğle yemeğinden önce dolabıma gitsem de asıl yapmak istediğim buradan gitmekti.

Daha kolaydı, öyle değil mi? Hoşlanmadığım insanlarla yüzleşip artık ait olmadığımı hissettiğim bir yerde durmaktansa gitmek daha iyiydi.

Bunu daha önce de yaşadım. O belirsizlik, kendinden nefret etme, güçsüzlük hissi... Hepsi o kadar tanıdıktı ki. Ama öncesinde o

hisleri alıp dışarıya vurmuş, diğerlerinin benim hissettiğimi hissetmesini sağlamıştım. Göremediğim ise bu hislerin insanların aynı şeyi bana yapmasından kaynaklanıyor olmasıydı. Tam da hissetmemi istedikleri şeyleri hissedip tam da korkmamı istedikleri şeylerden korkuyordum.

Bu kez onlara tepki vermeyecektim. Büyüklük bende kalacaktı.

Daha iyi biri olacaktım.

Yemek sırasında ilerleyip buzdolabından portakal suyu aldım ve kasaya yürüdüm ama iki kol beni birdenbire iki yandan kıstırdı ve hareket etmemi engelledi. Kalbim tekledi, Misha olduğunu sandım ama arkamı dönünce Trey olduğunu gördüm.

"Biliyor musun, eğer kirli oynamak isteseydin kirli oynayabilirdim" diye takıldı, bakışlarını indirip bana bakarak. "Ama belki de Laurent'in önce davranması iyi olmuştur. Siz küçük kaşarlar bir kere tadını aldınız mı çok geçmeden sürtük gibi davranmaya başlarsınız."

Derin derin nefes aldım. Ne diyordu bu böyle?

Trey kahkaha attı. "Geçen hafta bu kıza kurduğumuz treni görecektiniz. Bütün erkekler sıraya girmişti. O kadar güzeldi ki."

Kolunu itip meyve suyumun parasını ödedim, içeceğimi ve kitaplarımı ondan en uzaktaki boş bir masaya taşıdım. Üzerimde herkesin gözlerini hissediyordum, sanki insanlar bana gülüyordu. Uzun zamandır masada tek başıma oturmamıştım.

Meyve suyumu ve defterimi açarak yarına bitirmem gereken matematik ödevine daldım ve o kadar da zavallı gözükmemek için bir kalkan olarak kullandım.

"Kimse seni burada istemiyor" dedi bir kadın sesi, başımı kaldırınca Lyla'yı gördüm. "Sana bakarken yemek bile yiyemiyorum."

Meyve suyu kutusunu alıp kucağıma boşalttı. Nefesimi tuttum, buz gibi içecek bacaklarımdan aşağı akarken sandalyemden fırladım. Lyla'ya kötü bir bakış atıp iki elimi de uzatıp onu ittirdim.

Lyla geriye sendeledi, meyve suyunu elinden düşürdü ama yine üzerime yürüyerek beni itti.

"Aa!" diye bağırdı biri. "Kavga!"

Kafeteryada bir gürültü koptu, sandalyeler döşemelerde gıcırdadı ve insanlar daha iyi görmek için yerini aldı.

Lyla saçıma uzandı ama geri çekilip ona vurarak kollarını uzaklaştırdım. Tişörtüm ve şortum tenime yapışmış, bütün kaslarım öfkeyle gerilmişti. Lyla yine üzerime yürüdü. Ona saldırmaya, yeniden uzaklaştırmaya çalıştım ama birdenbire aramıza bir duvar girdi.

Beyaz tişört giymiş, dövmeli bir duvar.

Misha.

Trey, Lyla'nın yanına gelip ben ve Misha'nın arasına girdi ve meydan okuyan bakışlarla baktı. "Yolumdan çekilin" diye emretti.

"Çek de görelim."

Trey kaşlarını çattı, Misha'nın şaka yapmadığını biliyordu ama onunla şimdi, herkesin önünde karşılaşmaya hazır olmadığı da belliydi. Özellikle de son defasında kıçını tekmelettiğini düşünürsek.

"Eğer kızı istiyorsan önce beni geçmen gerek" diye meydan okudu Misha, ben de etrafından dolanıp saklandığım yerden çıktım.

Portakal suyu bacaklarıma yapışmış, ayakkabılarıma damlamıştı. Etrafımdaki fısıltıları duymazdan gelmekte zorlanıyordum. Misha herkesin önünde bana arka çıkıyordu ve istesem de istemesem de içim ısındı.

"Okuldan sonra" dedi Trey. "Açık hava sineması."

"Yo, bu akşam meşgul olacağım" diye cevapladı Misha.

Trey gülerek etrafına bakındı, birçoğu muhtemelen Misha'nın onunla karşı karşıya gelmekten korktuğunu sanmıştı.

"Yani şimdi yapmaya ne dersin?" Misha sakince teklifi ortaya attı ve Trey'in yüzüne yumruğu çakarak hepimizi şaşırttı.

Herkesten şaşkınlık nidaları duyuldu. Trey geriye çekilerek lanet okudu. "Siktir!"

Misha üzerine yürüdü ama tam o anda J.D. arkadan onu yakalayıp geri tutarken Müdür Burrowes çocukların arasına girdi.

"Kesin şunu!" diye bağırdı ikisine. "Derhal kesin diyorum size!"

Misha J.D.'nin elinden kurtulmaya çalışıyordu, J.D. de onu geri tutmaya çalışmanın verdiği çabayla kıpkırmızı olmuştu. "Pekâlâ, sakin ol adamım. Sakin ol."

"Şu pisliği uzak tutun benden!" Trey, Misha'yı göstererek üvey annesinin arkasından bağırdı.

"Eğer kızla bir daha uğraşırsan..." diye hırladı Misha. "Az önce olanlar yapacaklarımın yanında rüya gibi kalır" duraksadı ve Lyla'ya döndü. "Ve sen. Bir daha onunla konuşma. Onun da kendisini senin kadar çirkin hissetmesini istiyorsun."

Lyla kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Söylediklerinin doğru olduğunu, tıpkı benim doğru olduğunu bildiğim gibi biliyordu ama cevap vermemekle yetindi.

"Onunla uğraşmayacağım" diye karşılık verdi Trey. "Zaten sen uğraşacağın kadar uğraşmışsın."

Etrafımızda birkaç kıkırtı duyuldu. Misha J.D.'nin elinden kurtuldu, Trey'in bir daha ağzını açıp atıp tutmayacağından emin olmak için yanıp tutuşuyor gibi bir hali vardı. Ama bunun yerine arkasını döndü elimi alıp bizi kafeteryadan çıkardı.

"Bay Laurent!" diye seslendi müdür.

Misha onu duymazdan gelip beni erkekler tuvaletine çekti, mendilleri ıslatarak serdi.

Beni lavaboya doğru iterek yere eğildi, ayağımı kaldırıp bacağının üzerine koydu ve bacağımdaki kurumuş portakal suyunu yavaşça sildi.

Onu izlerken, dikkatlice ve yavaşça beni temizlemesini izlerken gözlerimin arkasında bir ağrı belirdi.

Daha fazla mendil ıslatarak diğer bacağa geçti ve ardından ayağımdaki çorapları çıkardı.

"Hâlâ dost muyuz?" diye sordum, sesim titreyerek. "Çünkü benim Misha'ya ihtiyacım var, Masen'a değil."

Önceki gece yanılmıştım. Her şey Misha'ydı. İkisi ayrı değildi.

Benim de arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Islanan spor ayakkabılarımı tutarak ayağa kalktı ve elimi tuttu, tuvaletin dışına kadar bana eşlik ederken hâlâ sessizdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Buradan uzaklara."

Arkamıza bakmaya tenezzül etmedik. Ertesi gün muhtemelen başım belaya girecekti ama hiçbir güç şu anda beni ondan uzakta tutamazdı. Elini daha sıkı tuttum, nereye olursa onu takip etmeye hazırdım. En azından bugünlük.

Uzun süre araba sürdük ve hiç konuşmadık. Müzik çalıyordu, bulutlu bir akşamüstüydü ve gözkapaklarım ağırlaşıyordu. En son perşembe gecesi doğru düzgün bir uyku çekebilmiştim.

Onu affetmeye hazır mıydım bilmiyorum ama onu istiyordum. Onun kokusunu, onun bakışlarını, onun hissini... Bana dokunmasına bile gerek yoktu. O anda sadece yanında olmak bile rahatlatıyordu. Belki de yalnızca savunmasız hissettiğim içindi ama şu anda olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Birtakım ağaçların arkasına gizlenmiş evin araba yoluna girerken yağmur çiselemeye başladı.

Midemde bir kıpırtı belirdi. "Senin evin mi?"

Thunder Bay'e mi gelmiştik? O kadar uzun süre uyuyakaldığımı sanmıyordum.

Misha garaja park edip motoru kapattı. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Başımı salladım. "Birkaç hafta önce. Uzun süredir yazmıyordun, iyi olduğundan emin olmak istedim..."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin" diye araya girdi. "Yazmalıydım. Endişelenmek için sonuna kadar hakkın vardı."

"Neden yazmadın?"

Nazikçe gülümsedi, kapısını açıp ayakkabılarımı aldı. "Başka zaman anlatırım. Ama seninle ilgisi yoktu, bundan emin olabilirsin" diye güvence verdi.

"Baban iyi olduğunu söyledi." Kamyonetten inip etrafta yürüdüm ve onu eve kadar takip ettim.

"Babam kirli çamaşırlarını açıklamaktan hoşlanmaz. Ona kim olduğunu söyledin mi?"

"Beni tanır mı?"

"Tabii ki" diye cevapladı, çamaşır odası benzeri bir yere girip ayakkabılarımı makineye attı. "Yıllardır mektuplarını biliyor."

Evet, tabii ya. Eğer ona söyleseydim belki beni eve davet ederdi, ben de Misha'nın bir fotoğrafını falan görürdüm. Bu sayede kim olduğunu daha da önceden öğrenmiş olurdum.

Misha yanıma geldi ve gömleğimin yakasını tuttu ama kollarımı birleştirip gözlerimi indirerek ona baktım.

"Evde kimse yok" diye güvence verdi. "Kıyafetlerini yıkayalım. Duş alabilirsin, ben de o sırada sana giyecek bir şeyler bulayım."

Kararımı vermek için bir an düşünmem yetti. Çok geçmeden gitmem gerektiğini sanmıyordum, üstelik Misha beni temizlemeye çalışsa da hâlâ yapış yapıştım.

Başımı sallayıp kıyafetlerimi çıkardım, bütün kıyafetlerimi teker teker ona verdim. Şortumu, tişörtümü ve iç çamaşırlarımı makineye attı, çamaşır suyu ekleyip başlattı, ardından kurutma makinesindeki tişörtlerden birini bana verdi.

Tişörtü üzerime geçirdim, elimi tutup bana evin geri kalanını gezdirmesine müsaade ettim.

Geniş oturma odasına girdik, etrafa bakınınca nefesim kesildi. "Ah, yok artık" diye mırıldandım.

"Ne oldu?"

Başımı salladım. "Hiç."

Aslına bakarsanız çok komik bir durumdu. Okulda kötünün de kötüsüyle takılıyor, bir suçlu gibi geziniyordu ve Lyla, Trey hatta ilk başta ben de dahil olmak üzere herkes onun fakir bir öksüz çocuk ya da bir serseri olduğunu sanmıştı.

Lyla, onun evinin onunla benim evimin toplamından daha büyük olduğunu ve duvarlarda Gauguin'in resimlerinin asıldığını görseydi, kıçını öpen ilk kişi o olurdu.

Ev karanlıktı ama bu halde bile göz alıcı olduğu belliydi. Ahşaplar her yerden parlıyordu, odalar ünlü sanat eserleri ve süs eşyalarıyla doluydu ve burnuma yoğun bir cila kokusu geliyordu. Misha, mektuplarında babasının mesleğinin ne olduğunu yazmıştı? Antika satıcısı mıydı?

Eğer senatörün oğluysa, o halde epey varlıklı olmalıydı.

"Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç ister misin?" diye sordu Misha, beni merdivenlerden çıkararak. "Bir şeyleri yakmadan yapabildiğim tek yemek bu da."

"Fena olmaz."

Beni geniş bir banyoya götürdü, çok karanlık ve çok erkeksi bir banyoydu. Cam kapıyı açıp benim için duşu açtı.

"Keyfine bak." Alnıma bir öpücük kondurup raftan bir havlu

aldı ve benim için tezgâha koydu. "Ben gidip bize sandviç yapayım."

O giderken arkasından baktım, artık yetişkin bir adamın boyuna ve kaslarına sahip olmasına rağmen nihayet içinde yıllar önce hayal ettiğim, fazlasıyla bağlanıp sevdiğim o çocuğu görebiliyordum. Kibar, nazik ve ilgili olduğunu hayal ettiğim o çocuğu.

Duş aldıktan sonra kurulandım ve tişörtü üzerime geçirdim. Tezgâhta bulduğum tarakla birbirine girmiş saçlarımı taradım. Neyse ki Lyla meyve suyunu başımdan aşağı dökmemişti, bu sayede saçımı yıkamama gerek kalmamıştı.

Koridora çıkınca sıranın sonundan gelen hafif uğultulu bir müzik sesi duydum. Yavaşça adım atarak müziği takip ettim. Müziği açan belki babasıdır diye dikkatli davrandım.

Misha'yı odasında buldum. Etrafta yürüyor, birkaç kıyafet seçiyordu. Sandviçlerle üzümün olduğu tabaklarımızı yatağın üzerine koymuştu, yanında da meyve suyu kutuları duruyordu.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bu yemeği en son beşinci sınıfta yemiştim.

Kısık sesle bir P!nk şarkısı çalıyordu, bunu fark edince göğsümün ısındığını hissettim. Bu şarkıcıyı sevdiğimi o da biliyordu.

Odasına göz gezdirince dört tane kapaklı ofis tipi kutunun duvara karşı üst üste dizildiğini gördüm.

Kutuların yanına gittim. "Bunlar nedir?" diye sordum, bir tanesinin kapağını açarak.

"Ha, şey..."

Gözlerimi kocaman açtım, irkilerek kutunun kapağını yere düşürdüm.

Kutunun içi siyah zarflarla doluydu. Üzerinde gümüş yazılar yazan siyah zarflar.

"Aman Tanrım." Kutunun içine uzanıp zarflara dokundum, her birinde kendi el yazımı görebiliyordum.

Hepsini saklamıştı.

Hepsini saklamış mıydı?

Neden bilmiyordum ama sanırım onları saklayacağını hiç düşünmemiştim. Neden saklasındı ki? Şöyle bir düşününce hiçbirinde

ne yazdığını bile hatırlamıyordum. Ben bile hatırlamıyorsam, pek de ilgi çekici olmasa gerekti.

Geri kalan üç kutunun içi de muhtemelen mektuplarla doluydu.

"Sana bu kadar çok mektup yazdığıma inanmıyorum" dedim, biraz olsun dehşete düşmüştüm. "Benden bıkmış olmalısın."

"Sana tapıyordum."

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, o ise yere bakıyordu. Göğsüme bir ağrı saplandı.

"Sana tapıyorum" diye düzeltti. "Hepsini en az iki defa okudum. En sevdiklerimi de çok daha fazla kez."

En sevdikleri. Sonra kafama dank etti. Koy'da bulduğum o mektuplar. Orada kalmaya gittiğinde, yani evden uzaklaştığında mektuplardan en sevdiklerini yanında götürmüştü. Diğerleri de burada kalmıştı.

Şimdi de kendimi suçlu hissediyordum. "Masamdalar" diye itiraf ettim. "Yalan söyledim. Mektupları yakmadım."

Misha ufak bir hareketle başını salladı. "Evet, ben de öyle umuyordum. Benimkiler de duruyor, hani şu Koy'da her yere saçtıkların. Geri istersen diye diyorum."

Minnettar hissederek ona ufak bir gülümseme gönderdim. Evet, tabii ki geri istiyordum.

Kutunun kapağını yerine koydum, mektuplardan birkaçını okuyup yıllar boyunca onunla paylaştığım utanç verici detayları yeniden yaşamak için sabırsızlanıyordum. İlk defa dilli öpüşme, o zamanlar efsanevi olduğunu düşünüp önerdiğim ama şimdi düşününce biraz sıkıcı olduğunu fark ettiğim müzikler ve girdiğimiz bütün o tartışmalar.

Şimdi düşününce, ona çok sert davranmıştım. Yani, sırf telefonunun Android işlemcisi var diye ona ileride hiç iş bulamayacak ve aynı zamanda ehliyet alamayacak içine dönük bir ezik demek biraz fazlaydı. Böyle demek istememiştim.

Eminim o da bana Steve Jobs tarikatına üye, uygulama bağımlısı bir aptal olduğum için aradaki farkı anlamayıp kötü teknolojiye taptığımı söylemek istememişti.

Düşündüm de, hayır. Bugün aramızdaki barışı bozmak istemiyordum. Mektuplar bekleyebilirdi.

Yanına yürüyüp yatağına oturdum, bacaklarımı kaldırıp bağdaş kurarak oturdum. Misha ayakkabılarını çıkarıp yanlamasına yatağa uzandı ve elini başının altına koydu.

Sandviçimi alıp bir ısırık koparırken Misha da ağzına bir üzüm attı.

Tabağıma baktım. Acıkmıştım ama aynı zamanda yorgundum ve birdenbire hiç umursamadığımı fark ettim. İçimizden biri konuşmaya başlamalıydı.

Gerçek bir şey mi istiyordu? Bilmediği bir şey mi?

"İlkokulda çok fazla arkadaşım yoktu" dedim, gözlerimi aşağıda tutarak. "Bir tane vardı. Delilah."

Sessiz kaldı, beni izlediğini biliyordum.

"Aslan yelesine benzeyen kabarık sarı saçları vardı, bol, kadife elbiseler giyerdi" diye devam ettim. "Otuz yaşında gibi dururdu. Havalı değildi ve güzel giyinmezdi. O da benim gibi hep yalnızdı, böylece teneffüslerde birlikte oynamaya başladık, ama..."

Gözlerimi kıstım, zihnimde görsel olarak onu canlandırdım.

"Ama popüler çocuklarla takılamamaktan sıkılmıştım" diye itiraf ettim. "Birlikte takılırken onları görürdüm, gülüşürlerdi ve herkes etraflarına doluşurdu, ben de... Kıskanırdım. Daha iyi bir şeyden geri kalmış gibi hissediyordum. Bana güldüklerini sanırdım." Kurumuş dudaklarımı yaladım, onunla göz göze gelmekten kaçınıyordum. "Bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Benden iğreniyorlar mıydı? Neden benden hoşlanmıyorlardı? Umurumda olmamalıydı. Beni dışlayan çocuklara bu kadar önem vermemeliydim ama verdim."

En sonunda gözlerimi kaldırınca yeşil gözlerini hiç kırpmadan beni izlediğini gördüm.

"Bana kalırsa..." diye devam ettim. "Delilah beni yavaşlatıyordu. Daha iyi arkadaşlar edinmek istiyordum. Ben de bir gün kaçtım. Teneffüs zili çalınca beni bulamasın diye bir köşeye saklandım ve onu izledim. Başkasını bulup onunla oynamasını bekledim, böylece ben de aynısını yapabilecektim ve beni aramayacaktı."

Yutkundum, boğazım acıyla gerildi.

"Ama bulmadı" diye fısıldadım, gözlerimde yaşlar birikti. "Sadece duvara yaslanıp yapayalnız, beceriksiz ve rahatsız şekilde

orada öylece durdu. Beni bekledi." Titriyordum, ağlamaya başladım. "İşte o gün buna dönüştüm. Yüzlerce insanın yüzeysel hayranlığının, tek bir insanın sevgisine değer olduğuna inandım. Bir süreliğine iyi hissettirdi." Yüzümden yaşlar akıyordu. "Bu yeni durumda kendimi kaybettim. Kaba davrandım, küçük hakaretler ettim, diğerlerini ve öğretmenlerimi utandırdım... Saygı gördüğümü hissettim. Bana hayranlık duyuyorlardı. Yeni kılığım bana uyuyordu."

Derken başka görseller zihnime doldu, bunca zaman sonra bile çok canlılardı.

"Ama aylar sonra Delilah'nın tek başına oynadığını, onunla dalga geçtiklerini, hiçbir yere ait olmadığını görünce... Bana uyan bu kılıktan nefret etmeye başladım. Sahte bir kılığı olan sığ bir korkaktım."

Gözyaşlarımı silip derin nefesler almaya çalıştım. Bana bakıyordu ama yüzüm utançtan kıpkırmızı olmuştu ve endişeleniyordum. Benim hakkımda ne düşünüyordu?

"Bir sene sonra sana yazmaya başlayınca da..." diye devam ettim. "O noktadan sonra sana o kadar ihtiyacım vardı ki, olmak istediğim kişi gibi davranabileceğim birine ihtiyacım vardı. Geri dönebilirdim. Eskiden Delilah'nın arkadaşı olan o kız olabilirdim. Zorba çocuklara kafa tutan ve başka kimseye ihtiyaç duymayan o kız."

Gözlerimi kapattım, tek istediğim saklanmaktı. Yatağın altımdan kaydığını ve ardından Misha'nın yüzümü ellerinin arasına aldığını hissettim.

Başımı sallayıp ondan uzaklaştım. "Yapma. Ben korkunç biriyim."

"Dördüncü sınıftaydın" dedi, beni rahatlatmaya çalışarak. "Çocuklar canidir, üstelik o yaşta herkes bir yere ait olmak ister. Bok gibi hisseden tek kişi sen misin sanıyorsun? Hata yapan sadece sen misin?" Yüzümü dürttü, gözlerimi açıp ona bakmamı sağladı. "Her birimiz çirkiniz, Ryen. Tek fark bazıları saklar, bazılarıysa gururla taşır."

Tabağımı önümden çekip kucağına oturdum, kollarımı ona dolayıp yüzümü boynuna gömdüm ve sıkı sıkı sarıldım. Misha beni de çekerek yavaşça yatağa uzandı.

Bunu neden yıllar önce yapmamıştık? Onunla tanışırsam işlerin değişeceğinden neden bu kadar korkmuştum ki? Büyükannesinin cenazesinde yanında olmuştum, birbirimizle hiç iletişim kuramadığımız uzun yaz kamplarını ve hatta kıskandığımı asla ona itiraf etmeyeceğim kız arkadaşlarını atlatmıştık.

Bütün o kelimelerin, mektupların ve arkadaşların bu kadar kolayca solabileceğini nasıl sanmıştım?

Misha beni kollarının arasına alırken başımı göğsüne dayadım, kalp atışlarını ve pencereye vuran yağmur damlalarını dinledim. Bu benim için yeni bir durumdu. Başka yerlerde rahat ettiğim olmuştu ama ilk defa hiç ayrılmak istemediğim bir yerdeydim. Gözkapaklarım kapandı ve uykuya teslim oldum.

"Bir sorum var" diye yüksek sesle sorunca irkildim.

"Hımm?"

"Okuldaki duvarlara mesaj bıraktıktan sonra, mesajları Punk olarak imzalıyorsun. Neden?"

Kapalı gözlerimi açmadım ama zayıf, küçük bir kahkaha attım. "İlk dövmeni yaptırdığında baban küçük bir punk'a benzediğini söylemişti, hatırlıyor musun?"

"Evet?"

"Yani sana gönderme yaptım" dedim. "Serserilere ve kaçıklara selam olsun."

"Peki kendi ismini neden kullanmadın?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü yakalanmak istemiyordum." *Herhalde yani.*

"Peki..." dedi. "Yani karanlıkta saklanarak anonim sözler yazıyorsun, çünkü sesini duyurmak istiyorsun ama alay etmelerini istemiyorsun. Bu mu yani?"

Gözlerimi açtım, bir düşündüm. Yaptığım bu muydu gerçekten?

"Sonuçlarına katlanmadan sevilmek istiyorsun, bu yüzden istediğin ilgiyi görmek için çaba sarf ediyorsun ama aynı zamanda ağzından çıkanın sorumluluğunu almamanın rahatlığını yaşıyorsun."

Kendi içime kapanmaya başladım. Söyledikleri ve bunları söylediğini duymak hoşuma gitmiyordu ama haklı olduğunu inkâr edemezdim.

Yorum falan duymak istemiyordum çünkü eğer ben olduğumu bilirlerse tepkileri daha farklı olurdu. Ama yüzlerine bir şey fırlatıp burunlarının ucunda saklanmak da adil sayılmazdı.

"Yalnız. Boş. Sahtekar. Korku" diye mırıldandı, beni daha sıkı tutarak. "Hâlâ anlamadın mı? Korkmak ya da utanmak zorunda değilsin. Kimse senin kadar iyi sen olamaz. Senin yerin doldurulamaz. Herkes bunu göremez, sadece senin görmen yeter."

Saçlarımı öptü, ben de kolumu beline doladım. *Kimse senin kadar iyi sen olamaz.*

Gözlerimi yine kapattım ve söylediklerini dinledim. Değişmiştim, çünkü sağladığım yararın yeterli olmadığını düşünüyordum. Beni buna inandırmışlardı ama onları bu konuda otorite yapan kimdi? Artık kimse bana hayran olmayacaktı ama en azından kendimi bir zavallı gibi de hissetmeyecektim.

Yemeğimi yalnız yiyor olabilirdim ama en azından çok da kötü bir yemek arkadaşı sayılmazdım.

Misha'nın altımda hareket ettiğini hissettim, ardından bir battaniyeyle bacaklarımı ve vücudumu örttü ve sıcaklığımızı battaniyenin altında sakladı. Yağmur sesi ve kalp atışının sesiyle yavaş yavaş uykuya daldım.

* * *

Tenimde kadife gibi bir dokunuşla uyandım ve gözlerimi güçlükle açtım. Odaya karanlık çökmüştü, güneş batmıştı ama yatağın yanındaki komodinin üzerindeki yumuşak ışık yatağı aydınlatıyordu. Pencereye bakınca havanın karardığını gördüm. Yağmur pencerelere, patır patır çatıya vuruyordu ve dışarıda fırtına vardı.

Misha üzeri çıplak bir halde yana dönmüş oturuyordu, başını kalçama yaslamıştı.

Kalçam da çıplaktı, çünkü Misha tişörtümü çekmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşş, hareket etme" diye emretti, kalemle tenime bir şeyler yazarak. "Başka yazacak bir yer bulamadım."

Kıkırdayarak bir daha gözlerimi kapattım. Tükenmez kalem kullanmasa iyi olurdu. Sonra günlerce çıkmazdı.

Dışarıdaki yağmurun huzur verici sesi beni tekrar rahatlatıyordu, başımı kollarımın altına alıp tenime hızlıca oynayan, "İ"nin noktasını yaparken ya da nokta koyarken duraksayan kalemi hissettim.

"Keşke hep burada kalabilsek" diye söylendim.

"Ah, öyle kolay kolay kalkıp gidemezsin. Kalçalarına bakmaya bayılıyorum."

Bacak bacak üstüne alıp ona takıldım. "Thunder Bay'li bir çocuğun kızın kalçasına yapabileceği tek şey bu mu?"

Sağ yanağıma hafifçe vurunca güldüm.

Ama sonra duraksayarak yazmayı bıraktı. "Daha önce hiç..." diye sordu, tereddüt ederek.

Parçaları birleştirmem zaman aldı ama ne sorduğunu anlamıştım.

"Anal mı?" diye belirttim. "Eh, senden önce sadece bir defa seks yaptığımı düşünürsek, cevabı bildiğine eminim."

İlk seferimde *onu* asla yapmazdım, ne kadar saf olursam olayım. Misha ile de yapmadığımıza göre, cevap tabii ki hayırdı.

"O halde ikimiz de bakireyiz" dedi, bu fikir epey hoşuna gidiyormuş gibi.

"Evet, bakire" diye homurdandım. "Ve bakire olarak ölmeyi düşünüyorum, *onu oraya* sokmana asla izin vermem."

Misha kıkırdayıp kahkahalarla güldü.

Kalemin kapağını kapatıp bedenini yukarı kaldırdı ve üzerime çıkarak tişörtümü başımın üzerinden geçirdi. Boynumu uzattım, dudağımı dudağıyla buluşturup onu öptüm. Tenimi dişleyen dişleri karnımdan başlayıp doğruca bacaklarımdan aşağı inen bir elektrik şoku gönderdi.

Kestirmem işe yaramıştı. Misha elini göğsüme götürüp mememi avuçlayınca şimdiden hazırdım.

"Bu nasıl?" diye sordu.

Dudaklarına bakıp bir daha öptüm. *Kesinlikle harika.*

Hırladım, dudaklarını boynumda gezdirerek sıcak, hırslı öpücüklerle beni mideye indirirken gözlerim neredeyse arkaya yuvarlandı. Misha kalçalarını bana sürttü, bacaklarının arasındaki sertliği hissedebiliyordum.

"Konuş benimle" diye fısıldadı. "Kelimelerini istiyorum."

Konuşmak mı? Şimdi mi?

Elini çıplak boynumda gezdirdi, saçımı tarayarak tenimi gıdıkladı. Kalçamı aldı, yoğurdu ve hiç düşünmeden dizimi kenara kaydırıp bacaklarımı onun için açtım.

"Seninle tanışmadan önce..." dedim dudaklarına doğru. "Seni hayal ederdim."

"Ama neye benzediğimi bilmiyordun bile."

"Misha olduğunu biliyordum" diye cevapladım. "Bu bana yetmişti."

Misha hırladı, kulağımı dişleyip elini bacaklarımın arasına götürüp parmaklarını içime soktu.

Gözlerimi kapattım ve beni dolduran zevke teslim oldum.

"Bir gece fırtına vardı, tıpkı bugün olduğu gibi" diye anlattım. "Elektrikler kesilmişti, bütün akşam karanlık ve sessizdi."

Misha parmaklarını çıkardı, bacak aramda gezdirirken titredim. Kesik kesik nefes aldım ve kalçalarımı istemsiz olarak yatağa ve Misha'nın parmaklarına sürtündüm.

"Dün gece bütün mektuplarını baştan okudum" dedim nefes nefese. "İlk arabanı aldığın zamanı ya da arkadaşlarınla bir çiftlikle bira içerken polise yakalandığınız zamanı anlattığın mektuplara bayılıyorum. Kulağa o kadar arsız o kadar eğlenceli geliyordun ki." Arkaya eğildim, dudaklarının özlemini çekiyordum. "Ama diğerlerinden daha çok sevdiğim mektup, ayrıldıktan sonra eski sevgilinden bahsettiğin mektuptu. Önce çok sinirlendim. Kız arkadaşın vardı ve bana anlatmamıştın ama... Düşündüm de ilk o zaman fark ettim..."

"Neyi?" dedi nefes nefese.

"Seni istediğimi. Benim olduğunu."

"Öyleydim" diye güvence verdi. "Çok geçmeden kimseyle seninle konuştuğum gibi konuşamadığımı fark ettim."

Ben de aynı şekilde hissediyordum. Hep de hissetmiştim. Misha ile karşılaştırmadan kimseyle çıkamıyordum. O istediğiyle çıkmakta özgürdü, emindim ki o her kimse ya da onlar, çünkü muhtemelen birden fazlası vardı, kötü insanlar değildi ama sahiplenici

davranmadan edemiyordum. *Onu önce ben tanıdım. Kimse onu benden daha iyi tanıyamaz.* Bunları hissetmeye hiç hakkım olmadığını biliyordum, bu yüzden ona hiç söylememiştim. Şimdiye dek.

"O yağmurlu gecede seni hayal ettim. Senin hayalini kurduğum ilk an, o andı."

"Ne hayal ettin?" İki parmağını içime soktu, tam yerimi ovarak bana sürtündü. "O kız mı olmak istedin?"

Başımı salladım. "Beni görmeni istedim. Beni görmeni ve çok istemeni istedim. Sadece mektuplarımı değil, bedenimi de."

"Ne yaptın peki?" diye fısıldadı kulağıma.

Bacaklarım ve bacak aram zevkle titrerken inledim, kendimi ona bırakıp beni doldurmasını istedim. "Yatağımda uzandım" dedim. "Seni düşünmeden edemiyordum. Çok karanlıktı, havalandırma da çalışmıyordu. Düşündükçe sıcakladım... ta ki..."

"Ta ki ne?" Bacak aramı daha sert ovdu ve aletini daha sert bastırdı. "Ne yaptın?"

"Tişörtümü çıkardım..."

"Ee?"

"Odamda bir kenarda durmuş, gölgelere saklanmış, kendimi parmakladığımı izlediğini hayal ettim."

"Devam et."

"Terden sırılsıklam olmuştum, çünkü çok sıcaktı" diye inledim, başımın üzerine uzanıp boynunu tuttum. "Ve elimi bacak arama soktum..."

"Gördüğüm şey hoşuma gitti mi?"

"Evet. Biz her zaman sadece arkadaştık. Çok sessiz, sakin ve şirindik ama beni istemeni istiyordum. Beni görmeni ve içime girmeni istiyordum."

"Zirveye ulaştın mı?" Boğuk bir sesle kulağıma fısıldarken ona sürtündüm. "Seni izlediğimi hayal ederken zirveye ulaştın mı?"

Başımı salladım, hayallerim ve parmaklarımda kendimi kaybetmiştim. "Benden ne istiyorsan yapacağımı biliyordum. Ne istesen verirdim."

"Gerçekten öyle mi?"

"Ne olursa."

Parmaklarını içimden çekti ve pantolonunun fermuarını açtığını duydum.

"Peki sen ne istiyorsun?" diye sordu, parmaklarını yine içime sokarak.

Onun ne istediğini biliyordum. Kalbim küt küt atıyordu, zevkle titriyordum.

Başımı tekrar arkaya eğip dudağına doğru inledim. "Her yerde seni istiyorum."

Beni öpmeden önce dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. Parmaklarını yine bacaklarımda gezdirdi, ovarak beni daha ihtiraslı ve daha ıslak hale getirdi.

"Her yerde mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. Ona aittim. Her yerim onundu.

Her yerde onu istiyordum.

Kesik nefeslerini dudağımda hissettim. "Bunu ben istediğim için yapma" diye yalvardı. "Ben sadece bana vermek istediğini almak istiyorum. Bana yeniden güvendiğini bilmek istiyorum."

Koyu saçları alnına düşüyordu ve güzel gözleri hiçbir şey söylemeden söylemek istediği her şeyi belli ediyordu.

Canımı yakmıştı, ben de onun canını yakmıştım ama ne olursa olsun aşk değişmezdi. O beni daha mutlu kılıyordu, beni daha güçlü kılıyordu, her şeyi biliyordu ve ona rağmen beni istiyordu. Eğer o da aynısını hissediyorsa o halde işte bu kadardı. Gerçek buydu.

Biz hep birlikte olacaktık.

Annem bir keresinde, "Hayat, tümsekli yolda elli kere yanlış yöne girmeye benzer. Sadece güzel bir yere varacağını umabilirsin."

"Sana güveniyorum" dedim, dudağına yapışarak. "Seni istiyorum."

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı daha yukarı doğru ovdu, elimi kendimle yatak arasına koydum, kendimi ovarken Misha da pozisyon aldı. Her yerim ağrıyordu, kalbim göğsümde çılgınlar gibi atıyordu. Misha ucunu içeri sokup durdu. Nefesim kesildi, ufak bir yanma hissettim.

Bacaklarımı kastım, sertçe nefes alıp kendimi daha hızlı ovdum.

"Ryen" dedi Misha, nefes nefese. "Durmamı ister misin?"

Başımı salladım, kendimi dopdolu ve çok iyi hissediyordum. Bunu beklemiyordum. "Hayır. Daha fazla istiyorum."

"Ah, Tanrım."

Yavaşça içime girdi, tam içime, kalçamı yukarı kaldırıp ona daha iyi bir pozisyon verdim.

"Ha siktir." Misha boğuk sesiyle hırıldadı. "Çok iyi hissettiriyorsun. Ben çok..."

Gözlerimi kapattım, bütün sinirlerim canlı ve ihtirasla atıyordu. Misha sırtıma bastırdı, beni öptü ve daha derinlere girip çıktı.

"Ah" diye inledim ağzına doğru.

"İyi misin?"

"Hayır" diye inledim. "Daha hızlı."

Misha gülümsedi, bir eliyle kendini yukarı tutup bacağımla kalçamın birleştiği yeri tuttu. "Emin misin?"

Başımı salladım, baştan aşağı zevkle kıvrandım ve yastığa tutunarak boynumu eğdim, dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum.

"Sana güveniyorum" dedim.

Misha boynumu ısırıp beni daha hızlı becerdi, bu kez kendimizi tutmadık ve sessiz kalmadık.

Bütün gece boyunca.

19. BÖLÜM

RYEN

Bütün bedenim hortuma yakalanmış gibiydi. Kol kaslarım ağrıyordu, boynum ağrıyordu, kalçamda morluklar vardı, popom da...

Geçen gece yaparken eğlenceliydi ama bu sabah her tarafım ağrıyarak uyandığımda Misha'ya bir daha yapmayacağımızı söyledim.

Yanıtı, bedenimin henüz alışık olmadığı, daha çok yaparsak alışacağını söylemek oldu.

Var ya, beşinci sınıf öğretmenimiz görse bizimle gurur duyardı.

Okulun park yerine park edip her yerim ağrıyarak cipimden indim. Gece boyunca uyanıktık, pek yorgun olmasam da bugün evde kalıp sıcak bir banyo yapmadığıma pişmandım. Bu akşam yüzme dersim vardı ve ağrı kesicimi evde unutmuştum.

Arabanın arkasına uzanıp mayomla kıyafetlerimin olduğu spor çantasını çıkardım. Bu sabah erkenden uyandıktan sonra Misha cipimi almak için beni okula götürmüştü, ardından o eşyalarını toplamak için Koy'a giderken ben de eve gidip duş almış ve temizlenmiştim.

Bugün okula gelecek mi bilmiyordum ama tam o anda iki elin belimi kavradığını hissettim. Arkamdan biri kulağıma fısıldarken baştan aşağı titredim.

"Ağrıyor mu?" diye takıldı.

Kaşımı kaldırıp arkamı döndüm, Misha yüzünde bir sırıtışla bana bakıyordu. "Sen ciddi misin?"

"Ama eğlenceliydi."

Yanaklarım kızarırken istemsiz bir şekilde gülümsedim. *Evet, eğlenceliydi.*

Okula yürüdük ve dolabıma doğru yürürken Misha'nın peşimden geldiğini fark ettim.

"Ben iyiyim, biliyorsun" dedim. Dün olanlar, Trey, Lyla, kafeterya... Hepsi çok uzaklarda kalmıştı. Artık korkmuyordum.

"Biliyorum."

"Masen" diye seslendi biri.

Arkamı dönünce elinde pembe bir izin kâğıdı taşıyan Görsel Sanatlar öğretmenimiz Bayan Till'i gördüm. "Müdür Hanım seni ofisinde görmek istiyor. İlk derste sana bunu vermemi söyledi ama seni daha yeni gördüm. Şimdi gitsen iyi olur."

Misha kâğıdı aldı, Bayan Till omzuna hafifçe vurdu ve yürüyerek uzaklaştı. Misha kâğıdı okumadı, sadece yumruk yaptığı elinde buruşturup yere attı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Eğer çıkardığın kavgalar konusunda ailene ulaşamazsa işin içine polisi karıştırabilir. Sırrın ortaya çıksın mı istiyorsun?"

"Sanırım tutuklanmak konusunda ne kadar başarılı olduğumu ikimiz de biliyoruz" diye karşılık verdi, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Gözlerimi devirdim. Evet, anladık, Zengin Çocuk."

Çizim defterimi çıkarırken kaşmir fuların hâlâ dolabımda olduğunu fark ettim ve aklıma bir şey geldi. Tanıştığımız ilk hafta bana yeni bir atkı vermişti. Parfüm kokuyordu.

"Tanıştığımız ilk hafta bana kimin atkısını vermeye çalıştın?"

Gözlerimi devirdi, yüzünü ciddi bir ifade bürüdü. "Annie'nin."

Annie mi? Kardeşinin mi?

Ne söylediğimi hatırlayınca gözlerimi kocaman açarak Misha'ya döndüm. "Aman Tanrım" deyiverdim. "Annie. Çok özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Kendimden utandım. Kıyafetlerini Misha'nın kamyonetinde bırakan rastgele bir kız olduğunu sanıp ona sürtük demiştim. *Siktir.*

"Önemli değil." Misha gönülsüzce gülümsedi. "Haberin yoktu."

Of. Çok kötü hissediyordum. Berbat biriydim.

"Eh, o halde bana vermemen iyi olmuş" diye azarladım. "Annie atkısını geri isterdi."

Misha sessiz kaldı, gözlerime bakmıyordu.

Bütün bu olaylar yüzünden Misha'nın kardeşini unutmuştum. Üçüncü sınıftaydı. Dün gece evde değil miydi? Babası ben uyurken gelmiş olmalıydı, çünkü içeri girmesin diye Misha kapıyı kilitlemek zorunda kalmıştı ama Annie'den eser yoktu.

"Bay Laurent."

Başımı çevirince Müdür Burrowes'un bize doğru geldiğini gördüm. Öğrenciler yanından geçiyor, herkes günün ilk dersine yetişmeye çalışıyordu.

"Ofisime gelin" diye emir verdi. "Hemen."

Misha ona arkasını döndü. "Hayır, teşekkürler."

Donup kalmış bir halde onu izledim. *Git işte, Misha.* Onu kolay kolay bırakmayacaktı ve olayın büyümesi an meselesiydi.

"Hemen."

"O pislik oğlunuz etrafta dolanırken arkadaşımı yalnız bırakmak istemiyorum" diye tısladı. "Cinsel tacizcilerin belli bir mesafeye kadar okullara yaklaşamayacaklarını belirten bir yasa yok muydu?"

Müdürün yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Eğer bir daha söyletirsen polisi çağırırım."

"Mi... Masen" diye düzelttim. "Git işte."

Burrowes elini sırtına koyup Misha'ya gelmesini işaret etti.

Ama Misha ondan uzaklaştı, kaşlarını çatarak ona baktı. "Siktir git." Müdüre bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Ben gidiyorum. Artık burada işim bitti. Okuldan sonra Koy'da olacağım."

"Ne?" diye bağırdım.

Alnımı öptü ve Burrowes'a son kez bakıp koridordu geçerek ön kapıdan çıktı. Etrafa bakındığımda diğer öğrencilerin de olayı izlediğini gördüm.

Burrowes kısaca bana baktı ama Misha'nın arkasından gitmedi. Arkasını dönüp geldiği yerden, derslere yetişen çocukların arasında kayboldu.

Misha gitmişti, müdürle işini halletmektense okulu ve beni bırakmayı tercih ettiği için ona kızgındım. Eğer Thunder Bay'e geri taşınırsa onu zar zor görebilecektim. En azından yaz tatili gelene kadar.

Onun sorunu neydi böyle?

Üstelik biraz duraksayınca aklıma geldi, sorularımın hepsine hâlâ cevap vermemişti.

Neden buradaydı? Onun saati neden Trey'deydi? Ve neden Koy'da kalıyordu?

* * *

Herkes bir sonraki dersine ya da öğle yemeğine giderken ben su çeşmesinin yanında durmuş, şişemi dolduruyordum. Her ne kadar acıkmış olsam da bugün kafeteryayı kaldıracak halim yoktu.

Gitmeliydim, bunu biliyordum. Telefonumu, ödevimi ya da kitabımı kalkan olarak kullanmaya gerek olmadan masada oturmalı ve sadece orada bulunmalıydım. İnsanların fısıldaştığını duyarsam da olsun. Bırakayım da konuşsunlar.

Ama bugün her nedense halim yoktu. Belki de onları görmek istemiyordum. Belki de akşam boyunca burada kalmam gerekeceği için üzerimin yine meyve suyuyla kaplanmasını istemiyordum.

Belki de bugün kendime biraz korkak olma izini verebilirdim.

Koridor yavaş yavaş boşladı, ayakkabıların gıcırtısı ve kapatılan dolapların takırtısı yankılandı. Yemek tabaklarının şangırtısı ve konuşmaların uğultusu koridora doldu, solumdaki bir kapının açıldığını gördüm. Yukarı bakınca, Trey'in lavabodan çıktığını gördüm. Elinde siyah zincirli bir kolye tutuyordu, çöpün yanına gidip kolyeyi çıkardı ve kırdı, ardından çöpe attı.

Sanırım o kolye Manny'ye aitti. Üzerinde bir müzik grubunun falan ismi yazan gotik kolyelerinden biri olmalıydı.

Trey gözlerini kaldırıp beni gördü, su şişemin kapağını kapatıp ona doğru yürüdüm, kütüphaneye gitmek için sağdan yürüdüm.

Ama Trey hızla yanıma gelip beni durdurdu ve duvara sıkıştırdı.

Sertçe nefes verdim, birdenbire öfkelenmiştim.

"Koruman nerede?" diye sordu, iki elini arkamdaki duvara koyup kaçmamı engelledi. "Ha, doğru. Okulu astığını duydum. Geri dönecek mi?"

Kolunu ittim, kaçmaya çalıştım ama beni geri itti ve su şişemi düşürdüm.

"Uzak dur benden" diye hırladım.

"Bu senin suçun" diye cevapladı. "Benimle yalnız yakalanmamalıydın. Bunu sen istedin."

Gözlerimi etrafta gezdirip bir yetişkin aradım. Ama burası bomboştu.

"Ne yapmak istiyorum biliyor musun?" Muzipçe gülümsedi. "Bir gece, yüzme dersi verdikten sonra seni park yerinde kıstıracağım ve o güzel bacaklarını açıp tam orada becereceğim. Bunu ister misin, bebeğim?"

"Senden korkmuyorum."

"Ama benden kaçabilir misin?" Yüzünden keyifli bir ifade geçti. "Erkek arkadaşın artık yok. Nereye kaçarsan kaç, geceleri uyumaya gittiğinde orada olacağım ve istediğim şeyi senden alacağım."

Duvardan uzaklaştı, parmaklarımı yumruk yapınca buz gibi olduklarını fark ettim.

"Bu okuldaki diğer sürtüklerden farkın yok. Hepsi eninde sonunda istiyordu."

Derin nefesler alırken koridordan geçip kafeteryaya giderken arkasından baktım ve kalbimi yavaşlatmaya çalıştım.

Neyin yanına kalacağını düşünmesi umurumda değildi. Bu gece annemle konuşup bu meseleyi müdüre taşıyacaktım. Eğer onunla başa çıkamazsa konuyu onun da üstüne taşıyacaktık. Beni bir daha tehdit edemeyecekti.

Yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldim ama sonra Trey'in çıktığı erkekler lavabosunun kapısına bakıp siyah kolyeyi hatırladım.

Bu kolyeyi Manny'den almış olmalıydı. Eğer Manny içerideyse neden hâlâ çıkmamıştı?

Etrafıma baktım, koridorda kimseyi göremeyince hızla lavabonun kapısına koştum ve kapıyı yavaşça açtım.

"Manny?" diye seslendim.

Bunu neden yapıyordum ki? Beni görmek istemezdi ki. İyi olduğuna emindim.

"Manny, ben Ryen" dedim.

Hiçbir şey duyamıyordum, bir an için lavabonun boş olduğunu sandım ama sonra bir kıpırtı duyup içeri girdim.

Boş tuvaletlerin yanından sıvışıp lavaboları takip ederek el kurutma cihazlarının olduğu gizli yere gittim.

Manny sırtını bana dönmüştü, sırt çantası sağ elinden sallanıyordu ve başını eğmiş duruyordu.

Titriyordu.

"Manny?"

Başını kaldırdı ama arkasını dönmedi. "Çık dışarı" diye emretti. "Benden hemen uzaklaş."

"Manny, ne oldu?"

Kenara çekildim, yüzüne bakmaya çalıştım ama bir şey görünce durdum. Kulağından boynuna doğru kan akıyordu.

Eskiden siyah küpesinin asıldığı kulakmemesi artık boştu ve kanıyordu, gerçi kan artık durmuş gibiydi.

Trey. Ah, Tanrım, kulağını mı koparmıştı?

Manny'ye doğru bir adım attım ama Manny irkilip geri çekildi.

Tabii ya. Ryen neden yardım etsin ki? Beni de en az Trey kadar tehlikeli olarak görüyordu.

Onu mağdur edeceğimi sanıyordu. Neden olmasın ki? Ne de olsa eskiden yapmıştım.

Kalbim kederle doldu. Onu kaç kez yapayalnız hissettirmiştim?

Olduğum yerde kaldım, onu korkutmak istesem de ona yardım etmek istiyordum. "Her zaman böyle olmayacak."

"Her zaman böyleydi" diye karşılık verdi.

Orada öylece durup ilkokulu düşündüm. Manny ile dördüncü sınıfa kadar iyi anlaşıyorduk... Yani ben değişene kadar. Ama ondan önce bile asıl olayların dışında kalırdı. Ufak tefek bir şeydi, hiç spor yapmazdı ve ödevleri yapmadığı için başı sık sık belaya girerdi. Stresli bir ev hayatı olduğunu biliyordum ama diğer çocuklar böyle şeyleri anlamazdı. Sadece yargılarlardı.

"Ben küçükken..." diye devam etti Manny. "Eve gidince hepsinden

uzaklaşabilirdim. Ama artık çocuk değiliz. Facebook var ve gün içinde bana ne söylerlerse geceleri de sanalda devam ediyorlar."

Gözyaşları sesinden belliydi, üzerindeki kanı temizlemesi için ona peçete vermek istiyor ama bir yandan da konuşmayı bırakmasını istemiyordum.

"Siz pisliklerden biri yemek tepsimi üzerime döker ya da üzerime yemek saçınca diğerlerinin yaptığı tek şey telefonlarını çıkarıp videoya almak. Sonra da aynı anı sosyal medyada her saat bir daha bir daha yaşamak zorundayım, günler hatta haftalar sonra bile. Sürekli ve sürekli. Artık kaçamıyorum. Okuldan gidince bile."

Hiç böyle düşünmemiştim. Biz küçükken, arkadaşlığımızın dinamiği ve uyumlu olma olayları sadece okuldayken zordu. Eve gittiğimizde özgürdük ve çoğumuz, eğer şanslıysak, kendimizi orada güvende hissederdik. Şimdiyse okulda bıraktığımız tek şey okuldu. O baskı, dedikodular ve kötü duygular sosyal medya yüzünden evde de devam ediyordu. Bundan kaçış yoktu.

"Bir türlü kaçamıyorum. Utançtan..."

"Her zaman böyle sürmeyecek" diye tekrar ettim, yanına giderek.

"Ailem görüyor, kardeşlerim ve arkadaşları da öyle. Onları utandırıyorum." Manny titriyordu, yeniden hıçkırıklara boğulmuştu. "Bu yüzden kafayı çekiyorum."

Çantasından bir mendil ve sprey çıkardı. İleri doğru bir adım attım, boğazıma bir yumru oturmuştu.

"Yapabildiğim kadar çok ve yapabildiğim kadar sık" dedi. "Senin gibi insanların yanında nefes almanın, yemek yemenin ve size bakmanın acısına ancak böyle dayanabiliyorum."

"Manny..."

"Her şey acı verdiğinde..." Çantasını bırakıp spreyi mendile sıktı. "İnsan kendine 'Ne anlamı var ki?' diye sormaya başlıyor. Kimsenin umurunda olmadığını fark edince daha da az umursamaya başlıyorsun. Tek istediğin acının durması oluyor."

Mendili burnuna götürünce üzerine atılıp mendili elinden aldım ve sprey kutusuna uzandım.

Kollarımı ona dolayıp onu kendime doğru çektim, ikimiz de ağlamaya başladık. "Geçti. Geçti" diye fısıldadım.

Kutuyu yere fırlatıp gözümden yaşlar akarken titreyen narin bedenini tuttum. Neydi bu şimdi? Biz nasıl böyle olmuştuk? Çocukken böyle değildi. İkimiz de böyle değildik.

Zar zor nefes alıyordu. Onu düşünmediğim, görmeyi istemediğim bütün o zamanları düşündüm. Yalnız olmaktan, boşluktan ve olduğum kişiden utanmaktan korktuğum için gözümün önündekini görememiştim.

Bir zamanlar çocuktuk ve kendimizi severdik. Mutluyduk. Ne değişmişti?

Onu bırakıp kutuyu çöpe attım ve boynunu temizlemesi için birkaç tane kâğıt peçeteyi ıslatıp verdim.

Peçeteleri ona verip tezgâha eğilip göğsümden yükselen hıçkırıkları yatıştırmaya çalıştım.

Bu çılgıncaydı. Kendine nasıl böyle zarar verebilirdi? Hepsinin geçeceğini biliyor olmalıydı. Dünya kapılarını açacaktı ve kendimizi kapana kısılmış gibi hissetmeyecektik. Tek yapması gereken dayanmaktı.

Ama ona baktım ve yüzündeki yaşları, gözlerinin altındaki torbaları, dalıp giden gözlerini gördüm. Dalgın dalgın boynundaki kanı siliyor, tamamen bomboş, mücadele etmeyi bırakmış bakışlarla bakıyordu.

Gözyaşlarımı silip sesimin titrek çıkmamasına çalıştım. "Her zaman böyle olmayacak." Bunu bilmesini istiyordum.

Ama Manny bana bakmakla yetindi, pamuk ipliğine bağlıymış gibi bir hali vardı. "Ne zaman düzelecek peki?"

Kalbim ağrıyordu. Evet, ne zaman? Daha ne kadar bekleyecekti?

İnsanın her zaman umudu olmalıydı. Değişiyorduk, çevremiz değişiyordu, topluluklarımız değişiyordu. İşler düzeliyordu.

Ama bu, bütün bu değişimler olurken güçsüz olduğumuz anlamına gelmiyordu. Manny'nin hayatını değiştiremezdim ama bunu yapabilirdim.

Çantasını alıp ayağa kalktım ve çantayı ona uzattım. Elini tutup onu dışarıya çıkardım, çıkmadan elindeki ıslak peçeteleri çöpe attığını gördüm.

Koridordan geçip kafeteryaya yürüdük, belki beni istemez diye elini gevşek bıraktım.

Ama bırakmadı. Yemek sırasında el ele yürüdük, sağır edici gürültünün azalıp uğultuların başladığını duyabiliyorduk bile.

Manny'ye bir tepsi verip kendime de bir tane aldım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu alçak sesle. "Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Senden hep hoşlandım." Gözlerimi ona çevirdim. "Üstelik bir arkadaşa ihtiyacım var."

Ona pislik gibi davranmam onun için kişisel bir durumdu ama benim için değildi. Manny'yi sevmekten hiç vazgeçmemiştim.

Sırada birlikte ilerledik, sırtımda yanıklar oluşuyordu sanki. Paranoyak davrandığım için olduğunu umdum, bütün bakışlar benim üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Değilse bile, artık hodri meydandı. Üstelik bu kez Misha da yanımda değildi, beni koruyamazdı. İşte başlıyorduk.

"Her zaman kütüphanede yerim." Manny telaşla etrafa bakındı.

Jöle kupası aldım. "Yemek kafeteryada yenir."

"Herkes bize bakıyor."

"Senin kalçaların benden daha güzel, ondan."

Manny bir kahkaha kopardı ama attığı gibi sustu, muhtemelen bana güvenebileceğinden emin değildi. Onu suçlayamazdım.

Tepsimizi cips, makarna ve ıslak kekle doldurduk. Üstüne bir de gazoz aldım, çünkü siktir et, acıkmıştım ve bugün içimden yüksek kalorili bir şeyler içmek geliyordu.

Yemeğimizin parasını ödedikten sonra yuvarlak bir masaya geçip arkama bakarak Manny'nin arkamdan geldiğinden emin oldum.

Gözleri bir sağa bir sola kaydırıyor, tepsisiyle çantasını taşırken ne kadar endişeli olduğunu belli ediyordu. Ne de olsa onu en son ne zaman kafeteryada gördüğümü hatırlamıyordum ve herkes bize bakıyordu.

Önüme bakarak tepsimi koyup yerime oturdum. Manny hızlıca masanın karşısındaki sandalyeye ilişti, kollarımdaki tüyler diken diken olsa da buradaki bütün insanların farkında olsam da derin bir nefes aldım ve Manny'ye güven vermek için gülümsedim.

"Gördün mü?" dedim özgüvenle, gazozumu açarak. "Şimdiden iyiye gitmeye başladı bile."

Tam o anda önüme bir şey düştü, tabağımdaki yemekler havaya uçtu, nefesimi tutarak makarna kollarıma ve saçlarıma dökülürken kıpırdamadan durdum.

Ne ol?...

"Vay!" Kafeteryada uğultular duyuldu, bunu kahkahalar izledi. Eski masamdan geldiğini biliyordum. Etrafımızdaki insanlar fark edip gülmeye başladı, birkaç kişi telefonlarını çıkarıp fotoğraf çekti.

Donup kalmış bir halde orada öylece durdum.

Başımı kaldırınca kalın, peynirli bir makarna parçasının saçımdan alnıma doğru sarktığını fark ettim, uzanıp tepsime düşen kırmızı elmayı alan Manny ile göz göze geldim. Şaşkın bakışlarla bana bakıyordu ama sonra gözleri makarnaya takıldı ve gülmeye başladı.

"Hey" diye kızdım. Bu komik değildi!

Ama Manny gülümsüyor, hatta kahkahalarla titriyordu.

Gözlerimi devirdim, midemin düğümlendiğini hissedebiliyordum. Ama içeceğimi masaya koyup makarnayı saçımdan almayı başardım. Bir peçece alıp koluma yapışan yoğun peyniri sildim.

"Selam" dedi bir erkek sesi.

J.D. bir sandalye çekip yanımıza geldi. Manny'nin elindeki elmayı alıp kafeteryanın öbür ucuna, geldiği yere geri fırlattı. Nereye gittiğine bakmadım ama bir küt sesi ve çığlıklar duyuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, J.D. sandalyesinde kaykılıp yerine yerleşirken.

Omuz silkti, kolamı alıp kapağını açtı. "Eh, sevgilin en iyi arkadaşını becerdiğinde, yeni bir sevgili ve en iyi arkadaş bulma vakti geldi demektir."

"Zaten biz seni daha çok seviyoruz" diye ekledi biri.

Başımı çevirince Ten'in Manny'nin yanına oturduğunu fark ettim. Başını çevirip çocuğa baktı. "Selam."

Manny kambur bir halde oturuyordu, birdenbire birine bakamayacak kadar utanmış gibi durdu. "Selam" diye fısıldadı.

J.D. gazozumdan bir yudum aldı.

"Ne zaman anladın?" diye sordum. Misha ona söylemezdi, buna emindim.

"Çimenlere mesaj yazıp Lyla'yı ifşa etmeden hemen önce."

Kaşlarımı kaldırdım. Ten hayretle ona baktı. "O sen miydin?" deyiverdim.

Ha siktir. O zamandan beri biliyorsa bunca zaman bir kenarda durup salağa yatmayı nasıl başarabildi?

"Sanırım tek başıma kalmaktan korktum" diye açıkladı. "Ta ki beş dakika önce seni görene kadar."

"Punk sen değilsin" dedi Ten, sormaktan çok bir tespit yapar gibi.

J.D. başını sallamakla yetindi. "Ha, hayır. Sadece bir kez yaptım."

Bir an için Punk'ın kim olduğunu onlara söylemeyi düşündüm ama yo. Yanlış yer, yanlış zaman, üstelik Punk'ın işinin bittiğinden henüz emin değildim. Hazır olana dek kimliğimi açıklamak istemiyordum.

Temizlenmeyi bitirip cips paketini açtım, odadaki herkesin kendi sohbetlerine dönmesinden memnundum. J.D. ile Ten'in gelişi sayesinde.

Demek ki söyledikleri gerçekten doğruymuş. Birlikten gerçekten kuvvet doğarmış.

"Balo için limuzin kiraladım" dedi J.D., hepimize şöyle bir bakarak. "Grup buluşması yapalım mı?"

Ten başını salladı ama Manny ile ben sessiz kaldık. Ten'e güveniyordum ama J.D. konusunda henüz emin değildim. Son birkaç haftadır farkına vardığım anlar iyiye gittiğini gösteriyordu ama artık paranoyak olmuştum. Baloya gitmeye ikna olup da sonra kendimi *Carrie*'de olduğu gibi hayvan kanına bulanmış halde bulmak istemiyordum.

"Bu bir şaka değil, değil mi?" diye sordum. "Ciddi diyorsun yani?"

Düşünceli bakışlarla bana baktı. "Masen burada olmasa da sana ulaşmak için beni çiğnemeleri gerek." Ardından Manny'ye baktı. "Seni de. İnanın bana, kimse beni çiğnemek istemez."

İçimden gelerek gülümsedim. Seksen kiloluk geleceğin basketbol oyuncusu J.D. çoğunlukla zararsız olsa da insanlar ona bulaşmaması gerektiğini bilirdi.

"O halde olur. Çok isterim." Manny'ye döndüm. "Peki ya sen?"

"Elbisen var mı?" diye araya girdi Ten, ona sorarak.

Manny kaşlarını çatıp ona kötü bir bakış attı. "Senin?"

Ten gülümsedi ve Manny biraz olsun rahatlamış göründü.

Cevap vermedi ama onu sonra aramaya karar verdim. Bize güvenmiyordu ve şu anda ona baskı yapmak istemiyordum.

Herkes yemeğiyle ilgilendi. J.D. herkesin tabağından yemek aşırdı, ben de telefonumu çıkarıp Misha'ya mesaj attım. Umarım baloya benimle gitmeyi kabul ederdi.

Ama sonra aklım başıma geldi ve Google'a yazıp Facebook hesabını buldum. Hayatı hakkında birçok mektup okumuştum, artık görmek istiyordum, en azından istediğimi sanıyordum. Balonun konuşmak isteyeceği son şey olduğuna emindim ama çok geç olmadan en azından fikri ortaya atacaktım, düşünmek ona kalabilirdi.

Arama kutusuna Misha Lare Grayson yazıp istediğimi bulmak için ekranı aşağı kaydırırken, birdenbire kaldırabileceğimden fazla bilgiyle karşılaştım.

Midem büzüldü, kalbim küt küt atmaya başladı.

Aman Tanrım.

20. BÖLÜM

RYEN

Koy gri bulutların altında görkemle uzanıyordu. Misha'nın kamyonetinin yanına park edip cipimden indim ve girişe yöneldim.

Üç ay önce neden yazmayı bıraktığını artık biliyordum.

Onu bu kadar uzun süre başıboş bırakmamalıydım. Burada öylece oturup Misha'nın sorununun küçük ve önemsiz olduğunu, arkadaşlığımızı olduğu gibi korumanın daha önemli olduğunu düşünüp onun bana yazmasını beklemek tamamen bencilceydi.

Tabii ki önemsiz bir sorun için yazmayı bırakmazdı. Yedi yıldır bana bağlıydı. Neden beni birdenbire terk edecek kadar ukala davranacağını sanmıştım ki?

Şimdiyse neden buraya gelip babasından saklandığını biliyordum. Hepsi çok mantıklıydı.

Neredeyse.

Lunaparkın içine girince dünkü yağmurun kollarıma değdiğini hissettim. Yoğun ve ağır bir hava vardı, bulutlar bir türlü dinmeyecek gibiydi. Hafif ayazdan kendimi korumak için kollarımı kendime doladım.

Etrafıma bakarak lunapark oyuncakları ve eski oyun makinelerinin yanından geçip ilerideki binayı gördüm. İçeri girip karanlık merdivene yöneldim ve çok geçmeden koridordaki ışığı gördüm.

Bu yer beni ürkütüyordu. Thunder Bay'deki bazı insanların araziyi satın aldığını ve eski lunaparkı yıkıp yerine golf sahası,

marinası ve diğer şeyleri olan bir otel dikeceklerini duymuştum ama belki de yalnızca dedikoduydu.

Burasının yıkıldığını görmek istemiyordum ama evet... Köşeleri dönünce bir yanım harabenin içinde kıkırdayan ölüm palyaçoları görmeyi bekliyordu.

Fazla korku filmi izlemiş olabilirdim.

Misha'nın odasının ışığı yanıyordu, komodinin üzerindeki lamba açıktı ve odanın diğer ucundaki masanın üzerinde mumlar yanıyordu. Misha yatağa uzanmıştı, ayaklarını yere koymuş, kulaklığını takmış ve elindeki kalemle bacağında ritim tutuyordu.

Onun eşyalarıyla dolu gibi duran birkaç kutu vardı ama oda yatak, masa ve lambadan ibaretti, diğer eşyalar toplanmıştı.

Hafifçe gülümsedim, gözlerimi ondan alamıyordum. Ayaklarıyla kulaklıklarından gelen müziğe ritim tutması, dudağındaki halka dudaklarını yiyecek bir şeymiş gibi gösteriyordu ve neredeyse siyah olan koyu kahverengi saçları, dışarıda rüzgârda kalmış gibi karışıktı.

Kalbim acıyor, midem taklalar atıyordu, ciğerlerim tüylerimi diken diken eden bir havayla doluydu.

Onu seviyordum.

İçeri geçip üzerine çıkarak beline tırmandım ve ellerimi başının iki yanına koydum. Misha irkildi ve gözlerini açtı, beni görünce yüzünde nazik ve mutlu ve ifade belirdi.

Kulaklıkları çıkardı. "İyi misin?"

Muhtemelen o olmadan beni Trey ve Lyla ile okulda yalnız bıraktığı için endişeliydi. Başımı salladım.

İçimden ona günümü anlatmak geliyordu. Trey'in tehditleri, lavaboda Manny'yi görmem, öğle yemeğinde J.D. ile Ten'le sohbet etmem. Ama artık dikkatimi dağıtmayacaktım.

"Bana neden Annie'den bahsetmedin?" diye sordum.

Yüzünde kederli bir ifade belirdi ve yavaşça doğruldu. Üzerinden kalktım, yatağa yayıldım ve yanına oturdum.

"Anlatacaktım" dedi, gözlerini kaçırarak iPod'unu kapattı. "Aramızın yatışmasını bekliyordum."

Bunu anlaşılırdı ama Masen kılığında buraya geldiği zamanı

kastetmiyordum. Mektuplarından bahsediyordum.

"Olayı duydum ve ismini internette gördüm" dedim. "Ama... Neden bana soy isminin Lare olduğunu söyledin?"

Old Pointe Yolu'nda kalp krizinden ölen on yedi yaşındaki kızı duyduğumda, adının Anastasia Grayson olduğunu okumuştum.

Anlaşılan Annie, Anastasia'nın kısaltılmasıydı ama Misha bana gerçek soy ismini hiç söylememiş miydi?

"Lare benim göbek adım" diye cevapladı. "Aileden gelen bir isim. Thunder Bay'deki herkes Grayson ailesini tanır, büyükbabam önemli biridir. Üzerimde her zaman belli bir şekilde davranma, belli biri olma baskısıyla yaşadım. Çocukken beni sinir ederdi, sana mektup yazmaya başlayınca da bunu biraz olsun özgür olmak için bir fırsat olarak gördüm. Gerçi, bizim yaşımızdaki çocuklar zaten Senatör Grayson'ın kim olduğunu bilmezdi." Zayıf bir kahkaha attı. "On sekiz yaşıma girince yasal olarak Lare olarak değiştirdim. Bana çok daha iyi yakışıyor."

Yani içimizde olmadığı biri gibi davranan tek kişi ben değildim.

"Annie çok başarılı bir öğrenciydi" diye anlattı. "Bir atletti, her zaman o kadar mükemmeldi ki. Bunu nasıl becerdiğini, olduğu her şeye nasıl zaman ve enerji ayırdığını merak ederdim. Ama bedenine ne yaptığını ancak iş işten geçtikten sonra anlayabildim. Belirtiler vardı ama biz göremedik. Cüzdanımdan para alırdı, saatlerce odasından çıkmazdı, iştahı yoktu..."

Aylar önce polis nihayet kurbanın ismini açıkladığında detayları okumuştum. Koşuya çıkmıştı, saat geçti ve o yalnızdı. Arabasının benzini bitmişti, yani muhtemelen benzinciye falan koşmaya çalışıyordu.

Elinde telefonuyla yere yığılmıştı ve ambulans gelene kadar ölmüştü. Daha sonra ise uzun bir süredir uyuşturucu kullandığı ortaya çıkmıştı.

Haberi takip etmemiştim, o zamanlar pek ilgimi çekmemişti. Annie, tanımadığım öylesine bir kızdı işte. Ama detayları bilecek kadar çok şey duymuştum ve bu olayı düşünüp de kızın kim olduğunu anlamadığımı fark edince içime kapanasım geliyordu.

Misha'nın kız kardeşi.

"Hazine avında tanıştığımız o geceydi" dedim, haberlerde gördüğüm tarihi hatırlayarak.

Misha dalgın bir şekilde başını salladı, gözleri hâlâ uzaklardaydı. "Sen ve ben içeride sohbet ediyorduk, o da..."

Ölüyordu. Gözlerimi kaçırdım.

"O olaydan sonra hiçbir şeye katlanamadım" diye açıkladı. "Sana yazmayı bıraktım, çünkü bu konuda konuşamıyordum ama bir yandan başka bir konu hakkında da konuşamaz olmuştum. Eskisi gibi yoluma devam edemiyordum ama onun gittiği gerçeğiyle de yüzleşemiyordum. Hasta hissettim." Nihayet bana baktı. "Sana ihtiyacım vardı ama seninle nasıl konuşacağımı bilemez haldeydim. Ya da kimseyle. Artık değiştim."

"Artık konuşabilirsin."

Misha gülümsedi ve beni yavaşça kucağına oturttu. "Evet. Bunca şeyden sonra seni bir daha bırakabileceğimi hiç sanmıyorum."

Alnımı alnına değdirdim, onsuz ne yapardım bilmiyordum. Bana yazmayı bırakmasından nefret ediyordum. Masen rolüne bürünmesinden nefret ediyordum. Ama burada olduğumuz için çok mutluydum.

Keşke onu buraya getiren şey kız kardeşinin ölümü olmasaydı.

"Yazmayı bırakmanı ve kaçıp buraya gelmeni anlıyorum, ama..." Gözlerinin içine baktım. "Neden okula yazıldın? Benim için değilse, ne içindi?"

Misha başını salladı, derin bir nefes verdi. "Hiç."

"Misha."

"Gerçekten, önemli değildi" dedi, kestirip atarak. "Burada olmak için bir sebebim daha var sanmıştım, eskiden tanıdığım birini görmek için ama hayır. Salakça bir fikirdi ve kendimi salak gibi hissediyorum. Buraya hiç gelmemeliydim." Ardından gülümsedi ve kollarını bana doladı. "Ama geldiğime pişman değilim."

Başımı eğip ona baktım, beni kışkırtıyordu. Yine ketum davranıyordu.

"Seni seviyorum" dedi. "Önemli olan da bu."

O kadar huzurlu ve mutlu görünüyordu ki bozmak istemedim. Derin bir nefes alıp ona sarıldım. "Fuları geri alabilir miyim?"

"Evet."

"Seni seviyorum" dedim, parmaklarım karıncalanırken kalp atışlarım hızlandı.

Misha parmaklarını belime doladı. "Zamanı gelmişti."

Nefes vererek güldüm ve onu öptüm. Bana takılmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Bence benim annenle tanışma vaktim de geldi" diye belirtti.

"Üf, tanışmak zorunda mısın?" Yanaklarına ve boynuna öpücükler kondurdum, şu anda başka bir işle meşguldüm.

"Sence benden hoşlanmaz mı?"

İç çekip ona baktım. Annem hoş biriydi ama aynı zamanda katıydı. Beni birine kör kütük aşık halde görürse ilk endişesi üniversiteyi falan unutup evlenmem olurdu.

"Eh, ne de olsa bir senatörün torunusun" dedim. "Seni böyle tanıtsak olmaz mı?"

Misha burnundan soluyarak güldü ve başını salladı. Cevabı sanırım hayırdı.

"Peki, öyle olsun" diye tersledim. "Ama sonrasında senden bir iyilik isteyeceğim."

"Şimdi iste."

"Eh" diye takıldım. "Kamyonette söylerim. Birazcık yasadışı da."

21. BÖLÜM

RYEN

Küçük spor çantasını yukarı kaldırınca içindeki kutuların tıkırtısı duyuldu. Eh, en azından öncekinden daha iyiydi. Çantayı aşağı götürünce ailemde şüphe uyandırmak istemiyordum bu yüzden sesi yalıtmak için metal kutuları havlulara sarmıştım.

Bu gece son küçük yaramazlığımı yapacaktım, Misha da bana yardım edecekti. Üstelik bu kez kendimi suçlu gibi hissetmiyordum. Bu kez, amacı olan asilerdik.

Eh, en azından az da olsa amacımız vardı.

Son bir kez aynada kendime baktım ve çantayı omzuma attım. Kapının çaldığını duyunca gülümsedim. Misha gelmişti.

Odamdan çıkıp elbisemin eteğini kaldırarak merdivenleri indim. Annemle ablam oturma odasında kamp kurmuş, patlamış mısır eşliğinde korku filmi izliyordu. Ama aslında istedikleri şey Misha'yı tekrar görebilmekti.

Geçen hafta onu eve getirdiğimde annem ondan ilk görüşte hoşlanmıştı. Hem de çok. Üstüne bir de geçmişimizi düşününce. Misha'nın benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu biliyordu ve nihayet onunla tanışabildiği için çok sevinmişti.

Ablamsa galiba yalnızca kıskanmıştı. *Ah, bak. Beni bırakmamış. Benden hoşlanıyor. Beni seviyor. Üstelik seksi.*

Neyse ki geçen haftadan beri bana çok dokunmamıştı ve bu konuda çabalamak için elimden geleni yapmıştım. Ne de olsa ablamla

olan ilişkimin kötü olması onun olduğu kadar benim de suçumdu. Çocukken fazlasıyla şımarık davranmış, yalnız kalmayayım diye sürekli elimi tutmak zorunda kalan kişi olmaktan nefret etmişti ama büyüdükçe ondan uzaklaşan ben olmuştum. Şimdiyse ağzımdan çıkanlara ve ne zaman alanıma girse etrafıma duvarlar örmemeye dikkat ediyordum. Biraz zaman alacaktı ama sanırım başaracaktık.

Bu gece için saçımı bile yapmıştı.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda annemin çoktan kapıya ilerlediğini gördüm. Çantamı yere bırakıp annem kapıyı açarken geride bekledim.

Misha uzun boyu, siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla kapıda duruyordu. Hepsi ona çok iyi uyuyordu, kravatını bile sıkmıştı. Saçına da şekil vermişti, öncesine nazaran değişmeyen tek şey dudak halkasıydı. Gömleğinin yakası boynundaki dövmelerin birazını kapatıyordu.

Normaldeki görünüşüne ve kıyafetlerine bayılıyordum ama takım elbise giyince bir başka oluyordu. Çok olgun gözüküyordu. Ve seksi.

Ayrıca, annemin gözüne girmek için çaba harcaması hoşuma gidiyordu. Onu ilk kez eve getirdiğimde kamyonetinden bir kapüşonlu çıkarıp kollarındaki dövmeleri kapatmak için eve girmeden önce üzerine geçirmişti. Annemin onu tanımadan yargılayacağından endişe etmişti.

Ama annemin omzundaki üniversitede yaptırdığı Kanji yazısıyla yazılmış küçük dövmeyi görünce her şey değişti. O zamanlar Kanji çok popülerdi. Misha biraz olsun rahatladı.

Gözleri benimkiyle buluştu ve elbiseme kaydı. Taşlı ve incili askıları çıplak sırtımda asılan kolsuz, yüksek boyunlu yerlere kadar uzanan kırmızı bir elbise giyiyordum. Ablam makyajımı da yapmıştı, annem de müzik açmış ve bize çikolata ile kaplı çilekler yapmış, hepimiz beni hazırlarken eğlenmiştik. Öncesinde planım Lyla ve kızlarla kuaföre gitmekti ama bugün tam anlamıyla mükemmeldi. Ailemle vakit geçirdiğim için memnundum.

Ellerimi kaldırdım, poz vererek Misha'ya takıldım. "Ee, şirin olmuş muyum?"

Misha içeri girdi ve yanıma yürüdü, bana doğru eğilip yanağımı öptü. "Ben öyle demezdim" diye fısıldadı.

"İkiniz de harika olmuşsunuz" diye araya girdi annem.

Başımı kaldırınca ablamın yanımıza geldiğini gördüm. "Uyumlu olmamış" diye araya girdi.

Ufacık şortunu giymişti, muhtemelen Misha için. Ağız gargarasına sirke koyasım geldi.

Uyumlu mu? Onun kravatıyla benim kıyafetimin aynı renk olması mı lazımdı?

Misha ablama bakıp elini kalbine koydu ve sahte bir içtenlikle, "Biz burada uyumluyuz" dedi.

Gülerek sessiz kahkahalara boğuldum.

Ablam gözlerini devirdi, annemse başını sallayarak gülümsedi.

"Pekâlâ, hadi gidelim" dedim.

Eğilip çantamı aldım, annem çantanın içinde daha sonra gitmeyeceğimiz partiler için yedek kıyafet olduğunu sanıyordu.

Ama tam inecekken "Fotoğraf!" diye bağırdı. Olduğum yerde durdum.

Hafif bir iç çekip son basamağı indim, Misha beni çevirip sırtımı göğsüne yasladı.

"Geleneksel balo pozu" diye açıkladı.

"Ha, öyle mi? O zaman yapmak zorundayız."

Ablam kollarını göğsünde kavuşturup annem fotoğrafımızı çekerken huysuz bakışlarla bana baktı. Tabii ki fotoğraf çekmek istiyordum. Annemin hevesini kıracak değildim. Ama hazine avında çekildiğimiz o ilk fotoğrafımız vardı ve Misha'nın bana iyilik olsun diye çocuklar ve benimle geldiğini düşünüyordum. Emrivaki yapmak istemezdim.

Şaşırtıcıydı ama, eğleniyor gibi gözüküyordu. Beni etrafımda döndürdü, kollarını belime doladı ve annem hızlıca birkaç fotoğraf çekerken gözlerimin içine baktı.

Kalbim zaten küt küt atıyordu, Misha'nın dudağını izlerken bütün bedenimin ısındığını hissettim. Bu gece onunla yalnız kalmayı yeğlerdim.

"Of, uluorta yiyişmeyin bari." Carson şikâyet ederek arkasını döndü ve oturma odasına gitti.

Misha'ya bakmaya devam ettim.

"Ryen, saat ikide eve dönmüş ol" dedi annem.

"Ama bu balo" diye belirttim. "Bütün gece sürecek."

"İki" diye tekrarladı, bir bana bir Misha'ya bakarak uyarısını tekrarladı.

Yine de üsteledim. "Yedi."

"Üç."

"Üç ama Misha sabah kahvaltıya gelecek" diye ısrar ettim.

Başını salladı. "Olur. Ama çörek yaparım. Biberli sandviç değil."

"Biliyorum."

İçindeki kutular tıkırdamasın diye çantayı dikkatle kaldırıp Misha'nın yanından geçerken ona fısıldadım. "Umarım biraz erken gelirsin çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Misha hafifçe güldü ve kapıyı açarak beni dışarı çıkardı. Muhtemelen artık onu tanıdığına göre annemin tersiyle karşılaşmak istemiyordu ama bana hayır diyemeyeceğini de biliyor olmalıydı.

Basamakları indik, Misha elimdeki çantayı alırken kaldırımın kenarına park etmiş limuzini gördüm. Limuzine yürüyerek durdum ve Misha'nın kapıyı açmasına izin verdim.

"Selam!" sesleri duyuldu.

J.D., Ten ile Manny içeride oturmuş, bir şeyler atıştırıp gazoz içiyordu. Ten'i tanıyorsam orada bir yerlerde alkol de olduğundan emindim.

"Hey, içeri gelsenize" dedim, arabaya binerken.

"Dört erkeğin birden olduğu balo fotoğrafı mı?" diye takıldı J.D. "Lyla Facebook'ta neler yazardı düşünsene."

Evet, doğru.

Ardından kapılar kapandı, gözlerimi çevirince Misha'nın başını eğmiş, açık pencereden içeri baktığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Baloda görüşürüz."

Ne?

Misha uzaklaşmaya başlayınca başımı pencereden çıkardım. "Misha!"

Misha arkasını döndü, geri yürümeye başlayınca arkasında duran kamyonetini fark ettim. Buraya arabasıyla gelmiş, çocuklar da

arkasından gelmiş olmalıydı. "Merak etme" diye seslendi. "Keyfine bak. Orada olacağım."

Tamamen kafam karışmış bir halde arkasından baktım. Çantayı da yanında götürüyordu. Bensiz bir şey yapmayı düşünmüyordu, değil mi?

Lanet olsun.

Arkaya yaslanıp kaşlarımı çattım. Artık baloya yanımda dört erkekle giremeyecektim.

Limuzinin hareket ettiğini hissettim, artık içerisi de sessizleşmişti. Gözlerimi kaldırıp bakınca Manny, Ten ile göz göze geldim.

Ardından J.D. konuştu. "Misha da kim?"

* * *

Oraya vardığımızda Baxter Otel gıcır gıcırdı. Ağaçlardan beyaz ışıklar parlıyordu ve güzel, antika lambalarda ufak alevler yanıyor, bize baloya giden yolu gösteriyordu. Hızlı bir müzik lobiye yayılıyordu ve yemeklerin kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Buraya geldiğinde Misha'nın araba sıkıntısı çekmeyeceğini umarak limuzini gönderdik ama baloya girdiğimizde onu hâlâ göremiyordum.

Balo salonu siyah ve yeşillerle, yani okul renklerimizle süslenmişti. Balonlar, mumlar ve beyaz kumaş masa örtüleri vardı. Sahneye baktım, müzik grubu bir şarkının cover'ını çalıyordu.

"Onu gördün mü?" diye bağırdım Ten'in kulağına doğru.

Ten irkildi, Manny ile konuşmasını bölerek bana cevap verdi. "Onu aramadım ki."

Peki. *Sakin ol.* Daha yeni geldik.

Ama Misha ile aramız daha yeni rahatlamıştı ve eğleniyorduk. Aptalca bir şeyin aramızı mahvetmesini istemiyordum.

Arabadayken çocuklara her şeyi anlatmıştım, Masen'ın gerçek ismini söylemenin artık önemi olmadığını düşünmüştüm. Misha okula dönmeyeceğini söylemişti ve artık gerçek arkadaşlarım vardı. Yalan söylediğim için tuhaf hissediyordum.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Ten, gömleğinin cebini göstererek.

Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu diğer yanımda duran J.D.

Yine etrafıma baktım, gözlerim Misha'yı arıyordu.

"Olur" dedim sonunda. Neden olmasın? Bana eğlenmemi söylemişti.

J.D. beni dans pistine götürürken Ten ile Manny de bir masaya geçip oturdu. Arkamı dönüp onlara bakınca Manny'nin yine bir şey olacakmış gibi endişeyle etrafa bakındığını gördüm. Ama derken... Ten eğilip Manny'nin kravatını aldı ve onu kendine doğru çekerek düzeltti.

Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Manny şaşırmış gibi gözüktü, aralarında bir bakışma geçti ve merak etmeden edemedim.

Yok. Ten hayatta gotik giyimli biriyle çıkmazdı.

J.D. ile dans pistindeki kalabalığa karıştık, diğerleri gülüşüp sohbet ederken müziğe eşlik ettik. Enerji ve atmosfer inanılmazdı. Karanlık ve kalabalıktı, Misha'nın mektuplarından birinde bahsettiği gibiydi. İnsanın birçok kişiden sadece biri olduğunu anlayıp o kadar yalnız hissetmeyeceği bir yerdi.

Kendimi neredeyse görünmez, önemsiz hissettim ve biraz hoşuma gitti. Şarkı bitince J.D.'ye sarıldım, nefes nefese kalarak kahkahalarla güldüm. Sis makinesi ve kalabalıktan çıkan ısı baskı yapıyordu, kol çantamı açıp astım ilacımı çıkardım. Tereddüt ederek etrafıma bakındım. Normalde bu işi banyoda yapardım.

Siktir et. Astım ilacından bir fış çekince J.D.'nin gözlerini kocaman açıp bana baktığını gördüm ama ben bir fış daha çekip nefes almaya çalışırken verdiği tek tepki bu oldu.

"İyi misin?"

Başımı salladım, parmaklarımı kaldırdım. "İyiyim."

Astım ilacını çantama koydum ve J.D.'nin yakınıma gelmesine izin verdim. Elini belime koydu ve yavaşça dans etmeye başladık.

"Gözlerime inanamıyorum" dedi biri.

Arkamı dönünce Lyla ile Katelyn ile göz göze geldim. Herkes etrafımızda durmuş dans ederken bana bakıyorlardı.

Lyla kollarını cart pembe elbisesinin üzerinde birleştirdi. "Ne kadar sevimli olmuşsunuz böyle" dedi.

Yanında duran Katelyn sırıttı, bense başımı öne atıp horluyormuş gibi yaptım. "Ah, üzgünüm." Başımı kaldırıp J.D.'ye baktım. "Uyuyakalmışım. Ne oldu?"

J.D. kıkırdadı.

Doğrusunu isterseniz, Lyla'nın nefretini hak ediyordum. İyi bir arkadaş değildim. Ama söz konusu o olduğunda, kimsenin olabileceğini sanmıyordum.

Trey Lyla'nın arkasından sallana sallana yanımıza geldi ve kızın üzerine düşerek kollarını ona doladı. Gözleri kapanıyordu ve zar zor ayakta duruyordu.

"Selam, nasıl gidiyor?" diye geveledi, bir J.D.'ye bir de bana bakarak. "Sen de, ha? Hızına yetişemiyorum, kızım. Hoşuma gitti."

Ah, lütfen. Trey'e arkamı dönerken Lyla'nın omzundaki elini arkaya atmaya çalıştığını gördüm.

"Hadi" diye seslendi arkamdan. "Arkadaşlar paylaşır, J.D. Sen benimkini al, ben de seninkini."

Trey kolumu tuttu ama J.D. araya girip onu çekti. "Uzak dur ondan."

Trey tekrar denedi, bütün kaslarım çelik gibi sertleşmişti. "Yeter!"

Ama tam o anda bir ses duyuldu ve olduğum yerde durarak onu dinledim.

"Araya girmemize izin verdiğiniz için sağ olun" dedi Misha. Gözlerimi kırpıştırdım, müzik kesilmişti.

Gözlerimi Trey'den ayırarak sahneye baktım, Misha mikrofonun başında duruyordu. Hâlâ takım elbisesini giyiyordu ve gitarını omzuna asmıştı. Göz göze gelince yüzünde ufak bir gülümseme belirdi.

Bir adım attım, ondan uzak kalamıyordum.

"Adımız Cipher Core ve bu şarkıyı amigo kıza adıyoruz" dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Grup arkadaşları yanında duruyordu, hepsini izlediğim şu YouTube videosundan tanıyordum.

"Aa, Masen gelmiş" diye mırıldandı J.D. "Yani, Misha."

Baterist çubuklarıyla ritim tuttu, müzik başladı ve gitarlar başı çekerek hızlı ve ağır ama hisli bir melodi yarattı. Misha etkileyici sesiyle yavaşça şarkıya girdi ama çok geçmeden tempoyu artırdı.

Herkes öğrendiğinde her şey serbest
Ne yapacaksın onların kazancı senin kaybın olduğunda?
Çok fazla, çok zor, çok uzun, çok yorgun,
Senden geriye tozlar kalacak, yemeyi bitirdiklerinde.

Ufak parlak dudaklarını dert etme sakın,
Yitirecek en sonunda ilk baştaki tadını.
Bense tadına bakmak istiyorum, sen hâlâ sen gibiyken.

Burayı unutma, diyor amigo kız
Söz veriyorum buraya döneceğiz.
Önce yapmam gereken işler var. Çok bekletmem.

Kalmasını sağlayamam,
Gitmesine de göz yumamam.
Cehennem ateşi kalbi bende kalacak,
Soğuyana kadar unutmayacağım.

Elli yedi cevapsız arama
Göndermediğim elli yedi mektup,
Elli yedi dikişle yeniden nefes alır,
sonra da lanet olası bir role bürünürüm.

Sana ihtiyaç duymadığım elli yedi gün
Senden vazgeçtiğim elli yedi an
Senden uzaklaştığım elli yedi adım,
Seninle dolan elli yedi gece.

Gözleri kapalıydı, yüzü o kadar güzeldi ki. İçimdeki her şey eziliyordu, bu hayatımda duyduğum en mükemmel şarkıydı ve hiç durmasın istiyordum.

Bu şarkıyı ne zaman yazdı? Kavga ettikten sonra mı? Tanışmadan önce mi?

Öğretmenlerden biri şarkı bittikten sonra sahneye çıktı ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını indirerek gruba baktı.

Çocuklar gülümseyip enstrümanlarını çıkardı ve hızlıca oradan uzaklaştı. Bir şarkı söylemek için izin almış olabilirlerdi ama şarkıdaki sözlerden bazılarını söylemek için izin almadıkları kesindi.

Dane dramatik bir şekilde selam verdi, seyirciler alkışlarken bir kahkaha attım. Az önce ne olduğunu bilmiyordum. İnsanlar dans mı ediyordu? Trey ile Lyla nereye gitmişti? Bilmiyordum, umurumda da değildi.

Misha gitarını çocuklardan birine verdi, bense kalabalığı yararak ilerledim ve onun yanıma gelmesini bekledim. Diğer grup yine sahneye geçip çalmaya başlarken Misha zıplayarak sahneden indi.

Yanıma gelip kollarını kalçama doladı ve beni kaldırdı. Yüzümü ıslatan yaşlara rağmen güldüm.

Yanağına dokunup gözlerimi indirerek ona baktım. "Ağlamak istememiştim."

"O şarkının sözlerinde senin de çok sözün var" dedi. "Birlikte olunca yapamayacağımız şey yok, biliyorsun değil mi?"

"İyi ve kötü."

Başını kaldırarak dudaklarını dudağıma değdirdi. "Hepsini istiyorum."

Onu öptüm, diğer herkesi unutmuştum. Demek 57 buydu. Geçen sene şarkının bir kısmını bana göndermişti ama hepsini hiç duymamıştım.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı. "Ve sen hazır olunca gitmeye hazırım, yeter ki bana söyle."

"Hazırım."

Gülümsedi ve beni yere bıraktı. "Hadi gidip eğlenelim."

Elimi tuttu, dans eden kalabalığın arasından geçerken yemek masalarının yanında J.D.'ye rastladık.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Misha'ya bakarak omzumu silktim.

J.D.'nin yanında tanımadığım bir kız vardı, onu kızdan ya da partilerden uzaklaştırmak istemiyordum ama...

"Bir saatliğine bizimle yok olmak ister misin?"

Bir düşündü ve tabağını masaya bıraktı. "Varım."

"Bunu hatırlatırım ama" diye uyardım.

Kızın kulağına bir şey fısıldadı ve Misha Ten ile Manny'nin masasına vururken arkamızdan koştu. "Hadi gidelim."

Hep birlikte Misha'nın kamyonetine doluştuk, içeri girerken spor çantamı yolcu tarafına attıklarını gördüm.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu Ten, Misha motoru çalıştırıp park yerinden çıkarken.

"Okula."

Emniyet kemerimi taktım ve çantayı kucağıma alıp fermuarını açtım.

"Neden ki?"

Misha'ya bir bakış attım, her şeyi anlatmamı istediği yüzünden belliydi.

Kutuyu kaldırıp arkama baktım, Ten'in gözleri yuvalarından fırlayacaktı

"Ne?" diye patladı.

"Sen mi?" J.D. şaşkınlıkla bana baktı.

Manny ile göz göze geldim, zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Belki de ilk sefer dolabına o mesajı bırakan kişinin ben olduğumu fark etmişti:

Yalnız değilsin. Her şey düzelecek.
Değerlisin, yerini kimse alamaz.
Dayan.

Her şeyi onlara anlattım. Nasıl başladığını, bulduğum bahaneleri, ayrıca bu gece ne yapmak istediğimi de anlattım. Kayda değer bir şey yapmak için tek bir şansım vardı.

Herkes bu konuda yorumda bulunduğu için de, bana katılmak isteyeceklerini düşündüm. Hem Ten aksiyona katılmak istediğini söylemişti, J.D. ise daha önce bir kez katılmıştı.

"Yani, var mısınız?" diye sordum onlara.

"Hem de nasıl" diye cevapladı J.D.

Manny'ye baktım, sessiz kalmıştı. "Yapmak zorunda değilsin."

Başları belaya girsin istemiyordum. Kamyonette bekleyebilirlerdi ya da onları hemen baloya geri götürebilirdik.

Ama Manny başını sallayıp elimdeki kutuyu göstermekle yetindi. "Siyahı ben alırım."

Pekâlâ. Çantayı karıştırıp kutuları dağıtarak herkese kolayca silinebilir yüzeylere yazmalarını hatırlattım. Ekranlardan, posterlerden, tablolardan, üniformalardan ve soyunma odalarındaki kıyafetlerden uzak durmalarını söyledim.

Okula ulaştık ve güney tarafına park ettik, kapılardan içeri süzülüp var gücümüzle havuz odasına koştuk.

Misha'ya sprey kutusunu verip el çantamdan anahtarlarımı çıkardım.

"Anahtarın mı var?" diye sordu J.D. hayretle. "Seni daha önce sorgulamadıklarına inanamıyorum."

Evet, anahtarım vardı. Havuzdan en son çıkan hep ben olurdum ve benim işim buydu. Bu kapıyı kilitlemek benim görevimdi.

"Ben Ryen Trevarrow'um" diye takıldım. "Beyin hücreleri anca nefes almaya yeten aklı havada bir genç kızım."

Kısık sesli gülüşmeler duyuldu. Kapının kilidini açıp herkesi hızlıca içeri soktum.

"Birinin yarın fark edip Pazartesi'ye kadar boyayı silmeyeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Misha.

Cumartesi gecesiydi, yani bu mümkündü.

Ama...

"Yarın çatıyı onarmak için ustalar gelecek" diye açıkladım. "Güvenlik sebebiyle öğretmenlere gelmemelerini söylediler." Herkese teker teker baktım. "Ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

"Aynen."

"Kesinlikle."

"Hazırım."

Peki, o halde. "Hadi gidelim."

* * *

Pazartesi sabahı Misha ile okula vardık, etrafımızda kopan fırtınaya aldırmadan önümüze bakarak yürüdük.

Büyük bir yanım, yapmamamız gerektiğini biliyordu. Ne de

olsa sorunlarımızı halletmenin başka yolları da vardı. Sorunlarla başka çıkmanın daha iyi yolları vardı.

Ama Misha'nın söylediği doğruydu. Herkes çirkindi, öyle değil mi? Bazıları çirkinliği benimser, bazılarıysa gizlerdi.

Trey'in çirkinliğini saklamasından artık sıkılmıştım.

Gizlemesine göz yuman herkesten de.

Kötü, çok kötü bir şey yaptım.

"Yok artık" diye mırıldandı yanımdaki bir çocuk, başımı çevirince cumartesi gecesi yazdıklarımı okuduğunu fark ettim.

"Hey, şunu gördün mü?" diye nefesini tuttu bir kız, arkadaşıyla birlikte ağızları açık bir şekilde karşıdaki duvara baktılar.

Benimle yalnız yakalanmamalıydın. Bunu sen istedin.
Trey Burrowes

Kendi aletinin yerini biliyor musun, nonoş?
Trey Burrowes

Önce onu, sonra da annesini becereceğim. İzle de gör.

Nereye kaçarsan kaç, geceleri uyumaya gittiğinde orada olacağım ve istediğim şeyi senden alacağım.

Bu okuldaki diğer sürtüklerden farkın yok. Hepsi eninde sonunda istiyordu.

Geçen hafta bu kıza kurduğumuz treni görecektiniz. Bütün erkekler sıraya girmişti. O kadar güzeldi ki.
Baş aşağı, kıç yukarı. Biz böyle sevişmeyi severiz.

Trey, Trey ve yine Trey.

Dördümüzün cumartesi gecesi duvarlara, dolaplara ve yerlere yazdığı mesajların yanından geçerek yürüdük, her köşede karşımıza başka bir yazı çıkıyordu.

Bütün yazılar Trey'le ilgili değildi gerçi. Bazıları Lyla, Katelyn, Trey'in arkadaşlarının ve hatta benim sözlerimdi.

Çünkü evet, özür dilemek kolay değildi. İnsan ancak utancıyla yüzleşince huzura erişebilirdi.

Bir gece, yüzme dersi verdikten sonra seni park yerinde kıstıracağım ve o güzel bacaklarını açıp tam orada bedereceğim. Bunu ister misin, bebeğim?

Trey Burrowes

"Bu çok iğrenç" dedi alt sınıflardan bir kız, yüzünü buruşturarak.

Başka bir kız kalem çıkarıp *Hepsi eninde sonunda istiyordu* mesajının altına *Hayır, istemiyoruz* yazdı.

Koridorlar insanlarla dolup taşıyordu. Mesajlarımızı iki ana koridora yazmaya karar vermiştik, çünkü okula gelen herkes bu koridorlardan geçiyordu.

İnsanlar hayran kalmıştı. Kızlar öfkeli ve iğrenmiş gözüküyordu. Erkeklerse şaşırmıştı.

"Bütün öğrenciler lütfen konferans salonuna." Hoparlörlerden müdür yardımcısının sesi duyuldu. "Bütün öğrenciler konferans salonuna."

Ten koridorda önümüzü kesti, endişeli ama keyifli görünüyordu. "Anlaşılan bu sefer turnayı gözünden vurduk."

"Evet." Ona gergin bir gülümseme gönderdim ve mesajların altına kendi mesajlarını yazan öğrencileri izledim. "Ama şunlara baksana."

Aklından geçenleri söylersen, diğerlerine de aklındakini söyleyecek cesareti vermiş olursun.

Misha'ya dönüp iç çektim. "Artık gitsen iyi olur. Burada olman gerekmiyor, hem müdür görürse seni içeri alır."

Geçen hafta Burrowes'dan kaçtıktan sonra okula bir daha dönmemişti ama bugün neler olacağını merak edip gelmek istemiş olmalıydı.

Başını salladı. "Umurumda değil."

"Eh, az önce okula polis geldi" diye belirtti Ten.

"Polis mi?" diye fısıldadım. "Yaptığımız şey o kadar da kötü olamaz."

"Hayır, yazılar için değil. Trey için. Birkaç çocuk, yani kızlar rehberliğe gidip onu ihbar etmiş. Anlaşılan yazılar damarlarına bastı."

"O halde hemen gitmelisin" dedim Misha'ya.

Ama sonra Müdür Burrowes bize yaklaştı ve kalbim tekledi.

"Bay Laurent? Hemen benimle gelin."

Misha bir an için ona baktı.

Dayanamayıp araya girdim. "Neden?"

"Sanırım neden olduğunu biliyor."

Misha bir an için tereddüt etti, geçen seferki gibi saldıracağını sandım ama saldırmadı. Bir adım attı.

"Yo, yo, yo..." diye patladım. "O bir şey yapmadı."

"Bir şey olmaz" diye sessizce güvence verdi.

Ama Burrowes bana bakarak araya girdi. "Seni kayıtlara Cuma akşamları temizlikçiler dışında okuldan son çıkan kişi olarak yazıyorum" dedi. "Bu tuhaf bir durum değil, ne de olsa yüzme dersi vermek için okulda kalıyorsun ama anahtarın olduğu aklıma geldi. Ardından birdenbire edindiğin yeni arkadaşlarını hatırladım." Misha'ya baktı. "Kızın anahtarını mı aldın?"

"Hayır!" diye onun yerine cevap verdim.

"Evet" dedi Misha.

Of, Tanrım.

"Önemli değil" diye tekrarladı. "Sorun yok."

Burrowes önden gitti. Ellerimi havaya kaldırdım, kendimi çaresiz hissediyordum. Neden önceki sefer gibi yürüyüp gitmemişti?

Beni korumak zorunda değildi, suçu üzerine almasına izin vermeyeceğimi biliyor olmalıydı.

Ne yaptığını sanıyordu?

22. BÖLÜM

MISHA

"Otur."

Ayakta kalmayı tercih ederdim ama kendimi rahat ettirmenin zararı olmazdı. Masasının önündeki koltuğa yerleştim.

"Son birkaç haftadır karıştığın kavgalar ve sergilediğin davranışlarla ilgili olarak dosyandaki telefon numaralarına ulaştım" diye anlattı, ofisinin kapısını kapatarak. "Hiçbiri açmadı ya da yanlış numaraydı. Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Düzenli, ufak masasının arkasına otururken onu izledim. Ceketinin düğmesini açtı, masaya yaklaşıp şüphesiz bana ait olan dosyayı açtı. Dosya neredeyse bomboştu.

Ama sesimi çıkarmadım.

"Trey ile ilgili bir sorunun varsa doğrudan bana gelmeliydin" diye belirtti. "Okula gizlice girip duvarlara korkunç yazılar yazmak çözüm değil."

Korkunç yazılar mı? Yatak odasında bulduğu fotoğraflar yetmiyor muydu?

"O nerede?" diye sordum.

Müdür doğruldu. "Bu olay çözülene kadar ona izin verdim."

Gülesim geliyordu ama gülmedim. Yalnızca ona bakmaya devam ettim. Kapısında bekleyen kızgın öğrencileri düşünecek olursak bu olayın çözülmesi biraz zaman alacak gibi görünüyordu.

"Annenle baban nerede?" diye sordu.

"Babam Thunder Bay'de yaşıyor."

"Peki ya annen?"

"Gitti."

Müdür iç çekti ve ellerini masasında birleştirdi. Böyle konuşarak bir yere varamayacağını biliyordu.

Masasındaki telefona uzanıp ahizeyi kaldırdı ve kulağına tuttu. "Babanın telefon numarasını ver."

Parmaklarımı yumruk yaptım ama heyecanımı belli etmedim. *İşte bu kadar.*

"742-555-3644."

"Adı nedir?" Numarayı tuşladı. "*Gerçek* adı."

Telefonun çalmaya başladığını duydum. Kalbim küt küt atıyordu ama yüzüme sakin bir ifade yerleştirdim.

"Matthew" dedim doğruca. "Matthew Lare Grayson."

Müdür birdenbire durdu ve gözlerini kaldırarak bana baktı. Nefesleri hızlandı, sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Eh, ismini unutmamıştı. Bu da bir şeydir.

Hattın öbür ucundan babamın sesi duyuldu. "Alo?"

Müdür tekrar bakışlarını indirdi. Boğazındaki yumruyu yutarak endişeyle gözlerini kırpıştırdı. "Matthew?"

"Gillian?"

Patlamak üzere olan bir bombaymış gibi telefonu elinden bıraktı ve elini ağzına götürdü. İçimden gülümsemek geliyordu. Yarasına tuz basmak için.

Gözlerini kaldırdı, benimle göz göze gelip korkuyla bana baktı. "Misha?"

Evet.

Aman ne güzel. İsmimi unutmamıştı. Anneme iki puan.

Artık biliyordu. Bu okula gelmem ve ofisinde oturmamın Trey'le hiç ilgisi yoktu. Onunla ilgisi vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, suçlarmış gibi.

Kendi kendime güldüm. "Ne mi istiyorum?" Ardından gözlerimi indirip kendi kendime fısıldadım. "Ne istiyorum?"

Çenemi kaldırıp başımı yana eğdim, karşısında oturup kendisini suçlu hissetmesini sağladım. "Sanırım bir anne istedim. Bir aile

istedim, gitar çalmamı izlemeni istedim" diye anlattım. "Noel sabahı seni ve bana gülümsediğini görmeyi, beni özlemeni, üzüldüğünde ya da korktuğunda kız kardeşime sarılmanı istedim." Sessizce orada durmuş, gözlerinde yaşlarla beni izliyordu. "Bizi sevmeni istedim. Babama senden daha iyisini hak eden iyi bir adam olduğunu, seni beklemeyi bırakmasını söylemeni istedim. *Bize* beklemeyi bırakmamızı söylemeni istedim."

Çenemi gerdim, her geçen an daha da güçleniyordum. Bunun benimle ilgisi yoktu. Canımın yanmasından ve bana bir türlü yetmeyen cevapları olan sorular sormaktan bıkmıştım.

"Seni görmek istedim" diye devam ettim. "Seni anlamak istedim. Kız kardeşimin on yedi yaşında neden kalp krizinden öldüğünü anlamak istedim. Mükemmel bir kız, sporcu ve öğrenci olmak istiyordu, bu yüzden uyanık kalıp ders çalışabilmek için uyuşturucu alıyordu, geri gelip onunla gurur duyasın, onu sevesin diye!"

Yüzünü inceledim. Annie'nin kıpkırmızı olmuş kahverengi gözlerinde acı dolu bakışlarla bana bakıyordu. "Kendi kızının cenazesine neden gelmediğini anlamak istedim" diye üsteledim. "Küçük kızın saatlerce o karanlık, soğuk yolda yatarken yeni çocukların..." Masasındaki çerçeveli resme vurup düşürdüm. "Yeni evinde..." bir çerçeve daha düştü, "Yeni kocanla..." son çerçeve de düştü, "Yataklarında sessiz sakin, mışıl mışıl uyuyordu. Ama Annie değil. O, annesinin ona sarıldığını hiç hissedemeden yapayalnız öldü."

Müdür öne eğildi, hıçkırıklara boğularak eliyle yine ağzını kapattı. Buna şaşırmış olamazdı. Günün birinde bununla yüzleşeceğini biliyor olmalıydı.

Yani, beni iki yaşımdan beri görmediğini biliyordum ama beni tanıyacağına neredeyse emindim. İlk gün onu kafeteryada gördüğümde, arkasını dönüp bana bakacakmış gibi gelmişti. Sanki beni hissedebilirmiş falan gibi.

Ama hissetmedi. O zaman da beni halimi hatırımı sormak için ofisine çağırdığında da sonra da.

Bizi terk etmiş, Annie henüz bebekken başka bir yere taşınmıştı.

Bir süre sonra üniversiteye gidip öğretmen olduğunu duymuştum ama doğrusunu isterseniz canımı yakmamıştı bile.

Gençti, yirmi iki yaşında iki çocuğu olmuştu, üstelik zorlu bir aileye gelin gitmişti. Bunu anlayabilirdim ama eninde sonunda bize döneceğini sanmıştım.

Ama sonra Annie ile bir kasaba ötemize taşındığını, kendi oğlu olan bir adamla evlendiğini ve onunla bir aile kurup bizimle tekrar iletişime geçmeye bile yeltenmediğini öğrendiğimizde öfkelenmiştim.

Annie, annemiz onu duyar ya da haberlerde okur da bizi bulmaya gelir umuduyla elinden gelen her şeyi yapmıştı.

"Şimdiyse..." dedim, sakin bir ses tonuyla. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece kız kardeşimi geri istiyorum" dirseğimi dizlerimin üzerine koyarak öne eğildim. "Gitmeden önce bana bir şey söylemeni istiyorum. Duymam gereken bir şey. Bana, niyetinin hiçbir zaman bize geri dönmek olmadığını söylemeni istiyorum."

Yaşlı gözleriyle bana baktı.

Evet, buraya Annie'nin postayla gönderdiğini söylediği ve sonrasında müdürün dolabında bulduğum okul fotoğrafları ve gazete haberleriyle dolu kutuyu ya da büyükbabamın saatini bulmak için geldiğimi söyleyip kendimi kandırabilirdim ama gerçek şuydu ki içimde minik de olsa hâlâ küçük bir umut vardı. Bir yanım onun iyi davranacağını ve bana bir açıklama yapacağını söylüyordu. Annie'nin annesinin ölümünden sonra bile neden gelmediğini açıklamanın bir yolunu bulacağını.

"Bizi bıraktığına pişman olmadığını ve gittiğin günden beri bizi bir kez bile düşünmediğini söylemeni istiyorum" diye emrettim. "Bizsiz daha mutlu olmadığını, bizi istemediğini söyle."

"Misha..."

"Söyle" diye hırladım. "Buradan senden kurtulmuş olarak çıkayım. En azından bunu yap."

Belki bizi özlemiş ama hayatlarımızı bozmak istememişti. Belki bizi özlemiş ama *kendi* hayatını bozmak istememişti. Belki de hayatının o kısmı baştan bozulmuş ve sona ermişti, bu yüzden geri dönmek istemiyordu. Belki de umurunda değildi.

Bildiğim bir şey varsa o da bu konuyu artık umursamamam

gerektiğiydi. Ona baktım ve duymayı beklediğim şeyi söylemesini bekledim.

"İkinizi de aramak gibi bir niyetim yoktu" diye fısıldadı, gözlerinde yaşlarla masasına bakarak. "Kalamazdım. Gidemezdim de. Anneniz olamazdım."

Yumruğumu masasına vurunca yerinden zıpladı. "Bahanelerine karnım yok. Sana acımayacağım. Söyle gitsin. Bizsiz daha mutlu olduğunu, bizi istemediğini söyle."

Tekrar ağlamaya başladı ama bekledim.

"Sizi terk ettiğimden beri daha mutluyum" diye hıçkırıklara boğuldu. "Seni ve Annie'yi hiç düşünmedim, sizsiz daha mutluyum." Konuşmak bile acı veriyormuş gibi hıçkırıklara boğuldu.

Boğazımdan yukarı bir üzüntü yükseldi, gözlerimde yaşlar biriktiğini hissettim. Ayağa kalktım, iyice doğruldum ve gözlerimi indirip ona baktım.

"Teşekkürler" diye cevapladım.

Arkamı dönüp kapıya yürüdüm ama sonra durdum ve arkam dönük bir halde onunla konuştum. "Diğer kızın Emma on sekiz yaşına geldiğinde, kendimi ona tanıtacağım" dedim. "Kendi iyiliğin için pislik yapma. Zamanı gelmeden önce onu hazırla."

Kapıyı açıp ofisinden çıktım.

Boş koridora adımımı atıp girişe doğru yöneldim, annemle aramdaki mesafe git gide artıyordu. Attığım her adımda kendimi daha güçlü hissediyordum.

Gittiğim için pişman olmayacağım, dedim kendi kendime. *Bundan sonra bir kez bile onu düşünmeyeceğim. Sensiz daha mutluyum ve sana ihtiyacım yok.*

Seni bir daha aramayacağım.

* * *

"Neden terk ettiğini sordun mu?"

"Hayır." Annie'nin odasındaki duvara yaslandım, Ryen da bacaklarımın arasında oturuyordu.

"Nedenini hiç merak etmiyor musun?" diye bastırdı. "Kendini nasıl haklı çıkarabilir?"

"Eskiden merak ederdim. Ama artık ben... Bilmiyorum." Umurumda olmadığından değil ama... "Biri bizi istemiyorsa, biz de onu istemeyiz. Eskiden kendime böyle söylerdim, şimdiyse buna inanıyorum" dedim. "Onunla yüz yüze gelip sonra da yürüyüp gitmek hiç zor değil. Eğer açıklamak isteseydi açıklardı. Yapabilseydi, yapardı. Benim peşimden gelmedi. İstiyorsa beni nerede bulabileceğini biliyor."

Ryen, Annie'nin mavi fularını okşadı. "Demek Falcon's Well'e bu yüzden geldin."

"Evet. Saat ondaydı. Babamın babasının, düğünlerinde ona ve babama hediye ettiği bir aile yadigârı" dedim, burnumu saçlarına gömerek. "Aile geleneklerine göre ilk doğan erkek çocuğa gitmeliydi. Babama inat olsun diye ya da paraya ihtiyacı olursa satabilsin diye giderken yanında götürdü ama bir sebepten ötürü Trey'e vermiş."

"Bunun için ondan nefret etmiş olmalısın."

"Ondan zaten nefret ediyordum" diye karşılık verdim. "Ama bu acıttı tabii. Bizi zaten terk etmişti. Hakkım olan bir şeyi benden alarak bir şey daha çalmaya cüret etmişti."

Bencil ve kindar davranmıştı, eskisine nazaran değişmiş ve başka biri olmuş olabilirdi ama Annie gibi onu beklemeyecektim. Ryen'a sıkı sıkı sarıldım. Bu, işte bu her şeydi. Geri kalan bütün günlerimi onunla geçireceğim için sabırsızlanıyordum. Hiç olmadığı kadar çok eğlenecektik.

Neyse ki okul yılının geri kalanında okuldaki o pislik konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı. Ten mesaj atıp başkomiserin araya girip ortalık yatışana kadar Trey'in okul arazisine girmesini yasakladığını haber vermişti. Birkaç öğrencinin fotoğraflar ve taciz olayları yüzünden davacı olduğunu düşünecek olursak, Trey önümüzdeki birkaç ayı mahkemede geçirecekti anlaşılan.

Ryen doğrulup beni yukarı çekti, ikimiz birlikte odadan çıktık. Buraya Annie'nin kolyesini ve fotoğraf albümünü yerine koymaya gelmiştim. Annemizin ofisinden aldığım zarfın içinde mektuplar da vardı. Annie mektup yazdığından bahsetmemişti, tek bildiğim fotoğraf albümüyle birkaç haberi falan gönderdiğiydi. Benim

fotoğraflarımı göndermemişti gerçi. Bunun hoşuma gitmeyeceğini biliyordu.

Belki de albümle fotoğrafları almamalıydım. Ama annem cenazeye bile gelmeyince, Annie'nin eşyalarının onda kalmasını istememiştim.

Gerçi şöyle bir düşününce, bunları ona Annie vermişti. O eşyaların annemizde kalmasını isteyen oydu.

Zarfını geri istiyorsa gelip alabilirdi. Ama bunun için önce gelip sorması gerekti.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatıp odama girdim. Ryen yatağımda oturmuş, bir kâğıt parçasını okuyordu.

"Bu nedir?" diye sordu.

Gözlerimi indirip beyaz kâğıda baktım. "Bir mektup."

Ryen mektubu katlayıp yere koydu. "Eh, okumadım falan ama gördüğüm kadarıyla bir albüm anlaşmasına benziyor." Sırıttı. "Burada birkaç tane daha var." Yatağın yanındaki komodine işaret etti. "Onları da okumadım ama acaba bunlar da albüm anlaşması mı diye merak ettim. Anlaşılan çevresi geniş bazı adamlar Cipher Core'un YouTube videolarını izlemiş ve sizinle tanışmak istiyor."

Cipher Core'u istemiyorlardı. Beni istiyorlardı, ben de grubumu bırakmak istemiyordum.

Yatağa gömülüp Ryen'ı kendime doğru çektim ve gıdıkladım. "Beni senden uzaklaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Anladın mı?"

Ryen güldü, kıvranarak beni durdurmaya çalıştı.

"Eh, üniversiteye bir şey kalmadı!" diye kıkırdadı, ellerime vurarak. "Ben gidiyorum. Ayrıca grubunun Facebook sayfasına baktım. Bu yaz için tur tarihleri yazıyordu."

"Beş para etmez restoranlar, panayırlar ve şenlikler işte." Ryen'ın üzerine çıktım, kalçalarını kendime doğru çekip kollarını başının üzerine koydum.

"Ama kulağa harika geliyor."

Dilimi çıkarıp aşağı eğildim ve burnuna dokunmaya çalıştım.

"Beş yaşında falan mısın sen?" diye ciyakladı, vücudunu hareket ettirip beni üzerinden atmayı denedi.

Ona doğru eğilip burnunun ucunu yaladım. Ryen irkildi ve bir daha yapmayayım diye başını hızlıca çevirdi.

Kıkırdayarak ellerini bıraktım. "Doğrusunu istersen Dane şunları neden silmedi bilmiyorum. Gitmeyeceğimi söylemiştim."

"Evet, gidiyorsun."

Üzerinden indim. "Ryen, ben..."

"Dur" dedi. "Sonsuza kadar değil. Gitmek zorundasın. Bu işin peşini bırakma."

Şu anda hiçbir şeyi daha az isteyemezdim. Ryen'dan ayrı kalma düşüncesi beni o kadar mutsuz ediyordu ki.

"Sen ve ben yedi yıldır ilişkimizi uzaktan yürütüyoruz" diye devam etti. "Artık zaman ve mesafeler bizim için sorun teşkil etmiyor. Yüz yüze tanıştığım kimseye, mektuplarınla tanıdığım sana verdiğim kadar değer vermedim. Artık yüz yüze de tanıştığımız için de sana âşık oldum" dedi. Kucağıma oturup bacaklarını vücuduma doladı. "Buna şüphem yok. Gitmek zorundasın."

"Seni daha yeni aldım."

"Benim yüzümden geride kalmanı istemiyorum."

Ellerimi tişörtünün içine soktum ve sıcak, pürüzsüz teninin tadına vardım.

"İstediğimiz her şeye sahip olacağız" dedi, kuralları belirterek. "İlişkimizi ancak bu şekilde yürütebiliriz. Gidersen ve hoşuna gitmezse, eve dönersin. Hoşuna giderse, işin bitene kadar seni beklerim."

Sinirlerim zıplıyordu, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Aslına bakarsanız bugün bu konu hakkında düşünmek bile istemiyordum.

Bu yaz eski, kiralanmış bir otobüste gezinip sahneye çıkmak ister miydim? Belki. En azından şubat ayına kadar plan buydu.

Ama artık Ryen vardı ve onu her gün göremediğim bir gelecek hayal edemiyordum. O olmadan bir dakika bile geçirmek istemiyordum. Sırf müzik beni mutlu etmeye yetmiyordu.

Ama Ryen haklıydı. Yakında üniversiteye gidecekti, ben de gidebilirdim ama aynı okul olmazdı. Ryen'la gidebilirdim, ama... Onun peşine takılamazdım. Günün birinde ikimiz de bir iş bulup kendimize bakmak zorundaydık.

"Eğer denemezsen..." dedi, "Sonra pişman olursun. Bu yükü benim üzerime yükleme."

Zayıf bir kahkaha attım. Tanrım, bir taşaklarıma yumruk atmadığı kaldı.

"Eğer bunu yaparsam, benim de bir şartım var" dedim, gözlerinin içine bakarak. "Bir mektup yazmanı istiyorum."

Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. "Mektup mu? Sen yokken sana bir mektuptan fazlasını yazarım."

"Bana değil." Başımı salladım. "Delilah'ya."

Yüzü birdenbire düştü. Bu yüzleşmenin düşüncesi bile onu geriyordu.

"Delilah altıncı sınıfta Falcon's Well'den taşındı. Nerede oturduğunu bile bilmiyorum."

"Google'dan bulabileceğimize eminim." Ryen da bunu biliyordu. Sırf yüzleşmemek için bahane arıyordu.

Ryen zaman kazanmak için başını çevirdi ama çenesini yine kendime çevirip bana bakmasını sağladım.

"Ya artık beni hatırlamıyorsa?" diye sordu. "Ya onun için önemsiz bir şeyse ve buna takılıp kaldığım için tam bir aptal olduğumu düşünürse?"

Gözlerimi devirdim. "Başka bahanen var mı yoksa bitti mi?"

"Peki" diye patladı, tıpkı bir çocuk gibi. "Yazacağım. Haklısın."

"Güzel." Onu sırt üstü çevirip kollarını tuttum. "Şimdi soyun. Eğer gideceksem aradaki zamanı kapatmalıyız."

"Ne?" diye karşı koyarken Ryen'ın tişörtünü çıkardım. "Aradaki zamanı dönünce kapatırsın!"

"Tamam. Öyle de yaparız."

RYEN

Beş yıl sonra...

"Ryen!" Birinin adımı seslendiğini duydum. "Ryen, hadi ama!"

Başımı salladım, muzip bir gülümsemeyle apartman dairemin önündeki kaldırıma çıktım. Delcour'un kapıcısı sıvışabileyim diye kapıyı açmıştı bile.

"Olmaz Bill." *Times* muhabirleri ve paparazziler üzerime üşüşüp alanıma girdi.

Etraflarından dolanmaya çalıştım ama her yerlerdelerdi. Onlara dirsek atarak yanlarından geçtim.

"En İyi Orijinal Şarkı dalında Oscar adaylığı!" Bill Winthrop yüzüme mikrofon tuttu. "Sevinmiş olmalısınız. Söyleyecek bir şeyi yok mu! Hadi ama."

"Kendisi ilham mağarasında" dedim, kapıya doğru ilerleyerek. "Daha önce de söyledim."

Arkamı döndüm, Bill'e ve kapının dışında kamp kurmuş diğer adamlara bıkkın bir bakış attım. "Cidden, aylardır buradasın. Bu gece izin yapın. Randevuya falan çıkın."

Muhabirler ve fotoğrafçılardan gülüşmeler duyuldu ve etrafımdaki kameralar patladı.

"Evet, onu aylardır kimse görmedi" diye azarladı Bill. "Hâlâ yaşadığını nereden bileceğiz?"

Başımı eğip ellerimi belime koydum ve artık belli olmaya başlayan hamile göbeğimi gösterdim. Misha bunu yapabildiğine göre, gayet iyi olmalıydı, değil mi?

Tekrar gülüşmeler duyuldu.

"Misha özeline değer verir, biliyorsunuz."

"Ödül gecesine gelecek mi?"

"Bahane bulabilirse gelmez." Bununla birlikte arkamı dönüp binaya yöneldim.

"Sen inanılmazsın!" Bill'in sinirli bağırışlarını duyunca gülümsememi gizlemeye tenezzül etmedim.

"Ben de seni seviyorum!" diye omzumun üzerinden seslendim.

Cidden, dünyanın en sıkıcı işi falan olmalıydı. Misha'nın kahve almak ya da yeni bir çift ayakkabı seçmek için dışarı çıkmasını beklemek. Sonsuza dek sürmeyecekti ama kocam dikkat çekmekten hoşlanmazdı. Gerçi, onu bu kadar çekici ve gizemli kılan da bu olmalıydı. Hatta galiba *Misha Lare'i Bulun* diye bir uygulama bile yapmışlardı, *Pokemon Go* falan gibi.

Ona arzu duymalarını anlıyordum gerçi. Yaz turnesinden sonra Cornell Üniversitesi'ne başlayıp yanıma gelmiş, fırsatların bekleyebileceğini söylemişti. Tek bir hayatımız vardı ve yanında ben olmadan daha fazlasını yapmayı reddediyordu. Beni bekleyecekti.

Büyük bir şansı kaçıracağından endişelenmiştim ama Misha kim olduğunu ve ne istediğini biliyordu.

Hem, haklıydı. Üniversiteden sonra Cipher Core'u tekrar bir araya getirmiş, orijinal üyeleri birleştirmişti. Birlikte ödüllere doyamamış, turnelere çıkmışlardı.

Çılgın bir yolculuktu, üstelik daha yeni başlıyorduk.

Yürüyerek lobiyi geçtim ve resepsiyonun yanından geçen Rika'yı gördüm.

"Selam, nasılsın?" diye sordu, spor çantasını omzuna takarak.

Taytına, diz hizasındaki çizmelerine, geniş kazağına baktım. Bense şu an kendimi gezegen gibi kocaman hissediyordum. Bu kız ne zaman hamile kalacaktı?

Thunder Bay'den gelen Michael Crist'in karısı ile yakın arkadaş olmuştuk, onun annesi ve Misha'nın babasının da birdenbire *epey*

yakınlaştığını düşünürsek yakında akraba olmamız kaçınılmazdı.

Bu konuda bir şikâyetim yoktu. Arkadaş çevreleri ilginçti, hatta ilginç demek az bile kalırdı ama sadık dostlardı.

Ona mahcubiyet dolu bir bakış atıp arkamdaki muhabirleri gösterdim. "Bunlar için üzgünüm."

Ama Rika yalnızca elini sallamakla yetindi. "Michael play-off maçlarına çıktığında da böyle olmuştu, gerçi tam olarak aynısı değildi." Güldü. "Aslına bakarsan bence sizi kıskanıyor. Ne de olsa basketbol oyuncusu basketbol oyuncusudur. Rock yıldızı da rock yıldızıdır."

"Sakın hatırlatma."

Omzunda asılan çantayı düzeltip yürümeye başladı. "Eh, önce dojo'ya gideceğim sonra da hafta sonunu Thunder Bay'de geçireceğim. Pazartesi görüşürüz, müstakbel üvey kardeşime selamlarımı ilet" diye takıldı.

"İletirim." Ben de asansöre doğru yürüdüm.

Yirmi birinci kata çıktım. Bu katta iki çatı katı dairesi vardı, üstümüzde ise tek bir kat vardı ve orası da Crist'lere aitti. Manzaraya bayılıyordum ve Misha şehirde yaşamayı sevdiği için memnundum. Babasıyla vakit geçirmek için sık sık Thunder Bay'e giderdik ama buradaki gece hayatı, gösteriler ve konserler uzak duramayacağımız kadar çekici geliyordu. Buranın gürültüsünü seviyorduk.

İçeri girdiğimde pişen bifteğin kokusunu aldım ve midem anında guruldamaya başladı. Binada spor salonu vardı, Rika'nın dojosundaki dersleri sevdiğim için bugün muhabirlere göğüs germiştim ama şimdi açlıktan ölüyordum. Üstelik duş almaya ihtiyacım vardı.

Biri kollarını arkama doladı ve karnımı tuttu, arkaya eğilip anında rahatladım. Misha'nın hipnotize edici kokusu etrafımı sardı, ona dokunmak istiyordum.

"Şu kıyafetleri üzerimden atmama yardım et" diye yalvardım.

Tişörtümü başımın üzerinden geçirdi ve spor sutyenimi çıkardı. Altı aylık hamileydim, oğlumuz gelecek Mart ayında doğacaktı ama kendimi çaresiz göstermeye bayılıyordum. Misha bana dokundukça mutlu oluyordum. Hem, mutsuz olduğumu görmeyi istemezdi.

Ayakkabılarım, çoraplarım ve spor taytımdan kurtulduktan sonra arkamı döndüm ve saçımı atkuyruğu yaptım.

Misha inanılmaz görünüyordu. Bu münzevi tarzı hoşuma gitmişti. Bütün gün yarı çıplak halde dairede dolanıyor, müzik dinleyip her yere şarkı sözleri yazıyordu. Buz dolabına, peçetelere, duvardaki yapışkanlı kâğıtlara... Yatak odasındaki yeni boyanmış duvarlarımıza tükenmez kalemle yazınca delirmem üzerine bu çözümü bulmuştu.

Bütün bunların yaratma sürecinin bir parçası olduğunu söylüyordu.

Neyse ne. Anlaşılan işe yarıyordu.

"Hadi gel." Kolumdan tutup beni çekti. "Banyonu hazırladım."

Onun arkasından banyoya gittim, soyunup küvete girdi ve elini uzatarak beni içeri çağırdı.

"Muhabirler çılgın gibi" dedim. "Herkes senden bir parça koparmak istiyor."

"Eh, bu parça seni istiyor." Ayağımı alıp bacaklarının arasına koydu.

Yavaşça emekleyerek yanına gittim, üzerine çıktım ama karnım yüzünden göğsümü göğsüne yaklaştıramadım.

Misha küvetin yanındaki küçük gümüş maşrapayı alıp saçımı yıkadı. Boynumu arkaya attım, başımı ve sırtımı kaplayan sıcak suyla inledim.

Misha boynumu öptü. "Bir şey söyleyeyim mi?" diye sordu nazikçe.

Gözlerimi kaldırdım, onunla göz göze gelerek başımı salladım.

Saçlarımı geriye attı ve sevgi dolu bakışlarla bana baktı. "Seni çok seviyorum, evlendiğimizde de sonsuza dek seninle beraber olmayı umdum" dedi. "Ama şu ayna olayı..." Arkasında duran, beni yeni yaptırdığım duvar tasarımını işaret etti. "Beni sinir ediyor. Ne zaman bu odaya girsem dengemi kaybediyorum."

Arkamı döndüm ve gülümsedim. Duvarlar aynalarla döşenmişti, bir duvardaki aynalar karşı duvardaki aynaları yansıtıyordu.

Tekrar Misha'ya dönüp çenemi kaldırdım ve başımı salladım. "Alışırsın."

"Hep böyle diyorsun" diye şikâyet etti. "Thunder Bay'deki yenilenmiş çiftlik evimize koyduğun gotik şömineye, dikiş makinesi şeklindeki sehpalara, yatak odasına her gidişimde giysi odasından geçmem gerekmesine göz yumdum ama şu ayna olayı..."

Duraksadı, bense yanağını öperek karşılık verdim. "Etkileşimli bir tasarım."

Bana memnuniyetsiz bir bakış attı.

Kahkaha atarak titredim. "Benden boşanırsan, seks yapmaya devam edemeyiz."

Misha dudağını büzdü. "Evet, tahmin etmiştim."

Tam bir bebek gibi. Benimle evlendiğinde yaratıcı davranmaktan hoşlandığımı biliyordu. Her ne kadar yaratıcılık konusunda o kadar iyi olmasam da.

Elimi uzatıp tokmağı çevirdim ve duşu açtım. Sular sırtıma vurarak hoş bir karıncalanma hissi yarattı.

"Artık ortaya çıkmalısın" dedim.

Ona baskı yapmaktan nefret ediyordum, normalde yapmazdım da ama bazen hayatın tadını yeterince çıkarmadığından endişeleniyordum.

"Will deliler gibi beni arıyor" diye belirttim. "Bugün işteyken de aradı. 'Hâlâ sürebiliyorken yolculuğun keyfini çıkar' dedi."

"Çıkarıyorum" diye karşılık verdi Misha ve kollarını sıkı sıkı doladı. "Tek istediğim seninle müzik yapmak, insanların dinleyip beğenmesini istiyorum ama bundan daha ünlü olmaya ihtiyacım yok. Şöhret istemiyorum. Mutluyum."

Yüzünü okşadım. "Çoğu insan Tanrı muamelesi görme fırsatına erişemez" dedim. "Fırsatı kaçırmadığından emin misin? Ne de olsa sonsuza dek yaşamayacaksın."

"Hayır ama müziğim yaşayacak."

Her soruya verecek mükemmel bir cevabı vardı. Haklıydı. Bir şey kaçırdığı falan yoktu. Diğer insanlar için birlikte geçirdiğimiz zamandan fedakârlık yapsak, daha mutlu olur muyduk? Hayır.

"Sen ve ben de şarkılarımın sözlerinde yaşayacağız" diye ekledi. "Önemli olan da o, bu yüzden dikkat dağınıklığı olsun istemiyorum. Bu işi doğru yapmak için tek şansım var, ben de öyle yapıyorum."

Misha'yı kendime doğru çekip öptüm. Onu çok seviyordum.

Bu sözler bana en sevdiğimiz rapçiyi hatırlatmıştı. Geri çekilerek dayanamayıp ona takıldım. "Yani Eminem'in *Lose Yourself* şarkısındaki 'tek şans' gibi mi?"

Şarkıyı söylemeye başladım, var gücümle sözleri mırıldandım.

Misha başımı arkaya attı, duşun altında sırılsıklam olurken ciyaklayarak kahkaha attım.

Hey, ne demiştim ki?

SON

Bu kitabı okuduğunuz ve yorumladığınız için teşekkür ederim. Sizin yorumlarınız, bir yazarın alabileceği en güzel hediye.

Ryen'ın Delilah'ya yazdığı mektubu okumak için sayfayı çevirin.

Sevgili Delilah,

Adım Ryen Trevarrow. Dördüncü sınıfta seninle arkadaştık.

Eminim beni hatırlamıyorsundur ama ben seni unutmadım. Hatta, sık sık seni düşünüyorum diyebilirim. Eğer sen de beni hatırlıyorsan lütfen okumaya devam et çünkü söylemek istediğim çok şey var.

Söyleyeceklerimi dinlemek zorunda değilsin ama dinlersen minnettar kalırım.

Şimdiye dek hayatın tıpkı benimki gibi epey bir değişmiş olmalı. Bana dair olan anıların, tabii eğer böyle bir anın varsa, hayal kırıklığıyla dolu olabilir ya da belki o kadar yüzeyseldir ki beni çoktan unutmuşsundur. Belki de yıllardır beni düşünmüyorsundur.

Ama ne olur ne olmaz... bu mektubu yazmaya ihtiyacım var. Belki senin, özellikle de benim için. Büyük bir suçluluk duyuyorum, bu suçluluğu duymayı hak ediyorum ama dile getirilmesi gereken bazı şeyler var ve zamanı geldi de geçiyor.

Anlayacağın, dün gibi hatırlıyorum. Oyun parkında duvara yaslanmış duruyordun, yalnızdın çünkü artık seninle arkadaşlık etmeyi bırakmıştım. O gün ve sonraki günlerde aklından neler geçti bilmiyorum ama umuyorum ki yaptıklarımın ve insanların söyledikleri ya da sana yaşattıklarının senin suçun olmadığını biliyorsundur. Benim suçumdu, sense sadece yanlış yerdeydin.

Seninle bir sır paylaşmak istiyorum. Bu sırrı en iyi arkadaşım Misha'ya bile söylemedim, çünkü çok utanç verici.

Dokuz yaşındayken, her pazar gecesi bir rutin yapmaya başladım. Saat altıda, akşam yemeğinden sonra, bütün hijyen ürünlerimi toparlardım. Şampuan, saç kremi, sabun, duş lifi, tırnak makası, törpü... Hepsini küvetin üstündeki pencere pervazına dizer, sonra bir saat boyunca banyo yapardım.

Bu doğru. Banyoya gidip temizlenir, ovalanır ve saçımın her teli dağ çiçekleri gibi koksun diye *bir saat boyunca* uğraşırdım. Nihayet banyodan çıktıktan sonra nemlendirme ve tırnak işlemlerine başlardım.

Yok artık diyorsun, öyle değil mi? Ama dur, dahası da var.

Sonra on dakika boyunca diş ipiyle dişlerimi temizleyip saçımı tarar, bir o kadar zamanı da kıyafetlerimi seçmeye harcardım. Tabii kıyafetlerim de ütülenir ve pazartesi sabahı için hazır olurdu. Yeni bir hafta başlıyordu, ben de yeni biriydim artık. Daha çok arkadaş edinecektim. Popüler kızların arasına girecektim. İnsanlar beni sevecekti.

Çünkü dokuz yaşındaki aklıma göre o banyoda bütün günün kirinden daha fazlasından arındığımı düşünürdüm. Eski halimi yıkayıp kurtulurdum ve bir şekilde, görünüşümü temizlediğim için kişiliğimin de sihirli bir şekilde temizleneceğine inanırdım.

Bu rutini bir sene boyunca yaptım. Elli kez pazar günleri büyük umutlarla bunu yaptım, elli pazartesi gününün de önceki haftadan bir farkı olmadı. Ne kadar sabun ve su kullanırsam kullanayım, tırnaklarım ne kadar temiz, saçlarım ne kadar güzel olursa olsun kendi içimde nefret ettiğim özellikleri değiştiremiyordum.

Çekingen oluşumu mesela. Doğrucu oluşumu ve kuralları hiç bozmamamı. Büyük grupların içinde rahatsız hissettiğimi ve insanlarla o kadar kolay konuşamadığımı. Diğer çocukların sevdiği müzik ve filmleri sevmediğimi.

Onlara uymuyordum, işte bu kadar.

Etrafımdaki diğer çocuklarla hiç ortak noktam yoktu ve küçük bir alana kapalı olduğum için de ortak noktam olan kimseyi bulamıyordum. Sürekli hiçbir yere ait değilmiş gibi hissediyordum. Sanki partiye izinsiz girmiştim de insanlar mesajı alıp artık gitmemi bekliyordu.

Ta ki seninle tanışana kadar. Arkadaş olduk ve her şey hakkında konuşmaya başladık. Teneffüslerde sahanın etrafında yürüyüp ortak noktalarımızdan bahsederdik. Kibar ve komiktin, beni dinler ve üzerimde baskı kurmaz, kendimi tuhaf hissettirmezdin. Nihayet bir arkadaşım olduğu için mutluydum.

Ama sonra neden daha fazla arkadaşım olmadığını merak etmeye başladım.

Seninle yürüdük ve konuştuk ama çok geçmeden gözlerim diğer çocukların oyun oynayıp gülüştüğü yere kaydı ve yine dışlanmış hissetmeye başladım. Onları bu kadar özel yapan şey neydi de etrafları sürekli insanlarla doluydu? Neden daha mutlu ve daha iyi bir şeyin parçasıymış gibi davranıyorlardı? Onların yaptıklarında ve davranışlarında bende olmayan ne vardı?

Sonunda daha iyi olmadan önce, kendimi daha iyi olarak görmek zorunda olduğuma karar verdim. Daha iyi derken, daha popüler demek istiyorum. Kendimi üstün görerek elimden gelen bütün iğrenç davranışları sergiledim, böylece kendimi yücelttiğimi sandım. Aslına bakarsan öyle de oldu. İnsanlara kötü davranarak istediğimi sandığım o arkadaşlara kavuştum.

Gerçi, sana yaptıklarımı haklı çıkaracak bir bahanem yok. Bunu biliyorum. Bir çocuk bile iyi davranmasını bilir. Ama üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Hata ettim, yaptıklarımdan pişmanım. Sana yaptıklarımdan sonra böyle devam ettim ve sonunda çok üzgün bir kız oldum, artık insanın değer verdiği bir arkadaşının olmasının ne kadar önemli olduğunu, bu büyük, kocaman dünyada o popüler çocukların aslında hiç önemi olmadığını fark ettim.

Geçmişi değiştiremem ama gelecekte daha iyi olacağıma söz veririm.

Seni rahatsız ettiysem üzgünüm. Bunu okuyunca belki de senin için çok önemsiz olan bir olayı neden bu kadar büyüttüğümü merak edeceksin. Belki harika bir hayatın oldu, artık çok mutlusun beni zihninden silip attın.

Ama canını acıttıysam üzgünüm. Bunu bilmeni istiyorum.

İyi bir arkadaştın ve daha iyisini hak ediyorsun. Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkür ederim. Keşke ben de aynısını yapabilsem.

Sevgiler,

Ryen

YAZARDAN BİR NOT

Bunu okuyorsanız, umuyorum ki kitabı bitirdiniz demektir. Eğer öyleyse, o halde çok sevindim.

Punk 57 yazması farklı bir kitaptı, aynı zamanda zordu. Biz aşk romanı okurları kadın kahramanlarımızın üzerine gitmekten hoşlanırız. Çoğu zaman bu rollerde kendimizi görür ve onların aldığı kararları kendi alacağımız kararlarla karşılaştırırız. Kadın karakterleri erkek karakterlerden daha sert eleştiririz, çünkü kendimiz için belirlediğimiz beklentileri onlardan da bekleriz. Bu yüzden kadın karakterler çoğu zaman masum, sessiz, kibar ve iyi kalplidir. Bu kadınların gücünü bulmasını izlemek eğlenceli bir yolculuktur. Onları sevmek kolaydır.

Öte yandan, Ryen'ı sevmek kolay değildi. Özellikle ilk bölümlerde.

Bunu bildiğim için çok korkmuştum. Umuyorum ki aklının başına geldiğini görecek kadar uzun süre yanında kalıp sonunda onunla gurur duyarsınız.

Ryen'ın tanınma, sevilme ve ait olma isteği hepimize tanıdık gelen bir histir. Her zaman görürüz. Hiçbir çocuk farklı olmak istemez. Ait olmak isterler, diğer çocukların onayını almayı isterler ve çoğu durumda topluma tek başlarına karşı çıkacak kadar zihnen güçlü olmazlar. Büyüdükçe birçoğumuz bu beceriyi kazanırız. Kendini gerçekten sevmenin en iyi his olduğunu öğreniriz, etrafımızdakiler sevmiyor olsa bile. Artık umurumuzda olmadığını anlayıp mutlu oluruz.

Üstelik çok iyi bir histir.

Ama çoğumuz kendimizi korumak adına bazı davranışlarda, adil olmayan davranışlarda bulunuruz. Benim anlatmak istediğim hikâye de işte buydu. Ryen olduğu kişiden nefret ediyordu, farklı olmaya ve insanların sonunda onu görmesinin bir yolunu bulmaya çalıştı ama sonra kendinden daha çok nefret etti. İnsanın kendine yalan söylemesinin sonu asla iyi bitmez.

Okuduğunuz için teşekkürler, hikâyeyi (umuyorum ki) bitirdiğiniz için teşekkürler. Kitaptaki karakterlerin yaşadıklarında kendinizden bir parça bulduysanız, sakın unutmayın: işler düzelecek, siz önemlisiniz, yerinizi kimse alamaz.

Dayanın. Kabilenizi bulacaksınız.

Penelope Douglas

ŞARKI SÖZLERİ

Herkes öğrendiğinde her şey serbest
Ne yapacaksın onların kazancı senin kaybın olduğunda?
Çok fazla, çok zor, çok uzun, çok yorgun,
Senden geriye tozlar kalacak, yemeyi bitirdiklerinde.

Ufak parlak dudaklarını dert etme sakın,
Yitirecek en sonunda ilk baştaki tadını.
Bense tadına bakmak istiyorum, sen hâlâ sen gibiyken.

Burayı unutma, diyor amigo kız
Söz veriyorum buraya döneceğiz.
Önce yapmam gereken işler var. Çok bekletmem.

Kalmasını sağlayamam,
Gitmesine de göz yumamam.
Cehennem ateşi kalbi bende kalacak,
Soğuyana kadar unutmayacağım.

Elli yedi cevapsız arama
Göndermediğim elli yedi mektup,
Elli yedi dikişle yeniden nefes alır,
sonra da lanet olası bir role bürünürüm.

Sana ihtiyaç duymadığım elli yedi gün
Senden vazgeçtiğim elli yedi an
Senden uzaklaştığım elli yedi adım,
Seninle dolan elli yedi gece.

Ben sadece vakit öldürdüğün o punk'ım,
Ses tahtası, gizli heyecanlar.
İçimden bir ses yıkılmak üzeresin diyor,
Çünkü bilmek istiyorum
senin için zaman öldürmekten fazlası olduğumu.

Burayı unutma, diyor amigo kız
Söz veriyorum buraya döneceğiz.
Önce yapmam gereken işler var. Çok bekletmem.

Kalmasını sağlayamam,
Gitmesine de göz yumamam.
Cehennem ateşi kalbi bende kalacak,
Soğuyana kadar unutmayacağım.

ŞARKI SÖZLERİ

Bir fotoğraf, bin kelimeye bedeldir derler
Ama benim bin kelimem daha derin keser.
Bizi öldürmeyen şey güçlendirir derler,
Yemişim güçlenmeyi. Artık oldum saklambaç ustası.

Diğerlerine, sana davranılmasını istediğin gibi davran,
Ama ya bu gece yanmak istersem?
Bize eşeği sağlam kazığa bağla dediniz,
Kız kardeşim kulak verdi ama dersi alan ben oldum.

Ek, ek, ek, asla bilemezsin,
Ne acı çekersen onu biçersin!
Yalnız, Boş, Sahtekar, Utanç, Korku,
Gözlerini kapa, görecek bir şey yok burada.

Daha iyi davran, daha çok ol, daha fazla, daha çok,
Lanet olası boğuluyorum, bir türlü yutamıyorum.
Diz küçük İncileri, tak hepsini boynuma,
Ölüp gideceğim ve boğacağım kendimi sizin Bilgelik İncilerinizle.

Önce hazırlan, sonra oynarsın dediler bize,
Ama burada olan daha iyi oradakinden.

Yağmurdan kaçarken doluya tutuldum,
Ama şimşek çaktı ve umurunda olmadı.

Ek, ek, ek, asla bilemezsin,
Ne acı çekersen onu biçersin!
Yalnız, Boş, Sahtekar, Utanç, Korku,
Gözlerini kapa, görecek bir şey yok burada.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle okurlarıma teşekkür ederim. Heyecanını paylaşıp destek olan birçok okur var ve güveninizi kazandığım için size minnettarım. Teşekkür ederim. Maceralarımın her zaman kolay olmadığını biliyorum ama onları seviyorum ve başka birçok kişi de sevdiği için mutluyum.

Aileme, kocama ve kızıma çılgın programıma, yere attığım şeker paketlerine, yemek masasında durup dururken aklıma bir konuşma, beklenmedik bir son ya da aklıma gelen bir sahne yüzünden dalıp gitmelerime katlandığınız için teşekkür ederim. İkiniz de çok şeye katlandınız, beni yine de sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Dystel ve Goderich Edebiyat Ajanlığı Ajansı'ndaki temsilcim Jane Dystel'a teşekkür ederim, seni hayatta bırakmam, yani bana mecbursun.

PenDragon hanesine, beni mutlu ettikleri için teşekkür ederim. Şey, siz ve Pinterest. İhtiyacım olan destek sistemi olduğunuz ve hep olumlu davrandığınız için teşekkür ederim.

Her adımımı ince eleyip sık dokuyarak düzelten editörüm Vibeke Courtney'ye, bana yazmayı ve bu işin kurallarını öğrettiği için teşekkür ederim.

Kivrin Wilson'a teşekkürler, çok yaşa sessiz kızlar! En gürültülü zihinler bizde var.

As the Pages Turn kitap bloğundan Ing Cruz'a, beni her zaman desteklediği için teşekkür ederim, borcunu asla ödeyemem. Kitaplar çıktığında heyecanını paylaştığın, blog turları yaptığın ve başından beri yanımda olduğun için teşekkürler.

Milasy Mugnolo'ya, taslaklarımı okuduğu, her zaman ihtiyacım olan güven oyunu verdiği için ve imza günlerinde konuşabileceğim en azından bir kişi olduğundan emin olduğu için teşekkür ederim.

Lisa Pantano Kane'e, zor soruları sorduğu için teşekkür ederim.

Lee Tenaglia'ya kitaplar için harika sanat eserleri yarattığı ve bağımlısı olduğum Pinterest tabloları yaptığı için teşekkür ederim! Gerçekten, bu işe girmelisin. Bunu konuşalım.

Bütün blog yazarlarına, hepinizin ismini burada anamam ama sizleri tanıyorum. Gönderilerinizi ve etiketleri, ne kadar sıkı çalıştığınızı görüyorum. Boş zamanınızda kitaplarımı okuyor, yorumluyor ve reklamını yapıyorsunuz. Sizler kitap dünyasının can suyusunuz, siz olmasaydınız ne yapardık bilmiyorum. Bitmek bilmeyen çabalarınız için teşekkür ederim. Bunu sevginizden dolayı yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha inanılmaz kılıyor.

Benim kim olduğumu bildiğinden bile haberim yokken kitabımı okuyup hakkında tweet atarak bana şok geçirten Samantha Young'a teşekkürler.

İmza günümde yanıma gelen, kendini tanıtıp kitaplarımı sevdiğini söyleyen (benim de sadece ona bakarak karşılık verdiğim) Jay Crownover'a teşekkürler.

Okuyucularına okuyup beğendiği kitapların listesini veren ve bu listeye benim kitabımı da ekleyen Abbi Glines'a teşekkürler.

İlk kitabım çıktıktan sonra bana mesaj atan ilk yazarlar olan Tabatha Vargo ile Komal Petersen'a teşekkürler.

İhtiyacım olduğunda yanımda olan Tijan, Vi Keeland, Helena Hunting, Penelope Ward ve Penny Reid'e teşekkürler.

Bütün işlerini bırakıp kitaplarımı okuyarak bana dönüş yapan Eden Butler ile N. Michaels'a teşekkürler.

Bana destek olan Natasha Preston'a teşekkürler.

Benimle paylaştığı cesareti, olumlu tavrı ve desteği için Amy Harmon'a teşekkürler.

B.B. Reid'e kitaplarımı okuduğu, kızları benimle paylaştığı ve gecenin bir yarısı Caliber öğrettiği için teşekkür ederim. Çikolatını paylaşırsan sana daha iyi davranacağım.

İnsanların akranları tarafından desteklenmesi güzel bir his. Pozitif davranışlar bulaşıcıdır, olumlu davranışları benimle paylaştığı için yazar dostlarıma teşekkür ederim.

Yazarlara ve yazar adaylarına, hikâyelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okur ve sizin izinizden giden daha iyi bir yazar yaptınız. Yazın ve yaratın, bundan asla vazgeçmeyin. Sizin sesiniz önemli, bu ses kalbinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.